

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PERFECT IN EVERY WAY

A MANORS AND MYSTERIES ROMANCE NOVEL

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

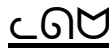
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

HER YÖNDEN MÜKEMMEL

MALİKANELER VE GİZEMLER

KİTAP II

KRISTEN ASHLEY

ROCK CHICK
P R E S S

PERFECT IN EVERY WAY

A MANORS AND MYSTERIES ROMANCE NOVEL

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylara, mekanlara veya yaşayan ya da ölü kişilere herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı© 2023 Kristen Ashley'e aittir.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasa dışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Bu kitaptan materyal kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınması gerekmektedir. Lütfen Rock Chick Press, 4340 East Indian School Road, Suite 21-413, Phoenix, Arizona, 85016, ABD adresine başvurunuz.

Kapak Resmi: Pixel Mischief Design

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

1. Tepeler
 2. Kız Kardeşler
 3. Dük
 4. Hayvanlar
 5. Plan
 6. Tur
 7. Günübirlik Gezi
 8. Ziyaretçiler
 9. Sohbet
 10. Keşif
 11. İç Organların Çıkarılması
 12. Talep
 13. Çağrı
 14. Gezi
 15. Yolculuk
 16. Yürüyüş
 17. Kahvaltı
 18. Aday
 19. Yokluk
 20. Durugörücü
 21. Dönüş
 22. Casuslar
 23. Arınma
 24. Sonrası
 25. Düşün
 26. Gazete Kupürleri
 27. Yüzük
 28. Mektuplar
- Epilog

İkinci Yazar Notu

Teşekkürler

Bülten

Yazar Hakkında

Kristen Ashley'nin diğer eserleri

ANISINA İTHAF EDİLMİŞTİR

*Mike ve Gwyneth Ashley'e
Vivienne'in yaptığı'nın tam tersini yaptım.
Hem sizi hem de Mark'ı onurlandırmak için isminizi korudum.
Kitaplarımda ve hayatımda.
Bunu ve birçok güzel anıyı bana hediye ettiğiniz için teşekkür ederim.*

YAZARIN NOTU

Bu roman çeşitli hassas konuları ele alıyor. Hikayenin sürprizini bozmamak için bu konuları burada listelemeyeceğim.

Ancak, hassas bir okuyucuysanız, lütfen bunu dikkate alın.

BÖLÜM I

İNİŞLER

Aylardır heyecanla beklediğim, neredeyse dayanamadığım o büyük macerayı düşünmeden, altı metre yüksekliğindeki süslü kapıların önünde öylece durdum.

Bunun yerine, daha önce hiç hissetmediğim o ani ve tuhaf duyguya odaklanmıştım.

O kapıları görür görmez içimi saran bir duygu (ve bu şiddetli kelime yerinde bir tanımlama olurdu).

Öyle güçlü bir histi ki, girmem gereken bir yolun giriş kapısının önünde, neyse ki çok yoğun olmayan bir yolda, arabayı öylece bırakmıştım ki, bir türlü giremiyordum.

Ne hissettiğimi anlamadım. Şimdiye kadar deneyimlediğim duygular arasında, tanımlanamayan bir şeydi.

Hem çok heyecanlıydım hem de endişeliydim.

Hem heyecanlı hem de korkmuş durumdayım.

Perili bir eve girmeden önce hissettiğiniz duyguya benziyordu.

Eğlenceli olacağını biliyorsunuz, ama yine de beklenmedik bir şeyle karşı karşıyasınız.

Bilmeniz gereken bir diğer şey ise, yaşanacakların tamamen sizin kontrolünüz dışında olacaktır.

Ama bu beklenmedik durumla yüzleşmek için –her ne kadar bekleyebileceğiniz şey korkudan ödünüzün kopacağı olsa da– kendinizi bırakmanız, bir adım öne atmanız, güvenmeniz ve şeylerin sizi korkutacağını, ama sonunda güleceğinizi bilmeniz gerekiyordu.

Bu garip duyguyu bir kenara bırakıp kapıların ötesindeki sokağa bakabilmek için biraz çaba sarf etmem gerekti.

Yol, güzel yaşlı ağaçların gölgesinde ve yemyeşil çimenlerle kaplıydı.

İşte o an, hiç beklemediğim bir anda, ama bu sefer tahmin edilebilir bir şekilde, derin bir melankoli hissettim.

Onu hiç tanımamış olmama rağmen bunu yaptım. O, ben doğmadan önce ölmüştü.

Yine de büyük dedemin bu kapıları gördüğünü biliyordum. İçlerinden arabayla geçmişti. Karmaşık işlemeli demir parmaklıkların ve park alanının ötesinde yer alan devasa evde kalmıştı.

O evde iyileşmişti.

O evde aşık olmuştu.

Sonunda, bu olağanüstü malikaneyi kırık bir kalple terk etti.

Ve ben de onun hikayesini anlatmak için oradaydım.

Bu düşünceyle derin bir nefes alarak şeride girdim, güvenlik hoparlörünün yanında durdum ve üzerinde kamera olduğunu fark ettim.

Camı indirmek için düğmeye bastım ve eve çağrı yapacak düğmeye basmak üzereydim ki, daha elimi kaldıramadan hoparlörden tiz bir ses geldi.

“Bayan Dupree?”

"Evet," diye yanıtladım.

"Lütfen pasaportunuzu veya başka bir resmi fotoğraflı kimlik belgenizi kameraya doğru tutar mısınız?" diye rica etti konuşmacı.

Bu isteğe şaşırmadım, çünkü o kapıların ardında ne olduğunu biliyordum ve dolayısıyla oradan geçmemesi gereken kimseyi içeri

almayacaklarını da biliyordum. Çantama yöneldim, pasaportumu çıkardım, fotoğraf sayfasını açtım ve kameraya tuttum.

"Lütfen bir dakika," dedi konuşmacı.

Güvenlik görevlisi olmalarına şaşırmadım, üstelik sadece birkaç Ring kamera da değildi; ancak pasaport bilgilerimle ne yapabileceklerini merak ettim, hele ki bu kadar kısa bir sürede ne yapabilirlerdi?

Kontrol edebilirler miydi?

Peki, eğer erişebiliyorlarsa, bu tür verilere nasıl eriştiler?

Bildiğim kadarıyla, böyle bir şeyi sadece devlet ve kolluk kuvvetleri yapabiliirdi.

Yani, eğer bunu yapabilirlerse, bu güvenlik seviyesini bambaşka bir boyuta taşıyacak.

Pasaportumu çantama geri koyarken o duyguyu da içime attım ve bekledim.

Biraz daha bekledim.

Ve daha uzun.

Tam bir şey söyleyecekken bir mekanizmanın çalışmaya başladığını, kapıların açılmaya başladığını ve hoparlörden tekrar bir ses geldiğini duydum.

"Beklediğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Dupree. Lütfen aracınızla geçin."

"Rica ederim. Ve teşekkür ederim," diye yanıtladım.

Kapılar yavaşça açılırken ayağımı frenden çektim.

Ben bir yazardım, ama öncelikle bir araştırmacıydım.

Dolayısıyla buraya körü körüne gelmedim. Downs bölgesini ve orada ülkenin kurulmasından çok daha uzun süredir yaşayan aileyi çok iyi biliyordum.

Ama açılan kapılardan içeri girerken, yemyeşil ağaçların geniş gölgeleri altındaki uçsuz bucaksız, bakımlı çimenlikleri görünce büyülenmişim.

Her şey gerçekte fotoğraflardakinden daha güzeldi.

Ancak bu bambaşka bir şeydi ve "daha iyi" kelimesi bunu tam olarak ifade etmiyordu.

Ağaçların arasından sıyrılıp evi görmeye başladığımda...

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, çünkü daha fazlası, daha fazlası ve daha fazlası ortaya çıkıyordu.

Bunun resimlerini ben de görmüştüm.

Ancak...

Aman Tanrım.

Ev, kum rengi altın sarısı Bath taşından inşa edilmişti. Ön orta kısımda, her iki tarafı da ana girişin on beş fit yüksekliğindeki çift kanatlı kapılarına ev sahipliği yapan geniş bir sahanlığa çıkan çift merdiven vardı. Ev üç katlıydı; bir katı yer altında, diğer yarısı ise zemin üzerindeydi. Geniş bir orta bölümü ve her iki ucunda geriye doğru açılan iki kanadı vardı.

Uzun süreli kiraladığım arabayı ön basamakların bir kenarına sürdüm ve bunu adeta otomatik pilot modunda yaptım, evin büyüüne kapılmıştım.

Hayır, ev değil.

Downs bölgesi.

Burleigh Dükü'nün on iki nesildir yaşadığı ev.

Söz konusu dükün ve üç kız kardeşinin şu anki ikametgahı.

Sırasıyla: Savaş, Ölçülülük, İhtiyat ve Bekâret.

Evet, isimleri bunlardı.

Ve evet, Talyn ailesinin geçmişini göz önünde bulundurursak, bu isimler hiç de şaşırtıcı değildi.

Annem vefat ettikten sonra kız kardeşimle birlikte annemin evindeki eşyaları incelerken bulduğumuz bir kutuda büyük büyükbabamın mektuplarına rastladıktan sonra, son bir yıldır Prudence ile mektuplaşıyordum.

Yeni kitabım için hazırladığım fikre en çok heyecanlanan kişi Prudence'ti.

Beni kalmaya davet eden de Prudence'ti.

Ve iki hafta boyunca orada kalırdım; Talyn Ailesi'nin, yani Burleigh Dükaliğı'nın koruyucularının ve The Downs'ın incisinin hayatı ve dönemiyle ilgili olarak benim için bulabilecekleri resimlere, belgelere, günlüklere, fotoğraflara, daguerreotiplere, defterlere ve diğer her şeye (belki de) sınırsız erişim imkanı sunulurdu.

Ya da umarım bu gerçekleşir.

İngiltere'ye yapacağım altı aylık seyahatle ilgili heyecanımı bozan ve bu yolculuğa çıkma isteğimi gölgeleyen ufak bir aksilik yaşandı...

Bu yolculuk, burada geçirdiğim iki haftanın ardından deniz kenarındaki bir kır evine taşınmamı da içeriyordu. Altı ay boyunca o kır evinde kaldım; The Downs'a ve ihtiyaç duyabileceğim her şeye yakın, her şeyin yaşandığı bölgede, böylece kendimi tamamen o ortama kaptırabilir, müzeleri, kütüphaneleri, kilise kayıtlarını ve ihtiyaç duyabileceğim diğer her şeyi gezebilirdim...

Ve bu kasvetli durum, benim Burleigh belgelerine erişebilmem için menajerim ve avukatlarının Burleigh Dükü'nün avukatlarıyla müzakere ettiği sözleşmeyi Burleigh Dükü Battle Talyn'in onaylamaması nedeniyle ortaya çıkmıştı.

Ancak Prudence, bu sorun henüz çözülmemiş olsa da, yine de gelmekte özgür olmam gerektiğini, çünkü sonunda bunun bir sorun olmayacağını, yine şiddetle temin etti.

Battie, ailemizi korumak konusunda gerçekten çok dikkatli, diye yazmıştı Prudence, sayısız e-posta yazışmamızdan birinde. Çok titiz davranıyor. Bunun için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyor! Ve o benim büyük abim; bana sahip olmak istediğim şeyleri vermeyi seviyor. Ama sonuçta, Down ailesini korumak onun görevi. Gerçi bence bunu çok ciddiye alıyor! Gerçi, bence Battie her şeyi çok ciddiye alıyor.

Bunun doğru olduğunu keşfetmiştim.

“Battie” olayları çok ciddiye alıyordu.

Özellikle gizlilik.

Allah şahit, bu ailenin aristokrat kökenine, ünlü mülklerine ve ölçülemez zenginliğine rağmen, onlardan herhangi birinin fotoğrafını bulmak çok zordu.

İnanın bana, denedim.

Paparazzilerin en çok fotoğraf çekmeye çalıştığı kişi düktü, ama o başını, şemsiyesini veya yakasının kıvrımını öyle bir açıyla ayarlama sanatında ustalaşmıştı ki, görünen tek şey belki kulağı, şakağı veya (bildiğim kadarıyla keskin hatlara sahip) çenesinin bir kısmıydı.

Temperance, Prudence ve Chastity'nin görüntüleri veya varlıkları, sosyal medya da dahil olmak üzere internette neredeyse yok denecek kadar azdı. Kardeşlerin arasında hesabı olan tek kişi Chastity'ydi ve Instagram'da sadece çiçek resimleri paylaşıyordu.

Tamam, belki de The Downs'a giden yola girmeden önce hissettiğim şey garip değildi.

İyi bir araştırmacı iyi bir gizemi severdi ve tanışmak üzere olduğum bu evde dört tane gizem vardı.

Çantamı kaptım ve beyaz Peugeot 3008'imden indim, gözlerimi eve dikmiş bir şekilde duruyordum ve bu sırada bir beyefendinin evden çıktığını gördüm.

Savaş değil.

Çok yaşlı, çok kısa boylu, çok tıknaz olan bu adam, siyah bir takım elbise, gri bir yelek ve kırmızı bir kravat giymişti; bu kıyafet takım elbiseden çok üniformaya benziyordu.

Uşak mı?

Merdivenlerden yukarı çıkarken paltomu üzerime daha da sıkıca sardım. İngiltere'nin batı bölgesinde Nisan ayıydı, bu yüzden hava nemli, soğuk, kasvetli, gri ve rüzgarlıydı.

Tepeye vardığımda, adamın kırmızı kravatında karmaşık bir arma işlemesi olduğunu fark ettim.

Bu, aynı çizgilerle çevrili bir kalkanı saran gösterişli kırmızı ve gök mavisi girdapların bir çalışmasıydı. Bunun üzerinde, altın, inci ve yakutlarla süslenmiş bir şövalye miğferi vardı ve miğferin tepesinden kabarık, canlı tüylerden oluşan bir bolluk fışkırıyordu (evet, bir şekilde tüm bunları kravata işlemeyi başarmışlar).

Bu, Dükaliğin armasıydı ve bayrakta da yer alıyordu; biri kırmızı, diğeri açık mavi olmak üzere iki şerit üzerine işlenmişti ve bayrağın sağ kenarı, yana doğru bir V'nin sivri uçlarına göre kesilmişti.

Tam o sırada, The Downs'ın üzerinde, İngiliz bayrağının altında dalgalanan bir bayrağı fark ettim.

"Bayan Dupree. The Downs'a hoş geldiniz," dedi hafifçe eğilerek.

Daha fazlasını söylemeyi planlıyordu, sadece fırsat bulamadı.

Ön kapıdan, dümdüz kıvılcı saçlı, ufak tefek bir kadın fırladı. Saçları, alnında çok yüksek ve çenesine kadar uzanan, son derece düz bir kesimle sert bir tarzda şekillendirilmişti.

Ve o...

Ne giydiğini bilmiyordum.

Moira Rose'un bunu çok beğeneceğini biliyordum.

Üst kısım, vücuduna açılı bir şekilde yapıştırılmış, aşırı büyük, sert, bembeyaz bir karton parçasına benziyordu; boynuna yakın kenarı hafifçe içe kıvrılmıştı. Bu garip kıyafet uzun kolluydu, tunik havası veriyordu ve dizlerine kadar uzanıyordu. Dizlerinin ötesinde ise bol paçalı, siyah bir pantolon vardı.

Ayaklarında, başparmağı ile ayağın geri kalanı arasında dikişle ayrılmış siyah deri Mary-Jane tarzı babetler vardı. Hiç de çekici değillerdi (ayakkabılardaki bu parmak detayını hiç anlamadım). Ama tahminimce rahatları.

Ve o çılgın kıyafetle gerçekten harika iş çıkardılar.

Makyajı da saç modeli kadar sertti. Çok soluk bir ten, kalınca çizilmiş kaşlar ve çarpıcı derecede koyu ahududu rengi ruj. Üst ve alt kirpiklerini

belirginleştiren ustaca dumanlı siyah eyeliner ise alışılmadık açık gri-yeşil gözlerini ıslıl ıslıl gösteriyordu.

İzlenimim tam bu noktadayken, Leydi Prudence Talyn "Buradasın!" diye bağırdı ve hemen, şaşırtıcı bir şekilde, kendini üzerime attı.

Üstündeki kıvrık kenarın gözüme batmasından kurtulduktan sonra, bu selamlaşma şekline şaşırarak kollarımı ona doladım.

Daha önce İngiltere'ye gitmişim ve memleketimde İngilizlerle tanışmışım. Genellikle sevgilerini açıkça göstermeye meyilli değillerdi.

En azından ilk görüşmede değil.

Bununla birlikte, bulduğum mektuplar hakkında The Downs'ın yöneticisiyle iletişime geçtikten sonra Prudence ile arkadaş olmuştuk. O da e-postamı Prudence'a iletmmişti.

Ve bu dostluk sadece kitaplarımla (ben iletişime geçmeden önce zaten okuduğu kitaplar) ve tarihsel olarak, her ne kadar kurgusal olsa da, ailesini konu alan bir kitap yazma isteğimle ilgili değildi.

Başından beri neredeyse her gün birbirimize e-posta gönderdik.

Bu nedenle, o benim için günlük bir referans noktası haline gelmişti ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu hissedebiliyordum.

Yani belki de bu o kadar da garip değildi.

Bu düşünceyle kendimi onun kollarına bıraktım.

Tam o anda, bana saldırdığı aynı coşkuyla geri döndü ve yanımda duran beyefendiye doğru bir kol uzattı, neredeyse göğsüne çarpacaktı.

Ustaca bir kolaylıkla darbeyi savuştururken Prudence, "Bu Fitzgibbons. Uşağımız. Fitzy, Vivienne ile tanıştın mı?" diye sordu.

Fitzgibbons, "Tam da o konuya geliyorduk, Leydi Prudence," diye yanıtladı.

Ona bakarken, Prudence'ın yüz ifadesi nazik ama ciddi bir hal aldı; bu ifadeyi daha önce hiç kimsenin, hatta iki yaşındaki çocukların annelerinin bile, bu kadar ustalıkla sergilediğini görmemişim.

"Vivienne personelle birlikte yaşamıyor," diye bilgi verdi uşağa gereğinden fazla ağırbaşlı bir şekilde, bu da pek hoşuma gitmedi.

Onun açıkça "Ben onların sınıfından değildim" demesiyle ilgili kısım değil.

Pek çok kişi öyle değildi ve şüphesiz "Fitzy" bunu benim hakkımda zaten biliyordu.

Bana göre, kullanılan kasvetli ton ve ardından gelenler son derece tuhaf ve uğursuz görünüyordu.

Ve ardından şu sözler geldi: "Ona göz kulak olmamız gerekecek."

"Elbette," diye mırıldandı Fitzgibbons.

Bir uyarı gibi görünen şeyden sonra soru sorma şansım olmadı.

Prudence bana döndü ve şöyle talimat verdi: "Bu, bagajınızı alacakları, arabanızı park edecekleri, eşyalarınızı yerleştirecekleri ve daha birçok şey yapacakları anlamına geliyor."

Daha önce hiç "çalışanlarla birlikte yaşamamış" olsam da, bunu tahmin edebilirdim.

Bunu paylaşmadım, sadece bir an için değil; parmaklarımdaki anahtarların alınıp Fitzgibbons'a uzatıldığını ve onun da onları aldığını fark ettim.

Prudence daha sonra kolunu benimkine taktı ve boyuna bakılırsa asla tahmin edemeyeceğim bir güçle beni evin içine sürükledi.

Gitmek istemediğimden değildi. Downs'ın içine girmeyi çok istiyordum. Dış cephesinin fotoğrafları vardı ama iç mekanının tek bir fotoğrafını bile bulamadım.

Beni oraya sürükledi işte.

Ve o bunu konuşarak yaptı.

"İçiniz rahat olsun, söz verdiğim gibi, evi alt üst ediyoruz. Bulabildiğimiz her şeyi büyük büyük anneannemin atölyesine koyacağız." Beni içeri ve giriş holünden sürüklemeye devam ederken bana baktı. "Orası

kuzey bahçesinde. Çok güzel bir yer. Bence orayı seveceksiniz. Ayrıca size mahremiyet de sağlayacak.”

Dinliyordum. Ve onun söyleyeceklerini duymak istesem de, o ana kadar sadece gelen kutumdaki e-postalardan ibaret olan birinin nihayet yanında olduğum bu anın tadını çıkarmak da istiyordum; ancak o, bir arkadaş, sonra da iyi bir arkadaş olmuştu ve şimdi nihayet birlikteydik.

Ancak gözlerimi kamaştıran şey yüzünden bir türlü konsantre olamadım.

Giriş holü çok büyüktü.

Hayır, bu durumu doğru şekilde tanımlamadı.

Devasa bir şeydi.

Duvarlar son derece krem rengiydi ve yalnızca mekanın arka tarafındaki yerden tavana (ve bu tavan iki kat ykseklisindeydi) uzanan pencerelerin karşılıklı iki tarafına asılı iki devasa portreyle süslenmişti.

Pencerelerden avlu bahçelerinin manzarası görünüyordu. Bu pencereler, salonun ortasındaki merdiven boşluğunun ötesinde yer alıyordu. Salonun ortasındaki zemin kattan başlayan ilk görkemli merdiven boşluğundan sonra, merdiven boşluğu her iki yana doğru zarıfe yükselen basamaklara ayrılıyordu.

Ve o uçuşların üzerinde portreler vardı.

Biri üniforma giymiş, göğsünde kuşak olan, gösterişli bir şekilde sergilenen birçok madalyası bulunan, kolunun altında gösterişli bir tüyü olan bir şapka tutan bir adamdı. Aristokrat yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

Karşısında, incecik beyaz bir elbise giymiş, üzerinde açık mavi saten kurdele detayları olan, kollarını şal gibi saran koyu kırmızı saten kumaşlarla kaplı, alnında ve şakaklarında kızıl bukleleri ve çok pembe yanakları olan oturan bir kadının portresi vardı. Ceylan gözleri maviydi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Korkutucu görünüyordu.

Umutlu görünüyordu.

Bu detaylar sadece krem rengi duvarları değil, aynı zamanda mekanı kaplayan geniş tereyağı rengi mermer zeminleri, iki şöminenin önündeki iki oturma alanını (sol ve sağ), karmaşık beyaz alçı kalıpları ve göz kamaştırıcı bir şekilde parlayan karaağaç ağacından yapılmış ince işlenmiş siyah demir merdiven korkuluklarını da süsledi.

Son olarak, tavanın ortasından tehditkar bir şekilde sarkan devasa bir kristal avize vardı. Avize, üzerinde narin çiçekler ve sarkık yeşilliklerden oluşan sıra dışı bir düzenlemenin bulunduğu, parlak, yuvarlak bir masaya çok yakın bir şekilde sarkıyordu. Çiçekler ve yeşillikler, içinde bulundukları alçak, geniş bir kaseden fazla yükselmiyordu. Ancak yapraklar, masanın ahşap yüzeyinden dışarı doğru uzanarak kenardan aşağı doğru sarkıyordu ve sanki bitkiler masadan büyüymüş gibi görünüyordu.

Muhteşemdi.

Ancak şu anda masanın etrafında oturmuş, merdivenlerden yukarı çıkıyorduk ve Prudence durmadan konuşuyordu.

“Yarım saat sonra hepimiz kızlar çay içmeye gideceğiz. Tempie ve Chassie seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Ondan sonra Battle seninle konuşmak istiyor. Saat üç buçukta, çalışma odasında seninle görüşmek istiyor.”

Bu benim dikkatimi çekti.

"Dük burada mı?" diye sordum.

Merdiven sahanlığında sola döndük ve dönerken o yüksek pencereden bahçenin ne kadar bereketli ve olağanüstü olduğunu şöyle bir gözlemleme fırsatı buldum.

Nisan ayı olmasına rağmen her yer rengarenk ve yeşilliklerle doluydu.

“Evet,” diye yanıtladı Prudence, elini savurarak. “Anlaşmayı sonuçlandırmak istiyor.”

Bu iyi olurdu, çünkü bu kitabı yazmak için yayınevinden bir avans almıştım ve bir teslim tarihim vardı; eğer bu son tarihte yön değiştirmek

zorunda kalsaydım, mahvolurdum ve yayınevım hiç de mutlu olmazdı, menajerim ise daha da mutsuz olurdu.

Prudence beni kendine doğru çekti, neredeyse bana yaslanıyordu ve içtenlikle, "Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Seni canlı ve şahsen tanımak için neredeyse Londra'ya gelecektim... sonunda. Ama bunun çok yapışkanlık olacağını düşündüm." dedi.

Downs'a varmadan önce, Londra'da üç gün geçirmiştim; jet lag ile başa çıkmaya çalışmış, turistik yerleri gezmiş ve Talyns hakkında ön araştırmalar yapmışım.

Mecburen sadece üç gün sürdü çünkü avansımı almışım ve yedi kitap yayınlamışım—dört aşk romanı (ilk kitaplarım), üç tarihi kurgu (o sırada takıntılı olduğum tür)—bu yüzden telif hakkı kazanıyordum.

Bununla birlikte, bunların hiçbirisi pahalı bir Londra otelinde uzun süre kalmaya yetmiyordu (ve eğer sadece bir parmak genişliğinde zeminle çevrili bir yatak istemiyorsanız, hepsi pahalıydı - gerçi o yataktan kalkıp kendinizi doğrudan banyoda bulabilirdiniz, bu yüzden olumlu bir açıdan bakmak isterseniz zaman kazandırıcı olabilirlerdi).

Elbette, annemden ve evinin, arabasının ve diğer eşyalarının satışından hatırı sayılır bir miras kalmıştı, ama ben o paranın kendi payıma düşen kısmına dokunmaya cesaret edemiyordum çünkü İngiltere'den döndüğümde bir ev almayı umuyordum ve bu da peşinat olacaktı.

"Bu yapışkanlık olmazdı. Çok hoşuma giderdi," dedim ona.

Gözleri benimkine dikildi ve gözleri ışıldıyordu...

Sevgili Tanrım.

Bunlar gözyaşı mıydı?

"Çok sevimlisin," dedi.

"Sen de öylesin," diye yanıtladım sessizce, duygularının yoğunluğu karşısında şaşırılmışım.

Bana kocaman bir gülümsemeyle baktı ve çok yüksek sesle, "Buradayız!" diye bağırdı.

Evin ön cephesinin tamamını ve kuzey kanadının birazını yürüdükten sonra, o beni bir odaya götürüyordu.

Ve...

Kuyu...

Vay.

Şeker kırmızısı duvarlar. Beyaz sıva. Arenberg parke zeminler. Şöminenin önünde rahat bir oturma alanı. Büyük, dört direkli, perdeli bir yatak. Yatağın ve oturma alanının altında zarif ipek halılar. Duvara yaslanmış bir yazı masası. Üç uzun ve geniş pencereye yerleştirilmiş, yastıklarla dolu minderli banklar.

Ancak giriş bölümünde olduğu gibi, bu odanın da anahtarı minimalizmdi.

Burası, yüzyıllar boyunca toplanmış, bir yerlere gelişigüzel bırakılmış ve unutulmuş antika eşyalar ve paha biçilmez biblolarla dolu bir vitrin değildi.

Kırmızı ve beyazın cesur renkleri, tıpkı şöminenin önündeki antika yazı masasının altın sarısı kadife kanepenin çağdaş çizgileriyle tezat oluşturması gibi; tüm bunlar, macenta ve altın işlemeli, yaprak pembesi yatak takımıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor.

Ancak bunların arasında, hepsi de giriş holündeki gibi, alışılmadık ama muhteşem bir şekilde düzenlenmiş birkaç çiçek buketi de vardı.

Ve orada, gökyüzü ve bulutlarla çevrili, çiçekler ve bir tüyle süslenmiş hasır şapka takmış (yanakları da çok pembe olan) bir kadının portresi vardı; bir diğer portrede ise (yine yanakları pembe olan) çiçeklerle süslenmiş mavi bir elbise giymiş, bir ormanda dans eden, bir adam ve üç müzisyen tarafından izlenen bir kadın tasvir edilmişti.

Komodilerin üzerinde duran akıllı bir televizyon ve kristal tabanlı birkaç lamba, kanepenin yanındaki sehpalarda ise farklı lambalar dışında, evde başka bir şey yoktu.

Hayatımda bulunduğum en büyük yatak odasıydı.

Ve açık ara en güzeli.

Prudence kolumu bıraktıktan sonra elimi yakalayıp beni bitişik odaya çekti. Orası banyoydu.

Tamamen modern, iki kişi için yeterince büyük duş, şık tasarımlı küvet, çift lavabo, kalın pembe ve gül rengi havlular ve halılar, yatak odasındakiyle benzer bir tezat oluşturuyordu, ancak her şey beyaz olduğu için daha güçlü bir etki yaratıyordu.

Prudence, sadece şöyle bir göz gezdirdikten sonra beni banyodan geçirerek, beni hayretler içinde bırakan bir odaya götürdü.

Açık raylar, çekmeceler, raflar; tarihin en büyük giyim düşkününün bile şimdilik ve gelecekte bolca alana sahip olduğundan emin olabileceği, ayrıca tüm zahmetli alışveriş çabalarını gururla sergileyebileceği kadar çok şey sunuyor.

Bu güzelliğe ek olarak, tam ortada gül rengi kadife ile döşenmiş büyük, yuvarlak, kabarık bir bank vardı.

Ve en göz alıcı unsur, her kız çocuğunun hayali olan, odanın arka tarafındaki yüksek bir pencerenin önünde duran makyaj masası.

“Büyükbabam modernizasyonlara başladı,” dedi Prudence bana. “Babam devam ettirdi. Ve Battie, evin içindeki tüm antika eşyaları ve gösterişli resimleri kaldırarak modernizasyonları güncelledi. Tavan aralarının dağınık olmasının sebeplerinden biri de bu. Ama en önemlisi, beş yüz yıllık atılmış eşya çok yer kaplıyor. Sanırım bu yüzden Büyük Teyze Harmony'nin mektuplarını bulamadık.”

Bu beni dolapta saklanma halimden çıkardı.

"Mektuplarınızı bulamadınız mı?" diye sordum.

Prudence elimi bıraktı ve başını sallayarak pencereye doğru yürüdü, “Hayır. Hala arıyoruz.” diye cevap verdi. Pencereden dışarı bakarken dramatik bir şekilde ürperdi. “Çatı katlarıyla ilgili bir şeyler yapılmalı. Sanırım sizin için onları bulma görevi sırasında, onlarla da ilgilenmem gerekecek.”

Yardım edebileceğimi söylemek istedim ama ziyaretçi vizemin süresini iki hafta aşmıştım, bu yüzden bu kitabı bitirmek için çalışmam gerekiyordu.

Çünkü, tekrar ediyorum, bir teslim tarihim vardı.

Ayrıca, bir ülkeden sınır dışı edilme deneyimini yaşamak istemiyordum.

Yine de, bir dükalığın "beş yüz yıllık atıklarının" nasıl görüldüğünü görmek için o tavan aralarına girmek istedim.

Prudence o kadar ani bir şekilde döndü ki, yerimden sıçradım.

Sonra da alkışladı.

"Bavullarınızın geldiğini duyuyorum," diye duyurdu.

Öyle mi?

Hiçbir şey duymadım.

"Biraz kendine gel." Başını yana eğdi. "Yarım saat mi? Sonra seni alıp mavi salona götüreceğim. Çayı orada içeceğiz."

Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden "Kulağa hoş geliyor" diye yanıtladım.

Tam arkamdaki kapı açılırken yanıma geldi.

Genç bir adam bütün valizlerimi getiriyordu ve valizler çok fazlaydı (altı aylık).

"Ah, özür dilerim," diye mırıldandı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Sorun yok Scotty," diye yanıtladı Prudence, elimi tekrar tutup beni banyoya doğru çekerken. "Bu da Vivienne," diye ekledi omzunun üzerinden.

"Merhaba, Bayan Dupree. The Downs'a hoş geldiniz," diye selamladı Scotty.

Banyodan geçip yatak odasına girdiğimizde, "Teşekkür ederim," dedim, kaçınılmaz olarak yüksek sesle.

Prudence beni oraya götürdükten sonra, iki elimi de tutabilmek için diğer elimi de tuttu ve bana gülümsedi.

"Burada olmanız gerçekten çok güzel," diye belirtti.

Ellerini sıktım ve "Davetinizden onur duydum, ama en önemlisi, tanışmamızın zamanı gelmişti, bu yüzden kesinlikle katılıyorum, burada olmak çok güzel." diye yanıtladım. Elini sıktım. "Sizinle birlikte olmak."

Ardından bir gülümseme daha geldi ve şöyle dedi: "Şimdi biraz kendinize zaman ayırın. Ben hemen döneceğim. Aşçı nefis çaylar yapıyor. Umarım acıkmışsınızdır."

Ve umarım çörekler, reçel ve kaymak da vardır.

Prudence ayrıldı.

Soyunma odasına başka birinin girdiğini duydum ve banyodan içeriye baktığımda Scotty'nin çıktığını ve bir kadının odanın daha derinlerine doğru gittiğini gördüm. Muhtemelen eşyalarımı yerleştirmek içindi.

Kendimi tanıtmak yerine, çantamı kanepeye bıraktım, paltomu çıkarıp çantamın üzerine attım, pencereye doğru gidip dışarı baktım.

Evet.

Aman Tanrım.

Bahçe muhteşemdi.

Gür ve bakımlı, ama vahşi bir şekilde. Bolca. Ve kanatlar arasındaki ve ötesindeki tüm alanı kaplıyordu. Birkaç çeşme, bazı patikalar, bazı banklar ve...

Açık mavi bir elbise ve hafif bir hırka giymiş bir kadın.

Güneş olmasa bile geniş kenarlı hasır bir şapka takıyordu.

Açık sarı, gür saçları vardı; hepsi de kabarık buklelerdi ve şapkasının altından, omuzlarından aşağıya, sırtına doğru dökülüyordu.

Şapka yüzünden yüzünü göremiyordum ve sırtı bana dönüktü.

Gördüğüm kadarıyla bahçede uzun boylu, kum rengi saçlı, yapılı, yakışıklı bir adam da vardı. Kot pantolon ve keten gömlek giymişti ve bir gül çalısında bir şeyleri ölçüyor gibiydi. Bunu biliyordum çünkü yaptığı işten sonra notlar aldığı bir not defteri vardı.

Ah.

Ve adam, yaklaşık yirmi metre uzakta duran sarışın kadına gizlice göz attı; kadın, bir sepete solmuş çiçekleri ayırırken, diğer sepet için sağlıklı çiçekleri buduyordu ve adam onun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Bu kesinlikle Battle değildi. Onun tam yüzünü gösteren bir fotoğrafını hiç görmemiştim, ama koyu saçlı olduğunu biliyordum.

Ama acaba bu kadın Ölçülülük müydü, yoksa Bekaret mi diye merak ettim.

"Özür dilerim, hanımefendi?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde hizmetçinin odada benimle birlikte olduğunu gördüm.

"Merhaba," diye selam verdim.

Gülümseyerek sordu: "Gece kremlerinizin başucunda mı yoksa banyoda mı olmasını tercih edersiniz?"

"Komodin, teşekkür ederim," diye yanıtladım ve ekledim, "Sanırım Vivienne Dupree olduğumu biliyorsunuzdur."

Gülümseyerek başını salladı ve yatağa doğru yürüdü. "Evet. Ben Mary. Odalarınızla ilgilenecek olan hizmetçiyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mary. Bana bakacağınız için şimdiden teşekkür ederim."

Kadın bir kez daha başını salladı ve odanın diğer tarafına doğru giderken, "Burada geçireceğiniz zamandan keyif almanızı umuyoruz," dedi.

"Elbette yapacağım."

Ve o anda emindim.

Çay içmek için canım çekiyordu. Chastity ve Temperance ile tanışmayı dört gözle bekliyordum (gerçi Battle bu geziden önce biraz huysuzdu, bu yüzden onunla tanışmak konusunda kararsızdım). Prudence ile sonunda klavye olmadan birbirimizi tanıma fırsatı bulduğumuz için mutluydum. Ve en sevdiğim şeylerden biri de bir kitaba başlamak (yazmak da öyle, ama bitirmek berbattı çünkü sevdiğiniz ama asla geri alamayacağınızı bildiğiniz şeyleri özlediğiniz gibi özleyecektim).

Yani her şey yolundaydı.

Çok güzel.

Bir maceranın peşindeydim.

En sevdiğim şeylerden bir diğeri.

Ama hiçbir fikrim yoktu.

Burleigh Dükü'nün ikametgahı olan eşsiz Downs'ta başıma geleceklerden tamamen habersizdim.

Ve başıma geleceklerin hepsi çok fazla olacaktı.

BÖLÜM 2

KIZ KARDEŞLER

Mavi salon gerçekten de maviydi.

Buz mavisi.

Bu, giriş holünün zengin ve kremalı kokularının devamı niteliğindeydi ve Prudence beni oraya götürürken söylediği gibi, "Diğer oturma odalarından veya salonlardan daha rahat olduğu için burada çay içmeyi seviyoruz. Tabii ki, akşam yemeğinden önce kokteyl içtiğimiz oda hariç. Ama aynı yerde çay ve kokteyl içemezsiniz!"

Bunu söyledikten sonra kıkırdadı, sanki bu kuralı biliyormuşum ve aynı odada iki içeceği birden içme fikri herkesçe bilinen bir saçmalıklmış gibi.

Ancak odayı görünce, "rahat" kelimesinin anlamını tam olarak kavradığından emin değildim.

Binanın orta bölümünde (bir kanatta değil), fuayenin güney tarafındaki koridorda yer alan bu oda, karşılaştığım diğer tüm odalar gibi devasa büyüklükteydi.

Ve diğerleri gibi, bu da zıtlıkların bir incelemesiydi. Eski ve yeni. Antika ve modern. Resmi ve rahat. Sert ama konforlu.

Ama bunların hepsi pahalı.

Kız kardeşler de tam bir zıtlık örneğiydi.

Orada, avangart kıyafetleri ve kızıl saçlarıyla Prudence vardı.

Ve sonra bahçede gördüğüm sarışın kadın vardı.

Bekaret.

Çay içmek için hırkasını ve şapkasını çıkarmıştı ve mavi elbisesi bir yazlık elbiseydi; tıpkı kendisi gibi zarif ve narin (o elbiseyle bahçede çalışmazdım ama ben Lady Chastity Talyn değildim). Saçları vahşi, gür, dağınık ve muhteşemdi. Yüzünde Nicole Kidman'ın o buruşuk ama güzel bakışı vardı. Ve gözleri, neredeyse görülmesi güç, çarpıcı bir safir mavisiydi.

Sesi o kadar kısıktı ki, söylediği her kelime fısıltı gibiydi, duyulması zordu ve asla göz teması kurmuyordu.

Hiç de öyle değil.

Öte yandan, ölçülülük gerçekten de önemli bir şeydi.

Parlak simsiyah saçları, ortadan ayrılmış ve gevşek bukleler halinde, kusursuz güzellikteki yüzünün yanlarına doğru dökülüyor, omuzlarından ve göğsünden aşağı doğru akıyordu. Soğuk gri gözleri tetikte ve hesapçıydı. Ten rengi o kadar solgundu ki, damarlarının mavisi görünüyordu. Dudakları parlak kırmızı bir rujla mükemmel bir şekilde boyanmıştı. Ve vücudu, rahat siyah bir pantolon, karmaşık, iddialı, kısa kollu siyah bir bluz ve dudaklarıyla aynı renkteki ruj tabanlı, dört inçlik siyah rujan Louboutin topuklu ayakkabılarla kaplıydı.

Konuşma tarzı, The Crown dizisindeki kraliyet ailesini canlandıran oyuncularını anımsatan, incelikli, iğneleyici ve aristokratik bir aksanlaydı.

Alçak sehpanın etrafına oturduk; sehpanın üzerinde şık bir çay takımı ve kabuksuz sandviçler, hamur işleri, bisküviler (Amerikalılar için kurabiyeler), küçük kekler ve şükürler olsun (iki tane yemiştım) reçel ve kaymakla doldurulmuş çörekler vardı.

İffet döküldü.

O da Temperance'ın oturduğu koltuğun karşısındaki buz mavisi Louis XV tarzı berjer koltuklardan birine oturdu.

Prudence ile birlikte şömineye dönük, sırtı kavisli bir kanepede oturduk. Chastity'nin orada olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim.

Temperance'ın benim orada olmamı isteyip istemediğinden emin değildim.

Ama Prudence'ın İngiltere adına konuşabileceğine emindim.

"Sanırım Vivi'nin kitabı, Hükümdarlıktan Azizliğe veya Piskoposluğa kadar uzanacak," diyordu şimdi, Downs'ın kahyasına gönderdiğim ilk e-postadan bugüne kadar olan her şeyi neredeyse özetledikten sonra; bu tarihin her iki kız kardeşinin de zaten bildiği açıktı.

İlginç bir şekilde, bu süreçte bazen aniden söyledikleriyle hiçbir ilgisi olmayan başka bir konuya geçiyordu. Ya da bir anlığına dalıp, sanki kısa bir trans halindeymiş gibi boşluğa bakıyor, sonra kendini toparlayıp kaldığı yerden devam ediyordu.

Bu duruma karşı gösterdikleri alışılmış tepki, yani hiç tepki vermemeleri, bana bunun sadece ihtiyatlılık için geçerli bir durum olduğunu düşündürdü.

Aradaki saat farkı ve ikimizin de meşgul olması nedeniyle onunla hiçbir zaman görüntülü görüşme ayarlayamamıştık, bu yüzden onu sadece yazılı iletişim yoluyla tanıyordum.

Doğrusu bu mu?

Tuhaf gelebilir ama bir yandan da sevimliydi.

Neyse ki, onun konuşması sayesinde dört üçgen sandviç (iki tane tavuklu, bir tane yumurtalı, son karidesli ve avokadolu), küçük bir kek ve iki çörek yiyebildim.

Kitabımın geçeceği zaman dilimi konusunda haklıydı.

Hikayeye, Kraliçe Talyn'in dük olduğu yirminci yüzyılın başlarından, Aziz Talyn'in bu unvanı taşıdığı İkinci Dünya Savaşı'na ve hemen sonrasına, Piskopos Talyn'in dük olduğu döneme kadar olan süreçten başlamayı tercih ederdim.

Dük Saint Talyn, kızı Harmony'nin aşık olduğu adamla, yani The Downs'ta iyileşmekte olan Amerikalı bir askerle evlenmesine kesinlikle izin vermeyi reddeden kişiydi.

Büyük dedem.

"Ve sanırım, Ravenna'nın bana anlattıklarından anladığım kadarıyla, Harmony ve Charlie'nin hikayesi paylaşılsa, lanet sonunda kırılacak," diye belirtti Prudence.

Chastity bu sözleri duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi.

Temperance gözlerini devirdi.

Hiçbir şey söylemedim.

Ancak, e-posta yazışmalarımız boyunca Prudence, Downs'ın Laneti olarak gördüğü şey hakkında uzun uzun bilgiler paylaşmıştı.

Prudence'a (ki bu Ravenna'ya göreydi) göre, bu durum Harmony'nin çok sevdiği Charlie'yi (büyük büyükbabamı) kaybetmesiyle başladı.

Prudence'a (yani Ravenna'ya) göre, bu durum o zamandan beri her nesli etkiledi.

Bahsi geçen Ravenna adlı, Prudence'ın kahini, benim sezdiğim kadarıyla, ama Prudence'a çok dikkatli bir şekilde ima ettiği üzere, mistikleri okuyabilmekten ziyade şarlatanlığa daha yatkındı.

Ben de o sırada ılımlılık felsefesini öğrenmişim ve bu konuda aynı fikirde olabilirim.

Prudence, Temperance'a ters ters, "Gözlerini devirme," dedi.

"Sevgilim," diye mırıldandı Temperance. "Bu evin üzerinde hiçbir lanet yok."

"Peki, büyük büyük dedemize ve büyük büyük nenemize ne olduğunu nasıl açıklarsınız?" diye sordu Prudence.

Çayımı yudumlarken dikkatle dinledim, Saint ve eşi Marie'den bahsettiğini biliyordum.

Bunu yapmak tamamen meraklılık değildi (ama aynı zamanda meraklılık da sayılabilirdi).

Bu gibi şeyleri öğrenmek için oradaydım.

Prudence, Burleigh Dükalığı'yla ilgili her şeyde birlik içinde görünen Saint ve Marie'nin birdenbire uzlaşmaz farklılıklar içinde bulmalarına

değiniyordu; Marie zamanının çoğunu bahçedeki stüdyoda geçiriyordu ki bu, büyük ve güzel bir evin boşa harcanmasıydı, çünkü Saint tüm zamanını Londra'daki evlerinde geçiriyordu.

Ya da en azından metresinin yatağında olmadığı zamanlarda öyle yapıyordu.

"Marie görevini yaptı," diye yanıtladı Temperance. "Bir varis, bir yedek ve toplumdaki konumlarını yükseltmek için kullanabilecekleri birkaç kız çocuğu sağladı. Onların durumunda, o zavallı, sefil kısrakları diğerlerinin üzerinde tuttu ve soylu kanımızı kullanarak konumlarını yükseltmelerine izin verdi. Hepsi büyüüp gittikten sonra, Marie kocasını sevdiğini iddia etmeyi bırakıp günlerini resim yaparak ve, bilmiyorum"—asil, kırmızı ojeli elini yana doğru salladı—"ahır çocuklarıyla zina ederek ya da benzeri bir şey yaparak geçirebilirdi."

"Tempie!" diye çıkıştı Prudence.

Gülmemek için dudağımı ısırdım.

O dürtüyü kontrol altına aldığımda, bir yudum daha çay aldım ve dinlemeye devam ettim.

Chastity'nin fısıltıları duyuldu. "Bu, Bishop ve Caroline'e ne olduğunu açıklamıyor."

Bishop, Saint'in oğlu ve varisi, Harmony'nin ağabeyi ve Battle, Temperance, Prudence ve Chastity'nin büyük büyükbabasıydı.

İsimler konusunda ne demek istediğimi anladınız mı?

"Evet," diye hemen araya girdi Prudence. "Atından düşüp boynunu kırması ve onun da merdivenlerden düşüp boynunu kırması sadece bir tesadüf mü?"

"O sırada seksen yedi yaşındaydı," diye yanıtladı Temperance. "Ve kocası da aynı şekilde, farklı yerlerde ve tamamen farklı şeyler yaparken zamansız bir şekilde hayatını kaybetmişti. Bu yüzden evet, bir tesadüf olduğunu söyleyebilirim. Talihsiz bir tesadüf, ama kendi payına düşeni yaparak uzun bir ömür yaşamıştı."

Chastity fısıltıyla ekledi: "Bunun önemli bir kısmı kocası olmadan oldu."

Temperance hiçbir yanıt vermedi.

"Pekala. O zaman büyükbaba ve büyükannenin ne demek olduğunu açıkla," diye meydan okudu Prudence.

Takip edebilmek için belirtelim ki, bunlar Cannon Talyn ve eşi Victoria'ydı.

Konudan bıkmış olduğu belli olan Temperance, öne eğilip narin porselen çay fincanını ve tabağını masaya gürültüyle bırakarak, "Allah aşkına Prue. İkisi de aynı yemeği yiyerek gıda zehirlenmesi geçirdi. Personelden üç kişi de öldü." diye çıkıştı.

Chastity nihayet bir kez olsun birinin bakışlarıyla karşılaştı.

Ve bu Temperance'ın eseri idi.

"Peki ya baba ve anne?"

Bunlar Atlas ve Rebecca olurdu.

Temperance, gözlerinden en küçük kız kardeşine lazer ışınları fırlatmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

"Aha!" diye sevinçle bağırdı Prudence, şaşkına dönmüş gibi görünen Temperance'a. "Bunu açıklayacak hiçbir şeyin yok."

Temperance arkasına yaslandı, soğuk bakışlarını en küçük ikinci kız kardeşine dikti ve şöyle dedi: "O bir eşekti. O da şımarık bir veletti. Cennette yaratılmış bir çifttiler, yani birbirlerini hak ediyorlardı. Sorun şu ki, birbirlerine tahammül edemiyorlardı, bu yüzden kız ona gereken dersi verdikten sonra, muhteşem bir villada yaşamak ve tanrı gibi yapılı bir sürü Yunan erkeğiyle yatmak için Korfu'ya kaçtı; bildiğimiz kadarıyla hâlâ da bunu yapıyor. Bu yüzden, o da İngiliz topraklarında istediği yerde fahişelerle ilişkiye girmekte özgürdü, ta ki o fahişelerden biriyle yatarken kalp krizi geçirip ölene kadar."

Yine söylüyorum, hepsi doğru.

Hatta o son kısım bile.

Talyn ailesi mahremiyetlerini korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapsalar ve çoğunlukla da başarsalar da, bu özel bilgi geniş çapta yayılmıştı.

Ancak, Prudence'tan öğrendiğim şey, Rebecca'nın Yunan adasına gittikten sonra çocuklarıyla ilgilenmeye hiç vakit ayırmamış olmasıydı; sonradan öğrendiğim kadarıyla bu durum Prudence'ı çok etkilemişti, ki etkileyecekti de.

Sizi seven ve size tapan, aptalca davrandığınızda sinirlenen ama bundan ders çıkarabilmeniz için size özgürlük tanıyan, bilgeliğini sizinle paylaşan ve sonunda belli bir yaşa geldiğinizde sahip olabileceğiniz en iyi arkadaş haline gelen bir anneye sahip olmamayı hayal bile edemezdim.

Hayır, bunu hiç hayal edemezdim.

Prudence bana döndü. "Tempie'yi dinleme. Bu şekilde davranmasının hiçbir bahanesi olmasa da, olabilecek en alaycı insanlardan biri."

"Yalan mı söyledim?" diye sordu Temperance. İkisi de bir şey söylemeyince, "Peki, ne olmuş yani?" diye ısrar etti Prudence ve Chastity'ye doğru.

"Aslında pek değil," diye fısıldadı Chastity sonunda.

Temperance bana döndü ve şöyle dedi: "Sen bu tür şeyleri yazarak geçimini sağlıyorsun. Dolayısıyla, biliyorsun, bizim dünyamızda aşk için evlenmiyoruz. Para için, statü için, ittifaklar için evleniyoruz."

Prudence, "Son altmış, yetmiş yıldır, hatta daha uzun süredir durum hiç de böyle olmadı," diyerek karşı çıktı.

"Annemin babamla unvanı, parası ve şu lanet olası ev için evlenmediğini düşünüyorsan, sandığımdan daha büyük bir hayalperestsin," diye karşılık verdi Temperance.

Chastity fısıltıyla, "Tempie," diye uyardı.

Ama bu Prudence için bir darbe olsa da, bunu belli etmedi.

Bunun yerine çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer bu ev içinse, neden onu terk etti?"

Temperance hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Bunu zaten cevapladım. Çünkü o bir aptaldı." Bana döndü. "Bu gece, sen burada olduğun için, hepimizin keyif aldığı bir gelenek haline geldi. Akşam yemeği için hepimiz şık giyineceğiz. Prue sana söyledi mi?"

Başımı salladım.

Prudence, orada geçireceğim ilk gecenin resmi geçeceği ve hazırlıklı olmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı; çünkü başka misafirleri olursa, aynı durum tekrar yaşanabilirdi.

Elbise dolabımda çok fazla gece elbisesi olmadığı için, bazı çevrimiçi tasarımcı ikinci el satış sitelerine bakmam gerekti, ama bu her zaman olduğu gibi çok eğlenceliydi ve işte sonuç: Sadece gece elbiseleri değil, harika şeyler buldum.

Temperance sözlerine şöyle devam etti: "Ama bu bizim için geçerli bir durum değil. En azından misafirimiz olmadığında. Tabii ki Chassie, çamur lekeli çizmeleriyle ve tırnaklarının altında toprakla akşam yemeği öncesi kokteyller için salona sinsi sinsi girmiyor. Ve biz normal değiliz. Zenginiz. İnsanlar isimlerimizin önüne 'hanımefendi' diyor. Biri yemeğimizi pişiriyor, diğeri servis ediyor. Ben hayatımda hiç yemek pişirmedim, bulaşık da yıkamadım. Ve ikisini de yapmaya niyetim yok."

Birdenbire hayatımda başka bir hedef daha belirlemeye başladım: bulaşık yıkamak.

Yemek yapmayı severdim aslında.

Ölçülülük hareketi henüz sona ermemişti.

"Ama biz garip değiliz. Normalde ailece akşam yemeği yeriz. Ama masaya oturmak istemezsek, odamızda veya nerede olursak olalım, tepside yemek yeriz. Gerçi, babamın emirleri doğrultusunda, ölümünden önce sanki hala 1902 yılındaymışız gibi davranırdık."

"O tam bir gelenekçiydi," dedi Prudence.

"Ay'a insan ayak basmıştı," diye karşılık verdi Temperance. "Geleceğin kralı boşandı ve metresiyle yaptığı kirli konuşmalar tüm dünyaya yayıldı.

Ve bu konuşmalar çok iğrençti. Arabanızdayken cep telefonunuzdan Bangladeş'i arayabiliyordunuz. Arabalarımız vardı. Tanrı aşkına, artık kiliseye beyaz eldiven ve şapkayla ya da akşam yemeğine resmi bir elbiseyle gitmeme gerek kalmamıştı."

Kız kardeşlerinden hiçbirisi yanıt vermedi.

Ben de öyle düşünmüyordum ve Talyn kardeşleri şapka ve eldivenlerle kiliseye giderken görmek sevimli olurdu diye düşünsem de, eğer çocuk olsaydım ve bunu yapmak istemeseydim, itiraf etmeliyim ki berbat olurdu.

Sessizlik uzadıkça, dikkatlice içine girdim.

"Prudence'ın benim için topladığı her şeyi iyice okumayı düşünüyorum." Prudence'a döndüm. "Ve tabii ki Ravenna ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Aslında pek sayılmaz, ama Prudence ondan hoşlanıyordu ve ailesi dışında, Ravenna ile iki ayda bir yaptığı fal bakma seansları dışında başka bir arkadaşından bahsetmemişti, bu yüzden (şimdilik) yargıda bulunmaktan kaçınıyordum.

Hem zaten, kimdim ki ben yargılayayım?

Kraliçe I. Elizabeth bile Dr. John Dee ile vakit geçirmiş ve ondan tavsiyeler almıştır.

Diğer iki kız kardeşe baktım. "Ve eğer bununla ilgili bir not yoksa veya anlatıya uymuyorsa, muhtemelen lanetten bahsetmeyeceğim."

"Pekâlâ, bu iyi olacak," diye mırıldandı Temperance uzun, ince bacaklarını çaprazlarken. "Sadece Glastonbury'de alışveriş yapan her delinin ön kapının önünde dolaşıp ritüeller yapmasına ihtiyacımız yok."

Bu durum Prudence'ın heyecanla bana doğru dönmesine ve tekrar alkışlamasına neden oldu.

"Ah evet, Vivi! Biraz uzak ama madem buradasın, Glastonbury'ye de gitmeliyiz."

"Ben orayı atlayıp doğrudan Cheltenham'a giderdim. Daha iyi alışveriş imkanları var," diye mırıldandı Temperance, ama garip bir şekilde bunu

Prudence'ı dikkatle izleyerek yaptı ve belki de yanıliyordum ama bakışlarında umut okuduğuma yemin edebilirim.

Bu çok garipti.

Chastity, parlak mavi gözlerini bir insana değil, her yere gezdirirken bir bisküviyi kemiriyordu.

Boğazını temizledi.

Hepimiz kapıya doğru baktık ve Fitzgibbons'ın orada durduğunu gördük.

"Rahatsız etmek istemem ama Bayan Dupree'nin Hazretleri ile bir görüşmesi var."

"Ah,"—Prudence'tan bir alkış daha—"doğru. Ona kızı çok uzun süre tutmamasını söylemeyi unutma. Akşam yemeği için kıyafet değiştirmek için zamana ihtiyacı olacak."

Fitzgibbons başını sallayınca koluma yapıştı, ben de ona döndüm.

"Kokteyllere saat altı buçuk civarında başlıyoruz, çoğu kişi yediye kadar orada oluyor," dedi bana. "Aşçı hazır olduğunu bildirdiğinde yemeğe geçiyoruz. Üzerinizi değiştirdikten sonra, akıllı ekranınıza gidip personel çağırmak için simgeye basmanız yeterli. Birisi sizi salona kadar eşlik edecek." Bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Yarın tüm restoranın turunu yapacağız."

Bundan anladığım kadarıyla beni kardeşine götürmeyi o düşünmüyordu, Fitzgibbons götürecekti.

Dük arıyordu.

Böylece çay fincanımı bıraktım ve tüm hanımlara gülümseyerek, "Çok teşekkür ederim, harika oldu. Akşam yemeğini dört gözle bekliyorum," dedim.

"Bahse girerim öylesin," dedi Temperance, sanki bunu duymamı istemiyormuş gibi bir tonda, ama aslında duymak istiyordu.

Ah, onların bir gösteri yaptığını biliyordu ve ben de bundan büyük keyif alıyordum.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Eğer benim yapımı izlememi istemiyorsa, neden o dizinin başrolünü üstlendi?

Chastity hiçbir şey söylemedi.

Prudence, "Akşam yemeğinde görüşürüz," diye yanıtladı.

Ayağa kalktım ve Fitzgibbons'ın peşinden dışarı çıktım.

Orta kanattan aşağı doğru yürürken, açık kapılardan içeriye baktığımda daha önce gördüklerime benzer çeşitli odalar gördüm; ön taraftaki odalar parkın muhteşem manzarasına, arka taraftakiler ise bahçelerin ihtişamına bakıyordu.

Güney kanadına girdik ve yaklaşık yarı yolda, sağ tarafta, uşak yol boyunca karşılaştığımız tek kapalı kapıyı çaldı.

"Gelin," diye seslendi içeriden bir adam.

Tamam, itiraf etmeliyim ki, biraz heyecanlanmıştım.

Örneğin, daha önce hiç gerçek bir dükle tanışmamıştım.

Pek çok konu hakkında okumuştum.

Bir tanesiyle mi buluşacaksınız?

Hayır.

Sonra bir de gizem vardı. Efsane. Tarih.

Eski bir kütüphaneci ve şu anki bir yazar olarak, bunların hepsi beni çok heyecanlandırdı.

Ve işte ben, bu mirasın koruyucusuyla, ne yaparsa yapsın, sadece doğuştan gelen kişiliği nedeniyle tarihin sayfalarında unutulmayacak bir adamla tanışmak üzereydim.

Ve bu gerçekten harikaydı.

Fitzgibbons kapıyı açıp içeri girdiğinde, ben de onu takip ettim ve uşak, "Bayan Dupree sizinle görüşmek için burada, Majesteleri," diye seslendi. O an neredeyse aşırı heyecanlı bir aptal gibi ellerimi ovuşturacaktım.

Masada oturan adam yazdığı işten başını kaldırdı.

Ve ben buz keştim.

Onun derin, dolgun bir mırıltıyla, "Teşekkür ederim, Fitzy," dediğini duydum.

İçimin bir kısmı, Fitzgibbons'ın dışarı çıkıp kapıyı kapattığı gerçeğini kabullendi.

Ama asıl ilgimi çeken şey, masada oturan adamdı.

Gür, koyu, kestane rengi saçlar. Zengin kahverengi gözlerini saran yakışıklı kaplumbağa kabuğu desenli gözlükler.

Ama yüzü...

Lanet etmek.

Yüzü.

Herhangi bir romantik fantezide, güçlü çene, düz burun, belirgin alın, dolgun dudaklar ve çekik gözler, şövalyenin kudretli atının üzerinde miğferinin siperliğini kaldırdığında ortaya çıkacak yüz olurdu.

İskoç eteği giymiş adamın geniş kılıcını savurarak rakibinin hayatına son verdikten sonra bir sonraki rakibiyle yüzleşmek üzere döndüğü anın ardından göreceğiniz yüz buydu.

Viking savaşçısının baltasını indirdikten sonra, öldürdüğü kişiyi gördükten sonra kan içinde kalmış yüzü yukarı bakarken görürdünüz.

Filmdeki o acımasız gangsterin yüzü sizi inanılmaz derecede tahrik ediyordu çünkü kötü adamı desteklemenize neden oluyordu, çoğunlukla da onunla birlikte olmak için can atıyordunuz.

Bu, bir savaşçının ya da bir kötü adamın yüzüydü.

Bu, bir zamanlar Tanrı'nın en güzel meleği olan Şeytan Lucifer'in yüzüydü.

Ve sonra ayağa kalktı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, ince kalçalı, kalın bacaklıydı; masanın arkasında geri kalan her şey gizliydi ama daha fazlasını anlamaya gücüm yoktu.

Sadece görebildiklerimi algıladıktan sonra içimden geçen elektrik akımının şiddetiyle değil.

Ve bu sadece "Vay canına, bu adam çok yakışıklı" şeklinde bir izlenim değildi.

Hayır.

Bu daha büyük bir şeydi.

Daha güçlü.

Daha korkutucu.

Tamamen korkunç.

Nasıl bildim?

Çünkü o adam beni yerden kaldırdıktan sonra, hayatımda ilk defa şokun etkisiyle bayıldım.

Halıya yapışmış halde ölü.

BÖLÜM 3

DÜK

Kendime geldiğimde o lanet olası yüzü gördüm.

"Uyandı," diye mırıldandı Battle Talyn o kendine özgü hırıltısıyla, tam doğrulup Prudence yüzümün dibinde belirmeden önce.

"Aman Tanrım, Vivi!" diye bağırdı. "İyi misin?"

Yukarı doğru ittim.

Bunu deri bir kanepenin üzerinde uzanmış olduğum için yaptım. Oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama endişem şuydu ki, malikanenin sahibi beni taşımıştı.

Prudence'ın ötesinde, muhteşem, oyma taş bir şömine görebiliyordum.

Görebildiğim diğer tek şey üç Talyn kadını ve bir Talyn erkeğiydi. Kadınlardan ikisi (İhtiyat ve Saflık) üzerimde duruyordu. Ölçülülük ve Savaş ise kenarda, ikisi de kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, beni inceliyorlardı.

Koltuğun koluna kadar geri ittim ve oraya vardığımda boynumu ovmak için elimi kaldırdım.

"Tanrım, çok özür dilerim," dedim.

Tamam... bu ne kadar utanç vericiydi, değil mi?

Cevap çok netti.

Çok utanç vericiydi.

Hayır.

Dayanılmaz derecede acı verici.

Bu son derece utanç vericiydi.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye beceriksizce sözlerimi bitirdim.

"Uçak yolculuğunun yorgunluğu tuhaf bir şey," diye belirtti Prudence.

Dünyanın en yakışıklı adamını görünce uçak yolculuğunun yorgunluğuyla bayılacak gibi olabilir miyim?

Evet.

Evet, yapabilirim.

Ve ben de kesinlikle aynısını yapacaktım.

"Sanırım kendimi çok fazla zorladım," dedim onlara. "Tate Müzesi'ne, Britanya Müzesi'ne veya Britanya Kütüphanesi'ne gitmemeliydim herhalde."

"Bütün bunları sadece üç günde mi yaptın?" Prudence'ın sesi alışılmadık derecede tizdi.

"Evet, öyle," diye itiraf ettim, sonra da ses tonundan dolayı ihtiyatlı bir şekilde ekledim, "Ve dahası da."

"O zaman tabii ki bu çok fazla!" diye ilan etti ve benden doğrulup kardeşlerine dönerek dramatik bir şekilde, "Üstelik Londra'dan buraya kadar araba sürmek de cabası!" diye duyurdu.

Onların arasında aradım.

Tamam aşkım.

Cidden.

Bu dört kardeş nasıldı?

Hiçbiri diğerine benzemiyordu. En ufak bir benzerlik bile yoktu.

Prudence'ın boyu 1.60'tan fazla olamazdı, ancak kıyafetleri yüzünden vücut tipini anlayamadım. Chasitity ise incecikti, muhtemelen ortalama boydaydı, ama incecik olmasına rağmen göğüsleri ve kalçaları vardı. Temperance benim boyumdaydı, 1.73'tü ve bir direk kadar inceydi. Battle ise 1.93'ten kısa olamazdı ve kaslı bir vücuda sahipti.

Göz rengi, saç rengi, hatta kemik yapısı bakımından hiçbirinin birbirine uzaktan yakından benzemediği açıktı.

Belki de Rebecca Yunanistan'a gitmeden çok önce flört etmeye başlamıştı.

Prudence elimi tutarak tekrar dikkatimi çekti. "Bence yukarı çıkıp uzanıp biraz uyumalısın. Akşam yemeği için sana bir tepsi getireceğiz. Büyük karşılama partisini yarın akşam yapabiliriz."

Başımı salladım ve bacaklarımı kanepenin kenarından sarkıtırken elimi yavaşça kurtardım, ancak ayağa kalkacak kadar ileri gitmedim. Bunu tekrar yaptığımda, sonrasında yere düşmemeye dikkat etmek istedim.

"Hayır, hayır, hayır. İyiyim. Yani, elbette. Akşam yemeğinden önce biraz uzanıp dinlenmek iyi gelir diye düşünüyorum. Ama Battle ile halletmemiz gereken bazı şeyler var ve bunlara hemen başlamak daha iyi olur." Bir kez daha bayılma riskini göze aldım ve gözlerine baktım. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama dürüst olmak gerekirse, iyiyim."

Bana cevap vermedi.

Başını çevirip salladı.

Kanepenin arkasından, başını çevirdiği yöne doğru baktım ve masanın ve önündeki kanatlı koltukların odanın o tarafında olduğunu gördüm; biz ise şöminenin yanında başka bir oturma alanının bulunduğu diğer taraftaydık.

Evet, muhtemelen o adam beni taşıdı.

Tanrı.

Dayanılmaz derecede acı verici.

Fitzgibbons da oradaydı ve yanında bir kadınla birlikte odaya girdi.

Bir elinde ilk yardım çantası, diğer elinde ise buzlu su dolu bir bardak bulunan gümüş bir tepsi taşıyordu.

Çok etkilendim.

Kadın, kenarına parlak beyaz bir havlu serilmiş bir leğen taşıyordu.

Battle, personeline, "Üzgünüm ama Bayan Dupree iyileşiyor gibi görünüyor ve artık bunlara ihtiyacımız yok," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu kadın, bana şefkatli gözlerle bakarak.

"Eminiz, Patsy," dedi Prudence.

Fitzgibbons, Battle'a "Doktoru çağırmamı istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Görünüşe göre Bayan Dupree jet lag'ı hiç düşünmemiş," diye yanıtladı Battle, yine o nefis mırıltısıyla, ancak bu sefer uyumsuz bir şekilde suçlayıcı bir tonda.

Dikkatim tekrar ona yöneldi.

Hâlâ konuşuyordu.

"Ama su bardağını bırakın." Kız kardeşlerine döndü. "Siz üçünüz gidebilirsiniz. Ben Bayan Dupree'ye göz kulak olurum. İşimiz çok uzun sürmez."

"Emin misin? Kalabilirim," diye teklif etti Prudence.

"İyiym," dedim aynı anda Battle, "Git, Prue," diye emretti.

Kardeşine sevimli bir şekilde yüzünü buruşturdu, sonra bana güven verici bir gülümsemeyle omzuma hafifçe vurdu.

İffet ve Ölçülülük, sahneden ayrılmak için başka bir izne ihtiyaç duymadılar. Zaten ayrılıyorlardı.

Patsy gitmişti, ama Fitzgibbons ilk yardım çantası olmadan öne çıktı ve bir yerlerden bulduğu deri altlığın üzerine bir bardak su koyarak önümdeki sehpa yerleştirdi.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Dupree, lütfen Piskopos Hazretlerinin zil çalmasını söyleyin," diye teşvik etti.

"Teşekkür ederim, Bay Fitzgibbons."

Bana çok tatlı gelen bir şekilde nazikçe gülümsedi, sonra uzaklaştı.

Battle'ın, Chesterfield koltuğun iki yanında duran deri Queen Anne tarzı kanatlı koltuğa, oldukça uzun bedenini nasıl katladığını izledim.

"Burada daha iyi," diye mırıldandı, yine çok uzun olan bacaklarını çaprazlayarak. "Daha gayriresmî."

"Tekrar özür dilerim," dedim ona, suya uzanırken ve son dört gündür yeterince su içmeye dikkat edip etmediğimi merak ediyordum.

Ben yapmamıştım.

Büyük bir yudum aldım.

"Bunu tekrar tekrar söylemenize gerek yok," diye yanıtladı.

İçmeyi bıraktım ve onun sert sözleri üzerine bakışlarım ona çevrildi.

"Konuşmamızın basit ve anlaşılır olacağına inanıyorum," diye devam etti. "Avukatlarımız bu konuda çok uğraştılar, ama eminim ki siz ve ben bir anlaşmaya varabiliriz."

Ben aynı şeyden emin değildim.

"En azından tarihsel olan eserlerinizi okudum," diye bilgilendirdi beni.

Ve Tanrım, bu adamın bebeklerimle vakit geçirdiğini bilmek içimde hem korku hem de heyecan karışımı bir ürperti daha yarattı.

Korkumun sebebi, onları beğeneceğini ummamdı.

Heyecan verici olan tek şey, sözlerimi okumuş olmasıydı, gözlerinin önündeki ifadeydi.

Benim için bu, sanki bu muhteşem adam saatlerce benimle vakit geçirmiş gibiydi.

Konuşmasına devam etti. "Dramatik bir yeteneğiniz var, bu da kitaplarınızı pazarlanabilir kılıyor elbette, ancak tarihsel doğruluğa da önem veriyorsunuz."

Eğer bu benim hayallerimi yıkmadıysa, en önemlisi de bunu bana soğuk bir şekilde söylemesiydi.

"Bu, tarihsel kurgu türünde yazılmış bir kitabın asıl amacıdır," diye belirttim.

"Ancak, bundan sonra ailemin tarihi hakkında yazacağınız için, taleplerimin çok da abartılı olduğunu düşünmüyorum," dedi, sanki ben konuşmamışım gibi.

Evet.

Avukatlarımızın "üzerinde durduğu" konu buydu.

Bu sizin ev sahibiniz. Sakin ol Vivi, sakin ol.

Bir yudum daha su içtim, sonra bardağı yere bıraktım ve tamamen dük'e döndüm.

Ardından, adamın yüzüne tüm yüzüyle bakmanın yorgunluğunu üzerimden atmak için bir an durakladım.

Ancak o zaman şöyle dedim: "Yazar olmadığınız için böyle hissetmenizi anlayabiliyorum. Anlamanız gereken şey şu ki, talep ettiğiniz şey kesinlikle hiçbir yazarın katlanabileceği bir şey değil."

"Peki, hakkınızda bir kitap yazılacak olsaydı, yayınlanacak olanın son onayını istemez miydiniz?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, iftira niteliğinde bir şey olmadığı sürece başka seçeneğim olmazdı. Ancak, iftira niteliğindeyse, yayınlandıktan sonra dava açmak tek seçeneğim olurdu, ama kitap zaten yayınlanmış olurdu."

"Başka seçeneğimiz yok," diye kabul etti. "Ancak ailemin evraklarına erişiminiz yoksa, bu kadar titizlikle yazmanız zor olur."

Hım hım.

Avukatlarımızın "üzerinde durduğu" konu tam olarak buydu.

"Sanırım size bu kitabın yaşayan herhangi bir Talyn hakkında olmayacağı, yani sizinle hiç ilgili olmayacağı iletildi."

"Yaşayan ya da ölü her Talyn'i korumak benim sorumluluğumda," diye karşılık verdi.

"Pekala, eğer Prudence'ın lanet anlayışından endişeleniyorsanız—"

İki elini de yana doğru açtı. "Lanet diye bir şey yok. Prue'nun her zaman aşırı aktif bir hayal gücü vardı."

Chastity'nin lanet meselesini tamamen göz ardı etmediği izlenimine kapıldım.

Ama bu lanetle ilgili değildi.

Sabırlı davrandım ve pozisyonumu netleştirdim.

Avukatlarınız aracılığıyla size açıklandığı gibi, amacım Burleigh Dükalığı ve The Downs'a gevşek bir şekilde dayanan, ancak çoğunlukla çok kısa bir süre içinde şaşırtıcı bir ilerleme yaşıyan nesillerin bu ilerlemeye nasıl uyum sağladığını kurgusal bir şekilde anlatan bir roman yazmak ve bunu, aynı şeyi yaşıadığımız şu anki zamanlarla ilişkilendirmektir. Ana hikaye Harmony ve Charlie hakkında olacak, ancak şu ana kadar sadece ondan gelen mektuplara sahip olduğumuz için çoğunlukla kurgusal kalacak ve bu da pek bir şey açıklamıyor. Bununla birlikte, daha fazlasını ortaya çıkarsam bile, bu açıkça gizli bir ilişki olduğu için, Harmony babasından Charlie ile evlenmek için izin isteyene kadar, çok fazla şey bulacağımı sanmıyorum. Harmony'nin Charlie'den gelen mektupları bulunmadıkça, ve o zaman bile, aşk ilişkisinin büyük kısmı hayal gücümden kaynaklanmak zorunda kalacak. Bu, Talyn ailesini olumsuz bir ışıkta göstermeyecek. Büyük büyük dedeniz bile zamanının bir erkeği gibi davranıyordu, yani ailesini korumak için. kız çocuğu."

"yle olsa da..."

Bu sefer sözünü kestim ve gözlerindeki parıltıdan (bu arada gözlükleri çıkarmıştı) ve dolgun dudaklarının incelmesinden hemen anladım ki, bundan hoşlanmamakla kalmamış, buna alışık da olmamıştı.

"Durum böyle olsun, Lord Dk," dedim. "Bu kitap. Yayınevlerime gönderdiğim taslak bu. Onlar için yazmak üzere n ödeme aldığım bir el yazması için imzaladığım sözleşme bu. Ve n ödeme alındı. Yaklaşık altı ay sonra yerine getirmek zorunda olduğum bir teslim tarihim var. Ve onlar da, kopyanın onayını istemenizden pek memnun değiller."

"O halde, yayıncınızla bu ykmllklere girmeden önce benimle olan anlaşmalarınızı kesinleştirmeniz gerekirdi."

Gerçekten miydi?

"Kitabın son onayını almadan kayıtlarınıza erişmeme gerçekten izin vermeyecek misiniz?" diye sordum.

"Avukatlarımın son iki aydır benim yerime müzakerelerde belirttiği gibi, Bayan Dupree, bunu size doğrudan iletmeme izin verin. Hayır. El yazmanızın son onayını almadığım sürece kayıtlarımıza erişmenize izin vermeyeceğim."

Kuyu.

Bok.

Ayağa kalktım ve bunu hayatımda hiç bu kadar öfkeli olduğumu düşünmemiştim.

Bana sinirli bir yapım olduğunu söyleyebilirler, ama beni tanıyan biri de bunun nadiren tatsız bir şekilde ortaya çıktığını söylerdi çünkü genellikle oldukça sakın bir insandım.

Şimdi ise öyle değildim.

Ben de çok korkmuştum, çünkü hiçbir şekilde onay veremezdim ve bu kitabı yazmak zorundaydım.

Ama onun onayının ne anlama gelebileceğini kim bilebilirdi ki?

Altı ay boyunca yazdığım tüm taslağı çöpe atabilir. Birdenbire içerik editörü olduğuna karar verip, benden fişkırان hikayeyle hiçbir ilgisi olmayan veya gerçek içerik düzenlemesiyle hiçbir ilgisi olmayan, görmek istediği şeylerle ilgili önerilerle metni yerden yere vurabilir. Ya da yalan söylemediğimi anlayıp hiç not almayabilir.

Bu küçük bir rahatsızlık olabilir.

Ya da bir kabus olabilir.

Kesin olarak bildiğim şey, farklı bir tür kâbusun içinde olduğumdu.

Yazamadığım bir kitabı satmıştım. Elbette yazabilirdim, ama gerektiği kadar detaylı araştırılmış olmazdı.

(Çoğunlukla) aldığım avansla geçiniyordum.

Evet, evet, kesinlikle bir kabus yaşıyordum çünkü bu adam çok inatçıydı.

Ve bu beni çok sinirlendirdi.

Ben ayağa kalkınca o da ayağa kalktı.

Ve başımı geriye doğru eğerek gözlerine bakarken, "Sanırım bu kadar," dedim.

Başını yana eğdi. "Anlamadım?"

"Sanırım kitabı ben yazmayacağım."

Başını düzeltti ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu akşam hepinizle yemek yiyeceğim, böylece Prudence ile daha çok vakit geçirebileceğim," diye devam ettim. "Sonra da yarın sizi rahat bırakacağım."

Nereye gideceğimi hiç bilmiyordum ama gitmekten başka çarem yok gibiydi.

Tam odadan çıkmak üzereyken konuştu.

"Gitmekle, Prudence'tan uzaklaşmakla, aylardır dört gözle beklediği bu ziyareti kısaltmakla tehdit etmeniz, şartlarınızı kabul etmemi sağlamayacak."

Tüm bunların arasında...

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye öfkeyle reddettim. "Büyükanneimin her zaman dediği gibi, balık ve misafirler üç gün sonra kokar, Majesteleri. İki hafta boyunca burnumu günlüklere ve mektuplara gömmüş olsaydım ve siz beni nadiren görseydiniz, bu başka bir şey olurdu. Ama şimdi kendi işlerimi yoluna koymam gerekiyor ve burada bulunmam için hiçbir sebep yok, bu yüzden bunu başka yerde yapacağım."

"Peki Prudence ne yapacak?"

"Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir kır evinde altı aylık bir kira sözleşmem var." Bu kira sözleşmesi iki hafta sonra başlayacaktı, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Yayınevlerimi yayınlamak istemeleri için ikna etmem gereken şeyleri yazmaktan ara verdiğimde, o ve ben birkaç günlük geziler yapabiliriz."

Çekici çenesi kaslı boynuna doğru kasıldı ve "Günübirlik geziler mi?" dedi. Sanki Prudence ile birlikte Avustralya'ya uçup Sidney Limanı'nda bir tekne turunda öğle yemeği yiyip sonra geri dönmeyi önermişim gibi.

"Gün birlik geziler," diye tekrarladım.

"Prue, köye gitmek dışında altı yıldır bu malikaneden ayrılmadı."

Gözlerimi kırptım.

Sonra ben de, "Ama az önce çay içerken Glastonbury'ye gitmemiz gerektiğini söyledi," dedim.

Birdenbire, sanki beni görüyormuş gibi oldu.

Elbette, aynı odada bulunduğumuz son zamanlarda benim de orada olduğumu bilmiyormuş gibi bir durum söz konusu değildi.

Ama şimdi, nedense, benimle görüşüyordu.

"Altı yıldır The Downs'tan ya da köyden ayrılmadı mı?" diye sordum usulca.

"Anladığım kadarıyla,  evrimi i arkadaşlığınızda bunu sizinle paylaşmadı," diye yanıtladı.

Belki de bir yere doğru ilerliyorduk ve " evrimi i arkadaşlığınız"dan bahsetmesi, acaba Prudence ile kurduğum ilişkiyi kullanarak evin  n kapısından içeri girip aile yadigarı gümüş eşyaları  almayı planlayan bir tür ahlaksız olduğumu mu düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

"Hayır, bunu paylaşmadı," diye bilgilendirdim onu. "Acaba..." Kapıya baktım, sonra tekrar ona. "İyi mi?"

"Yıllar geçtikçe Prue'nun dünyası daraldı. Bunu tam olarak anlamıyorum. Tempie de anlamıyor. Chastity de anlamıyor. Bu bizi endişelendiriyor, çünkü o sadece bu evde ve çevresinde kendini güvende hissediyordu. İki kız kardeşim de onunla konuştu. Bu Prue'yu rahatsız etti. Bu yüzden onunla konuşmayı bıraktılar."

"Peki onunla konuştunuz mu?" diye sordum.

"Onunla konuşmama gerek yok."

Tamam aşkım.

Yine sinirlenmeye başlamıştım.

Bu benim işim değildi ama Prudence bir arkadaşımdı. Bu arkadaşlık internet üzerinden kurulmuş olsun ya da olmasın, o yine de arkadaşımdı ve

eğer o kadar büyük bir şeyle boğuşuyorsa ki kendini bir nevi inzivaya çekmişse, yapacak bir şey yoktu...

"Neden olmasın?" diye sordum.

"Çünkü Prue her zaman birçok kişinin tuhaf olarak gördüğü biri olmuştur."

Ah hayatım.

Gitgide daha çok sinirleniyordum.

"Her zaman hayal dünyasında yaşadı," diye devam etti. "Sakardır. Kolayca dikkati dağılır. Okumayı çok sever, çizmeyi daha da çok sever, çoğu zaman hayal dünyasında yaşar ve çok fazla evcil hayvanı vardır. İzin verseydim, ev hayvanlarla dolup taşardı. Şu anda altı kedisi var."

Altı?

Normalde bu çok fazlaydı.

Beş yüz dönümden fazla arazi üzerine kurulu, yüzden fazla odası olan bir evde durum pek de öyle değil.

Umarım ayrılmadan önce onlarla tanışabilirim.

"Bu yüzden okulda zorbalığa maruz kaldı," diye devam etti Battle, kalbim sıkıştı. "Acımasızca," diye ekledi, bu sıkışmayı daha da artırdı. "Babamız müdahale etmemenin en iyisi olduğunu düşündü. Bunun onu daha güçlü kılacağına inanıyordu. Bu yüzden de zorbalık hiç durmadı. Dolayısıyla yıllarca sürdü."

Yine, giderek daha da sinirleniyorlardı, ama bu sefer ona değil.

"Ama bunun yerine, bu durum ilginç kızı, diğer kızlardan farklı olan kızı, tam da diğer kızlardan farklı olduğu için daha iyi olan kızı, garip ve yanlış hissettirdi," diye düşündüm ve düşünmeye devam ettim. "Ve kendisini anlamayan bir dünyadan korumak için, dünyasının onu anlayan bir dünya haline gelmesine izin verdi. Bu ev ve köy."

Çenesini öne doğru uzattı. "Kesinlikle."

"Bir terapistle gitti mi?"

"Peki, kız kardeşimize bir terapist ihtiyacı olduğunu düşündüğümüzü tam olarak nasıl söyleyeceğiz? Onu garip hissetmesini istemiyoruz, ya da daha kötüsü, garip olduğunu düşündüğümüzü sanmasını istemiyoruz, oysa öyle düşünmüyoruz ama o bunu öyle algılayacak?" diye karşılık verdi.

Haklıydı.

Yavaşça tekrar kapıya baktım, Prudence için kalbim hala acıyordu, ancak diğer yandan davranışlarının çoğu artık açıklanabilir hale gelmişti.

"İki hafta burada kal" diye emrettiğinde yanına geri döndüm.

"Üzerinde çalışacak bir kitap olmasaydı, bunu yaparken rahat hissedeceğimi sanmıyorum. Prudence ile olan arkadaşlığımın gerçek olmadığını düşünebilirsiniz, ama gerçek. Ancak, daha yeni tanıştık ve geri kalanınızın hiçbirini tanımıyorum."

"Öyleyse lütfen, ailemin itibarını korumak için ricada bulunurken, yazmayı çok istediğiniz bu kitabı engellemek için neden böylesine sert bir adım attığınızı daha ayrıntılı açıklayın."

"Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum."

"Bunun öyle olmadığını açıkça belirttiğime göre, lütfen beni dinleyin."

Tamam, sadece ben mi böyle düşünüyordum?

Yoksa bu adam kibirli bir ahmak mıydı?

"Çünkü altı ayımı bir kitaba harcayıp, teslim tarihine birkaç hafta kala onu mahvetmeni istemiyorum," diye açıkladım.

"Bir editörünüz var, değil mi?"

"Elbette."

"Ve onun önerdiği değişiklikleri yapıyorsunuz."

"Önerilerde bulunuyor, elbette. Ama hepsini değil. Yine de hepsini dikkate alıyorum."

"Bu, benim de talep ettiğim şeyle aynı şey değil mi, sadece çok daha hafif bir şekilde?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım. "Söz verebilir misiniz, nazik davranacaksınız?"

Doğal mırıltısı alaycı bir tona bürünerek, "Sizin için kitap yazmak istemiyorum, Bayan Dupree," diye yanıtladı.

"Korkarım ki, bunun bir versiyonunu yapmanıza izin vermemi istiyorsunuz, yani yayınlanıp yayınlanmayacağına karar verme gücünü size vererek. Bitirdikten sonra onaylayıp onaylamama gücünü size vererek. Sizi tanımıyorum. Belki yaratıcı bir çıkış noktanız vardır. Yoksa, size şunu anlatabilirim: Sonunda ne olacağını bilerek yazmak, yaratıcılığımı engelleyecektir. Her yazarın farklı bir süreci vardır. Benim için karakterlerim var, sadece tarihi olanlar değil, kurgusal olanlar da. Hikaye zaten orada, gerçek, kurgusal kısım hayal gücümde olsa bile. Benim görevim karakterlere ve hikayelerine hayat vermek. Eğer özgürce nefes alamıyorsam, hikayeyi nasıl anlatacağım?"

"Belki bir uzlaşmaya varabiliriz?" diye önerdi.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diye temkinli bir şekilde sordum.

"Her bölümü yazdıktan sonra benimle paylaşıyorsunuz. Ben okuyacağım ve eğer beni endişelendiren bir şey varsa, son taslakta neler olabileceği konusunda endişelenmeden devam edebilmeniz için hemen tartışacağız. Birkaç bölümden sonra aynı fikirde olacağımızı ve bu sürecin rutin hale geleceğini varsayıyorum. Elbette son bir okuma daha isterim, ancak arada hiçbir şeyi değiştirmez veya eklemeserseniz bu sorun olmamalı."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Peki bunu yapabilir miyim?

Karar vermek için zaman kazanmak amacıyla, "Bir tür takdir veya benzeri bir şey ister misiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," diye o kadar sert bir şekilde cevap verdi ki, artık benim bebeklerimden birinin babası olduğunu kimsenin bilmesini istemediği açıkça belli olduğu için çok sinirlenmiştim.

"Açıkçası, okuyucu dünyasına kitaplarımdan biriyle herhangi bir alakanız olduğuna dair bir izlenim vererek sizi gücendirmek istemem," dedim küstahça.

"Tekrar söylüyorum, Bayan Dupree, kitabınızı sizin için yazmıyorum. Teşekkür edilmeye ihtiyacım yok."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim, ama gerek yok' diyebilirdiniz," diye karşılık verdim.

"Seni gücendirdiğimi görüyorum," diye mırıldandı ve ben her zaman kahverengi gözlerin sıcak ve nazik olduğunu düşünmüştüm, ama bu adam gözlerini küçümseyici ve kibirli hale getirmeyi başarmıştı.

"Bu benim geçim kaynağım, Majesteleri. Bunu yapmaktan gurur duyuyorum. Yani, bana sunulan takdiri reddedip," diye onun sert tonunu taklit ettim, "kesinlikle hayır' demeniz, evet, bu kırıcı. Çoğu insan takdir edilmeyi bir onur olarak görür."

"Sadece bunun gerekli olmadığını söylemek istedim. Benim adım da Battle."

Ona adıyla hitap etme teklifini görmezden geldim ve "Şey, az önce de söylediğim gibi, bunu söyleyebilirdiniz" diye karşılık verdim.

İçini çekti ve ardından şöyle dedi: "Burada neler olup bittiğini anlamama izin verin. Çıkmazdaydık, sizin için oldukça felaket bir durumdu bu. Anlaşmazlıklarımıza çözüm olarak bir uzlaşma teklif ettim; bu da sözleşmede yazacağınız kitabı yazmanıza olanak sağlayacaktı. Şimdi ise önerdiğim uzlaşmayı ele almıyorsunuz çünkü hak etmediğim bir takdiri istemediğim için kırgınsınız; çünkü yazınıza katkıda bulunmayacağım, sadece izlediğiniz yönün Talyn mirası için uygun olup olmadığını onaylayacağım."

Ülke.

Onun, benim mantıksız davrandığımı belirtmekte haklı olması çok kötüydü.

Hâlâ biraz kaba biriydi.

Konuya geçtim.

"Daha önce hiç o şekilde yazmadım," dedim ona. "Ama projeyi tamamlayıp senin onu reddetmenden çok daha tercih edilebilir olurdu."

"Öyleyse anlaştık," dedi zorlanarak.

"Sanırım öyle," diye yanıtladım.

"Harika. Avukatlarıma hazırlatayım mı?"

"Yarın işe gidebilmem için bu sözlü anlaşmanın o süreç boyunca geçerli olacağı konusunda hemfikir olabilir miyiz?"

Başını salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerek yok. Anlaşmayı akşam yemeğinden önce hazır edecekler. Sadece burada benimle buluşun, imzalayabilirsiniz ve ben de sizi kokteyllere götüreyim."

Bunu başarabildilerse, avukatlarının hızlı çalıştığını söyleyebiliriz.

"Okumam gerekecek," diye uyardım.

"Muhtemelen tek sayfa olacağı için uzun süreceğini sanmıyorum."

"Eğer ortada şüpheli bir durum varsa, menajerimin incelemesini isterim."

Yorgun bir nefes verdi. "Bunda şüpheli bir şey olmayacak, Vivienne."

Ey Rabbim.

Adımın üzerinde süzülen o mırıltı mı?

Bu, kulaklarıma ulaşan en güzel şeydi.

Bok.

"Pekala, anlaştık," diye kabul ettim.

Kollarını açtı ve elini uzatarak, "Harika," dedi.

Onu ilk gördüğümde bayıldığımı düşünürsek, ona dokunmaktan fazlasıyla korkmuştum.

Yine de yaptım, elimi onun eline koydum, uzun, güçlü parmaklarının elimi nasıl kavradığını izledim ve hissettim, ve...

Evet.

Bağlantımızdan kaynaklanan elektriksel bir импульс kolumdan yukarı doğru fırladı, omzumda patladı ve sırtıma, boynuma ve göğsüme nefis bir şekilde yayıldı.

Şans eseri, temas anında bayılmadım, ama bu kısmen onun bağlantımızı kesmesinden, dikkati ellerimize vermesinden, kaşlarının şaşkınlıkla

çatılmasından kaynaklanıyordu, sanki o da aynı şeyi hissetmişti.

"Sanırım şimdi biraz uzanıp dinlenmeliyim," diye fısıldadım, sanki daha yüksek sesle konuşamıyormuşum gibi (ve konuşamıyordum çünkü... neler oluyordu Allah aşkına?).

"Bunun en iyisi olduğuna inanıyorum."

Yer değiştirdi, ben değişmediğim için önden geçmem için kolunu kaldırdı, ben de geçtim.

"Uzlaşma öneriniz için teşekkür ederim," diyerek durumu kurtarmaya çalıştım.

Kendi kendine mırıldandı: "Eğer günlük tutuyor olsaydım, bunu bir kadının böyle bir şeye razı olabileceği nadir durumlardan biri olarak kaydederdim, her ne kadar biraz baş ağrısı olsa da."

Ve böylece, olduğum yerde donup kaldım. "Affedersiniz?"

Onun küçümseyici kahverengi gözleri benimkine dikildi. "Bir uzlaşma sağladık, Vivienne. Sadece iki dakika sürdü. Biraz daha sürdürse nasıl olur?"

"Bunu yapmanın iyi bir yolu, kadınların uzlaşma yeteneğine sahip olmadığı konusunda söylenmek değil. Biz uzlaşabiliriz."

Bordo kaşmir kazağıyla örtülü geniş göğsü kabardı, ardından bir kez daha bunalmış bir iç çekişle nefes verdi.

Elbette.

Ne yapıyordum ben?

Bu benim ev sahibimdi.

Evet, biraz pislik bir adamdı ama onun çatısı altında yaşayacaktım, onun yemeklerini yiyecektim, aile geçmişi hakkında her şeyi okuyacaktım ve menajerim ve editörümün beni boğmak için peşime düşeceği bir kariyer çöküşüne sürüklenmemem için uygulanabilir bir uzlaşma bulmuştu.

"Pekala, evet, haklısınız," dedim hızla. "Gerilim yumuşasın, Dük."

Bana kaşlarını çattı ve size söyleyeyim, o adam gerçekten de kaşlarını çatmayı çok iyi bilirdi.

Muhteşemdi, ama aynı zamanda da dehşet vericiydi.

"Bunu, bana kanlı ismimle seslenerek daha da güçlendirebilirsiniz," dedi.

"Elbette," diye mırıldandım.

"Her zaman bu kadar huysuz musun?" diye öfkeyle sordu.

Karşılık vermek için ağzımı açtım.

Sonra kapattım.

Ağzımın bunu yapışını izledi, umarım bir daha asla yapmaz çünkü meme uçlarım bundan çok hoşlanmıştı.

Sonra da "İyi fikir" dedi.

Eyvah.

Karşılık vermek için ağzım tekrar açıldı.

Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki meydan okumayı kaçırmadım.

Bu benim ev sahibim. Bu benim ev sahibim. Bu benim ev sahibim!

Tekrar sustum.

Neyse ki, zaferinin tadını çıkarmadı.

Bunun yerine, masasının üzerindeki akıllı cihazı işaret ederek, "Akşam yemeği için hazır olduğunuzda beni interkomla arayabilirsiniz. Anlaşmayı incelemeniz ve imzalamanız için hazır bulunduracağım." dedi.

"Mükemmel."

"Aslında."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Beni kanepeye sen mi taşıdın?"

Başını ovuşturduktan sonra cevap verdi: "Seni yerde yatarken bırakmaktansa böyle yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Bir daha asla tatlı yemeyeceğim.

"Bunun için de teşekkür ederim," dedim ve kendimi kötü hissettim çünkü bunu gönülsüzce söylediğimi ben bile anlayabiliyordum.

Güzel dudakları kıpırdadı ve ben de büyük bir hayranlıkla izledim; çünkü dudakları gerçekten güzeldi, ayrıca gülümseyebileceğini de düşündüm.

Yapmadı.

"Akşam yemeğinden önce biraz dinlenmeyi mi düşünüyordunuz?" diye sordu.

"Doğru," diye mırıldandım.

"O zamana kadar, Vivienne."

Yine mırıldanarak söylediğim ismim.

Tanrı!

Sadece el salladım.

Ve oradan hızla uzaklaştım.

BÖLÜM 4

HAYVANLAR

Yatakları ve çarşafaları modernize eden kimse, sonsuz sevgimi ve hayranlığımı kazandı.

Bahçeye bakan şirin odamdaki yatağımın şiltesi, sert, destekleyici, yumuşak bir bulut gibiydi.

Çarşafar adeta cennet gibiydi.

Ama ne yazık ki, ikisi de planladığımdan yarım saat daha fazla uyumama neden oldu.

O makyaj masasının keyfini doyasıya çıkarmak istemiştim ama hızlı bir duş ve yüz temizliğinden sonra acele etmem gerekti.

İşleri daha da kötüleştiren şey ise, ince, uzun, çam yeşili saten elbisemin, boynumun arka tarafında bir fularla bağlanmış sahte bir balıkçı yaka detayı olmasıydı; bu da saç şekillendirmeyi zorlaştırıyordu.

Bu yüzden Wi-Fi bilgilerini almak için personelle interkom üzerinden iletişime geçmek zorunda kaldım, bu da kendimi yine garip hissetmeme neden oldu.

Elbette bu insanların parası vardı. Ama ben yine de onların cennet gibi yataklarında uyuyor, nefis kremalı çöreklerini yiyor ve çok hızlı Wi-Fi'larını kullanıyordum.

Doğrusu, Prudence'ın beni bu kadar uzun süre kalmaya ikna etmesi epey zaman almıştı. Downs'ın doğası gereği, kalmak istiyordum ama annem ve

büyükannemle büyükbabamın bana aşladığı her şey, kabul ettiğim kadar uzun süre kalmamam gerektiğini söylüyordu.

Tedbirli davranmak beni yıpratmıştı.

Ona izin vermemeliydim, ama işte buradaydım; bir arkadaşımın gelen nazik bir davet, Battle ile bir anlaşma ve yapmam gereken bir iş vardı.

Bu yüzden kendimi toparlayıp yapmam gerekti.

İki hafta çabuk geçecekti (umarım).

Ama Wi-Fi sayesinde iPad'imden YouTube'daki saç modeli eğitim videosunu izleyebildim; doğru modeli yapabilmem için on beş kez denemem gerekti, gerçi gerçek saçımın beş kez denedikten sonra ancak doğru sonucu elde edebildim.

Makyajımı dumanlı ve dramatik tonlarda, incelikli bir şekilde yaptım ve yakut kırmızısı dudaklarımın ön plana çıkmasını sağladım.

Neyse ki, sadece omuzlarımı değil, sırtımdaki düşük kumaş kesimiyle kürek kemiklerimi de açıkta bırakan sade elbise, vücudumu bir sevgili gibi sarıyordu, bu yüzden aksesuarlar konusunda aşırıya kaçmama gerek kalmadı.

Bu iyiydi, çünkü otuz iki yaşına geldiğimde mücevherlere boğulmuş bir halde yaşamamıştım.

Annemin otuzuncu doğum günümde bana hediye ettiği sade pırlanta küpeleri taktım ve şampanya rengi metalik, yüksek topuklu gece sandaletlerimi giydim. Ardından imza parfümümü (nadiren aldığım lükslerden biri: Carolina Herrera) kulaklarımın arkasına ve bileklerime sıktım ve Talyn ailesiyle ilk akşam yemeğime hazırdım.

Makyaj masasının üzerinde akıllı bir ekran vardı.

Etkinleştirmek için dokundum, ardından interkom simgesine dokundum.

Önümde baş döndürücü sayıda seçenek vardı ve ben de "Çalışma" olarak belirtilen seçeneği bulana kadar bunlar arasında gezindim.

Ona dokundum.

Cevap beklerken, daha önce hiç evde resmi bir akşam yemeği yemediğim için, akşam yemeği için çanta götürmem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Ama bu rujla, dudaklarımın etrafında beni palyaço gibi gösteren yakut bir halka kalmaması için tekrar srmem gerekecekti ve cebim de yoktu.

Bu nedenle, telefonumu, pudramı ve rujumu gece çantama koyarken, Battle'ın mırıltısı akıllı telefonumdan geldi.

“Vivienne?”

Tanrı'nın, hatta uzaktan bile olsa, sesinin ismimi telaffuz etmesi bende fiziksel bir tepki uyandırdı.

"Bana hazır mısın?" diye sordum.

"Son bir saattir de böyleyim."

Hmm.

Buluşmak için kesin bir zaman belirlememiştik ve o da bunu biliyordu.

Isırma sakın, Vivi!

"Hemen aşığı iniyorum," dedim, ancak "hemen aşığı" ifadesi greceliydi çünkü ben kuzey kanadının st katındaydım, o ise güney kanadının zemin katındaydı ve aradaki mesafe oldukça fazlaydı.

"Mkemmek," diye mırıldandı.

Başıka bir şey söylememeye karar verdim, akşam çantamı kaptım, aynada kendime son bir kez baktım, kabarık buklelerden oluşın ensemdeki topuzuma dokundum, dişlerimde ruj olup olmadığını kontrol ettim ve sonra çıktım.

alışıma odasına giderken ne personele, ne Talyn'e, ne de kedilere rastlamadım.

Kapı açıktı.

Kapıyı almadan önce aptalca bir şey yapmamak, bayılmamak veya korkak gibi davranmamak için kendimi sakinleştirdim.

"Evet?" diye sordu Battle.

Derin bir nefes aldım ve içeri girdiğimde Battle'ı yine masanın arkasında, bu sefer smokin, ütülü beyaz gömlek ve papyon takmış halde gördüm.

"Bunu başardı," diyebiliriz.

Muhteşem.

Gözlükleri takılıydı ve gözlüklerinin ardında gözleri bana bakıyordu.

Aniden dengemi kaybettim.

Ayağa kalktı.

Ve ben daha da dengesizdim.

Tanrım, bu adam gerçekten olağanüstüydü.

"Ve doğal olarak, geç kalmakta çok başarılı," diye mırıldandı, bakışları baştan aşağı beni süzdü.

Masasının önündeki iki defans oyuncusunun arasında öylece kaldım.

Ve cadı gibi davranmamayı unuttum.

"Affedersiniz?" diye tersledim.

Bakışları benimkilerle buluştu.

"Neredeyse yedi oldu," diye belirtti.

"Benim anladığım kadarıyla, istediğin zaman kuaföre gidiyordun."

"Ama saat yedide gelmeniz bekleniyor."

"Pekâlâ, lütfen en derin özürlerimi kabul edin, Majesteleri," dedim kibirli bir şekilde. "Ama bu sizin suçunuz, çünkü yataklarınız ve çarşaflarınız köpük, yay ve Mısır pamuğundan yapılmış cennetin ta kendisi ve bu yüzden öğlen uykumda fazla uyuyakaldım."

Bunu söyledikten sonra, bana bakarken gözlerinde bir tür tembellik belirdi ve bu da bacaklarımın arasında hiç de tembel olmayan bir şeyin olmasına neden oldu; uygunsuz bir tepkiydi ama o bakışıyla açıkça bunu hedefliyordu, neredeyse akşam çantamı ona fırlatacaktım.

Çünkü...

Sağ.

Peki bu adam ne tür oyunlar oynuyordu?

Bu isteği dizginlemek için çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve sert bir sesle, "Bunu yapalım mı?" diye sordum.

Sandalyelere işaret etti. "Bu sefer, Meclis salonunda çekişen milletvekillerini taklit etmeyelim ve bunun yerine medeni insanlar gibi oturup bunu yapalım."

Oturup kendi kendime, "Sen başlattın," diye mırıldandım.

Sakardı, ayrıca olgunlaşmamıştı, ama umurumda değildi.

Onun derin bir i çekişini duydum.

Ama gördüğüm şey, masanın yanındaki yerde bir hareketlenmeydi.

O yöne baktım, sandalyemde sıçradım ve kısıık bir çığlık attım.

"Ne oluyor...?" diye mırıldandı Battle, yerine oturduktan sonra ayağa kalktı.

Ama ben ona bakakalmıştım.

O zaman gülümsüyordum.

Bundan sonra, "Aman Tanrım! Bu Hagrid'in köpeği!" diye bağırdım.

Hayvan bana doğru sessizce yaklaştı, ben de elimi iyice aşağı indirip ona doğru uzattım.

Yaklaşıp koklayabildi.

Kararını vermesi uzun sürmedi, çünkü tek bir koklamanın ardından burnunu aşağı doğru eğdi ve elimi başının üstüne doğru fırlattı.

Onaylı.

Güldüm, dikkatlice köpeğe doğru eğildim ve başını okşayarak, "Ne kadar da nazik bir hayvanmışsın, değil mi?" diye mırıldandım.

"Bu Bartholomew," diye açıkladı Battle.

"Yüzü eriyormuş gibi görünüyor. Çok sevimli."

"Kendisi bir Napoli Mastifi ve dikkatli olun, salya akıtma eğilimi göz önüne alındığında saten kumaşlar için tam bir felaket olabilir."

Bartholomew'un kulağının arkasını iyice kaşıdım, ona daha da yaklaşıp, "Tükürük umurumuzda değil, değil mi? Biz olduğumuz gibiyiz ve insanlar bizi olduğumuz gibi kabul etmek zorundalar. Haklı mıyım?" diye sordum.

Bartholomew nefes nefese onaylayarak karşılık verdi.

Başımı çevirip tekrar yerine oturmuş olan Battle'a bakarken onu okşamaya devam ettim. "Onu daha önce nereye saklamıştın?"

"Onu saklamıyordum," diye karşılık verdi.

Bartholomew'a baktım. "Senin ihtişamına şahit oldum da bu yüzden mi bayıldım?"

Hayır. O, Christian ile birlikte av bekçisinin kulübesindeydi.

Dikkatimi tekrar Battle'a verdim.

Konuşmaya devam etti. "Onunla konuşmak için dışarı çıktık ve yaklaşık üç yüz metrelik o yol köpeğim için oldukça yorucu olduğundan, Christian ve ben konuşurken uyuyakaldı, bu yüzden onu orada bıraktım."

Yine Bartholomew'a döndüm. "Tamamen anlıyorum. Muhteşem, iri ve kaslı olmak zor. Muhteşemliğinizi taşımaktan sık sık dinlenmek iyi gelir."

Bartholomew sarkık dudaklarını yaladı ve kısa burnunun etrafında bir salya çizgisi kıvrıldı.

Tekrar güldüm.

Bartholomew kafasını daha da sert bir şekilde çiziklerime bastırdı.

Battle, "Bunu başarabilirsek sonunda bir içki içebilirim," diye rica etti.

Doğrulup gözlerine baktım, sonra da daha önce içecek arabasını gördüğüm sağ tarafa doğru bakışlarımı çevirdim.

Ve şu anda orada duruyordu.

Ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Kız kardeşlerimle birlikte," diye ekledi, deri bir dosyayı kaldırıp önüme bırakırken.

Yani eski usule dönüyorduk ve bu anlaşma elektronik ortamda değil, yazılı olarak yapıldı.

İlginç.

Çantamı kucağıma yerleştirdim ve almak için öne uzandım.

Bartholomew evcil hayvan zamanının bittiğini anladı ama babasının yanına dönmedi.

Hayır.

İri cüssesini dizime yasladı, sonra da, başka türlü ifade etmek mümkün değil, içten bir iniltiyle saten kaplı kaval kemiklerimden aşağı kayarak, o büyük kütesini ayaklarımın üzerine bıraktı.

Bu da portföyü açtığımda gülümsediğim anlamına geliyordu.

"Hristiyan kim?" diye sordum, incelerken.

"Oxford'dan bir botanik doktora adayı. Bahçelerimizdeki bitkilerin fizyolojisi, genetiği veya benzeri bir konu üzerine tezini yazıyor."

Bu, o günün erken saatlerinde Chastity'yi güller kadar dikkatle inceleyen, kum rengi saçlı yakışıklı adam olmalı.

"Aileden biri mi yoksa?"

"Hayır. Kendisi doktora adayı ve tez çalışması için bahçelerimizi inceleyip inceleyemeyeceğini sormak üzere bizimle iletişime geçti."

Downs bölgesini çevreleyen tüm gizem göz önüne alındığında, bu beni şaşırttı.

"Ve siz de evet dediniz mi?"

"Görünüşe göre," diye mırıldandı, bunun aptalca bir soru olduğunu ustaca vurgulayarak.

Portfolyomu göstererek kendimi işaret ettim. "Çok sık 'evet' diyorsunuz galiba."

"Ben bir canavar değilim, Vivienne. Gerçi, inatçı bir Amerikalıyla uğraşırken öyle görünebilirim."

Aman Tanrım.

Bu adam.

"Ben inatçı değilim," diye karşılık verdim. "Ve Amerikalı olmanın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Düzeltilme yapmama izin verin. Tartışmacı bir Amerikalıyım."

Yine karşılık vermek için ağzımı açtım, sonra yanaklarımın kızardığını hissederek kendimi tuttum ve dikkatimi anlaşılmaya vermeye zorladım.

"Kızarınca burnunun üzerindeki çiller daha da belirginleşiyor," diye mırıldandı kendi kendine, ama kendi kendine konuşuyormuş gibi yapsa bile, onu kesinlikle duymam gerekiyordu.

Anlaşmayı okumaktan vazgeçtim ve sert bir şekilde, "Kızarmıyordum. O sinirlenmişim. Ve lütfen şahsım hakkında yorum yapmaktan kaçının," dedim.

"Yani, üzerinizdeki elbisenin oldukça hoş olduğunu düşündüğümü size söylememi tercih etmediğiniz anlamına mı geliyor?"

Ah evet.

Hım.

Oyun oynuyordu.

"Evet," diye dişlerimi sıktım.

"O zaman paylaşmayacağım, bence oldukça hoş bir elbise."

Yine de elbisemi beğenmesinden çok hoşlandım, ama ona ters ters baktım.

Bana alaycı bir şekilde gülümsedi.

Aman Tanrım.

Adam sırtıtabilirdi.

Tanrı.

Başını portföye doğru eğdi. "Anlaşma mı?"

Tanrı!

Biraz zamanımı aldı, birkaç kez baştan başlamam gerekti ama sonunda başardım.

Son derece açık ve net, gizli bir amacı yok, gereksiz hukuki terimler içermiyor, incelemesi için menajerim Natalie ile iletişime geçmenize gerek yok.

Yine de, sırf inat olsun diye iki kere okudum.

Son olarak, "Kaleminiz var mı?" diye sordum.

Masasının üzerindeki Mont Blanc şişesini aldı ve geç de olsa bir centilmenlik gösterisi olarak, şişeyi bana uzatmadan önce deri kağıdın

üzerinden uzanıp şişeyi bana verdi.

Kalemi aldım, kapağını açtım, dolma kalem olduğunu gördüm (ki bunu havalı bulduğumu itiraf etmek istemedim, aslında çok havalıydı ve bir sonraki kitabım için avansımı alacağım gün kendime bir tane almayı aklıma not ettim) ve her iki kopyayı da imzaladım.

Dosyayı kapattım, kalemin kapağını taktım ve ikisini de masasına koydum.

Gözlüklerini çıkarıp kağıt havlunun üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve "Fitzgibbons'tan kopyanızı odanıza getirmesini isteyeceğim" dedi.

Oturduğum yerde kaldım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Gidelim mi?"

"Daha sonra orada görüşürüz."

Şimdi şüphelenmeye başladı. "Gelmiyor musun?"

"Ayaklarımın altında tam yüz elli kilo köpek ağırlığı var."

Başını seğirtti ve masanın etrafından dolaşarak ayaklarımın dibindeki köpeğe baktı.

Ağzını açtı, büyük ihtimalle köpeğini çağırmak içindi ama ben hemen, "Yapma," dedim.

Bana baktı. "Neyi yapmayayım?"

"Rahatsız etmeyin. Uyuyor. Masanızın etrafında dolaşmak için çok çaba sarf ettiğine eminim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Gözlerini kıstı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Evet ve hayır. Hayır kısmı şu ki, uyuyan bir hayvanı rahatsız etmeyi duygusal olarak kabul edemediğim tuhaf bir kişilik özelliğim var."

"Eğer sırf bir içki almak için bunu yaparsam, duygusal olarak üzülür müsün?"

Bunun cevabı... muhtemelen evet.

"Sadece... nazik ol," diye uyardım.

"Allah kahretsin," diye mırıldandı, sonra da "Bartie."

Köpeğin başı hızla yukarı kalktı ve bunun yapabileceği en hızlı hareket olduğundan oldukça emindim, çünkü Battle alçak bir ıslık sesi çıkardığında, hayvanın kendini zorlukla ayağa kaldırmasını izlerken yoruldum.

Sekerek babasının yanına gitti.

Çantamı kucağımdan aldım ve ayağa kalktım.

"Buyurun," diye davet etti Battle, uzun kolunu kapıya doğru sallayarak.

Bu şekilde başladım, dört santimlik topuklu ayakkabılarla bileğimi burkmamak için dua ediyordum. Topuklu ayakkabılara yabancı değildim, ama dört santimlik topuklu ayakkabılara yabancıydım.

Çalışma odasından çıkıp koridorun kadifemsi, krem rengi, altın sarısı halısında yürümeye başladığımızda, Battle yanıma geldi, Bartholomew ise onun yanında ağır adımlarla ilerliyordu.

Hiç konuşmadık, bu da beni rahatsız etti.

Giriş kapısına vardığımızda, topuklarım mermerde tıkırdarken, onun ayak tabanları da mermere vurarak yankılanan sesler, geniş ve mağara benzeri mekânda duyuluyordu; yine de benim bir konuşma başlatma girişiminde bulunamadım, o da zahmet edip bir girişimde bulunmadı.

Kuzey kanadına çıkan koridorda koşarak ilerlerken ayakkabılarımızın sesi kayboldu.

Battle, giriş holünden üç kapı ötedeki odaya doğru sola dönerek, "Burası biziz," dedi.

O bunu yaptı, ben de bunu yaptım ve sonra akşam çantam uçmaya başladı çünkü ben uçuyordum, çünkü bir şey ayaklarımın arasından geçti ve beni ayağımdan düşürdü.

Battle'ın vücudu şaşkınlıkla sarsıldıktan sonra hızla döndü ve beni yakaladı.

Batholomew babasına yaklaştı, belki de destek olmak için, ama bu hareketi neredeyse Battle'ı yere düşürüyordu.

Kolunu bana daha sıkı sardı.

Aramızdan kabarık beyaz bir bulut hızla geçti, ayakta kalma çabalarımızı daha da engelledi, böylece Battle beni sürükledi, sırtım duvara çarptı, Battle'ın sert bedeni benimkine çarptı ve avucu başımın yanındaki alçıya çarptı.

Bütün bunlar nefesimi kesti, bu yüzden başımı geriye doğru eğip ona bakarken nefesim bir anda geri geldi.

Olağanüstü yüzü yakından görülebiliyordu.

Çok yakın.

Gözleri kahverengiydi, evet.

Ancak gözbebeğinden yayılan altın rengi ışıltı büyüleyiciydi.

Ve nefesim tekrar kesildi.

“Ben... şey... teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

"Önemli değil," diye fısıldadı karşılık olarak.

Ama o kıpırdamadı.

Gözleri hariç, onlar da ağzıma doğru kaydı.

“Kartopu! Seni haylaz!”

Prudence'ın bağırmasıyla başımızı çevirdiğimizde, üç Talyn kız kardeşinin de Fitzgibbons ile birlikte koridorda sıraya dizilmiş, hepsinin de bize baktığını gördük.

Tahmin edebilirdim ama yine de detaylıca anlatayım.

Chastity, Prenses Diana'nın bir etkinlikte sandalyede uyurken çekilen fotoğrafında giydiği elbiseyi anımsatan, ancak çok daha prensesvari ve kat kat daha kız çocuksu, açık mavi ve gümüş detaylı, omuzları açık bir elbise giymişti.

Bunun yanına da pırlantalar ekledi.

Temperance, vücudunun her santimini saran, askısız, siyah bir elbise giymişti ve ayaklarında ise çok şık, kırmızı topuklu ayakkabılar vardı.

Bunu yakutlarla tamamladı.

Prudence, şekilsiz ama göz alıcı, dökümlü, mermer desenli siyah, beyaz ve gri ipek bir kaftan giymişti; kaftan, arkasında tamamen siyah gibi

görünen dramatik bir pelerinle tasarlanmıştı. Başında ise, gözlerinin üzerine kadar uzanan bir peçe ile tabağa benzeyen tuhaf bir siyah şapka süsü vardı.

Bunun yanına inci dizileri de ekledi.

"Vay canına," diye mırıldandı Temperance, dudakları anlamlı bir şekilde kıvrılarak.

Chastity'nin yanaklarına pembe bir renk vurdu ve gözleri başlarımızın üzerinde gezindi.

Fitzgibbons sırtıtmaya engel olmakta zorlanıyordu.

Prudence bize bakmıyordu.

Yeşil gözlü, kabarık beyaz bir İran kedisini azarlıyordu; kedi, birkaç adım ötedeki halının üzerinde, sahte bir masumiyetle oturmuş, kabarık kuyruğuyla halıyı süpürüyordu.

"Yaramaz kız," diye azarladı Prudence kediye.

Kedi, tüm kediler gibi, görünüşte pişmanlık duymadı.

Bu noktada Battle'ın yerinden kımıldamadığını belirtmek önemliydi.

Böylece tekrar ona baktım.

"İyiym," diye fısıldadım.

Bir an için beni duymamış gibiydi.

Bu noktada şunu da belirtmek önemliydi: Yine ağzıma bakıyordu ve uzun vücudu hem çok sıcaktı hem de çok sertti.

Sonra başını salladı ve inanılmaz bir yavaşlıkla büyük elini sırtımın alt kısmından kalçama doğru gezdirdi ve ancak ondan sonra geri çekildi.

Kimsenin nefesimi tuttuğumu fark etmemesini umarak derin bir nefes aldım.

"Vivienne, şu içeceği alalım mı?" diye sordu.

Sesimin cılız bir sestten öteye çıkmayacağından emin olamayarak başımı salladım.

Kolunu uzattı, hem şövalyece hem de ateşli bir hareketti bu ve ben de daha fazla olayın yaşanmasını istemediğim için kabul ettim.

Hiç de bile.

Hele ki Burleigh Dükü Battle Talyn'in de orada bulunması söz konusuysa.

Salona da yara almadan ulaşmayı başardık.

Ve bunun için minnettarım.

BÖLÜM 5

PLAN

Battle beni bir koltuğa oturtuktan sonra Fitzgibbons çantamı alıp bana geri getirdi ve "Ne içecek istersiniz, Bayan Dupree?" diye sordu.

"Lütfen bana Vivienne, Viv veya Vivi diye seslenin," diye rica ettim.

Gülümsedi. "Ne içecek istersiniz, Bayan Vivienne?"

Bunun işe yarayacağını tahmin etmiştim.

"Amaretto sour'unuz varsa, rica ederim?"

"Her şeyimiz var," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

O bunu yapınca, ben de fırsatı değerlendirip odayı şöyle bir gözden geçirdim.

Mavi salondan farklı olarak (ama çalışma odasının sıcak ahşapları, deri mobilyaları ve kitaplarla dolu kitaplıklarına çok benzese de), bu salon krem rengi veya açık renklerden uzak durarak erik tonlarında dekore edilmişti. Ayrıca girdiğim en küçük odaydı, mekanın geri kalanında hakim olan modern/antika estetiğin vintage tarafına doğru eğilim gösteriyordu ve bolca oturma alanı vardı.

Öncelikle, dut rengi kumaşla döşenmiş iki Regency tarzı koltuk (her iki ucunda birer bağlantı olmak üzere toplam dört adet), üzüm rengi kumaşla döşenmiş iki Duncan Phyfe kanepenin iki yanına, dikdörtgen şeklinde, kiraz ağacından yapılmış bir sehpa etrafına yerleştirilmişti.

Battle beni bir sandalyeye oturtmuştu.

Prudence ve Chastity bir kanepeye oturdular.

Temperance diğerk kanepenin tam ortasına oturdu.

Bu da demek oluyor ki, Battle, Fitzgibbons'la içki dolabında çalıştıktan sonra geri döndüğünde, içeceğimi bana verdi ve yanımda bulunan sandalyeye oturdu.

Kendini Temperance'ın yanına zorla sokabilirdi, zor olmazdı, bolca yer vardı, ya da karşımda duran iki sandalyeden birine yerleşebilirdi. Çok uzakta değillerdi.

Ama hayırrrr.

Yanımda oturdu.

Belki de Bartholomew'un iki koltuğumuzun arasına yüzüstü uzanmasındandı.

Ama ben öyle düşünmüyordum.

Fitzgibbons odadan çıkarken, "Akşam yemeğinin nasıl gittiğini aşçıya soracağım," dedi.

"Teşekkür ederim, Fitzy," diye seslendi Temperance arkasından.

Prudence ellerini çırpı ve herkes ona baktı.

Ama bana bakıyordu. "Her şeyi hallettiniz mi?"

"Her şey yolunda," diye onu temin ettim.

"Sana Battie'nin işin özüne bakıldığında kolay lokma olacağını söylemişim," diye yanıtladı Prudence.

Onu kolay lokma diye nitelendirmezdim ama bunu paylaşmadım.

"Elbiseniz inanılmaz derecede güzel," dedim.

Bu sözleri bitirdiğim anda, tüm vücudu donup kaldı; odadaki hava adeta elektriklendi, üstelik Battle'dan bana doğru oldukça yoğun bir sıcaklık aktığını hissettim.

Ancak...

Aman Tanrım.

Acaba bir şekilde pot kırdım mı?

"Benim demek istediğim—" diye başladım.

Prudence sözümü kesti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Kafam karışmıştı.

"Elbette. Beğenmedin mi?" Gülümsemeye çalıştım. "Yani, sen giyiyorsun."

"Bayılıyorum," dedi sanki bunu itiraf edercesine.

"Denemelisin. Muhteşem bir şey," dedim.

"Bu garip," diye yanıtladı ve ekledi, "Benim de garip bir zevkim var."

Battle'ın daha önce Prudence'ın zorbalığa uğradığına dair anlattıklarını duyduğumda öfkem yeniden alevlendi ve bu da beni konuşmaya itti.

"Tuhaflığın ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladım. "Eminim bazıları Vivienne Westwood'un tuhaf olduğunu söyleyebilir, ama moda konusunda gerçek bilgisi olanların çoğu buna katılmaz. Aynı şey Alexander McQueen için de geçerli, Allah rahmet eylesin. John Galliano. Jean-Paul Gaultier. Sizce bunlardan herhangi biri tuhaf mı?"

"Hayır, öyle değil." Prudence'tan bir itiraf daha.

"Ve Sarah Jessica Parker'ı giydiren kostüm tasarımcılarının onu oldukça uçuk kıyafetlerle giydirdiğini söyleyebiliriz, ama o bunları başarıyla taşıyor çünkü uçuk olabilirler ama harikalar. Sex in the City'yi sever misiniz?"

"İzlemedim ama ne demek istediğini anlıyorum," dedi Prudence.

İçeceğimden bir yudum aldım, sonra bardağı sallayarak şöyle dedim: "Dolayısıyla, tuhaflık, yargılayıcı, kıskanç, modadan habersiz bakanın gözündedir, değil mi?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Evet, katılıyorum."

"Ama aynı zamanda, sevdiğiniz şeyleri sevmek ve başkalarının ne düşündüğünü umursamamak da biraz cesaret ister. Gerçi, çoğunlukla, eğer bir şey söyleyeceklerse, muhtemelen oldukları gibi olmaya ve bunu göstermeye cesaret edemedikleri için kıskanıyorlardır; başkalarının ne düşüneceğini umursamamak, gerçekten güçlü bir cesaret gerektirir, sizin zahmetsizce yaptığınız bir şey. Yanılıyor muyum?"

"Sanmıyorum, hayır," diye kekeledi Prudence.

“Hayır,” diye onayladım ve odanın etrafına bakındım, ama bunu yaparken Battle’dan uzak durdum, sadece sorduğum soru yüzünden değil. “Yani hepimiz Prudence’ın elbisesinin muhteşem olduğu konusunda hemfikir olabiliriz, değil mi?”

"Bunu ona zaten söyledim ama beni hiç dinlemiyor," dedi Temperance.

"Bunu da sana söylemiştim," diye fısıldadı Chastity, Prudence'a doğrudan.

"Siz benim kız kardeşlerimsiniz. Bana güzel şeyler söylemeniz gerekiyor," diye yanıtladı Prudence.

"Doğru değil," dedim. "Gerçek bir kız kardeş, ister kan bağı olsun ister olmasın, sana her şeyi açıkça anlatır. Ama asla, kendini gizlemek zorunda hissetmene neden olacak bir şey söylemez. Giydiğin kıyafetler onların zevkine uymayabilir, ama bu, onların giydiği kıyafetlerin senin zevkine uymadığı için, onların giydiklerini beğenmediğin anlamına mı geliyor?"

"Her zaman çok güzel görünüyorlar," diye belirtti Prudence.

"Eminim siz de öyle düşünüyorsunuz," diye karşılık verdim. "En azından ben sizde bunu fark ettim."

"Teşekkürler, Vivi," dedi Prudence çekingen bir şekilde.

Bakışlar değiş tokuş ediliyordu, ben de Battle'a bir bakış attım ve onun bu işe karışmadığını gördüm.

Adam, görünüşe göre bir cin tonik içeceğini derinlemesine inceliyordu.

Chastity'nin alışılmadık bir şekilde konuşmanın kontrolünü ele almasıyla ancak o zaman başını kaldırdı ve elinde daiquiriye benzeyen bir kadehi kaldırıp, "Sanırım şimdi misafirimiz için kadeh kaldırmalı ve onu resmen evimize hoş geldiniz demeliyiz" dediğinde fısıltısı biraz daha yüksek sesle çıktı.

"Bravo!" diye bağırdı Prudence, elinde eski moda bir şeye benzeyen bir şişe kaldırarak.

Temperance bardağını bana doğru eğdi.

Battle da aynısını yaptı, ama sonra gözlerini bardağın kenarından bana dikerek yudumladı; bu hareket gerçekten çok seksiydi ve bunun farkındaydı.

İçeceğimi ona fırlatmak yerine, salondakilere, "Teşekkür ederim. Hepinizle görüşmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum," dedim.

"Ve çok eğleneceğiz," diye buyurdu Prudence.

Eh, o da ben de muhtemelen öyleydik.

Gerisini... göreceğiz.

Herkes birer yudum aldı.

"Battie, sen ve Vivienne dramatik bir şekilde ortaya çıkmadan önce," Temperance konuyu değiştirdi; bu, onun sık sık kullandığını fark etmeye başladığım bir tarzdı, "Prudence bizimle tavan araları hakkında konuşuyordu."

"Mm?" diye mırıldandı Battle, bu ses benim için adeta fiziksel bir dokunuş gibiydi ve cidden...

Adam neden sehpanın karşısına oturmadı ki, Allah aşkına?

Temperance sözlerine şöyle devam etti: "Vivienne buradayken bu projeye el atmak isteyebiliriz diye düşünüyor. Ve 'biz' derken, şunu açıkça belirtmek istiyorum, kendimi kastetmiyorum."

Huzursuzlanmaya başlamıştım, çünkü eğer tavan araları dağınıksa ve ben de bu durumu değiştirmeye yardım ediyorsam, Talyn ailesinin evraklarına burnumu sokamayacaktım.

"Kendimi beğenmişlik taslamak gibi olmasın ama," dedi Prudence hızla bana. "Sadece, tarih hakkında çok şey biliyorsunuz. Hatta kumaşlar, armatürler ve mobilyalar hakkında bile. Kitaplarınızda onları o kadar mükemmel bir şekilde tarif ediyorsunuz ki." Dikkatini Battle'a çevirdi. "Eminim yukarıda asla kullanmayacağımız birçok değerli şey vardır. Ama orada durup toz toplamaları kimseye fayda sağlamıyor." Bana geri döndü. "Bu yüzden bir göz atmanızı istedim, içini karıştırmanıza, düzenlemenize

falán gerek yok. O benim işim olacak. Ama sadece doğru olup olmadığımı teyit etmeniz için.”

"Ya haklıysanız?" diye sordum.

"O zaman sırada ne olduğunu bulmama yardım edebilirsin," diye yanıtladı. "Bir müzayede görevlisi, bir müze küratörü veya benzeri bir şey."

"Yani, eğer satmamıza izin verirsen, Battie," diye fısıldadı Chastity.

Battle, bardağından bir yudum almadan önce, "Eğer benim tercihim olsaydı, yoldan geçen herkes istediğini alabilmesi için hepsini kaldırıma bırakırdım," dedi.

"Hayır, Battie!" diye cıvıldadı Prudence. "Hayır kurumlarımız için, fon için para kazanabiliyorsak veya bir müzenin isteyebileceği parçaları bağışlayabiliyorsak, hayır olmaz."

Battle kız kardeşine döndü ve daha önce hiç duymadığım, keşke hâlâ duymamış olsaydım mı yoksa ömür boyu duymak mı istediğimden emin olamadığım sevgi dolu bir ses tonuyla konuştu.

"Başka bir deyişle, sevgilim, ne yapmak istiyorsan onu yap."

Prudence yerinden sıçrayarak tekrar alkışladı. "Teşekkürler, Battie."

Temperance, içinde gümüş bir kürdana takılı üç iri zeytinin yuvarlandığı neredeyse boş bir martini kadehini savurarak söze başladı: "Tekrar ediyorum, elbette ki, hurda, toz akarları ve büyük olasılıkla farelerin de dahil olduğu bu maceraya asla yaklaşmayacağım."

Chastity fısıltıyla, "Tempie, kedilerle aynı evde yaşayıp farelere de izin veremeyiz," diyerek itiraz etti.

Temperance en küçük kız kardeşine sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Risk almak istemiyorum canım."

Bu noktada Prudence ve Chastity'nin dikkati kapıya yöneldi, bu yüzden hepimiz o yöne baktık ve Fitzgibbons'ın kapıda durduğunu gördük.

"Aşçı, siz hazır olduğunuzda yemeğin de hazır olduğunu söylüyor," diye duyurdu.

Temperance, martini bardağının son yudumunu bir çırpıda içip bardağı sehpa koyarken, "İç bakalım, çok acıktım," diye emretti.

"Seninkini de yanına alabilirsin," dedi Prudence bana.

"Teşekkürler," diye yanıtladım oturduğum yerden kalkarak.

Bartholomew'un nerede olduğunu not aldım ve etrafta dolaşan herhangi bir kedi olup olmadığını kontrol ettim, sonra arkamı döndüğümde Talyn kardeşlerin çılgınca bir şekilde kapıya doğru koştuklarını gördüm.

Elbette Temperance bunu salınarak yaptı, ama yine de acele ediyordu.

Vay canına, çok aç olmalılar.

Öte yandan, çöreklerden ikinci porsiyon alan tek kişi bendim.

Bu da sonrasında iki talihsiz olayın meydana gelmesi anlamına geliyordu.

Birincisi, Battle bana kolunu uzattı (muhtemelen tökezlememi veya tekrar bayılmamı istemiyordu) ve kaba görünmemek için kolunu tutmak zorunda kaldım.

Yan taraftaki yemek odasına geçtiğimizde ise iki olay daha yaşandı; altın rengi damask desenli duvar kağıdıyla kaplı odada, göz alıcı bir şamdanla süslenmiş, mumları titreyen, birbirinden güzel ve eşsiz çiçek aranjmanlarıyla bezenmiş, büyük, oval, gösterişli bir Afrika maun masası ve bir ucunda yerleştirilmiş beş kişilik kristal bardak takımı, ince porselen ve gümüş çatal bıçak takımı vardı.

Talihsiz olan bu değildi.

Talihsiz olan şey, Chastity'nin masanın başının solunda, Temperance'ın da onun yanında oturuyor olmasıydı. Karşı tarafta ise Prudence, sadece masanın başı ve hemen yanındaki koltuğun boş kalacağı bir yerde oturuyordu.

Bu da Battle'ın tam sağında oturacağım anlamına geliyordu.

Muhteşem.

Battle'ın koltuğumu düzeltmeme yardım ederek daha da kahramanca bir davranış sergilemesiyle işler daha da kötüleşti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, içeceğimi bırakıp çantamı kucağıma yerleştirirken.

"Memnuniyetle," diye mırıldandı yerine otururken.

Bu elbiseyi çıkarmak için kullanmak zorunda kaldığım göğüs bandının, vücudumun o bölgesinin onun sözlerine verdiği tepkiye dayanmasını umdum.

Of.

Beni öldür.

Peçetemi kucağımdaki çantamın üzerine koyarken (ve diğer hanımların hiçbirinde peçete olmadığını fark ederken), Fitzgibbons keten kumaşa sarılı bir şişe şarapla, Scotty ise bir çorba tenceresiyle içeri girdi.

"Büyük büyükbabanla hiç tanıştın mı, Charlie?" Chastity, Fitzgibbons beyaz şarap kadehlerimizi doldururken ve biz de çorba (kremalı karides ve yengeç çorbası, nefis kokuyordu) içerken, bu soruyu ilk kez fısıltıyla doğrudan bana sordu.

"Hayır, ben doğmadan önce öldü," dedim ona. "Ama uzun bir ömür yaşadı. Annem de onu çok severdi."

"Açıkçası, evlendi," dedi Temperance. "Büyükannenizi tanıyor muydunuz?"

Başımı salladım ve altın servis tabağımın üzerine koyduğum kasedeki çorbadan bir kaşık aldım. "Ben doğduğumda o hâlâ hayattaydı ve onunla tanıştığımı söylediler, ama hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

"Harmony hiç evlenmedi," diye fısıldadı Chastity hüzünlü bir şekilde çorbasına.

"Ve iyi ki de öyle yapmadı," diye belirtti Temperance kararlılıkla. "Kendi kızının kalbini kırdıktan sonra daha fazla çocuk sahibi olamama hakkı Saint'e nasip oldu."

"Evet, ama belki de yalnızdı," dedi Prudence; söyledikleri adeta bir mucizeydi çünkü dikkatimi lezzetli çorbamdan yanımda duran ona çevirdi.

Üzgün görünmüyordu, sadece samimi ve sohbete ilgiliydi.

Temperance, "Dünyada erkeğe ihtiyacı olan tek bir kadın yok," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine, bu açıklamaya Battle'ın tepkisini görmek için ona döndüm; ancak gördüğüm kadarıyla bu açıklama onda hiçbir etki yaratmadı.

O da çorbayı beğenmişti.

"Ama belki de bir tane istiyordu," diye önerdi Prudence.

"Hepimiz onlardan bir şeyler istiyoruz canım," diye mırıldandı Temperance. "Ama o elde edildikten sonra, geri kalan her şey gereksiz kalıyor."

Bunun üzerine Battle çorbasını içmeyi bıraktı ve en büyük kız kardeşine hoşgörölü bir gülümsemeye baktı.

Evet.

Doğru tahmin ettiniz.

O muhteşem dudaklarındaki o gülümsemeyi hiç görmemiş olmayı dilemekle kalmadım, aynı zamanda bana yöneltilmiş o gülümsemeyi tekrar tekrar görmeyi de diledim.

"Sanki onunla aynı fikirdeymişsin gibi, Battie," diye fısıldadı Chastity, muhteşem gülümsemesiyle onu azarladı.

"Onunla aynı fikirdeyim, Chassie," diye yanıtladı.

"Öyle mi?" diye sordu Prudence.

Battle, "Eğer gerçekten kadınların daha zayıf cinsiyet olduğunu düşünseydik, erkekler bin yıl boyunca kadınları bu kadar baskı altında tutmak için bu kadar çaba harcamazlardı," dedi. "Bunu yaptılar çünkü kadınların dünyanın yönetimini ele geçirdiklerinde daha iyi iş çıkaracaklarını biliyorlardı ve bir erkeğin egosunun tahammül edemediği şeylerden biri de kendisinden daha iyi iş çıkaran biridir."

Eyvah.

Bu adamı sevmek zorunda mıydım?

Temperance, kardeşine "Sana bayılıyorum" diye mırıldandı.

"Ancak sizinle aynı fikirde olduğum zaman," diye yanıtladı.

"Gerçekten de öyle." Temperance buz gibi soğuk ama bir şekilde içtenlikle sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Hiç şüphe yok ki, Temperance'ı çok sevdim.

Kendimi, (belki de) onu sevmemi ya da en azından ona tahammül etmemi sağlayan savaş bölgesinden çıkarmak için Prudence'a şöyle dedim: "Yarın, The Downs'ı gezelim ve çatı katlarına bakalım, sonra da stüdyoyu göstereceksin, değil mi?"

"Bu mükemmel olur," diye neşeli bir şekilde söyledi.

"Öyleyse, ortaya çıkardığınız şeyleri incelemek ve organize etmek için bir plan yapmak istiyorum. Bunun için bana bir iki gün verebilir misiniz? Konuyu iyice kavradığımı hissettikten sonra Glastonbury'ye gidebiliriz."

Bunu söyledikten sonra o garip statik his tekrar havaya yayıldı.

Ama Prudence birden rahatsız görünmeye başladı. "Şey, o konuda..."

Battle'ın bana anlattıklarından sonra, onun bu işten sıyrılmasına izin vermeyecektim.

"Ya da, yarından sonraki gün gidebiliriz," diye önerdim. "İşe girişmeden önce."

Prudence'ın cevabını önceden sezerek Temperance, "Öyleyse gitmelisin. Eğer daha fazla beklersen, hafta sonu kaçamakları yapan çiçek çocukları, beyaz cadılar ve Druidlerle dolu bir kasabaya denk gelme tehlikesiyle karşı karşıyasın," dedi.

Gülmeye başladım. "Druidler mi?"

"Burası söylentilere göre mistik bir yer," dedi Prudence.

"Bunu biliyorum, sevgilim," diye yanıtladım. "Peki ya Druidler?"

"Hâlâ varlar," diye belirtti Prudence.

Temperance araya girerek, "Bunlar aslında beyaz cübbe giyen hippiler," dedi. "Yoksa beyaz cübbe giyen cadılar mı? Cevap vermeyin. Aradaki farkı bilmek umurumda değil."

Ben orbamdan bir yudum alırken Prudence, "Belki Ravenna da bizimle Glastonbury'ye gelmek ister," diye önerdi.

Bu neri karşısında neredeyse boğulacaktım ve nedense bakışlarım Battle'a kaydı.

Bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

Yüzündeki somurtmanın ne anlama geldiğini nasıl anladığımı size anlatamam.

Ama yaptım.

Ve bunu, ayağımla benim ayağıma hafifçe vurarak noktaladı; bu hareket, mucizevi bir şekilde ben fark etmeden içeri girip Battle ile benim koltuklarımın arasına yerleşen Bartholomew'un inlemesine neden oldu.

Battle'ı izlerken gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Başını hafifçe Prudence'a doğru çevirdi.

Abartılı bir şekilde, "Biliyorum, ama ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandım.

Başını hafifçe tekrar salladı.

"Aman Tanrım," diye yakındı Temperance. "Sessizce söylenmesi gerekeni yüksek sesle söyleyeceğim."

Battle'ın kaşları tehlikeli bir şekilde çatıldı, tüm dikkati kız kardeşine yöneldi.

"Tempie," diye uyardı.

Temperance onu görmezden geldi. "Hepimiz Ravenna'nın tamamen saçmalıklarla dolu olduğunu düşünüyöruz."

Arkama yaslandım ve Temperance'ı sevip sevmediğimi tekrar düşündüm.

"Hayır, değil," dedi Prudence savunmacı bir tavırla.

Chastity fısıltılı bir ses çıkardı.

Prudence'ın sesi yükseliyordu. "Sen de mi?" diye sordu Chastity'ye.

"Ve Battie, ayrıca Vivienne," diye teyit etti Temperance.

Kaşlarım tehlikeli bir şekilde çatılmış ve Temperance'a doğru yönelmişti.

Prudence'ın bana baktığını hissettiğimde yüz ifademi düzelttim.

Gözlerindeki "Sen de mi?" bakışını yakaladım ve açıkladım: "Tarot'a tamamen inanıyorum. Kartları, hayatınızda olup bitenleri, göremediğiniz şeyleri, kaçındığınız şeyleri, tam olarak anlamadığınız ama anlamanız gereken duyguları daha derinlemesine incelemek için bir araç olarak kullanabilirsiniz. Sanırım bunu hemen hemen her"—tırnak içinde söylemek için kaşığımı bıraktım—"falcılık' işi için söyleyebilirsiniz. Tasseografi, astroloji, kristalomansi veya el falı gibi."

"Tasseografi nedir?" diye fısıldayarak araya girdi Chastity.

"Çay yapraklarından fal bakmak," dedim ona ve Prudence'a döndüm. "Ama canım, lanetler, gerçek kehanetler ve Ravenna'nın sana söylediği bazı şeyler..." Sözümü yarım bıraktım ve başımı salladım.

"Yine de şunu söylemeliyim ki, bu kadın falcılıktan anlıyor, çünkü onu her gördüğünüzde sizden bir falcılık malzemesi istiyor," diye ekledi Temperance.

"Yeter," dedi Battle kısık bir sesle.

Temperance dudaklarını birbirine bastırdı.

Morali bozuk Prudence'ın bileğini tuttum. "Ama onunla tanışmak istiyorum. Bu konuda yalan söylemedim." Omuz silktim ve ona gülümsedim. "Yanılıyor olabilirim. Ama, bunu yapmak için başka bir gün daha ayırıp Glastonbury'ye kendi başımıza gitmeye ne dersin?"

"Chassie ile birlikte," diye belirtti Temperance dudaklarını aralayarak.

"Elbette," dedim, sonra Chastity'ye baktım ve anında kafa derimde karıncalanma başladı.

Görünüşü tam anlamıyla panik halindeydi.

"Glastonbury bana göre değil," diye fısıldadı.

"Saçmalık," dedi Temperance. "Çocukken manastırın kalıntılarına bayılırdın."

Chastity fısıltıyla söze başladı: "Benim..."

Temperance onun sözünü kesti. "Tamamdır. Siz üç kız mistik mekana gidin, kristalleri inceleyin, çiçekten taşlar alın ve Burns the Bread'den çikolataya batırılmış Viyana bisküvilerinden de getirmeyi unutmayın."

Chastity, ağabeyine tedirgin gözlerle baktı.

O, sakince çorbasını yudumlarken onu tamamen görmezden geldi.

Ortamı doğru anladım (umarım) ve "Anlaştık. Bir planımız var. Kızlar gezisi. Ve ben araba kullanacağım." diye duyurdum.

İşte o zaman Başpiskopos Battle Talyn bana hoşgörölü bir gülümseme yöneltti.

Neler olup bittiğinden veya neye bulaştığımdan hiç haberim yoktu.

Ama her ne olursa olsun, o gülümsemeden tek bir şey anladım.

Buna değdi.

BÖLÜM 6

TUR

Ertesi sabah uykudan uyandığımda, İngiltere'de yine kasvetli bir gün olduğunu ve uyuyan benliğimin, kıskanç bir İran kedisinin eğlencesi olduğunu anladım.

Snowball yanımda oturmuş, bana küçümseyerek bakıyordu.

"Yatağı tamamen kendine çekiyorsun," diye suçladım.

Ve öyleydi de.

Dün gece nereye dönsem, o hep oradaydı; uzanmış, mırıldanıyordu. Sonunda yatağın kenarı bana kaldı, geri kalanı ise ona.

Suçlamama karşılık olarak, patisini yaladı ve onunla kulağını temizledi.

"Ugh," diye inledim, sırt üstü yere yığıldım ve başımı çevirip akıllı ekrana baktığımda saatin yedi on beş olduğunu gördüm.

Dün gece Prudence bana kahvaltının nerede servis edildiğini gösterdi (kuzey kanadındaki başka bir yemek odası, bu daha küçük, daha az resmi, parlak yuvarlak bir masa ve şık gümüş ısıtma kaplarıyla donatılmış bir büfe vardı).

Ayrıca bana istediğim zaman odama bir tepsi getirilmesini veya aşağıya indirilmesini isteyebileceğimi de söylemişti. Personel, yemek ısıtma kaplarını sabah 7'den dokuz buçuğa kadar dolu tutuyordu, ancak ben istediğim zaman sipariş verebilirdim.

Aşağıda kahvaltı hazırlamak için bolca vaktim vardı ama bunu değerlendirmeyecektim.

Aristokrasinin hurda olarak gördüğü şeyleri de içeren bir tur yapacaktım ve sonunda Prudence'ın benim için ortaya çıkardığı tüm belgeleri inceleyebilecektim.

Hayır, bu Battle'ı kahvaltıda yakalamakla ilgili değildi.

Kesinlikle öyle değildi.

(Tamam, öyleydi ama ben öyle olmasını istemiyordum.)

Dün gece onun kibirli ve çapkın, hatta biraz da ukala olabileceğini öğrendim, ama aynı zamanda da çok ilgili ve yardımsever bir ağabeydi.

Çok fazla konuşmadı ama Temperance'ın Ravenna'ya yönelik karalama kampanyasını engellemenin ötesinde, onlara oldukları gibi olmaları için alan tanımakla kalmadı, bunu yapma şekliyle de aynı şeyi teşvik etti.

Yani...evet.

Onun bana ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama ne kadar kabul etmek istemesem de, o gerçekten harika bir abiydi.

Bu düşünceyle Snowball'a geri döndüm.

"Bu güne hazır mıyız?" diye sordum.

Cevap olarak, zarif bir şekilde hem üzerimden hem de yatağın kenarından atladı ve kabarık poposunun, yukarı kalkmış kabarık kuyruğuyla banyoya doğru ağır adımlarla ilerleyişini izledim.

Gülümsedim, yorganı arkama attım ve kendi kendime, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandım.

Böylece yataktan kalktım ve Snowball'ın peşinden gittim.

Neyse ki, dün gece Prudence'a öğretmeye çalıştığım dersi çok uzun zaman önce öğrenmişim.

Bu nedenle, kahvaltı masasına vardığımda, bol paçalı, kısa kesimli beyaz bir kot pantolon, salaş, yumuşak bej bir kazak (French tarzı içe sokulmuş) ve kalın topuklu, sivri burunlu, panel dikişlerinde hafif bir Western havası olan fıstık yeşili süet botlar giymiştim.

Evet, varlıklı bir Amerikalı gibi görünüyordum (ya da en azından öyle görüldüğümü sanıyordum), çünkü öyleydim.

Neyse ki (ya da ne yazık ki?), Battle kahvaltı masasında değildi.

Kimse değildi.

Ama ihtiyatlı olmak.

Ve Tanrı şahit, bu kıza bayılıyordum.

Bugün, yakası kulaklarının üzerine kadar uzanan siyah bir balıkçı yaka kazak giymişti; bu da ona minyon bir kadın Kont Drakula görünümü veriyordu.

Oturduğu için sadece bunu görebiliyordum ama bu bile onu ve onu giydiği için onu kesinlikle çok sevmem için yeterliydi.

İçeri girerken "Günaydın" diye selam verdim.

"Vivi!" diye bağırdı. "Nasıl uyudun?"

Yanına oturup süslü gümüş kahve demliğine uzanırken, "Snowball yatağı tamamen kendine çekti," dedim.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Onu kilitlemem mi gerekiyor? Bebeklerimi genellikle kilitlemem. Hoşlarına gitmiyor. Ama senin uyuman gerekiyor."

Bu durum, dökme işlemine ara vermeme neden oldu, çünkü dün gece odama döndüğümde kapımı kapatmışım.

Bir yandan bardağa doldurmaya devam ederken, "Kapımı kapattım, nasıl içeri girdi?" diye sordum.

Prudence bir "puh" sesi çıkardı. "Battie'yi... çıldırtıyor işte." Güldü. "Ama kapıları açmayı öğrendiler. Onları dışarıda tutmak için kilitlemeniz gerekiyor. Gerçi, eğer sana ulaşmak istiyorsa, soyunma odandaki koridora açılan kapıyı da kilitlemeyi unutma."

"Onun bana katılmasında bir sakınca yok," dedim kahveyi bırakıp krema sürahisine uzanırken. Krema doldurduktan sonra ona döndüm. "Diğerleriyle tanışabilir miyim?"

Gözleri heyecanla parladı. "Hayvanları sever misin?"

"Onları seviyorum."

"O halde... kesinlikle," diye yanıtladı ve büfeyi işaret ederek elini salladı. "Ha, bir tabak alın ve kendinize servis yapın."

Ayağa kalktım ve "Herkes aşağı indi mi?" diye sordum.

"Temperance, hayır. En az dokuza kadar uyuyor. Chastity de hayır, yatak odasında bir tepsi aldı. Ve Battle, yine hayır, kahvaltısını çalışma odasında yaptı. Bu sabah bilgisayar toplantıları var. Hafta içi genellikle burada olmuyor ve çok çalışıyor, bu yüzden muhtemelen akşam yemeğine kadar onu görmeyeceğiz."

Göz kapaklarının altından bakıyordum ama söyledikleri beni durdurdu ve ona döndüm.

"Normalde hafta içi burada olmaz, değil mi?"

Hayır, bunu Battle Talyn ile ilgili her şeye ilgi duyduğum için sormadım.

(Ama evet, kesinlikle yaptım.)

Başını salladı. "Hayır. Knightsbridge'deki evimizde. Ofisi Londra'da. Genellikle Pazartesi sabahı erken saatlerde yola çıkar ve Cuma akşamı döner."

"Her hafta sonu eve mi geliyor?"

Başını salladı.

Ona sııttım. "Demek ki çarşamba günü buraya, eve davet ettiğin Amerikalı yabancıнын Burleigh mücevherlerini çalmadığından emin olmak için gelmiş."

Gülümsememe karşılık verdi ama şöyle dedi: "Kırılma Vivi. Sanki hiç ziyaretçimiz ya da gece misafirimiz olmuyormuş gibi değil. Temperance'ın

çok arkadaşı var. Battle'ın da öyle. Ev partileri veriyoruz. Sürekli misafir ağırlıyoruz."

Onun, kendisini ve Chastity'yi "çok sayıda arkadaşı olan" kişiler arasına dahil etmediğini fark ettim.

Şöyle devam etti: "Sorun şu ki, onun için sen tanınmayan birisin ve ne kadar ısrarla senin için kefil olsam da, öğrendiğin gibi, o korumacı bir insan."

Bunu kesinlikle öğrenmiştim.

"Eğer bu benim mirasım olsaydı ve üç küçük kız kardeşim olsaydı, ben de öyle olurdu," diye yanıtladım.

Daha genç olsalar da, aslında genç değillerdi.

Prudence hakkında bildiğim bir şey, bana söylediği üzere, benim yaşıma yakın, otuz bir yaşında olduğuydu (ben otuz iki yaşındaydım). Ancak araştırmamda, Chasitity'nin yirmi sekiz, Temperance'ın otuz üç ve Battle'ın otuz altı yaşında olduğunu öğrendim.

Isıtma kaplarına geri döndüm, çünkü birinin altında İngiliz sosisi, pastırma ve kan sucuk vardı ve kendime ülkede bulunduğum süre boyunca bunlardan olabildiğince çok yiyeceğime dair söz vermiştim. Ve orada geçirdiğim dört gün boyunca bu hedefimi gerçekleştirmeyi başarmıştım.

Şimdi yere düşmeye niyetim yoktu.

Tabağımı doldurduktan sonra yerime döndüğümde, Prudence'ın elinde kahve fincanıyla odanın karşısına boş boş baktığını gördüm.

Onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakmalı mıydım yoksa neler düşündüğünü sormalı mıydım bilemedim.

Önünüzde yemek tabağı varken tereddüt ettiğinizde...

Yemeye başladım.

Doğru bir seçimdi.

Prudence irkildi ve sonra, "Özür dilerim. Çok uzaktaydım. Çatı katlarını düşünüyorum ve teyzem Harmony'nin Charlie'den gelen mektuplarını orada bulmayı umuyorum," dedi.

"Onun günlüğünü bulabildin mi?" diye sordum sosisimden bir ısırık almadan önce.

Evet.

Nefis.

"Hayır. Ama Marie'ninkini bulduk. Ve Harmony'nin kız kardeşi Unity'ninkini de."

Bu durum kalbimin hızla çarpmasına neden oldu, çünkü Marie, Saint'in karısı ve Harmony'nin annesiydi.

"Gerçekten mi?"

Bana hafifçe gülümsedi. "Sizi uyarmak istiyorum, hızlı bir tarama yaptırdım ve Marie hiçbir zaman fazla bir şey söylemedi. Her kayıta sadece birkaç satır, çoğunlukla ev işleri, yedikleri yemekler vb. hakkında. Ve sanırım Harmony aşk ilişkisini kız kardeşiyle paylaşmadı. Gerçi Unity çok daha küçüktü. O zamanlar on üç yaşından büyük olamazdı. Muhtemelen planlı bir hamilelik değildi. Bu yüzden muhtemelen sırdaş da değildi."

"Elbette, iyice inceleyeceğim."

"Elbette." Verecek kötü bir haber olmadan gülümsemesi daha da genişledi. "Yeni bir kitaba başlamak son derece heyecan verici olmalı."

"Hayatımın en güzel hissi."

"Bunun bir parçası olmaktan, küçük de olsa, çok heyecanlıyım."

"Bunu da paylaşabiliyor olmamıza bayılıyorum," diye içtenlikle onayladım. "Öyleyse ben yemeğimi bitireyim de başlayalım."

Prudence, sosisin bir parçasını daha kestiğimi görünce, "Ben sadece bir sosis daha alacağım," dedi.

Onu suçlamadım.

Aslında, bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünmüştüm.

İşe alt kattan başladık; bu tarz bir malikanenin alt katını da, üst katları kadar büyüleyici bulmuştumdur her zaman.

Downs'ta da durum farklı değildi.

Orada geniş bir mutfak vardı (modernleştirilmişti ama yine de antik çağın izlerini taşıyordu). Kiler, erzak dolapları, rahat bir personel dinlenme salonu ve Prudence bana kristal, porselen, gümüş ve içki kasalarını sakladıkları depoları göstermek için depolama odalarının kapılarını açtı. Ayrıca bir çamaşırhane alanı ve devasa bir keten dolabı vardı; burada biraz zaman geçirdik çünkü, bana garip diyebilirsiniz ama, tüm masa örtüleri, masa şeritleri, çarşaflar, yorganlar ve battaniyeler bana çok ilginç geldi.

Fitzgibbons'ın orada bir ofisi vardı, aynı şekilde Fitzgibbons'ın karısı ve hizmetçisi Patsy'nin de bir ofisi vardı.

O ikisi evde yaşayan tek kişilerdi ve Prudence, Battle'ın eskiden hizmetçilerin odaları olan yeri tamamen yenilediğini, böylece oldukça büyük bir daireye sahip olduklarını (Prudence'ın bana göstermediği bir alan) ve bu dairenin evin kuzey tarafında kendine ait bir girişi, ayrıca özel bir terası ve bahçesi olduğunu anlattı.

Görünüşe göre bu alana ihtiyaç duyuluyordu çünkü Prudence'ın bana anlattığına göre, üç çocukları vardı, ikisi köyde yaşıyordu, hepsi evliydi, çocukları vardı ve sık sık ziyarete geliyorlardı.

Personel arasında aşçı da vardı; Prudence ile benim yaşıtım olan ve aslında adı Emily olan bir kadınla tur sırasında tanıştım.

Ayrıca Amelia ile tanıştım ve Mary ile yeniden görüştüm; ikisi de hizmetçiydi. Scotty ve Harry ise eşya taşıyor, servis yapıyor, ayak işlerini hallediyor ve tamir işleri yapıyordu, ancak bana kalırsa güvenlik sağlamak için de oradaydılar.

Bana neden böyle bir izlenime sahip olduğumu sormayın, belki de ikisi de uzun boylu, fit, uyanık oldukları ve öyle bir hava yaydıkları içindir.

Son olarak, çimenler ve park alanı bir bahçıvan tarafından bakılıyordu, ancak Prudence bana Chastity'nin sadece bahçelerde değil, serada da tüm

bahçıvanlık işlerini yaptığını söyledi.

O kadar büyük bir ev için, personel sayısı o kadar da fazla görünmüyordu.

Ama yazdığım kitap modernleşme ve bunun dünyanın eksenini nasıl değiştirdiği hakkındaydı.

Bu durum, daha fazla insanın daha fazla para kazanma fırsatına sahip olmasıyla zenginler ve yoksullar arasındaki çizgileri bulanıklaştırma etkisine de sahipti. Ancak diğer yandan, telefonlar, elektrikli süpürgeler, arabalar, gazlı ocaklar, çamaşır makineleri ve çim biçme makineleriyle birlikte, bol miktarda el emeği gerektiren geniş bir personele sahip olma ihtiyacı ortadan kalktı.

Zemin kata indik ve Prudence güney kanadından başlayarak beni oturma odalarıyla (en resmi olanı yeşil ve krem tonlarında enfes bir çalışma odasıydı), birkaç salonla, bir sabah odasıyla, kütüphaneyle, kapısı kapalı Battle'ın çalışma odasıyla (onu atladık, hem de sadece daha önce görmüş olduğum için değil) ve en sonda da muhteşem bir silah deposuyla tanıştırdı.

Daha sonra üst kata çıktık; burası çoğunlukla yatak odalarıydı, ancak benim kanadımın sonunda bir çocuk odası, müzik odası ve okul odası vardı.

Talyn ailesinin tüm yatak odaları güney kanattaydı, Battle'ın odası da dahil elbette. Prudence, koridorun sonundaki kapıya doğru belirsiz bir el hareketiyle bunun dükün odası olduğunu ve bulunduğu yerin, kanadın en uç kısmının tamamına sahip olduğu anlamına geldiğini belirtti.

Ve bu nedenle, sadece bu nedenle (kendi kendime dedim ki), onu görmeyi çok istiyordum.

Ancak bu isteğimi Prudence ile paylaşmadım.

Aşağıya inerken Prudence, "Biraz iş yapabilmenizi istiyorum, bu yüzden tavan aralarını hafta sonuna bırakalım. Stüdyoyu size gösterdikten sonra ben de yukarı çıkacağım. Harmony'nin eşyalarından veya ilginizi çekebilecek başka bir şeyden bir şey bulabilir miyim diye şöyle bir göz atacağım." dedi.

Onun benim için ne çıkardığını görmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden bu teklife minnettar kaldım ve bunu paylaşmak için yürümeye devam ederken kolumu onun koluna taktım.

"Bu harika olurdu."

Merdivenlere doğru dönerken bana gülümsedi.

Bu fırsatı değerlendirerek konuyu daha detaylı inceledim.

"Battle bana senin altı kedin olduğunu söyledi."

Birden kasıldı, ki bu bana garip geldi.

"Evet," diye itiraf etti. "Hepsini nerede olduklarını bilmiyorum. Saklanma konusunda ustalar."

"Kedileri çok seviyorum, bu yüzden geçen yıl sevimli kedi resimlerine bakıp hayran kalma fırsatım olmadığı için üzgünüm."

Merdivenlerden inerken bile bana baktı. "Bu kadar çok kediye sahip olmanın beni bir tür çılgın kedi sever yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Babasına ve ona zorbalık yapan tüm o kaltaklara lanet olsun.

Yapmacık görünmemesi için zoraki bir kahkaha attım ve tüm gerçekliğimle şunu söyledim: "Kızım, eğer bu kadar büyük bir evim olsaydı, sekiz kedim, beş köpeğim ve muhtemelen bir sürü kobayım olurdu."

Bu onu güldürdü ve gülüşü tamamen içten ve samimiydi.

Masada ve avizenin yanında onu durdurdum.

"Bu yüzden mi bana söylemedin?" diye sordum. "Çünkü senin kedi sever bir kadın olduğunu düşüneceğimi mi sandın?"

Mizah anlayışı kaybolmuştu ve omuz silkmesi rahatsız ediciydi.

Bu nedenle, "Kendini Özgür Bırak" konulu derslerimden birine daha katılmaya hazır olup olmadığından emin değildim.

Öte yandan, onun hiç de tuhaf olduğunu düşünmedim.

O sadece...

İhtiyatlılık.

Tekrar yürümeye başladık ve şöyle dedim: "Şunu çok netleştirelim. Senden hoşlanıyorum. Ve zehirleme gibi korkunç bir hobin olduğunu itiraf etmediğin sürece, seninle ilgili hiçbir şey senden hoşlanmamamı sağlayamayacak, aksine muhtemelen senden daha çok hoşlanmama neden olacak."

Koluma yaslandı ama bunun dışında hiçbir şey söylemedi.

Söyleyecekleri sadece bu kadardı.

Evin kuzey tarafında, benim "eğlence odaları" olarak tanımlayacağım yerler vardı: kahvaltı odası, yemek odası, dün gece bulunduğumuz salon. Ayrıca daha fazla salon, oyun odası, bilardo odası, sigara odası ve Prudence'ın "bayanlar salonu" dediği bir oda daha vardı.

Bütün bunlar şaşırtıcı değildi, çünkü açık çift kanatlı kapılardan balo salonunun olduğunu görebiliyordum ve kanadın sonuna yaklaşıyorduk.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Prudence bunu hissetmiş gibiydi, çünkü fısıldayarak, "Bunu sona sakladım" dedi.

O muhteşem odanın eşiğinde durduğumuzda birbirimize sıkıca sarıldık.

Bizi bir araya getiren bir oda.

Bizi şu anki duruma getiren oda.

Tavanın ortasında üç büyük kristal avize sıralanmıştı. Zeminler, ince işçilikli Versay parkesiyle döşenmişti. Duvarlar ve çiçek çelenkli pervazlar bembeyazdı. Bahçeleri ve park alanını sergileyen büyük pencerelerin arasında duvarlarda devasa yaldızlı çerçeveli aynalar vardı. Duvarlar boyunca ise fildişi döşemeli birkaç Gürcü tarzı kanepe ve altın döşemeli erken Gürcü tarzı kolsuz sandalyeler yer alıyordu.

"Harmony ve Charlie'nin birbirlerine aşık oldukları yer," diye fısıldadı Prudence.

"Evet," diye fısıldadım saygıyla.

"Marie bunu yapmak istemedi," diye anlattı Prudence, daha önce de paylaştığı bir şeyi. "The Downs'ı askerlere, hemşirelere, doktorlara,

subaylara bir nekahet hastanesi olarak açmak istemedi. Sıradan insanların yatak odalarını doldurmasını, salonlarını ofise çevirmesini ve balo salonunu mahvetmesini istemedi. Harmony onu suçluluk duygusuyla bunu yapmaya ikna etti.”

"Diğer büyük evler ise savaş davasına demir ve diğer malzemeleri bağışlamak için yapılarını yıkmaya kadar gittiler," diye ekledim. "Ayrıca geçici hastaneler için alan sağladılar ve sebze yetiştirmek için resmi bahçelerini devrettiler."

“Ama Burleigh Dükalığı öyle değildi,” dedi Prudence. “Savaşın başlamasından bir yıldan fazla bir süre sonra Harmony müdahale edene kadar.”

"Ya bunu yapacaktı ya da Londra'ya gidip hizmetlerini sunacaktı, yani Blitz sırasında Londra'da olacaktı."

Prudence kendi kendine, "Madem bu kadar azimliydi, onu ve Charlie'yi nasıl ayırmayı başardılar acaba?" diye düşündü.

Bu harika bir soruydu.

Umarım Harmony günlüğüne notlar almıştır ve büyük büyükbabamdan gelen mektupları yok etmemiştir, böylece gerçeği öğrenebiliriz.

Prudence bana muzip bir bakış attı. "Gidelim mi?"

Ona sııttım. "Yapacağız."

Ve böylece parkeye adım attık.

Bir anda dünyam maviye, sonra yeşile, sonra mora döndü; renklerin kaleydoskopu bir sis gibiydi ve kendimi vals yaparak pistte dönen çiftlerin arasında buldum. Kısık sesli konuşmaları, orkestranın müziğini, hatta terliklerin ve balo elbiselerinin eteklerinin tahta zeminde uçuşmasını bile duyabiliyordum.

Prudence'ın kolu benim elimde, etrafımda dönen sisin içine doğru beni yönlendirdi; kadınların tüylü başları bir o yana bir bu yana dönüyor, erkeklerin ceketlerinin etekleri uçuşuyor, mücevherler loş bir şekilde parılıyordu.

Bir kıkırdama, kısık bir kahkaha, fısıltılı bir hakaret duydum.

Yürümeye devam ettik.

Ve bakış açısı değişti.

Renkler gitmişti, her yer mavi bir sisin içindeydi; yatak sıralarını, mahremiyet paravanlarını, eski tip serum askılarını, dolaşan hemşireleri, hasta kayıtlarını okuyan doktorları, topallayan hastaları görebiliyordum.

Bir kadın yatakta bir adamın yanında oturuyordu ve ben adamın ona bir mektup dikte etmesini, kadının da dikkatlice karalamasını dinledim.

Bunu elleri olmadığı için yaptı.

Sevgili Jane'ime...

Odanın sonundaki çift kanatlı Fransız kapılara dikkatim kaydı; bir kolunun altında koltuk değneği olan bir adamın sırtını gördüm, diğer kolu ise yanındaki kadının dirseğinden tuttuğu koluyla meşguldü.

Onu göz kamaştırıcı mavi güneş ışığına doğru götürürken ona gülümsüyordu.

"Vivi?" diye seslendi Prudence, onların peşinden gitmek için kollarından sıyrılırken. "Vivi!"

Kapılara vurdum; kapalıydılar.

Onları açmaya çalıştım; kilitliydim.

Anahtar kilidin içindeydi.

Arabayı çevirdim ve terasa çıktım.

Ve her şey yavaş yavaş kayboldu.

"Vivi!" diye bağırdı Prudence, elimi tutarken.

Ona şöyle bir baktım, sonra dikkatimi balo salonuna çevirdim; salon bomboştı.

Tamam aşkım.

Elbette.

Tamam aşkım.

Aman Tanrım.

Az önce ne oldu böyle?

"İyi misin?" diye sordu Prudence, parmaklarını elimin etrafında gezdirerek.

"Sen—?"

Bitiremedim.

Çünkü... öyle mi yaptım?

Az önce gördüklerim gerçek mi?

Az önce duyduklarım gerçek mi?

Az önce bu mu oldu?

"Ne yaptım ben?" diye sordu Prudence.

Hiçbir şey söylemedim.

"Vivi, beni endişelendiriyorsun. İyi misin?"

"Benim...çok canlı bir hayal gücüm var," dedim ona.

Gülümsemesi titrekti. "Yazar olduğunuzu düşünürsek, öyle tahmin ediyorum."

"Ve yemin ederim ki o odada, Regency dönemine ait bir balo düzenlendiğini gördüm," diye aceleyle söyledim. "Sonra da İkinci Dünya Savaşı sırasında bir nekahet hastanesine dönüştü."

Başını yana çevirerek odaya baktı ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Sen... sen... yapmadın mı?"

Tabii ki yapmadı.

Uçak yolculuğunun neden olduğu yorgunluk ne kadar sürecekti?

Prudence aklıma geldi. "Burada çok fazla tarih var."

Başımı şiddetle salladım.

Evet, haklıydı.

Tarihi yerlerin kendine özgü bir havası vardı. Tarihi şeylerin de öyle.

Ulusal Arşivler'in kubbeli salonunda Bağımsızlık Bildirgesi'ni, Anayasa'yı ve Haklar Bildirgesi'ni iki kez görmüştüm ve her iki seferde de, tüm dünyayı değiştiren adamlar tarafından yazılmış ve imzalanmış bu kadar önemli belgelerin karşısında etrafımdakiler fısıltıyla konuşuyorlardı.

Hatta birkaç gün önce, İngiliz Kütüphanesi'nde Magna Carta'nın orijinal iki kopyasını da sergide görme şansına sahip oldum ve aynı şey oldu.

Bu benim tarzımdı.

Bu benim işimdi.

Bu benim ilham kaynağımdı.

Büyük dedem Charlie'nin mektuplarını bulduğumdan beri, onunla Lady Harmony Talyn arasında o odada neler yaşandığına takıntılı hale gelmiştim.

Dolayısıyla, içeri adımımı attığım anda hayal gücümün muhteşem bir şey yaratması elbette kaçınılmazdı.

Sağ?

Sağ?

Tamam, daha önce başıma bu kadar derin ve açıkçası tuhaf bir şey hiç gelmemişti.

Ama Anayasa'nın veya Magna Carta'nın yazımında yer alan hiç kimseyle kan bağımlı yoktu.

Dolayısıyla bu elbette daha güçlü olurdu.

"Şimdi stüdyoya gidelim mi?" diye sordu Prudence tereddütle. "Yoksa belki tekrar uzanmak mı istersin?"

Onun deli bir kedi sever olduğunu düşüneceğimden endişeleniyordu.

Şimdi onun benim deli olduğumu düşüneceğinden endişeleniyordum.

Başımı salladım ve yapmacık bir gülümseme takındım. "Hayır. Hayır. Stüdyoya gidelim. Sadece... sonunda olanların gerçekleştiği yerde olduğum için çok duygulandım. Belki, sanırım, biliyorsun, eğer işler onlar için yolunda gitseydi, burada olmayabilirdim. Ve belki de tüm bunlar... beni çok etkiledi."

"Belki," diye onayladı.

"Aslında oldukça havalıydı," diye yalan söyledim.

Çünkü öyle değildi.

Tam anlamıyla tüyler ürperticiydi!

O kıkırdadı. "Bir Regency balosunun ortasında olmaktan hiç de rahatsız olmazdım."

"Gerçekten harikaydı," diye tekrar yalan söyledim.

Belki de öyleydi.

Hâlâ inanılmaz derecede tuhaftı.

Beni terasın kenarındaki bahçelere inen basamaklara doğru yönlendirdi ve bunu yaparken, "Bahse girerim öyleydi," dedi.

Kendime not: Şu balo salonundan uzak dur.

Ayaklarımız yumuşak çimlere değdi ve sonunda yüzümde serin havayı hissettim, bu yüzden dikkatimi ona verdim.

Daha sonra, Battle'ı görür görmez bayılıp balo salonunda vals yapan hayaletler arasında dolaşmayı ve bu çılgın olayların ne anlama gelebileceğini düşünürdüm.

Artık yapmam gereken bir işim vardı ve nihayet onu yapmaya başlayabilecektim.

Ve aklımdan başka hiçbir şey geçmeyecekti.

BÖLÜM 7

GÜN GEZİSİ

Ertesi sabah uykumdan yüzerek uyandığımda, İngiltere'de alışılmadık derecede güneşli bir gün olduğunu ve uyuyan benliğimin, dün gece bir arkadaşını da yanında getiren yeşil gözlü bir İranlı tarafından eğlendirildiğini anladım.

Snowball yanımda uzanmış, dilini kullanarak ensesindeki tüyleri yalamaya dalmıştı ve yanında dün gece tanıştığım Gingerface adında bir kedi vardı. Kalın tüylü, iri yuvarlak gözlü ve sevimli yuvarlak yüzlü bir kedi; gözleri şimdi merakla bana bakıyordu.

"İkiniz de yatağı tamamen kendinize çekiyorsunuz," diye suçladım.

Snowball beni görmezden geldi.

Gingerface, konuşmamı kucaklaşma daveti olarak algıladı ve dün gece kucaklaşma eğilimlerini açıkça belli ettiğinden beri, bunu kolayca ve pratik yaparak yaptı.

Parmaklarımı tüylerinin arasına gömdüm, aynı anda sırt üstü yere yığıldım ve başımı çevirip akıllı ekrana baktığımda saatin altı elli iki olduğunu gördüm.

Ardından yukarıdaki ağaç dallarına baktım.

Dün, Lady Marie Talyn'in resim atölyesinin yaşayan bir rüya olduğunu keşfettim.

Bahçelerin bir kesine sıkışmış küçük bir kır eviydi; bitişinde kabarık tüylü koyunların otladığı bir tarla vardı ve iki yanında da ormanlar bulunuyordu. Ana eve yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Ve salkım söğütlerin çiçek açma zamanı geldiğinde, o kulübenin her yerini kaplayan miktarı göz önüne alındığında, görülecek çok daha güzel bir manzara olacaktı.

Bir sürü pırıl pırıl temiz penceresi, badanalı duvarları vardı ve ön kapının hemen dışında, yan tarafta, sevimli dökme demir bir bistro masası ve sandalyeleriyle süslenmiş ve birçok saksı çiçeğiyle dolu küçük bir veranda bulunuyordu.

İçeride, ortada bir masa, bir köşede siyah bir sofa ve karşısında diğer köşede püsküllü şallarla örtülmüş Viktorya tarzı bir şezlong vardı. Odanın karşısında, kapının hemen iç tarafında, tuval üzerine yarım kalmış bir suluboya resmin bulunduğu bir şövalenin üzerinde bir tabure duruyordu.

Vitrinde, hepsi eski ve şüphesiz artık hiçbirinin amacına uygun olmadığı, düzensiz bir şekilde yığılmış boya malzemeleri vardı.

Ahşap döşemelerin üzerinde, muhtemelen ana evden getirilmiş, yıpranmış halılar dağınık halde duruyordu.

Ve masanın karşısındaki yan yana, elmas desenli pencerelerin önünde uzun bir raf vardı; rafın tamamı ve altındaki tüm boşluk, her şeyin bulunduğu kutularla doluydu.

Günlükler, defterler, mektuplar, çerçeveli fotoğraflar, çerçevesiz fotoğraflar.

Talyn tarihine dair zengin bir hazine, adeta ağız sulandıran bir açık büfe gibi önümde serilmişti.

Prudence, benim Nirvana'ya ulaştığımı biliyordu (muhtemelen "Aman Tanrım, bu Nirvana!" diye bağırdığım sıralarda), bu yüzden ayrılmadan önce bana kısaca her şeyi anlattı.

Öncelikle, üşürsem ve ateş yakmak istersem, başka bir ısıtma yöntemi olmadığı için, sadece ana eve arama yapan telefonu kullanarak Scotty veya

Harry'den benim için bir ateş yakmalarını isteyebilirdim.

İkinci olarak, eğer bir şeye ihtiyacım olursa, mesela öğle yemeği getirilmesi veya içecek bir şey getirilmesi gibi, yine sadece telefonu kullanabilirim.

Üçüncüsü, yerin ısıtması olmayabilir ama elektriği vardı ve benim için oraya Wi-Fi kurmuşlardı (çok tatlı!).

Sonuç olarak, dün geceki protokol gereği insanlar saat altı buçuk civarında benim "erik salonu" diye düşündüğüm yere geldiler ve dün geceki gibi bir kutlama olmayacağı için giydiğim kıyafet akşam yemeği için uygundu.

Sonra bana izin verdi ve ben o kişi olmak istemiyordum ama oldum, çünkü onun gittiğini neredeyse hiç fark etmedim.

Canım öyle bir çekiyordu ki, herhangi bir şeyi kapıp, deri kaplı Viktorya dönemi masasının arkasındaki bej renkli, düğmeli, kemerli, küvet sırtlı antika tekerlekli Viktorya dönemi koltuğuna oturup hemen okumaya başlamak istiyordum.

Ama işler böyle yürümüyordu.

Önümde en az bir günlük düzenleme işim vardı; bu da kataloglama ve tarihleme anlamına geliyordu, böylece sonunda işe koyulduğumda en baştan başlayabilecektim.

Bu yüzden ben de öyle yaptım.

Prudence'ın ayrılmasından bu yana epey zaman geçtiğini fark ettiğimde, tüm mekan kağıt, kitap ve resim yığınlarıyla doluydu, telefonum saat altı kırk yediyi gösteriyordu ve öğle yemeğini kaçırdığım için açlıktan ölüyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdım, telefonumu arka cebime soktum, lambaları söndürdüm ve hızla büyük eve doğru koştum.

Talyn'lerle dolu bir kuaför salonuna girdim.

Ama sadece Battle (elbette) bana kaşlarını kaldırdı.

Fitzgibbons bana gülümsedi.

“İçecek ister misiniz, Bayan Vivienne?”

Her şeye sahip olduklarını söylediği için, ona "Bir paloma lütfen, Bay Fitzgibbons" diye meydan okudum.

"Hemen," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden ve içki dolabına yöneldi.

Herkes bir önceki gece oturdukları yerde oturuyordu, bu yüzden ben de Battle'ın yanına değil, karşısındaki sandalyelerden birine oturmaya karar verdim.

Durumumdaki değişikliğe hiçbir şekilde yanıt vermedi.

Böyle olmak istemezdim ama bu durum beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Prudence bana.

"Kataloglama ve düzenleme işinin yaklaşık üçte birini tamamladım."

"Kataloglama mı?" diye sordu Temperance.

"Her şey benim için hazırlandı," diye yanıtladım. "Kitabımda dipnot olmayacak, ama yazar notumda ve kişisel notlarımda olacak ve bir şeyi nerede okuduğumu takip etmem gerekecek. Bunu daha sonra benim için daha kolay hale getirmek için, araştırma belgelerimi kataloglayarak başlıyorum. Ayrıca bir şeye geri dönmem gerektiğinde de yardımcı oluyor. Bulmak daha kolay olacak."

Fitzgibbons elinde bir tepsiyle oradaydı ve tepside benim paloma şarabım vardı. Onu aldım ve teşekkür ettim.

"Kusura bakma canım, ama bunların hepsi son derece sıkıcı geliyor," diye buyurdu Temperance.

Omuz silktim. "Herkesin kendi zevki."

"Gerçekten de," diye yanıtladı.

Battle'a şöyle bir baktığımda Chastity ile sakın bir sohbet ettiğini gördüm.

Ve bu, içkiler ve yemek boyunca gecenin teması olacaktı.

Prudence, Temperance ve ben sohbet ederdik, Chastity ve Battle kendi aralarında fısıltıyla konuşturlardı ve nadiren bizim sohbetimize katılırlardı.

Ve bu durumlarda, yalnızca Chastity katılırdı. Battle sadece dinlerdi.

Kimse bunun garip olduğunu düşünmedi.

Ama biraz tuhaftı.

Çoğu zaman, yine tam yanında otursam bile, sanki orada değilmişim gibiydi.

Kaşlarını çatmasının dışında, o kibirli dük de gitmişti, çapkın adam da.

En azından Bartholomew beni unutmamıştı.

Babasının yanından ayrılıp içki içerken yanıma uzandı ve akşam yemeğinde Battle ile benim aramda uyuklamaya devam etti.

Ama önceki geceki beş çeşit yemekten oluşan menünün aslında bir kutlama olduğunu keşfettim, çünkü dün akşamki yemek salata ile başladı, ardından ana yemek ve son olarak da tatlı geldi.

Aynı derecede lezzetliydi, ama o kadar görkemli değildi.

Ya da istediği kadar uzun.

Ve bundan sonra, Chastity ve Battle hemen ortadan kayboldu (ne yazık ki, Bartholomew da onlarla birlikte gitti). Temperance, erik salonunda Prudence ve bana bir içki daha içmek için katıldı, ancak sonunda uzaklaştı ve Prudence ile beni bir süre sohbet etmeye bıraktı; işte o zaman Gingerface ortaya çıktı ve onunla tanıştık.

Sonunda ikimiz de uykumuz gelmeye başlayınca geceyi sonlandırdık ve Prudence ile birlikte merdivenlerden yukarı çıktık; sahanlıkta ayrıldık, o güneye, ben kuzeye doğru gittim.

Bu da beni bugüne getirdi.

Glastonbury günü.

Kahvaltıdan sonra ayrılıyorduk.

Ve ben de muhtemelen Piskopos Hazretlerinin beni eğlenceli biri olarak gördüğünü düşünüyordum.

Ama artık imzalı anlaşması vardı. Kimsenin okumasını istemediği hiçbir şeyi yazmayacaktım. Kız kardeşinin arkadaşıydım, onun değil. Evinde misafirdim, gerçi normalde orada bulunmazdı ve normal hayatına döndükten sonra beni nadiren görürdü.

O zaman bir saat uzaklıktaki bir kır evinde olurdum ve bölümlerimi onaylaması dışında benimle hiçbir ilgisi olmazdı.

Ve ben onunla hiçbir şekilde ilişki kurmak istemezdim.

Bu durum bende anlamsız bir hayal kırıklığı hissi bıraksa da (evet, mantıklıydı, çünkü o kadar yakışıklı ve o kadar iyi bir çapkındı), en iyisi böyle olmasıydı.

Arkadaşımın ağabeyiyle ya da ev sahibimle flört etmeme veya atışmaya girmeme gerek yoktu.

Tanıdıklar, iyi.

Bunun dışındaki her şey kötü.

İşin iyi tarafı şu ki, balo salonunda yaptığım gezintiden sonra başıma tuhaf, paranormal veya ürkütücü hiçbir şey gelmedi, en azından bu iyiydi.

"Ugh," dedim Snowball ve Gingerface'e.

Gingerface mırıldandı.

Snowball usulca göğsüme çıktı ve yüzüme baktı.

Ardından yataktan atladı.

Ve haklıydı.

Kahvaltı için hazırlanma zamanı.

Ve Glastonbury.

Kahvaltıda yine sadece Prudence ve ben vardık.

Kahvaltımızın ne zaman bittiğini biliyordum.

İşte o sırada Fitzgibbons kapıda belirdi ve "Aracınız getirildi, Bayan Vivienne" diye duyurdu.

Ona teşekkür ederek gülümsedim ve hemen Prudence'a baktım.

Son yudum kahvesini içiyordu ve iyi görünüyordu.

Pekala o zaman...

Defol.

Keşiş, keşişlikten kurtulmaktan hiç de endişe duymuyordu.

Bu iyiydi.

Kalktım ve ten rengi çapraz askılı çantamı aldım.

Bugün yine salaş bir kazak giymiştim, bu sefer yumuşak gri-mavi tonlarındaydı, altına da dizimin birkaç santim yukarısında biten, üzerinde küçük gri-mavi çiçekler olan, uçuş uçuş lacivert bir etek giymiştim. Ayrıca, daha rahat yürüyebilmek için topukları daha alçak olan ten rengi bir çift bot giymiştim, ama yine de çok şirin duruyorlardı.

antamın askısını gsme geçirdim, kahvemın son damlalarını da içtim ve Prudence'a döndüm.

"Maceramıza hazır mısınız?"

Bana bir an baktıktan sonra, "Her şeyi nasıl bu kadar eğlenceli gösteriyorsunuz?" diye sordu.

Bunu düşünürken başımı yana edim.

"Hiçbir fikrim yok. Ama sen evdesin. Ben değilim. Bu benim için hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsat olabilir ve bu her zaman heyecan vericidir. Öte yandan, sen daha önce orada bulundun ve istediğin zaman yola koyulup tekrar deneyimleyebilirsin. Bununla birlikte, hayatın tamamı bir macera ve biz onunla nasıl yzleşeceğimizi seçebiliriz. Ben eğlenceli olacağına karar vermeyi seçiyorum."

"Belki de bu tavsiyeyi dikkate alırım," diye mırıldandı.

Umarım yle olur.

Kahvaltı salonundan çıktık, koridordan geçtik, antreden yürüdük ve n kapıdan dışarı çıktık.

Beklendiği gibi, Peugeot'um oradaydı.

Beklenmedik bir şekilde, Bartholomew ve Chastity ile birlikte Battle ve Temperance da oradaydı.

Prudence, Prenses Leia'nın lm Yıldızı'ndaki kıyafetinin kazak versiyonuna benzeyen (tam kollu ve arkasında sallanan kapüşonlu) gri bir kıyafet, yanlarında yırtmaları olan bol beyaz bir pantolon (kazak dizlerine

kadar uzandığı için elbise de olabilirdi) ve başparmakları ayırık Mary Jane ayakkabılar giymişken, Chastity ise uzun, soluk pembe pileli bir etek ve inci kolyeyle tamamlanmış canlı pembe bir kazak takımı giymişti.

Ayaklarında tertemiz, şık beyaz Keds marka ayakkabılar vardı.

Başında bej renkli, keçeden yapılmış, alınına kadar çekilmiş bir fötr şapka vardı ve şapkanın altından muhteşem sarı saçları kabarıyordu.

Dünyanın en büyük müzik festivallerinden birinin bitişiğindeki manevi bir merkeze gününbirlik bir geziye çıkmış gibi görünmüyordu; üstelik bunu, gördüğüm kadarıyla tamamen ona yakışan, son derece sevimli bir kıyafetle yapıyordu.

İdam sehпасına götürülmeden hemen önce, kaderini nihayet kabullenmiş gibi görünüyordu.

Bu konuda çok kararsızdım, hem de çok.

Ama bu konuda kiminle konuşacağımı bilemedim.

Prudence direniyor gibiydi ama ona vazgeçmesi için herhangi bir bahane vermek istemedim.

Savaş benim var olmadığımı kabul etmişti.

Bekaret, bariz nedenlerden dolayı söz konusu değildi.

O halde, bunun için Ölçülülük (Temkinlilik) olması gerekir.

Bu karar sadece iki saniyeliğine verilmişti, herkes etrafta dolaşırken Temperance ile nasıl sohbet edeceğime henüz tam olarak karar vermemiş olsam bile, Prudence ile birlikte merdivenlerin dibine indiğimizde Battle yanıma doğru yaklaştı.

Evet.

Gözlem yaptı.

Sonra elimi tuttu ve beni Peugeot'nun arkasına kadar sürükledi (evet... sürükledi) ve daha da ileri gitti.

Durduğumuzda, o bana dönuştü.

Tam ona bakmak için başımı geriye eğmiştim ve, ne bileyim, belki de beni bir yere sürükleme işinin ne olduğunu soracaktım ki, "Onlara sen

bakacak mısın?" diye sordu.

"Bir..."

"Onlara sen bakacaksın." Bu sefer bu bir emirdi.

Sanırım bu konuda Battle ile konuşacaktım.

Bunun için çalışmaya koyuldum.

"Acaba bir şeyi mi kaçırıyorum?"

Yalan söylemeden önce çenesinde bir kas seğirdi ve "Hayır" dedi.

Aklıma bir fikir geldi.

"Güvenlik önlemlerine veya başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

Kaşları çatıldı. "Kesinlikle hayır. Bunu neden sordunuz?"

"Çünkü hepiniz aşırı, çılgın, aptalca zenginsiniz, değil mi?"

"Çok uğraşıyoruz," dedi. "İkisinin de kim olduğunu kimse bilmiyor."

O kabusu yaşamıştım.

Doğrusu, onun ne kadar yakışıklı olduğunu, onun önünde bayılacak gibi olmadan önce bilmek güzel olurdu.

"Büyük bir tarihi sit alanından, üstelik hepinizin yaşadığı bir yerden, arabayla ayrılırken her şey belli oluyor," diye belirttim.

Bir an duraksadı.

Ancak o zaman itiraf etti: "Chastity de bir süredir evine yakın kalıyor."

Ve işte oradaydı.

"Ne kadar zaman?" diye şüpheyile sordum.

"Üç yıl."

Gözlerim kocaman açıldı ve biraz yüksek sesle, "Neler oluyor böyle?" diye çıkıştım.

Elimi tekrar tuttu ve beni daha da uzağa sürükledi.

Beni sürüklemeyi bitirdiğinde, yüzüme döndü ve sert bir şekilde, "Sesini kıs," dedi.

"Neler oluyor?" diye bu sefer fısıltıyla sordum.

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Sadece Chassie'nin... birkaç şeyle uğraştığını söyleyebilirim."

Birkaç şeyle mi uğraşıyorsunuz?

Üç yıl boyunca mı?

Bakışlarım Peugeot'ya kaydı ve hem Temperance'ın hem de Prudence'ın Chastity'yi arabanın arka koltuğuna bindirirken adeta boğmaya çalıştıklarını gördüm.

Evet, Temperance bile bunu yapıyordu.

Battle'a geri döndüm.

"İyi mi?" diye sordum.

"Öyle olacak."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ona karşı nazik ol."

"Siz böyle şüpheli davranırken, ben de kız arkadaşlarımla bir geziye çıkmak üzereyim ve gezideki kızlardan biri bu konuda pek heyecanlı değil, üstelik hepiniz beni başkomutan olarak görüyorsunuz, bu bana pek bir şey ifade etmiyor Majesteleri," diye apaçık ortada olanı alaycı bir şekilde dile getirdim.

Ama tekrar sürüklenirken yanlış bir şey söylediğimi biliyordum.

Bu sefer çok, çok uzun bir yol kat ettik ve bizi evin yanından aşağıya götüren bir patikaya saptık.

Ancak kız kardeşlerinin görüş alanından çıktığımızda beni tekrar durdurdu.

Ve bu sefer karşıma çıktığında, bunu tam benim bulunduğum alanda yaptı.

Bu yüzden bulunduğum yerde, gözlerine bakabilmek için başımı çok çok geriye eğmem gerekiyordu ve baktığımda da sadece onu görebiliyordum.

"Bana öyle seslenmemen konusunda ne demiştin?" diye sordu, ipeksi ve uğursuz bir mırıltıyla.

"Çok tuhaf davranıyorsun!" diye öfkeyle savundum.

"Sadece kız kardeşime iyi bakmanızı rica ediyorum."

“Şey... sesini asla fısıltıdan yukarı çıkarmadığını ve... hayır, durun bir dakika... hepinizin ona karşı sanki ince porselenden yapılmış gibi davrandığınızı düşünürsek, bunu zaten anladım,” diye karşılık verdim.

“Bu bir aile şirketi.”

“Kabul ediyorum,” diye onayladım. “Hala günü benimle geçirecek. Size anlatmaya çalıştığım şey şu ki, bununla başa çıkmak için gerekli araçlara sahip olmadığımı hissediyorum, çünkü alet çantamda hangi araçları bulundurmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Bu Chastity’nin meselesi,” diye devam etti. “Ona kendi kendine uyguladığı inzivadan çıkma fırsatı verdiğiniz için Tempie’nin, Prue’nun ve benim minnettarlığımızı ifade ediyoruz. Onun kırılgan olduğunun farkındasınız. Aklınız başınızda olacak. Bilmem gereken tek şey bu, sizin de bilmeniz gereken tek şey bu.”

"Ona bir şey mi oldu?"

Hiçbir şey söylemedi.

Aman Tanrım.

Ona bir şey oldu.

Bu bilginin muazzam ağırlığı üzerime çöktüğünde, ondan sendeledim.

Ne olduğunu bile bilmiyordum.

O güzel, dağınık saçlı, narin yüzlü ve fısıldadığı sözlerle konuşan kızın korkunç bir şey yaşadığını hemen anladım.

Çenemi eliyle kavradı ve yüzü tekrar benimkine yaklaştı.

Tutuşu sert ya da acımasız değildi, sadece son derece dikkat çekiciydi.

"Yapma," diye fısıldadı öfkeyle.

Ancak o zaman gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettim.

Ve onun ne demek istediğini anladım.

Kendimi kaybetmeme, ağlamama, garip davranmama ve Chastity'ye bildiğimi belli etmeme gerek yoktu, bilmesem bile.

Bizim bu konuşmamız sayesinde, muhtemelen neler olup bittiğini az çok anlamıştı.

Ama kızarmış gözlerle, akan bir burunla ya da Battle'ın kız kardeşinin sırlarını paylaştığına veya ona acıdığıma dair herhangi bir görünür belirtiyle geri dönmeme gerek yoktu.

"Pekala," dedim titrek bir sesle.

Kendimi toparlamamı bekledi, sonra usulca, "Bir aklın olacak mı?" diye sordu.

Çenem hâlâ onun elinde olmasına rağmen başımı salladım. "Evet. Kesinlikle fikrimi belirteceğim."

Beni bıraktı, geriye çekildi ve "Teşekkür ederim" dedi.

Yutkundum.

Sonra, bilmediğim şeyi silkeleyip atabilirmişim gibi ellerimi silkeledim, sadece kötü bir şey olduğunu biliyordum.

Sonunda omuzlarımı dikleştirdim.

Ben de "En iyisi biz gidelim" dedim.

Başını salladı.

Yan yana, sessizce arabaya doğru yürüdük.

Bartholomew bizi takip etmeye çalışmıştı ama ya dikkati dağıldı ya da yolun yarısında çok yoruldu, bu yüzden o noktada bize katıldı ve yolculuğun geri kalanında bize eşlik etti.

Chastity arabanın arka koltuğundaydı.

Ön planda ihtiyat vardı.

Temperance bana sanki "Bunu yapamayacağıma dair en ufak bir ipucu bile verirsem, beni yere serecekmişim gibi bakıyordu.

Sürücü tarafındaki kapıyı açıp ona döndüm. "Ekmeği yakıyor. Talimatlarımızı aldık. Ama eğer o kurabiyeler o kadar güzelse ve hepsini eve giderken yersek, gelmediğin için kendini suçlaman gerekecek."

Temperance gözlerini devirdi, ama bu çok küçük bir hareket olsa bile, omuzlarının rahatlamayla gevşediğini gördüm.

Evet.

Chastity korkunç bir şey yaşadı.

Temperance daha sonra beni geçerek başını arabanın içine soktu ve "Dönüşünüzde yanınızda bisküvi getirmezse, bunun sonuçları olacaktır" dedi.

"Çok fazla alacağız, hepsini fiziksel olarak yiyemeyiz," diye önerdi Prudence.

"Bu kabul edilebilir," dedi Temperance.

Arabadan indi ama elimi tuttuğunu, sıkıca sıktığını ve bıraktığını gören ve elbette hisseden sadece bendim.

Eğer bu kadar endişeliyse, neden benimle gelmediğini anlamadım.

Ama sonra, içeri tırmanıp kapıyı kapattığımda ve yan pencereden Battle ve Temperance'ın birlikte orada durduklarını görünce, evet, öyle yaptım.

Güçlü olan, en yaşlı olan ve diğerlerinin güvenebileceği iki kişi olan Savaş ve Denge, kendilerine güvenen iki kişinin yuvadan kaçmasına ihtiyaç duyuyordu.

Kendi başlarına.

(Ya da benimle.)

Ve gerçekten de aynısını yapacaklardı.

Arabayı çalıştırdım ve camı açtım.

"Sizden herhangi bir bisküvi siparişi var mı, Majesteleri?" diye sordum.

Bunun üzerine kas tüm yanağı boyunca seğirdi.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedim.

"Battie reçelli donutlarını çok seviyor," dedi Prudence yanımdan.

"Çörek olsun o zaman," dedim. Sonra da, "Hazır mısınız kızlar?" diye sordum.

"Hazır!" diye bağırdı Prudence.

Chastity hiçbir şey söylemedi.

"Tallyho!" diye bağırdım ve gaza bastım.

Prudence kıkırdadı.

Chaksity sessizdi.

Ve yola koyulduk.

BÖLÜM 8

ZİYARETÇİLER

Prue, Chassie ve ben, pastane kutuları ve hediyelik eşya dolu çantalarla, (evet, bunu da söyledik) arkalarından aşağıya doğru sallanan kurdeleli çiçek taçları takmış bir şekilde The Downs'ın ön kapısından içeri daldık ve bunu kıkırdarak yaptık.

"Aman Tanrım, sanırım aşk büyülerini hakkında beyaz bir cadıyla ciddi bir konuşma yapabilecek tek kişi sensin," diyordu Prue.

"Yarım saatliğine," diye fısıldayarak ekledi Chassie (evet, hâlâ fısıldıyordu ama hepimizin bildiği gibi, Roma bir günde inşa edilmedi).

"Ve onun yazdığı her kitabı satın aldın," dedi Prue.

"Beyaz büyücülük hakkında," diye fısıldayarak ekledi Chassie.

"Ve bunlardan dört tane var," diye tamamladı Prue.

"Bir kız ne zaman aşk büyüsüne ihtiyaç duyacağını asla bilemez," dedim kayıtsızca. "Ya da kötü bir kadını ortadan kaldırma büyüsüne, gerçi bunun için semender gözüne ihtiyaç duyulduğunu düşünüyorum ve beni üzen şey, yeni arkadaşım Anastasia'dan bunun sadece hardal tohumu olduğunu öğrenmem oldu."

Prue ve Chassie tekrar kıkırdamaya başladılar.

Boğazını temizledi.

Dönüp baktığımızda Fitzgibbons'ı salonda gördük.

Çok korkmuş görünüyordu.

Kahretsin.

Şimdi ne olacak?

"Hanımlar, misafirlerimiz var," diye duyurdu.

"Kim?" diye sordu Prue, onun havasını tamamen sezerek.

"Lord Raleigh. Bayan Courtney Wright. Ve Bayan Chelsea Renfrew," diye seslendi.

Prue inledi.

Chassie nefes nefese kaldı.

Fitzgibbons, "Yeşil oturma odasında sizi bekliyorlar," dedi.

Prue'nun "Şimdi mi?" sorusu boğuk bir sesle çıktı.

"Leydi Temperance, onlara derhal katılmanızı rica etti."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Prue.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Chassie bana fısıltıyla, "Rally, Battie'nin arkadaşı," dedi. "Courtney ise onun nişanlısı."

"Pekala," dedim.

O kadar da kötü görünmüyordu.

"Ve Chelsea," Prue adını sanki tadı kötüymüş gibi söyledi, "Battie'nin eski kız arkadaşı."

Aman Tanrım.

Chassie fısıltıyla ekledi: "Sadece onun eski kız arkadaşı olmaktan hoşlanmıyor. 'Eski' kelimesinin bunun bir parçası olmasını istemiyor ve Battie'nin bu konudaki kararını tersine çevirmeye kararlı."

"Eyvah," diye yanıtladım.

"Eşyalarınızı alayım mı?" Fitzgibbons daha da yaklaşmıştı.

"Hayır... hayır, sanırım hayır," diye mırıldandı Prue ve dikkatini Fitzgibbons'a verdi. "Bir şey mi kaçırdım? Bu ziyaret planlı mıydı?"

Her zaman son derece cana yakın biri gibi görünen Fitzgibbons'ın yüzü gerildi.

"Hayır," dedi kısaca. "Ve hafta sonunu burada geçirecekler."

Aman Tanrım!

"Tüm hafta sonu mu?" Prue'nun sesi yine boğuk çıkıyordu.

Uzun bir hafta sonuydu, çünkü daha Perşembe günüydü.

"Epey fazla bagajları vardı. Bayan Renfrew bana karıma haber vermemi, aşçının misafirler için yeterli yemeği olması gerektiğini söylememi istedi," diye sert bir şekilde belirtti.

Chassie, "Etraftayken düşes gibi davranmayı çok seviyor," diye fısıldadı. "Battie ile sevgili olmadan önce bile böyle yapıyordu."

"Tempie bunu yaptığında gerçekten nefret ediyor," diye onayladı Prue. "Hemen içeri girsek iyi olur."

Üç kişinin haber vermeden ve bavullarıyla gelmesine ve herkesin bunu sorunsuz bir şekilde kabullenmesine nasıl şaşırdığımı anlamadım.

Emin olduğum tek şey, bunun bir parçası olmak istemediğimdi.

Tam bahaneler uydurmak üzereydim ki, Chassie kolumu şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde kavradı ve yine bir Talyn tarafından bir yerlere sürüklenmeye başladım.

Çaresizce arkamı dönüp Fitzgibbons'a baktım ve o da, her ne kadar faydasız olsa da, yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi.

"Eski sevgilim olduğuna göre burada nasıl olabilir ki?" diye fısıldadım aceleyle, beni sürüklerlerken.

"Battie'nin olduğu yere girmesine yardımcı olabilecek herkese hemen yanaşıyor. Bu seferki kişi Rally," diye açıkladı Prue.

"Ya da Courtney," diye fısıldadı Chassie. "Tempie, Courtney'den hoşlanıyor."

Ne yazık ki, oturma odası ön holün yakınında olduğu için içeri girmeden önce sadece o kadarını görebildim.

Temperance, kanepenin bir köşesine rahatça uzanmıştı. Elinde bir martini vardı. Bugün baştan aşağı kırmızı giymişti ve muhteşem görünüyordu.

Ancak onu çok iyi tanımıyor olsam bile, birini öldürmek istediğini biliyordum.

Battle, daha önce giydiği kıyafetlerle, muhteşem kazaklarından biri ve bir kot pantolonla şöminenin önünde duruyordu.

İçeri girdiğimizde omzunun üzerinden bize baktı ve yüzündeki ifade, gerçekten birini öldürmüş olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Geri kalanları hızlıca saydım ve bir sonraki maceramın bir ceset gömmek olmayacağını minnetle fark ettim, çünkü Temperance'ın karşısındaki kanepede, yanında çok güzel bir esmer kadınla birlikte oturan, saçları seyrelemiş sarı saçlı ama oldukça yakışıklı bir adam vardı.

Temperance'ın yanındaki kanepede oturan sarışın güzel o kadar güzeldi ki, Blake Lively bile kıskançlıktan ağlardı.

Omuzlarından aşağı dökülen, benimkinden daha güzel olan salaş krem rengi bir kazak, aynı renkte, hafif yün pantolon ve toprak kahverengi Laurent Vendôme marka parlak deri topuklu ayakkabılar giymişti.

O, muhteşem kazakların, yün pantolonların veya Saint Laurent topuklu ayakkabıların reklamını yapan bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu.

Ayrıca, odanın dekoruna da çok yakışmış gibi görünüyordu, bu da belki de bilinçli bir tercihti.

Görünüşü, Kraliçe Guinevere'nin aslında Glastonbury Manastırı'na gömülmediğı, bunun ortaçağ rahiplerinin turistleri çekmek için oynadığı bir oyun olduğu gerçeğini yeni öğrenmiş, sarışın, çilli burunlu bir kıza hiç benzemiyordu.

Sarışın kadın, giderek artan bir kahkahayla, "Aman Tanrım," diye bağırdı, "siz kadınlar kafanızda ne takıyorsunuz?"

Prue'nun elinin çiçek tacına doğru uzandığını fark ettim; aynı anda Battle ve Temperance'tan odaya yayılan felaket niteliğindeki duyguları hissettim ve hem Lord Raleigh'nin hem de nişanlısının omuzları sanki kendileri de yok olmaya çalışıyormuş gibi büküldü.

Bu da açıkçası benim bu gedikte ilerlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Yani, başka ne yapabilirdim ki?

Ve bunu, Prue tacını çıkarmadan önce, kendi tacımı gururla ve sağlam bir şekilde takarak hızla öne doğru adımlayarak ve Burns the Bread'den aldığım fırıncı kutumu aralarına, masaya bırakarak yaptım.

"Bu bir çiçek tacı," diye yanıtladım. "Glastonbury'den yeni döndük."

"Asıl Amerikalı sensin," diye gereksiz yere belirtti.

"Bizzat." Ona elimi uzattım. "Vivienne Dupree."

"Çok satan yazar," diye mırıldandı Temperance.

Chelsea Renfrew elime baktı ve bir an için onu görmezden geleceğini düşündüm, ama sonra öne eğildi ve parmaklarını gevşek bir şekilde benimkilerin içine koydu.

Onları sıkıca sıktım...

Sonra onu bıraktım ve fırın kutusunu açtım.

"Sana Viyana parmakları," dedim Temperance'a ve Battle'a döndüm. "Chassie senin donutlarını aldı."

"İşte buradalar, Battie," diye fısıldadı Chastity ve kutusunu ona götürdü.

"Teşekkür ederim, sevgilim," diye mırıldandı.

Chelsea'nin önüne geçtim ve onunla Temperance'ın arasına oturdum.

Temperance keyifle mırıldandı.

Chelsea duyulur bir şekilde nefes nefese kaldı ve köşesine daha da çekildi.

Çantanın içine uzandım ve Temperance'a aldığımız siyah ve kırmızı çiçekli tacı çıkardım.

Ona uzattım. "Giymek zorunda değilsin. Ama bunun sana çok yakıştığı konusunda hemfikir olduk."

Onu aldı ve soru sorar gibi cevap verdi: "Teşekkür ederim?"

Ona sııttım ve tanımadığım diğer iki kişiye döndüm.

Merhaba, ben Vivi.

Adam ayağa kalktı ve sehpanın üzerinden uzanarak, "Rally. Tanıştığımıza memnun oldum." dedi.

Elini sıktım.

Adam arkasına yaslandığında, kadın bana acı dolu bir gülümseme verdi; bu gülümsemenin bana kızgınlıktan kaynaklanmadığını hissettim ve "Courtney" diye seslendi.

"Merhaba," diye yanıtladım.

"Kitap da aldık. Ve kristaller de," dedi Prue, çantasını masanın üzerine devirirken bir sürü kristal etrafa saçıldı.

Chastity, Battle'a fısıltıyla, "Birkaç adaçayı çubuğu almak istiyordum," dedi. "Ama Vivi bunun kültürel gasp olduğunu söyledi."

"Dükkan sahibi bundan hiç hoşlanmadı," diye paylaştı Prue salondakilere.

"Beyazların kötü enerjiden kurtulmak için tütsü çubukları kullanmasının Kızılderililer için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum," diye açıkladım. "Ama benim mottom şu: Başka bir kültürün maneviyatı için anlamlı olan bir şeyi tahrif etmemek her zaman daha iyidir."

Temperance'ın kısık kahkahası, eğlenceli, güzel ve baştan çıkarıcıydı.

Chelsea rahatsız olmuş bir ses çıkardı.

Courtney, "Bunların Kızılderililere ait olduğunu bilmiyordum," diye ekledi.

"Öyleler," diye onayladım.

Prue, oyunuma dahil olarak, "Onlara kitaplarını göster, Vivi," diyerek beni cesaretlendirdi.

Başka bir çantadan dört tane kalın, "Beyaz cadı nasıl olunur" kitabımı çıkardım ve "Önce romanımı yazacağım. Sonra da şu aşk iksiri işini iyice öğrenip Glastonbury'de bir dükkan açacağım" diye ilan ettim.

"Sanırım gününüzden keyif aldınız," diye mırıldandı Battle.

Chassie, koluna tutunarak fısıldayarak, "Çok eğlendik, Battie," diye güvence verdi.

Döndü ve kadının başının yanından öptü.

Büyük ihtimalle bir eşek.

Ama kesinlikle iyi bir kardeş.

Kitapları masaya koydum, en üsttekini yanıma aldım, arkama yaslandım ve sayfalarını karıştırırken, "Bu yer artık dünyadaki en sevdiğim yer," dedim. Temperance'a döndüm. "Ve evet, bu kararın Viyana usulü üç parmak yememle bir ilgisi olabilir."

"Herhangi bir konuda zevksiz olduğumu varsaymanız beni şaşırttı ve hakaret olarak algıladım," diye yanıtladı Temperance.

"Dersimi aldım," diye yanıtladım.

Fitzgibbons, "Hanımlar, size içecek getirebilir miyim?" diye sordu.

"Benim için her zamanki gibi, Fitzzy, teşekkürler," dedi Prue.

Chassie fısıltıyla, "Bir beyaz şarap spritzer alabilir miyim?" diye sordu, sonra şimdi yaslandığı ve kolunu da omzuna atmış olan Battle'a baktı (donut kutusu şöminenin üzerindeydi). "Çok güneşli, mutlu bir gündü. Neredeyse yaz gibiydi."

Ona sevgiyle gülümsedi.

Tam anlamıyla iyi bir kardeş.

"Bayan Vivienne?" diye sordu Fitzgibbons.

Fitzgibbons için içecekler alanında iyi bir rakip bulmaya çalıştım ama yaşananlar yüzünden bunu yapacak gücüm yoktu.

Ben de "Bana bir cin fizz lütfen" diye sordum.

"Hemen," dedi ve odadan çıktı (orada içki dolabı yoktu, bu yüzden bu kadar hızlı çıkmasının sebebi muhtemelen kaçmak istemesiydi).

"Gördüğünüz gibi, beklenmedik misafirlerimiz var," diye gereksiz yere belirtti Temperance.

"Gerçekten de Rally'nin seni aradığını sandım," dedi Courtney.

"Ve ben de Court'un sizi aradığını sanıyordum." Rally bu sözleri özellikle Chelsea'ye yöneltmişti.

Chelsea yuvarlak, krem rengi ojeli tırnaklarını inceliyordu.

"Öylece çıkıp da..." diye başladı Rally.

Ancak Chelsea, belki de ayrılmaları gerektiği önerisini yapmadan önce sözünü kesti. "Gerçi şimdi hepimiz buradayız. Şehirden uzakta, Batı İngiltere'de harika bir bahar hafta sonu. Mükemmel."

Bundan sonra kimse bir şey söylemedi.

Snowball, içeri rahatça girip arsızca Chelsea ile benim aramda kanepeye atlayarak o buz kabuğunu kırdı.

Chelsea kendini koltuğun köşesine daha da iyice sıkıştırdı.

Cadılık kitabımı yanıma sıkıştırdım ve onu kucağıma koydum.

Kalçasını kucağıma, karnını karnıma, patilerini göğsüme yaslayarak yerleşti ve ben okşamaya başlayınca mırıldanmaya başladı.

Chelsea, "Kedilere alerjim var," diye belirtti.

"Eğer öyle olsaydınız, ki değilsiniz, altısının birden yaşadığı bir evden uzak durmalıydınız," diye belirtti Battle.

"Sevgilim, nasıl olur da öyle olmadığını söyleyebilirsin?" diye somurtarak sordu Chelsea. "Buraya geldiğimde ne kadar burnum aktığını biliyorsun."

Temperance, "Sanırım demek istediği şu: Eğer durum böyleyse, buraya gelmeyin," diye açıkladı.

Masamızın ucundaki iki sandalyeden birine oturan Prue, bana kocaman gözlerle baktı.

Ben de karşılık olarak dudağımı ısırdım.

Chelsea, her şeyden habersizmiş gibi görünerek, "Neyse ki alerji haplarımı yanımda getirmişim," dedi. "Ama şimdilik, onu yere bırakabilir misin?" diye sordu bana.

Onu yere düşürmedim.

Bunun yerine ben kalktım ve Snowball ile birlikte Prue'nun yanındaki sandalyeye oturduk.

"Sanırım bu daha iyi," diye homurdandı Chelsea. Sonra Battle'a baktı. "Bu akşam yemeğe giderken şık giyinecek miyiz?" Dikkatini Courtney'e

çevirdi. “Burada, birinin ilk ziyaret gecesinde şık giyinmek bir gelenek.”

"Biliyorum," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladı Courtney. "Daha önce de burada bulundum."

Temperance, "Tekrar tekrar," diye ekledi.

“Ah!” diye bağırdı Chelsea ve bana döndü. “Ya da... belki de değil. Bir gecelik elbiseniz var mı?”

"Üç tane var bende," dedim ona. "Sevgili arkadaşım Prudence beni önceden uyardı, yanımda getirmem gerekti."

"Diğer ikisi yeşil olandan daha mı iyi?" diye sordu Battle.

“Duruma bağlı,” diye yanıtladım. “Ama hepsi harika.” Courtney'e gülümsedim. “Ben de öyle düşünüyorum.”

O da gülümsedi ve en azından bu çılgınlığın arkasında onun olmadığını düşündüğümü açıkça belirttiğim için rahatlamış görünüyordu.

"Demek istediğim şu, yeşil olan gibi bunlar da beni seninle sevişmek istememe neden olacak mı?" diye sordu Battle.

Chastity fısıltıyla baktı.

Temperance, martini yudumlamadan önce genişçe gülümsedi.

Prudence, sonunda bastırdığı gergin kıkırdamayı tam olarak yutamadı.

Rally kucağına baktı ama omuzları titriyordu.

Courtney başını nişanlısına doğru çevirdi ve yüzünü içeceğinin arkasına sakladı, ama ben yine de kocaman gülümsemesini görebiliyordum.

Chelsea adeta patlamak üzereydi.

Battle'a öfkeli bir bakış attım.

Sonra ayağa kalktım, Snowball'ı Prue'ye verdim ve dükü işaret ettim.

"Sen, bir kelime söyle," diye ısrar ettim.

Bunun üzerine öfkeyle dışarı çıktım.

Mavi salona daldım ve şükürler olsun ki, daha fazla rezil olmama neden olmadan, birkaç saniye içinde Battle da peşimden geldi.

Sıra bana gelmişti, onun karşısına dikilmem gerekiyordu.

Bunu yaptım.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum.

Ben karşısına çıkmadan önce zar zor açtığı kapıyı kapattı ve bana döndü.

"O elbiseyle seni beğendiğimi gizlemedim," dedi, sanki diğer odada söylediklerini arkadaşlarının ve kız kardeşlerinin önünde söylemek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Bakın, o kadınla ilgili neler olup bittiğini bilmiyorum ama bu işin bir parçası olmak istemiyorum," diye belirttim.

"İzin verin size İngiliz görgü kurallarını öğreteyim. Kapınıza bavullarla birinin geleceğinden haberiniz olmasa bile, kapınızı onlara ve bavullarına açarsınız."

"Bu bilgiyi, bir gün mutlaka ihtiyacım olacağı için bir kenara not edeceğim."

Derin bir nefes verdi ve şöyle dedi: "Bir şekilde öğrenmiş. Başka bir deyişle, burada olduğunu biliyor."

"Şey, elbette, çünkü oynadığınız oyunda zaten yeni yer edindim."

"Bu benim oyunum değil, onun oyunu. Ve seni kullanmadım. Gerçeği söyledim."

Başım öfkeyle yana döndü. "Hayır mı?"

"Tekrar söylüyorum, Vivienne, senin burada olduğunu biliyor," diye vurguladı. "Prue ya da Chassie sana onun kim olduğunu söyledi mi?"

"Eski sevgilin."

"İlişkimizi bitirme kararına katılmıyordu."

"Hiç mi?"

Dudakları seğirdi.

Hava ne kadar sıcak olsa da...

Yok artık, bunu yapamazdı.

Bu hiç komik değildi.

"Beni bu işin dışında bırakın," diye emrettim.

"Maalesef başka seçeneğim yok. Artık işin içindesin."

"Yani Şimdi de benimle aranızda bir Şeyler oluyormuŐ gibi davranıp, beni kalkan olarak kullanarak eski sevgilinizi uzak tutmaya mı çalıŐacaksınız?"

"Hiçbir Şeyi saklamıyorum Vivienne. O elbiseyle seninle gerçekten birlikte olmak istedim."

Gözlerim dikilmiş bir Şekilde baktım.

Ama uyluklarım titriyordu.

"Ya da daha doğrusu, o elbise yatak odamın zeminine düŐtükten sonra seni sikeyim," diye düzeltti. "Gerçi o elbiseyle nasıl görüldüğüne bakılırsa, o kadar uzun süre bekleyemeyebilirdim."

Of!

Bu adam!

"Yani tekrar oyunlara mı dönüyoruz?" diye sordum.

"Ben oyun oynamam."

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdim.

Yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, burnunun ucu neredeyse benimkine değdi.

"Beni dinle, Vivi," diye fısıldadı ve ilk kez takma adımı kullanması, üstelik o kadar yakınımda olması ki o anki misk kokulu, odunsu kolonyasının kokusunu alabiliyordum, ne yazık ki tüm bunlar beni çok etkiledi. "Şaka yapmıyorum."

Bu ne demekti Allah aşkına?

"Fitzgibbons ieeğinizi getirmiŐ olmalı," dedi geri çekildikten sonra. "Dönelim mi?"

Ev sahibim olması umurumda değil.

"Sen tam bir pisliksin," diye belirttim.

"Bunu bana söyleyen ilk kadın değilsin."

Sahte bir Şekilde nefesimi tuttum. "Şaşkına döndüğümü söylemeliyim, Majesteleri."

Ve sonra duvara yaslandım.

Ve savaş bana karşıydı.

Nefes almakta zorlanıyordum; beni duvara yaslayıp bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde kőseye sıkıştırmasının şokundan ve bir de o seksi yakınlığından dolayı lanet olsun ona.

"Bana nasıl hitap edersiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Savaş," diye fısıldadım.

Çünkü...

Cidden?

Siz ne yapardınız?

Gözleri dudaklarıma indi. "Kesinlikle."

Aman Tanrım.

Neler oluyordu?

"şimdi geri dönelim mi?" diye sordu.

"Beni bu işin dışında bırakın," diye tekrarladım.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış," diye uyardım.

Geri çekildi ve kolunu bana uzattı. "Sana yemin ederim."

Ona uzun uzun baktım.

Sonra kolundan tuttum.

(Tekrar soruyorum, ciddi olarak... siz ne yapardınız?)

Beni arkaya kadar eşlik etti ve sandalyeme oturttu.

O, herkes bizi izlemiyormuş gibi yaparken, aslında bizi tamamen izliyorlardı; bu sırada o da şöminenin üzerindeki Chastity'nin yanına döndü.

Chelsea hariç, o bana açıkça ters ters bakıyordu.

Efsanevi.

Benden daha seksi bir kazak giyen, entrikacı bir kadının hedefindeydim.

İçeceğim karşımda masanın üzerindeydi.

Onu kaptım ve yarısını bir nefeste yuttum.

"Siz ikiniz ufak tefek sohbetinizi yaparken biz de karar verdik, bu akşam abiye elbiseler giyeceğiz," diye mırıldandı Temperance.

Kahretsin.

Diğer iki elbisem de çok seksiydi.

Bok.

Battle'a öfkeli bir bakış attım.

Bana alaycı bir şekilde gülümsedi.

Snowball, Prue'nun kucağından benim kucağıma atladı.

Tanrıya şükür.

Manevi destek.

Ben alırdım.

Başka bir seçeneğim kalmadığı için, öyle yaptım.

BÖLÜM 9

SOHBET

Makyaj masamın başına oturmuş, içki içmeye inmeye hazırlanıyordum ama yine de, içki ve akşam yemeğinden kaçmak için verebileceğim geçerli bir bahane arıyordum.

Ve bu, onların inanabileceği, korkak olduğumu belli etmeyecek bir bahane olmalıydı.

Ne yazık ki, korkak olmadığımı kimseye kanıtlayacak hiçbir fikir üretemiyordum.

Tam da bunu yapmaya çalışırken, daha doğrusu yapmaya çalışırken, yatak odasının kapısına bir tıkırtı duydum.

Bu muhtemelen Prue'ydu, benim ve erkek kardeşi arasında neler olup bittiğini sormaya gelmişti. Gerçi bence ona sorması daha doğru olurdu.

Erkek kardeşim yoktu.

Ancak, onun bu oyununu anladım çünkü, anlasam bile, muhtemelen kardeşimin onunla yatmak istediğini odadaki herkese ilan etmesi hakkında arkadaşımınla konuşturdum ve kardeşimle bu konuda yüzleşmezdim.

Özellikle de Battle gibi korkutucu olabiliyorsa.

Çünkü...evet.

Anladığım kadarıyla, kardeşinle cinsel hayatı hakkında konuşmak kesinlikle yasak bir konuydu.

Bunu yarı bitişik bir şekilde mi yapıyorsunuz?

Mükemmel değil, ama daha iyi.

Bunu yapmak istemiyordum ve beni bu duruma düşürdüğü için de Battle'ı suçluyordum.

Ama bunu yapmak zorundaydım, ancak bunu nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ne yazık ki, vakit gelmişti.

"Buradayım!" diye bağırdım, soyunma odası, banyo ve yatak odasında duyulacak şekilde.

Kırmızı rujumdan bir kat daha sürerken ve bir plan kurmaya çalışırken kapının açıldığını duydum.

Ama geldiğinde aynada gördüğümde, beklediğim kişi değildi.

Bu, Temperance hareketiydi.

Temperance, boynundan düz bir çizgi geçen, kolsuz, göz alıcı kırmızı bir elbise içinde; ince ayaklarını süsleyen, parmak ucunda kocaman bir çiçek bulunan güzel altın rengi gece sandaletleriyle.

Kollarında sarı gözlü, zarif siyah bir kedi taşıyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir kediye benzemeyen bu kedi, ömrünün geri kalanını orada geçirmekten memnun görünüyordu.

"Ah evet," diye mırıldandı, soğuk gri gözleri beni süzüyordu. "Battie elbisenizi kesinlikle beğenecek."

Ahh.

Başka seçeneğim yoktu. Ya seksi olacaktı ya da seksi.

Seksi olanı seçtim.

Şifondan yapılmış siyah bir elbise; üst kısmı belimin ve göğsümün üzerinden çapraz bir şekilde pilelenmiş, tek omuzlu bir korsaj oluşturarak altındaki teni ima ediyordu. Siyah eteğin üzerinde, hareket ettiğimde dalgalanan ve elbisenin açıkça cinsel çekiciliğini artıran, son derece feminen bir hava katan, incelikle dalgalı kenarlara sahip bir şifon katman vardı.

Saçlarım yandan ayrılmış ve ensede kabarık bir topuz şeklinde toplanmıştı, bu topuzu açmak çok uzun sürdü.

Elmas küpelerim ve şampanya rengi sandaletlerim kombinimi tamamladı.

Bütün bu kıyafet, akşam yemeğini atlamak için inandırıcı bir bahane bulamamış olmamın pişmanlık verici olmasının bir başka nedeniydi.

Ben bile kendimi çok çekici bulduğumu kabul etmek zorundaydım.

"Patsy'den giyebileceğim bir çöp torbası istemeye gittim ama bana güldü," diye şaka yaptım.

Temperance, Cheshire kedisi gibi gülümsedi.

Makyaj masası taburesinde döndüm ve aynaya bakmadan onunla konuşmaya başladım.

"Bu kim?" diye sordum, başımı kediye doğru eğerek.

"Soot," diye yanıtladı, zarifçe yuvarlak banka oturup Soot'u serbest bıraktı.

Zarif kedi, Temperance kadar kıvrak ve zarif hareketlerle banktan atladı ve etrafı keşfetmeye başladı.

"Prue hayvanlara isim vermekte çok beceriksiz," diye belirtti. "Battie'nin bez bebek kedisi Baby Blue var. Chassie'nin beyaz kaplanı Floofy var. Ve Prue'nun gri kaplanı Greystoke var. Snowball ve Gingerface'i biliyorsun zaten."

"Bir dakika." Kafam karışmıştı. "Bunların hepsinin Prue'nun kedileri olduğunu sanıyordum."

"Bir bakıma öyleler. Onları kurtarıyor ve sahipleniyor. Ama hayvanların kendi yöntemleri var. Kendi sahiplenme yollarını buluyorlar. Bu yüzden Soot benimle uyuyor. Baby Blue Battie ile. Floofy Chassie ile. Greystoke Prue ile. Ve hepimiz sahiplenildiğimiz için, en yeni üyeler olan Snowball ve Gingerface henüz sahiplerini bulamamışlardı."

Sözlerini bitirirken bana anlamlı bakışlar attı.

Ve onun ne demek istediğini anladığımı hissettim, kalbim hızla çarpıyordu, ama ne yapacağımı bilemedim.

Yani, oraya daha üç gün önce gitmiştim.

Ve iki haftadan kısa bir süre sonra ayrılıyordum.

“Prue, Bartholomew’a isim bile verdi,” diye devam etti. “Bu yüzden o zavallı yaratığın böyle saçma bir ismi var. Tabii ki Battie’nin köpeği. Ama Prue ona isim vermek istedi ve Battie de yumuşak huylu olduğu için ona isim vermesine izin verdi.”

Söylediklerinin daha önceki bir kısmına takılıp kaldım.

"Bir kedi Battle ile mi uyuyor?"

Başını yana eğdi. “Bebek Mavi, Bartie’ye pek sevgi beslemiyor. Ama Battie’ye besliyor. Bartie gece uyuduktan sonra, Bebek Mavi kardeşimin yatağını buluyor. Kardeşim burada olmasa bile.”

Battle’ın bir bez bebek kedisiyle uyuduğunu hayal etmeye çalıştım.

Görselleştirmesi çok kolaydı ve görsel o kadar güzeldi ki, görselleştirmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Bu girişim beni o kadar büyülemişti ki, Temperance’ın zarifçe ayağa kalkıp pencereden dışarı bakabilmek için makyaj masasının yanına yürümesini görünce irkildim.

"Düşünsene," dedi beni anında hazırlayan yumuşak bir ses tonuyla, "küçük bir çocuk olup sevginin olmadığı bir evde büyümeyi."

Aman Tanrım.

“Ve sonra,” diye devam etti, sesi daha da yumuşayarak, “bu sevimli kızıl saçlı bebek eve geliyor. Kıkırdıyor. Ve çok gürültülü. Büyüdükçe her şeyden heyecanlanıyor. Kitapları çikolata gibi tüketiyor ve yüzeyi olan her şeye resim çiziyor. Tamamen büyüleyici. O, iyi ve doğru olan her şeyin ta kendisi ve siz bunu hiç yaşamadığınız için, siz ve kardeşiniz ona sarılıyorsunuz çünkü o öyle.”

Aman Tanrım.

"Tempie," diye fısıldadım.

Bana dönüp bakmadı bile.

"Sonra da okula gidiyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı öne eğdim.

O tekrar konuşunca gözlerimi açtım ve başımı kaldırdım.

"Gün geçtikçe, o neşe, o coşku yavaş yavaş ondan kayboluyor. Ne kadar çok kitap okuduğunu saklıyor. Gizlice resim çiziyor. Uyum sağlamak için sevmediği kıyafetleri giyiyor. Ama asla kızları oyun oynamaya veya pijama partisine eve getirmiyor. Partilere asla davet edilmiyor."

Gözlerim yanmaya başladı.

"Ve bu böyle devam ediyor," diye devam etti Temperance. "Ta ki mutluluğunu ve güvenliğini, içindeki insanların onu anladığı bu minicik dünya balonuna hapsedene kadar." Titrek bir nefes aldı. "Ama o çok yalnız."

Tanrı.

Temperance bana baktı. "Ve sonra bir gün, arkadaşından gelen bir e-postaya cevap vermekte gecikmemek için dizüstü bilgisayarıyla kahvaltıya geldi."

Tanrı.

"Ve bir süre sonra," diye devam etti, "çiçeklerden bir taç takmış, yanaklarında güneş ışınları ve gözlerinde bir ışıltıyla eve geldi."

"Tempie," diye fısıldadım tekrar.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Salonun yanındaki tuvalette, makyaj masasının bir çekmecesine var. Rujumu ve pudra kutumu oraya saklıyorum ve makyajımı tazelemem gerekirse tuvalete gidiyorum," dedi.

Ve hikaye anlatımı sona ermişti.

Sevindim.

Ben de onur duydum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Başını tekrar eğdi ve ayrılmaya başladı.

Ama işte o zaman başka bir şey aklıma geldi.

Chastity, Battle'a Glastonbury'ye gitmek istemediğini söyledi.

Temperance bana döndü. "Hayır. Bana o söyledi. Ben de Battle'a söyledim. Ve Battle, her zaman yaptığı gibi, olayı halletti."

Bu yüzden dün akşam yemekte kendi dünyalarına dalmışlardı.

Ağabey ve küçük kız kardeş arasında ne yaşanmış olursa olsun, bu ilişkiyi beslemeye devam etmek zorundaydı, yoksa kız kardeş gitmezdi.

Bu yüzden bana, ya da o zamanlar fark etmediğim gibi... Chastity dışında hiç kimseye ödeme yapmaya niyeti yoktu.

Temperance'ın tam da benim yanımda olmasının birkaç nedeninden biri buydu.

"Gerçekten de çok yönlü birisin," diye belirttim.

"Deniyorum," diye yanıtladı. "Ve bu konuda emin olabilirsiniz ki, Chelsea Renfrew kurt postuna bürünmüş bir koyundur, ancak kendisi bunun tam tersi olduğuna kesinlikle inanmaktadır."

Bunu bilmek güzel.

Başımı salladım.

"Ancak," diye devam etti Tempie, "Battie kurt postuna bürünmüş bir kurt. Eğer çizdiği ve muhtemelen fark etmeyeceği çizgiyi aşarsa, Tempie buna müsamaha göstermeyecek. Hayır, Vivienne. Dikkatli ol, gecikmeyecek. Ve zamanı geldiğinde onu paramparça edecek."

"Yani, endişelenecek bir şeyim yok demek istiyorsunuz."

"Hiçbir şey."

Sonrasında ne diyeceğimi bilemedim ve sonunda, "Bu işe bulaşmaktan pek hoşlanmıyorum," demeye karar verdim.

"Courtney benim arkadaşım. Ona burada olduğunu söyledim. Ona çok hoş biri olduğunu söyledim. Ayrıca kardeşimin de aynı fikirde olduğunu düşündüğümü söyledim. Ne yazık ki, bunu Chelsea ile paylaştı ve Chelsea de bir sonraki hamlesini kurmakta hiç vakit kaybetmedi. Gerçi Courtney, Chelsea'nin henüz kullanmadığı birkaç kişiden biri... henüz. Gerçi sanırım

bu öğleden sonra oldu. Ancak Courtney, kendisine tuzak kurulduğundan habersizdi. Ta ki anlayana kadar.”

Onun daha önce söylediği bir bölüme geri döndüm.

"Kardeşin de aynı fikirde mi?"

Kaşlarını çattı, başını yana eğdi ve son derece alaycı bir şekilde, "Canım," dedi.

Hatta beklemek.

Battle gerçekten benden hoşlanıyor muydu?

Şaka yapmıyorum.

Aman Tanrım.

Belki de benden hoşlanıyordu.

Tanrı!

Peki ben bununla ne yaptım?

Ben olsam öyle yapmazdım ama yine de Temperance'a sorma fırsatım olmadı.

Kadın bacağını okşadı ve daha önce hiç görmediğim bir kedi davranışı olarak, Soot nerede keşfediyorsa oradan yeniden ortaya çıktı ve kadın dışarı çıkarken yanında neşeyle hoplayıp zıpladı.

İşte o zaman elbisesinin ucunda küçük bir kuyruk olduğunu ve sırtının tamamen açık olduğunu fark ettim.

Yatak odasının kapısının kapanma sesini duyduğumda, "Vay be, bu kadın tam bir harika," diye fısıldadım.

Sonra pudra kutumu, dudak kalemimi, rujumu aldım ve cesaretimi toplamak için bir an daha beklemeden önce saçlarıma son bir kez baktım.

Ben de onu takip etmek için ayağa kalktım.

Makyaj masasının çekmecesinde ruj ve maskara tüpleri, dudak kalemleri, pudralar, elbise bantları, tamponlar, günlük pedler ve bir kadının makyaj

tazelemek veya acil durumlar için ihtiyaç duyabileceği her Şeyin bir arada olduğunu gördüm.

Parayı yatırdıktan sonra, erik dükkanına gittim.

Kadınlar oturma alanındaaydı; Prue ve Chassie bir kanepede, Tempie ve Courtney başka bir kanepede, Chelsea ise bir sandalyede oturuyordu.

Fitzgibbons da dahil olmak üzere adamlar içki dolabının etrafında toplanmıŐlardı.

Ben geldiğimde Bartholomew başını kaldırdı. Diğer iki sandalyenin arasında yatıyordu.

Aslında, geldiğimde herkes bana baktı, Chelsea'nin yüz ifadesi sanki limon emmiŐ gibi değişti, evet yleydi.

Benim elbisem onunkinden daha güzeldi.

Ama bakışları beni baştan aşağı süzüp duran Battle'dı; yüzündeki tembellik, klotumun aç kısmının hareketlenmesini gerektirdi, bu yüzden elbette ona ters bir bakış attım.

Gülümsedi.

Aç kısmım daha da karmaŐıklaŐtı.

Tamam aşkım.

Bok.

Belki de Burleigh Dükü benden hoşlanıyordu.

"Bayan Vivienne, bir içecek ister misiniz?" diye seslendi Fitzgibbons.

Hazırlıklı geldim.

"Beyaz Rus."

Bu onu alt ederdi.

Kimse içecek dolabında krema bulundurmazdı.

Fitzgibbons gözlerinde bir parıltıyla, "Hemen geliyor," dedi ve iÇine döndü.

"Akşam yemeğinden önce içilecek bir içki için oldukça tatlı, değil mi?" diye sordu Chelsea.

Battle benim yerime, "Vivienne, Fitzy'nin barmenlik becerilerini sınamaktan hoşlanıyor," diye yanıtladı ve böylece benim için daha önce bilinmeyen bir bilgiyi paylaştı: "Bilmediği şey ise Fitzy'nin Londra'da bir kulüpte beş yıl boyunca barmenlik yapmış olması."

Ve işte oradaydı.

İşini iyi yapan hiçbir barmen, ihtiyaç duyduğu bir malzemedен mahrum kalmazdı.

Fitzgibbons, "Patsy ile orada tanıştım," diye anlattı. "Garsondu. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. O zaman da şimdi de."

"Bu hikâyeyi çok sevdim," diye içini çekti Prue memnuniyetle.

Chelsea'nin tribünlerinde olmayan bir sandalyeye oturdum ve Bartholomew'a sevgi göstermek için koltuğa yaslandım.

Yan tarafına döndü ve karnını açığa çıkardı.

Yönergeleri anlayabiliyordum, bu yüzden de uyguladım.

İçeceğim tam önüme gelene kadar durmadım.

Ona baktım ve yukarı baktığımda Battle'ın onu bana uzattığını gördüm.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak elimi uzattım, o da yaklaştı, daha da yaklaştı, ağzı kulağıma değecek kadar.

Elbette bu, başımı çevirdiğim anlamına geliyordu ve o kadar yakındı ki, yanağımın derisi onun yanağının derisine değdi, burnuma onun çekici parfümünün kokusu doldu ve neredeyse dudak dudağa gelmiştik.

Bütün bunların kasık bölgeme ne yaptığını (ve orası iyice hareketlenmişti) umursamadım, kahverengi ve altın yıldızlı gözlerine baktım ve "Yapma" diye uyardım.

"Sana çok güzel görüldüğünü söylemeyeyim mi?"

"Evet. Aynen öyle."

"Pekala, sana çok güzel görüldüğünü söylemeyeceğim."

Gözlerimi devirdim.

Kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı, "Yenmeye değer."

Başımı hızla geriye çevirdim ve ona öldürücü bakışlarla baktım.

Tamam, evet.

Belki de benden hoşlanıyordu.

Ama biz kalabalık bir grupla birlikteydik!

O muhteşem dudakları kıvrıldıktan sonra doğruldu, önüme geçti ve benim sandalyemin yanındaki koltuğa oturdu.

Dikkatim Prue'ye yöneldi, bunun onu üzeceğinden korkuyordum, ama onu eski moda içeceğinin içinde hayal kurarak gülümserken buldum.

Prue söz konusu olduğunda, bu onun kendi küçük hayal dünyasında olduğu anlamına gelebilir ya da Battle'ın benimle açıkça flört etmesinde bir sorun görmediği anlamına da gelebilir.

Maalesef, bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için onunla konuşmam gerekecekti muhtemelen.

Daha da kötüsü, bunu yapmadan önce Battle ile bir görüşme yapmak zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Battle'ın yaptığı saçmalıklardan pek hoşlanmasam da, Chelsea'nin yüzündeki o öfkeli ifadeye bayılmadığımı söyleyemem.

Bu hafta sonu için ayarladığı şeylerin hiç de istediği gibi gitmediğini söyleyebiliriz.

“Yani,” dedim, Battle’ın saçmalıklarının bir başka sonucu olan tam bir sessizliğe; çünkü Chelsea hariç herkes, Prue’nin içkisine gülümseyerek yaptığı bir poz veriyordu. Ardından Courtney ve Rally’ye döndüm. “Anladığım kadarıyla ikiniz evleniyorsunuz?”

"Evet, gelecek ay. Mayıs ayı İngiltere için mükemmel," diye yanıtladı Courtney.

Ardından, Courtney gibi biriyle uzun süre sohbeti yönlendirmek için herkesin kullandığı o klişe taktiği kullandım.

“Her şey hazır mı? Nerede yapacaksınız?”

Beklendiği gibi, heyecanlı Courtney, düğünüyle ilgili ayrıntılı bir liste hazırlamaya başladı: mekan, çiçekler, kahvaltı, ilk danslarını yapacakları

şarkı, babasıyla dans edeceği şarkı ve balayı için Cannes'da kiraladıkları villa hakkında da epey bilgi verdi.

Tamam, bunu kendi başına yapmadı. Ben onu teşvik ettim.

Ama bu güvenli konu bizi içkilerden yemeğe kadar götürdü ve orada masanın tamamen kurulmuş olduğunu, bu sefer masa örtüsü, daha fazla çiçek buketi, şamdanlar ve her tabağın üzerinde kanatlarında kaligrafiyle yazılmış yer kartları bulunan küçük altın kuğular olduğunu keşfettim.

Ve yine, personelden çok etkilendim. Bu kadar kısa sürede bunu başarabilmeleri şaşırtıcıydı.

Her zamanki gibi, ben Battle'ın sağ tarafındaydım.

Courtney onun solundaydı.

Tempie masanın en alt köşesinde, sağında Rally, solunda Chelsea ile oturuyordu.

Bekaret, Courtney ve Rally arasındaydı.

Prue, Chelsea ile benim aramdaydı.

Courtney, Rally ile birlikte Fransa'nın güneyinde yapabilecekleri gününbirlik gezilerden bahsetmeyi yeni bitirmişti ki, "Chastity, bu buketleri sen mi tasarladın?" diye sordu.

Chassie başını salladı.

Şok oldum.

"Öyle mi?" diye sordum.

Tempie, "Chassie evin tüm çiçeklerini yapıyor," diye belirtti.

"Aman Tanrım, muhteşemler," diye yanıtladım. "Ama bunu tahmin etmeliydim. Bahçeler büyüleyici. Gerçekten de bu işin ustasısın."

"Teşekkürler, Vivi," diye fısıldadı Chassie.

Courtney, balık kursundaki öğrencilerine, "Artık düğün çiçekleri yapmıyor olmanız çok kötü," dedi.

Bu durum Tempie'nin Battle'a ters bir bakış atmasına neden oldu ve Battle'ın dikkati de hemen Chastity'ye yöneldi.

Eyvah.

Courtney sözlerini şöyle tamamladı: "Kesinlikle senden faydalanırdım."
Chassie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu açığı kapatan kişi Prue oldu.

"Evet, dükkan biraz fazla kalabalık olmaya başlamıştı," dedi. Ardından hemen ekledi: "Sanırım bunu yarın görüşmeliyiz, çünkü Battie ve Vivi'nin ikisinin de çalışması gerekiyor ve yaptığımız bu proje için Tempie ve Chassie'ye çatı katında ihtiyacım olacak."

Tempie'nin kaşları kalktı.

Ama ben de "Helal olsun sana!" diye düşündüm, çünkü beklenmedik misafirleri kendilerini eğlendirmek zorunda kalacakları bir yere yerleştirmişti.

"Court ile bunu zaten görüştük," diye ekledi Rally. "Bizi ağırlamayı planladığınızı göz önünde bulundurarak, Chelsea'yi denize götürmeye karar verdik."

"Öyle misin?" diye sordu Chelsea.

"Evet. Torquay," dedi Courtney.

Chelsea, sanki "Torquay'da mı?" der gibi, "Bir atıksu arıtma tesisi mi?" diye sordu.

"Evet. Biraz alışveriş. Bir fincan kremalı çay. Deniz havası," dedi Rally, ardından Battle'a dönerek. "Kokteyl saatine kadar geri döneceğiz."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye mırıldandı Battle.

Chelsea balığına öfkeyle baktı.

Prue ile karşılıklı bir bakışma oldu.

"Tamam, artık dayanamıyorum," diye ilan etti Courtney. Herkes ona baktı ve eminim ki geri çekilen tek kişi ben değildim.

Ama bana baktığını görünce daha da hazırlandım.

"Kitaplarınızın hepsini okudum," diye coşkuyla söyledi.

Rahatladım.

"Büyük bir hayranıyım," dedi.

"Vay canına. Teşekkürler," diye mırıldandım.

"En sevdiğim bölüm 'Ne Olabilirdi,'" diye belirtti. "Elizabeth'in Christopher Hatton ile olan ilişkisini yeniden yorumlamanız çok romantikti."

"Anladığım kadarıyla aralarında bir ilişki olduğuna dair söylentiler vardı," diye ekledi Rally.

"Ah evet," diye nefes nefese sordu Courtney. "Kitabınızdan önce ondan hiç haberim yoktu," dedi bana. "Bu yüzden araştırdım ve onun özellikle onun gözdesi olduğu, o büyük evi yaptırdığı ama o orada uyuyana kadar kendisinin uyumadığı, ki maalesef o hiç uyumadı, ve hiç evlenmediği açıkça belli. Tahminlerinizin doğru olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye umutla sordu.

"Üzgünüm, pek olası değil," diye yanıtladım, umutlarını kırmanın acısını hafifletmek için hafifçe gülümseyerek. "Çoğu tarihçi, onun gözdesi olmasına, ondan lakaplar almasına ve epey toprak, statü ve servet edinmesine ve ona bolca aşk mektubu yazmasına rağmen, sarayındaki birçok erkeğin de aynı şeyi yaptığını kabul ediyor. Dedikodular olsa da, kimse onların gerçekten sevgili olduklarına veya birbirlerine aşık olduklarına inanmıyor. Bununla birlikte, onun ona olan mutlak sadakati ve bağlılığı oldukça açık ve o da kendi yöntemleriyle buna karşılık verdi."

Tempie, "Ahmaklar," dedi, "kadın olduğu için boş aşk sözlerine kanacağını düşünüyorlar."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Battle. "Babası, insanların egosunu okşayıp, burnunu her yerine sokmalarına oldukça olumlu tepki verdiğinden oldukça eminim."

Ben de dahil herkes güldü.

Chelsea, "Ölü insanlar hakkında konuşmaktan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum," diye açıkladı.

Kahkaha sustu.

Dudaklarının arasına bir parça balık koydu, yuttu ve ekledi: "Ya da onlar hakkında okumak."

"Kleopatra'yı büyüleyici bulmuyor musun?" diye sordu Tempie.

"Aşkın peşinde koşan bir başka aptal, diyebilirim," diye yanıtladı Chelsea.

"Marie Curie mi? Anne Frank mı? Amelia Earhart mı? Maya Angelou mu? Mary Wollstonecraft mı? Jane Austen mı?" diye ısrar etti Tempie.

Chelsea ona döndü. "Sadece şu anı yaşamayı tercih ettiğimi söylüyorum."

"Ah, özür dilerim," diye yanıtladı Tempe. "Vivi'nin kariyer seçimini ve çok satan romanlar yazma yolunu eleştirdiğinizi sandım. Benim hatam."

Chelsea bana döndü ve "Elbette, herkesin kendi zevki, Vivienne." dedi.

Harry ve Scotty balık tabağını kaldırmak için içeri girerken, "Elbette," diye yanıtladım.

Battle sözlerine şöyle başladı: "Kısa süren ilişkimiz sırasında senin hakkında bir şey öğrendim, Chels."

Aman Tanrım.

Tekrar kendimi hazırladım.

Bunun başlıca sebebi, Chelsea'nin "kısa süreli ilişki" yorumunun onu hem çok sinirli hem de çok incinmiş göstermesiydi.

Savaş devam etti.

"Değerli hiçbir şeye zamanınızı harcamamak için büyük çaba sarf ediyorsunuz."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Chastity kısık bir sesle kıkırdadı.

Chelsea, "Seninle olan ilişkimle zamanımı boşa harcadım," diye belirtti.

Battle onu bakışlarının hedef tahtasına aldı.

"Tam da demek istediğim buydu."

Acıdı!

Ve...

Gol!

Sonra bana döndü.

Eyvah.

"Umarım yaşlı Bess tüm saray hayatı boyunca cinsel ilişkiye girmiştir. Kitabınızdan anladığım kadarıyla, onun bakire olarak öldüğüne inanmıyorsunuz."

"Şey... hayır. Ama sanırım Dudley'ye bilgileri verdi. Gerçi, elbette, kimse emin değil."

"Hâlâ ona 'Bakire Kraliçe' diye hitap etmeleri beni gerçekten iğrendiriyor, sanki bu onun üstesinden geldiği olağanüstü bir zorlukmuş gibi," diye karşılık verdi. "Sanki hepimizin doğuştan sahip olduğu bakirelik, bir kadının sadece evli değilse korumaya çalışması gereken bir şeymiş gibi. Elizabeth, tartışmasız tarihin en zeki politikacılarından biridir. Zekasının derinliğini çok genç yaşta gösterdi. İyi ya da kötü, sadece İngilizler için iyi, ve evet, cinsiyeti özellikle belirtiyorum, Britanya İmparatorluğu'nu kurdu. Zeki Kraliçe, Kurnaz Kraliçe, Hilekar Kraliçe, bunların hepsi onun yönetimi ve ölümünden sonra sevgili ülkesini bıraktığı durum için daha iyi sıfatlar. Açıkçası, ona 'Bakire Kraliçe' demek, sanki saltanatında başardığı tek şey buymuş gibi, kanlı bir hakarettir."

Ve kahretsin.

Evet.

Sanırım bu adamı sevmek zorunda kalacağım.

"Üç tane kurnaz, yetenekli ve zeki kız kardeşi olan adam böyle diyor işte," diye espri yaptı Rally.

"Peki sen beni nasıl tanımlarsın, sevgilim?" diye sordu Courtney.

Rally hiç tereddüt etmeden, "Ah, elbette ki Güzel, Nazik, Sevgi Dolu, Destekleyici, Sonsuza Dek İlginç Kraliçem," diye yanıtladı.

Courtney nişanlısına hayranlıkla bakarken Prue, "Çok doğru söyledin," diye mırıldandı.

Neyse ki, akşam yemeğinden sonra, yemek sonrası içkiler için salona döndüğümüzde devam eden sohbet, Kraliçe Elizabeth, Walsingham, Cecil ailesi, İspanyol Armadası, Drake, tarihi Raleigh (akrabalık yok) ve Cate

Blanchett filmlerinin (idare eder ama eğlenceli), Helen Mirren mini dizisinin (mükemmel) ve Tudors TV dizisinin (o da eğlenceli ama çoğunlukla saçmalık) derinlemesine bir incelemesi hakkında oldukça canlı ve kesinlikle ufuk açıcı bir tartışmaya dönüştü.

Chelsea tek kelime etmedi.

Courtney sonunda, "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama artık tarihe geçemedim," diye açıkladı.

"Seni hemen yatağa götüreyim mi, sevgilim?" diye sordu Rally.

"İsterseniz." Tempie'ye döndü. "Biliyorum, bu akşam sizin ve personeliniz için beklenmedik bir geceydi, ama her zamanki gibi muhteşemdi."

Tempie, sanki az önce tartıştığımız şey buymuş gibi elini devirdi.

Bir kraliçe.

Courtney bana döndü. "Biliyorum bu biraz kaba ama umarım sakıncası yoktur. Kitaplarımı getirdim, umarım benim için imzalarsınız?"

Ona doğru eğildim ve fısıltıyla, "Size bir sır vereyim. Yazarlar, kitaplarının imzalanması istenmesinden, okuyucuların imzalı kitaplardan hoşlanmasından belki de daha çok hoşlanırlar." dedim.

Rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

Hepimize iyi uykular dileyerek ayrıldılar.

Chastity iyi geceler dileklerini fısıldadı ve onların ardından odadan çıktı.

"Sanırım ben de yatmalıyım," diye duyurdum konyak bardağımı kenara bırakıp ayağa kalkarken. "Yarın erken kalkmak istiyorum ki biraz kitap okuyabileyim."

Battle da ayağa kalkarak, "Seni yürüteceğim" dedi.

Donakaldım.

Prue bize gülümsedi.

Tempie kadehindeki porto şarabına hafifçe gülümsedi.

Chelsea ayağa kalkarak, "Seninle yürüyeceğim," dedi.

Prue, Chelsea'ye kaşlarını çattı.

Tempie ona öfkeli bir bakış attı.

"Gidelim mi?" diye sordu Chelsea.

Battle özellikle elimi tuttu, dirseğinin içine yerleştirdi ve beni dışarıya kadar uğurladı.

Chelsea bizi takip ediyordu.

O kadar hızlı yürüyordu ki, topuklu ayakkabılarımla ona yetişebileceğimden emin değildim.

Onun planladığı gibi, Chelsea'nin de aynı sorunu vardı. Ama onun sahip olmadığı şey, onu destekleyecek birisiydi.

Başardım, gerçi beni o kadar sıkı tutuyordu ki, uçuşan şifon eteğim pantolonunun paçalarının etrafında tuhaf ama yoğun bir şekilde tahrik edici bir biçimde uçuşuyordu.

Odama hazırlarken Battle omzunun üzerinden şöyle bir bakıp, "Yarınki kokteyllere kadar görüşürüz Chels," dedi.

Sonra beni doğruca odama çekti ve kapıyı onun şaşkın, sinirli yüzünün önünde arkamızdan kapattı.

Ağzımı açtım.

Parmağını üzerine koydu.

Hiçbir şey söylemedim.

Dinledi.

Uzaktan, muhtemelen bir kapının kapanma sesini duyduk.

Parmaklarını ağzımdan çekti.

"Bu da ne?" diye başladım.

"Kızları Glastonbury'ye götürdüğünüz için teşekkür ederim."

Ah.

Pekala.

Bu bir tiyatro oyunu değildi.

Bunu bana söyleyebilmek için beni yalnız bırakmak istedi.

Omuzlarımı öne doğru çektim. "Önemli bir şey değil. Çok eğlendik."

"Bu büyük bir olaydı ve sizin içinüzün çok eğlenmesi de bunun en büyük kısmıydı."

"Kız kardeşlerinizi gerçekten çok seviyorum," dedim sessizce.

"Anlayabiliyorum," diye yanıtladı.

"Ve Glastonbury," diye ekledim.

"Bunu ben de anlayabiliyorum."

"Ama şu anda yemin ederim ki, Chelsea'ye asla aşk iksiri satmayacağım."

Bir anlığına öylece durdu, inanılmaz görünüyordu.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

Ve size söyleyeyim, bu onu kat kat daha muhteşem yaptı.

Aman Tanrım.

Onu daha önce hiç gülerken görmemiştim.

Onun güldüğünü bile hiç duymamıştım.

Onun kıkırdadığını bile duyduğumu düşünmemiştim.

İnanılmazdı.

Görünüşü de, sesi de öyleydi.

Elbette hafif bir mırıltı vardı, ama çoğunlukla derin, zengin, lüks bir mizah anlayışıydı.

Ona anında aşık oldum.

Gülmeyi kestiğinde, kahverengi gözleri o kadar sıcak ve nazikti ki, onları nasıl olup da küçümseyici ve kibirli bulduğuma şaşırdım.

Ama o, "Bununla birlikte, sizi uyumaya bırakıyorum," dedi.

Ve bu durum beni anında hayal kırıklığına uğrattı.

Ama ben "Tamam" dedim.

Kapıya doğru yürüdü, ama kapıda geri döndü ve şunları söyledi: "Elizabeth'in Mary'nin ölüm fermanını imzalamasına yol açan karmaşık olayların son derece anlaşılır anlatımınızın yanı sıra, o kitabın en sevdiğim kısımları Christopher'ın Bess'i ne kadar aptalca betimlemeleri idi."

Dudaklarım aralandı.

"Çok yaratıcı," diye mırıldandı takdirle. Sonra, "İyi geceler, Vivi."

"İyi geceler," diye kekeledim.

Bana yine o tembel bakışı attı ve sonra gitti.

Kapıya bakakaldım, acaba az önce orgazm mı oldum yoksa olmak üzere miydim diye merak ediyordum.

"Tarihin gelmiş geçmiş en iyi çapkını o," dedim kapıya.

Bu son derece doğruydu.

Ve son derece sinir bozucu.

Çünkü onun gerçekten benden hoşlandığını hissediyordum.

Bu durum da son derece sinir bozucu hale gelmişti.

BÖLÜM 10

KEŞİF

Cumartesi sabahı uykumdan yüzerek uyandığımda, İngiltere'de sisli bir gün gibi görünen bir havayla karşılaştım ve uyuyan benliğimin, yeşil gözlü bir İran kedisi, yuvarlak yüzlü bir kızıl kedi ve mavi gözlü bir bez bebek tarafından eğlendirildiğini anladım.

Snowball, kullanmadığım yastıkların üzerinde kıvrılarak, yeşil gözleriyle tüylerinin arasından bana bakarak durumunu belli ediyordu.

Gingerface, bilincimi yeniden kazandığım anda hemen yanıma geldi ve bana sarıldı.

Baby Blue orada oturmuş bana bakıyordu.

"Battle, dün gece yaptığın gibi yatağı tek başına işgal etmene izin veriyor mu?" diye sordum Baby Blue'ya.

Gözlerini kırptırdı.

Bunu evet olarak algıladım ama yalan söylediğini hissettim.

Sırt üstü yere düştüm ve başımı çevirip akıllı ekrana baktığımda saatin yedi yüz yedi olduğunu gördüm.

Ardından yukarıdaki ağaç dallarına baktım.

Bunu yaptığımda, Baby Blue yanıma geldi, göğsüme uzandı ve Gingerface'in mırıltısına kendi mırıltısını da ekledi.

İkisini de okşadım.

Şükürler olsun ki, dün olaysız bir gündü.

Bayılmadım, tökezlemedim veya başkası tarafından tökezletilmedim.

Ben herhangi bir paranormal olay yaşamadım.

Kimseyle sözlü atışmaya girmek zorunda kalmadım.

Aslında, hem Prue hem de Chassie benimle stüdyoya geldiler ve onların yardımıyla her şeyi öğleden önce düzenleyip kataloglamayı bitirebildim. Orada biraz öğle yemeği yedik, sonra internetten araştırdım ve onları, eşyaları toparlayıp işe koyulabilmem için kasalar ve ayırıcılar satın alabileceğimiz, çok uzak olmayan bir kasabaya benimle gelmeye ikna ettim.

Prue bu fikre tamamen katılıyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Chassie de öyleydi.

Biz de yola koyulduk.

Geri döndük ve onlar da bana ortalığı toplamamda yardımcı oldular.

Sonra gittiler ve ben de nihayet okumaya başladım.

1887 tarihli belgelerle birlikte.

1887!

Yine, kişisel Nirvana'mdaydım.

Ayrıca Talyn ailesinin soyağacı üzerinde de çalışmaya başladım.

Telefonuma alarm kurmuştum (akıllıca davranarak), bu yüzden eve dönmek, odama gitmek, saçımı düzeltmek, makyajımı ve parfümümü tazelemek için bolca zamanım vardı ve saat altı kırkta erik dolu salondaydım.

Akşam yemeği sorunsuz geçti.

Masa örtüsü veya şamdan yoktu ve yine üç çeşit yemekten oluşan bir menüye geri dönmüştük. Chelsea keyifsizdi. Courtney, yemek salonuna taşıdığı deniz kenarı hatıralarını etrafta dolaştırdı (benimki ünlü bir sloganlı bulmaca sürahisiydi, çok havalıydı ve beni duygulandırdı).

Geceyi bilardo salonunda Battle'ın arsızca flört etmesiyle bitirdik; Battle bana snooker öğretmeye çalıştı (ve başaramadı, onun suçu değildi, ben umutsuzdum), Prue kıkırdıyordu, Chastity neredeyse gülüyordu, Chelsea

öfkeleniyordu ve Tempie sonunda kalkıp Rally'ye karşı bir seti ezici bir şekilde kazandı.

Gece sona erdiğinde, Battle beni yine odama kadar götürdü, ancak bu sefer Chelsea peşimizden gelmiyordu.

Yanağıma masum bir öpücük kondurarak beni kapımın önünde bırakmasının sebebi bu muydu, değil miydi, bilmiyordum.

Ama o tam olarak bunu yaptı.

Battle Talyn'den ilk öpücüğüm.

Yanağımda.

Of.

Kısacası, dün o çalışıyordu, ben çalışıyordum ve bu nedenle aramızda neler olup bittiğini öğrenmek için onu köşeye sıkıştırmaya vaktim olmamıştı.

O günün o gün olup olmayacağından da emin değildim, çünkü çalışmayı planlıyordum. Battle, sabah birkaç toplantısı olduğunu söyledi, ama ondan sonra "atları dışarı çıkaracaklarını" belirtti ve ahırlarda atlarla büyümeyen bir kız olarak, bunun tüm öğleden sonrayı kapsayan bir aktivite olup olmadığından emin değildim.

Ayrıca, arazinin tamamını gezmediğim için atları olduğunu da bilmiyordum. Bu yüzden Prue'ye beni götürüp götüremeyeceğini sormak için zaman ayırmam gerekti ve bunu yapmak için de daha fazla zaman harcadım.

Ama şimdilik kahvaltımı yapmam gerekiyordu, ardından beni bekleyen bir sürü tarih dolu sandık vardı.

"Kalkabilir miyim?" diye sordum Baby Blue'ya.

Mırıldandı ve gözlerini açma zahmetine bile girmedi.

Ona zaman verdim.

Sonra ona daha fazla zaman verdim.

Sonra benimle işini bitirdi ve üzerinden atladı.

Bu yüzden kalkmakta özgürdüm.

Bekleyemediğim için öne geçtim.

Marie'nin günlüklerini okuyordum.

Evet, Prue'nun dediği gibi, kupkuruydular.

Tarihte daha sıkıcı bir kadın varsa, ben bilmiyordum.

Hizmetçiyle yapılan görüşmeler. Akşam yemeklerine davetli listeleri. Yağmurun piknikleri mahvetmesinden şikayetler. Yediği yemeklerin bitmek bilmeyen bir listesi.

Sıkıcı.

Ancak Harmony'nin dükalığın savaş çabalarına katkıda bulunması için baskı yapmaya başlamasıyla işler daha da kızıştı.

Ancak bu durum, "Harmony yine o savaş meselesiyle ilgili sorun çıkarıyor" gibi şeylerden öteye geçmedi.

Mary'nin bana getirdiği çayı yudumlarken okumaya devam ettim ve Harry'nin sobada yaktığı ateş, özellikle dışarıdaki gri hava ve gün boyu etrafta dolaşan ince sis göz önüne alındığında, stüdyoyu son derece ılık ve rahat bir hale getirmişti.

Tanrı'nın gerçek beyanı mı?

Bu stüdyoda bu kitap üzerinde ve gelecekte yazacağım herhangi bir kitap üzerinde mutlulukla çalışabilirim.

İşte bu yüzden çok sevmiştim.

Sisli günlerde, gri günlerde, güneşli günlerde, hiç umurumda değildi.

Burası her şeydi.

Kiraladığım kır evi şirin ama küçük ve dar bir yerd. (Fotoğraflara inanılırsa) muhteşem bir deniz manzarası vardı, ama şu anda güzel bir bahçeye bakıyordum.

Ve isteğe bağlı çay.

Berbattı ama ayrıldığımda stüdyoyu özleyeceğimi biliyordum.

Ve Downs.

Marie'nin ne kadar gücenmiş olduğunu okuduktan sonra sayfayı çevirdim.

Kaptan, önemli bir operasyon için yapmaları gereken planlama nedeniyle pembe salonu bize devretmemizi istedi. Operasyon planlaması! Benim pembe salonumda! Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ne saçmalık! Neyse ki yakışıklı biri ama şimdi bir odayı daha kaybettim! Akşam yemeğinde berbat derecede sert biftek, haşlanmış patates ve lahana var. Bu karne uygulamasına bir son verilmeyecek mi?!

Downs'ta II. Dünya Savaşı "operasyonlarının" ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum. Sadece bir nekahet hastanesi olduğunu düşünmüştüm, ancak orada kordon altına alınmış çok sayıda askeri personelden (Marie'nin şikayet ettiği kişiler) daha fazlası olduğu anlaşıyordu.

Marie'nin umursamadığını bildiğim için, bunu asla öğrenemeyeceğimi sanıyordum.

Ama okuduğum zaman bunu tamamen unutturdum.

Korkulduğu gibiymiş. Piskopos beni uyardı, bu masum bir flörtleşmeden daha fazlasıymış. Harmony'nin o Amerikalıya karşı gerçek duyguları varmış! Bunu bana ve babasına doğrudan söyledi! Çok şaşırdım. Dük çok öfkeli! Ah, ne inatçı bir kız! Akşam yemeğinde tavuk yedik ve yine tatlı yoktu. Bir daha asla tatlı yiyemeyecek miyim acaba?

Sonraki bölümleri bir solukta okudum; bu bölümlerde Harmony ve "o Amerikalı" hakkında pek bir şey söylenmiyordu, ta ki...

O da yaptı işte. Harmony o genç adamla evlenmeyi düşündüğünü söylüyor. Hem de Amerikalı! Amerikalı! Tabii ki bu, unvan yok ve kesinlikle para yok demek. Dük'e eve dönen çocuklara "çok iyi" baktıklarını ve "çok kısa sürede" ayakları üzerinde duracaklarını söylemiş. Saçmalık! Kızım asla ayakları üzerinde durmak için

mücadele etmeyecek. Ne cüret! Dük elbette evlilik teklifini reddetti. Harmony akşam yemeğine gelmeyi reddetti ve herkesin duyabileceği şekilde çok yüksek sesle ağladı. Herkes için utanç vericiydi. İyi pişmiş bir ördek için ruhumu satardım ama ne yazık ki yine tavuk ve patates vardı. Hitler'den mi yoksa Gıda Bakanlığı'nı yöneten kimse ondan mı daha çok nefret ettiğimden emin değilim.

Ve sonra daha fazla okuma yapıldı; Harmony ve Charlie için işler giderek daha da kötüye gidiyor gibiydi, ancak Marie'nin el yazısıyla yazılmış günlükte bu durum birkaç sinir bozucu cümleye indirgenmişti.

Değın,

O Amerikalı çocuk sonunda gitti. Kurtulduk ondan. Harmony paramparça oldu. Yakında anlayacak. Bu akşam yemekte kuzu eti var ve mucizevi bir şekilde, gerçekten lezzetliydi.

Tabii ki, Charlie Harmony'yi bırakıp gitmeseydi, şu an oturduğum yerde olmazdım.

Marie'nin aralarındaki aşk ilişkisi hakkındaki umursamaz yorumlarına hâlâ öfkeyle bakıyordum.

Ne kadar boş kafalı, kendini beğenmiş, düşüncesiz bir kadın ve akıl almaz derecede berbat bir anne.

Sinirlenerek devam ettim ve Harmony'nin kalp kırıklığının izleri olsa da, Marie'nin buna pek aldırış etmediği açıktı. En azından, ağzına attığı yiyecekleri kataloglamaya verdiği kadar önem vermiyordu.

Özellikle savaşın bitmesinin üzerinden altı ay geçmişken, neredeyse pes etmek üzereydim.

Ama sonra şunu okudum:

Dayanılmaz... İnanamıyorum bile... Bu evde yapılanlar... Kocamın evi... Ah, güzel kızımız! Ah, sevgili Harmony'm! Tek iyi yanı, her şeyin bittiği. Tamamen gömüldü. Artık kimse bundan bahsetmeyecek. Ve kimse asla bilmeyecek.

"Kimse bilmeyecek mi?" diye fısıldadım günlüğe. "Neyi bilmeyecekler?"

Parçayı tekrar okudum ve Marie'nin neredeyse her zaman yaptığı gibi yemekten hiç bahsetmediğini görünce, bunun büyük bir anlam taşıması gerektiğini fark ettim.

Ardından, en az dört kez okuduğum Harmony'nin mektuplarını hatırlamaya çalıştım.

Charlie, Amerika'ya gelmesi için ona yalvarıyordu. Yolculuk parasını teklif etti ve o da gitmeyi planlıyordu. Harçlığından azar azar harcıyordu. Bunu çeyizini almak için yaptığını ima ediyordu. Ona verdiği cevaplardan, Charlie'nin çeyizini umursamadığı, sadece onu istediği açıkça belliydi.

Ve daha sonra...

"Kahretsin," diye mırıldandım, solmuş sarı kurdeleyle bağlanmış büyük mektup yığınının ulaşmak için kağıtları kenara iterek.

Marie'nin kaydına yakın bir harfle eşleştirmek için tarihleri inceliyordum ki, pencereden dışarıya baktığımda bir şey dikkatimi çekti.

İlk günden beri görmediğim Christian, yağmurluk ve kot pantolon giymiş, kalın sarı saçlarında buğu bulutları vardı, stüdyonun önündeki bahçede yürüyordu.

Gözleri bir şeye kilitlenmişti.

Başımı çevirip yan camdan dışarı baktım.

Chastity, sisin içinde dizlerinin üzerinde, elinde bir kova malç ve bir malçla duruyordu; hava şartlarında daha da kabaran, kıvırcık saçlarını kocaman bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

Yürümeyi bırakmış olan Christian'a baktım, ama gözlerini Chastity'den ayırmamıştı.

"Tamam," diye fısıldadım sanki tam oradaymış ve ona moral veriyormuş gibi, "Bunu yapmanı istiyorum ama yapacağından da çok korkuyorum, o yüzden sadece yap, ama bunu çok yavaş ve çok nazik bir şekilde yapmalısın."

Sanki beni duymuş gibi, Christian tekrar yürümeye başladı.
Chastity'nin yanına durduğunda nefesimi tuttum.
O boynunu çevirip ona baktığında ben onu tutmaya devam ettim.
Bütün vücudunun kasıldığını görünce onu tutmaya devam ettim.
Ona bir şeyler söylediğini biliyordum.
Anlaşılmaz bir şekilde (belki de), o bunu söylerken birden ayağa kalktı ve koştu—yavaş yavaş değil, hızla değil—eve doğru koştu.
Ve ortadan kayboldu.
Nefesimi hızla dışarı verdim.
Ona bakarken sadece profilini görebiliyordum, ama yine de şokunu ve endişesini okuyabiliyordum.
“Sanırım yavaş davrandın ama... kahretsin, çok sertti,” diye mırıldandım.
Başını öne eğip elini kaldırarak ensesini ovuşturduğunu izledim. Bunu yapmayı bıraktı, Chastity'nin kaybolduğu yere uzun süre baktı ve sonra görüş alanımın dışına çıktı.
"Kahretsin," diye mırıldandım.
Telefonuma baktım ve alarmin on beş dakika sonra çalacağını, eve dönüp akşam yemeği için hazırlanmam gerektiğini gördüm.
Alarmı kapattım, stüdyo telefonunu aldım ve evi aradım.
"Evet, Bayan Vivienne?" diye yanıtladı Patsy.
"Hey, içeri geri dönüyorum. Yangına müdahale etmem gerekiyor mu, yoksa kendiliğinden söner mi?"
"Scotty'yi kontrol etmesi için göndereceğim, ama muhtemelen kendiliğinden sönecektir."
"Teşekkürler, Patsy."
"Hiç sorun değil canım."
Telefonu kapattım, cep telefonumu kaptım ve sisin içinden koşarak eve gittim.
Ama ben odama gitmedim.

Risk aldım ve Battle'ın çalışma odasına gittim.

Kapı kapalıydı.

Kapıyı çaldım.

"Evet?" diye seslendi.

Kapıyı açıp başımı içeri uzattım. "Benim."

Başında seksi gözlükleri vardı ve beni görünce dudaklarına daha da seksi bir gülümseme yerleşti.

"Bu bir sürpriz," dedi.

"Sözünüzü mü bölüyorum?"

(Ne yazık ki) seksi gözlüklerini çıkardı, masasına bıraktı ve "Tabii ki hayır" dedi.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Şimdi, "Bu yoğun flörtleşmenin sebebi ne, Majesteleri?" konusuna girmenin tam zamanıydı.

Ama önce şunları belirtelim.

Masasının önündeki kanatlı koltuklardan birine oturdum. "Taly'n tarihi hakkında çok şey biliyor musunuz?"

"Epey."

"Uyum?"

Başını salladı. "Korkarım ki, bizim hattımızdaki kadınlar hakkında yapılan tek not, özellikle avantajlı eşleşmeler yapanlar hakkındaydı."

"Yani savaş sonrasında başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyorsunuz?"

Kaşları çatıldı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey."

"Neden soruyorsun?"

"Okuduklarımın sadece yüzeyine dokundum, ama Marie günlüğüne çok tuhaf bir not yazmış. Uyumla ilgili bir şey. 'Bu evde yapılan işlerle' ilgili bir şey."

"İsa," diye mırıldandı.

Ah evet.

Bu, kötüye işaret ediyordu.

"Harmony'nin büyükbabama yazdığı mektuplara girmek üzereydim ama hatırladığım kadarıyla, yaralanması Ardenler Muharebesi'nde olmuştu. Yani savaşın sonlarına doğruydı. Buradan ayrıldıktan sonra aralarında yaklaşık bir buçuk yıl süren bir yazışma vardı; bu yazışmalarda Harmony'nin Amerika'ya gitmesi ve evlenmeleri planlanıyordu. Harmony'nin cevapları, büyükbabasının onun Amerika yolculuğu için para biriktirdiğini, nişan yüzüğü ve ev almak için de para biriktirdiğini gösteriyor gibiydi. Harmony de harçlığının bir kısmını kenara ayırarak ve babasını ikna edip evliliği onaylamasını sağlamaya çalışarak yardımcı oluyordu. Sonra, birdenbire, vazgeçti."

"Ona bir sebep verdi mi?"

"Çok fazla aşk acısı, 'bensiz devam edin' ve 'babam buna asla tahammül etmeyecek, beni reddedecek, bir daha asla ailemle hiçbir ilişki kurmama izin vermeyecek' sözleri vardı. Ama gerçek bir dönüşüm oldu ve dedemin buna hazırlıksız yakalandığını anlayabiliyordum."

"Bu evde yapılan işler mi?"

Başımı salladım.

"Üzgünüm Vivi, neye atıfta bulunduğunu hiç anlamadım."

Gözlerim ondan uzaklaşırken kendi kendime, "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Daha yeni başladığınızı söylemişsiniz," diye hatırlattı bana. "Belki daha çok kişi katılır."

Tekrar başımı salladım ama "Tempie ya da Chassie, Talyn'lerin tarihi hakkında sizden daha fazla şey biliyor olabilir mi?" diye sordum.

"Belki Prue. Ama bu Tempie'nin ya da Chassie'nin tarzı değil."

"Doğru," diye mırıldandım, moralim bozuktu.

Çünkü Prue, Harmony hakkında bir şey biliyor olsaydı, bana çoktan söylemiş olurdu.

"Bu sizi sarsmış," diye belirtti.

"Mektupları okuduğumdan beri hep şunu düşündüm: Buradan ayrıldıktan ve ayrı kaldıkları dönemden sonra Saint ve Marie ona baskı yapabilirlerdi. Ona haddini bildirebilirlerdi. Belki de Büyükbaba Charlie'nin sundukları hakkında kötü şeyler söyleyebilirlerdi. Kesinlikle tehditler vardı gibi görünüyordu. Bununla birlikte, mektuplarında onu sadece terk etmediği açıktı. Duygusal mektuplardı. Kalbi kırıktı. Onun hayatına devam edebilmesi için ondan kurtulmanın ona bir iyilik olduğunu düşünüyordu."

"Charlie ise bunu hiç kabul etmedi mi?"

"En az yarım düzine mektup vardı ve bu mektuplarda onun fikrini değiştirmesi için yaptığı yalvarışları açıkça geri çeviriyordu. Postaların gidip gelmesinin ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsek, o zamanlar için oldukça hızlı ve öfkeli görünüyorlardı. Yani evet, o hiçbir şekilde ikna olmuyordu. Sadece söylediği hiçbir şey, ne olursa olsun, onun fikrini değiştirmeye yetmiyordu." Durakladım ve sonra ona hatırlattım: "Ve o hiç evlenmedi."

"Yani başka bir erkekle görüşmedi."

"Bildiğimiz kadarıyla değil. Evlenmemiş olması başka bir adamla tanışmadığı anlamına gelmez. Ama Charlie'ye söylediklerinin hepsi saçmalıkta, yazılı olarak bile çok iyi bir yalancı olduğunu söylemeliyim. Ama en önemlisi, birbirlerinden okyanuslarca uzaktaydılar. Eğer işi bitmiş ve yoluna devam ediyorsa, yazmayı bırakabilirdi. Sanki Charlie'nin yapabileceği bir şey yokmuş gibi, ya da markette falan karşılaşabilirlerdi."

"Bu, hem yaptığınız şeyin gerekçesi hem de bunu yaparken aldığınız riskler olmalı."

Sözlerine şaşırdım, bu yüzden "Affedersiniz?" diye sordum.

"İstediğinizi asla öğrenemeyebileceğinizi bilseniz bile, bulabileceğinizi bulmak için daha derine ineceksiniz. Tıpkı Elizabeth ve Christopher'ın bir

ilişkisi olup olmadığı gibi."

Ah.

"Evet, işte bu yüzden işimi seviyorum. Ama bir sır saklı kaldığında, bu çok can sıkıcı oluyor."

Bana gülümsedi.

Vücudumun üç bölgesinde canlanma oldu.

Tamam, şimdi "Bu Yoğun Flörtleşmenin Sebebi Ne, Majesteleri?" konuşmasını yapmanın tam zamanıydı.

O konuşmaya dahil olmadım.

"Biliyorum, bunu sormak bana düşmez ama Christian'ın neden akşam yemeğine gelmediğini merak ettim," dedim.

Şaşkın görünüyordu. "Hristiyan mı?"

"Doktora adayı."

"Onun kim olduğunu biliyorum. Sana bir şey söyledi mi?"

"Daha önce tanışmadık."

"Bunu düzelteceğim," diye mırıldandı.

"Asıl mesele bu değil."

Bana odaklandı. "Bunun ne anlamı var?"

Hmm.

Belki de bu en doğru hareket tarzı değildi.

Çünkü...

Koruyucu ağabeyime, Christian'ın kendini cesaretlendirip şansını denediğini ve sonra da reddedildiğini anlattım mı? Gerçi Chastity'nin onu reddetmek istediğinden emin değildim, daha çok her şeyden korkuyordu.

"Vivienne."

Artık mırıltı değil, hırıltı.

Hangisi daha iyiydi?

Beni öldür!

"Söylemek istemiyorum."

"Peki, bunu sizin söylemenizi rica ediyorum."

"Bu, öyle diyeceğim anlamına gelmiyor."

"Aman Tanrım," diye yakındı sandalyesine yaslanırken. "Christian'ın seni endişelendirecek bir şey mi yaptı?"

"Hiç de değil," diye aceleyle yanıtladım.

"Peki neden onu tartışıyoruz?"

"Sadece... merak ettim."

Bok!

Sakatlamak!

"Yani, misafirperverliğiniz konusunda çok cömert görünüyorsunuz," diye ekledim.

Yine sakattı ve gözlerinin kısılmasından bunu anlayabiliyordum.

"Onu akşam yemeğine davet etmemi mi istiyorsunuz?" diye şüpheyile sordu.

"Henüz değil, eee... henüz değil."

Prue ile konuşmam gerekiyordu.

Ve belki Tempie.

"Henüz değil mi?" diye sordu.

Ama önce Battle ile ilgilenmem gerekiyordu.

"Hiçbir şey söylememeliydim."

"Evet, öyle yaptınız."

"Ama bunu yapmamalıydım."

"Ama... sen yaptın."

Başımı yana eğdim ve omuz silkdim.

"Bu konu hakkında bir saat boyunca konuşabiliriz, yine de bana neden Christian'dan bahsettiğini söylemeyeceksin, değil mi?" diye tahmin yürüttü.

Doğru bir şekilde.

"Sanki beni tanıyorsun," diye takıldım.

Sandalyesinden doğrulup, "Ah evet, seni tanıyorum. İnatçı, kavgacı ve aksi. Boş ver. Hadi salona gidelim ve bir şeyler içelim," dedi.

Telefonuma baktım ve ona, "Salona gelmemize tam on dakika kaldı," diye bildirdim.

"Dolores Umbridge bana koluma 'Saat altı buçuktan önce salona gelmeyeceğim' diye bir şey yazdırmadı. Erken gelebiliriz."

Elimden tutmuş, beni sandalyemden çekiyordu.

Aynı zamanda komiklik de yapıyordu.

Dük için yeni bir şey.

Ve ben de beğendim.

Lanet etmek.

"Kendimi biraz toparlamam gerek," dedim ona.

Beni ayağa kaldırdığında durdu ve beni inceledi. "Neden?"

"Çünkü bütün gün stüdyodaydım. Saçımı kabartmam ve makyajımı tazelemem gerekiyor."

"Saçlarını kabartmak mı?"

"Bunu aptalca gösteriyorsun," diye homurdandım. "Kadınların yemekten önce saçlarını kabartmaları gerekir."

"Saçların, kalçaların ve burnundaki o çillerden sonra, belki de en iyi özelliğin. Bir de gözlerin. Ve tabii ki ağzın."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Ancak çoğu zaman, konuşmak için kullandığınızda durum böyle olmuyor," diye devam etti.

Sinirle ona dik dik baktım.

"Başka bir deyişle, çok güzel görünüyorsun. O yüzden boş ver, gel benimle bir içki iç."

Böyle bir teklifi kim reddedebilir ki?

Görünüşe göre ben değilim.

(Şunu da belirtmeliyim ki, bana çok güzel göründüğümü söyledi...mm.)

"Pekala."

"Ah, güzel kızın tatlı kabulü," dedi elimi tutarak beni kapıya doğru götürürken.

"Tanrım, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun," diye söylendim.

Muhtemelen akıllıca bir karar vererek, cevap vermemeye karar verdi.

"Bartholomew nerede?" diye sordum.

"Onu en son gördüğümde, Prue'ye arkadaşlık etmek için çatı katına çıkmış ve ardından hemen bir şekerleme yapmıştı."

Güldüm.

Ardından, "Bebek Mavi dün gece benimle birlikteydi" diye paylaştım.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," diye mırıldandı.

"Yatağı tamamen işgal ediyor."

"O gerçekten de öyle," diye onayladı.

Tamam, şimdi "Bu Yoğun Flörtleşmenin Sebebi Ne, Majesteleri?" konusuna girme zamanıydı.

Yapmadım.

Erikli salonu yaptık ve ben de ona bana bir Mary Pickford yapması için meydan okudum.

Bunu kolaylıkla başardı.

Belli ki bir ustanın elinden eğitim almıştı.

Bu, onun her açıdan (neredeyse) mükemmel olduğunun bir göstergesiydi.

Kahrolası adam.

BÖLÜM 11

İÇ ORGANLARININ ÇIKARILMASI

Olay akşam yemeğinden sonra oldu.

Oyun salonundaydık ve pokerde çok kötü olduğum için başlangıçta yanımda getirdiğim büyük miktardaki kaju fıstığının önemli bir kısmını kaybediyordum.

Chastity, Courtney ve Prue, şöminenin yanındaki bir başka oturma alanında kıvrılmış, ateşin yakıldığı bir ortamda sessizce sohbet ediyorlardı.

Yani takımda Battle, Tempie, Rally, Chelsea ve ben vardık.

"Durun bir dakika. Tekrar söyler misiniz, full house düz elden daha mı iyidir?" diye sordum masadakilere.

Görmek?

Ben kötüydüm.

Battle, alaycı bir gülümsemeyle gözlerini bana çevirdi, Tempie sinsi sinsi gülümsedi ve Rally kıkırdamaya başladı.

"Oyuna olan hevesinizi kırmak beni üzüyor ama bu konuda çok kötüsünüz canım," diye mırıldandı Battle.

O parıldayan kahverengi gözleriyle ses tonundaki "canım" kelimesini boğazımda, göğsümde, karnımda, güney bölgelerimde ve belki de ruhumun ta derinliklerinde hissettim.

Gözlerime dik dik baktım, en güzel anlamda tamamen dengemi kaybetmiştim.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Zaten bu elden eleneceğim. Sadece üç tane kaju fıstığım kaldı."

Bunun üzerine Battle, devasa kaju fıstığı yığınının uzandı (bu yığının büyük bir kısmı benim eski yığınının kalıntılarından geliyordu), avuç dolusu alıp benimkinin üzerine bıraktı.

Bunun "sevgili" olmasından mı yoksa Battle'ın kaju fıstıklarını ne kadar özgürce kullandığından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Ya da son birkaç günün birikimiydi bu; bazen incelikle, bazen kaba bir şekilde, ama her zaman sürekli olarak, istenmediği açıkça belli edilmişti.

Üstelik, Courtney ve Rally bu hafta sonu bittikten sonra Chelsea ile işlerinin bittiğine dair hiçbir izlenim vermemişlerdi.

Her neyse, Chelsea o zaman yaptı bunu.

"Vivienne, hiç ailen var mı?" diye başladı her şey.

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi ve dürüst olmak gerekirse, Battle ile aramızda bir yakınlaşma vardı, o anı çok seviyordum, bu yüzden onun araya girmesi hiç hoşuma gitmedi.

Ona döndüm. "Evet, neden?"

"Onlar ne yapıyorlar?"

"Kız kardeşim makine mühendisi. Sağlık sektöründe çalışıyor."

"Etkileyici," diye belirtti Rally.

Ben daha fazla konuşmayınca Chelsea, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Eşi hemşire. İki çocukları var, bir erkek, bir kız. Ama iki ve dört yaşında oldukları için işleri yok."

Chelsea, amacı ne olursa olsun, ısrarla beni sıkıştırıyordu. "Artık yeter mi?"

Ne yapmaya çalışıyordu?

"Hayır. Artık yeter."

"Sadece bir kız kardeş mi?"

“Evet,” dedim sert bir şekilde. “Çünkü annem kısa süre önce kansere yenik düşerek vefat etti.”

Odanın tamamına ölü bir ağırlık çöktü.

“Babam da ben dört yaşındayken sarhoş bir sürücünün çarptığı bir trafik kazasında öldü,” diye devam ettim. “Büyükannem ve büyükbabamdan üçü hâlâ hayatta, ama hepsi emekli oldukları için hiçbir şey yapmıyorlar. Ancak babam öldükten sonra annemin ailesi bizi yanlarına aldı. Üniversiteye gidene kadar onlarla yaşadık. Yani yaptıkları şeylerden biri de bizi geçindirmek, beslemek ve mutlu etmekti.”

"Neler oluyor?" diye seslendi Prue, oturma alanından, ortamın havasını hissederek.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdim ve kartlarımı bıraktım. "Sanırım ben çıktım."

"Ne demek istiyordunuz?" diye sordu Rally, Chelsea'ye.

Chelsea, "Madem bu kadar uzun süredir burada, acaba evde onu özleyen biri var mı diye merak ettim," diye açıkladı.

"Bunu sorabilirdiniz," diye belirtti Rally.

Kartlarımla biraz oynadım.

"Annen için çok üzgünüm, Vivi," dedi Tempie sessizce.

“Sorun yok,” diye yalan söyledim ve kartlarımdan başımı kaldırdım.

Tempie beni izliyordu.

Rally, elindeki kartlara kaşlarını çatarak bakıyordu.

Ancak Battle, Chelsea'yi inceliyordu.

Chelsea, "Karar senin, Battle," diyerek onu teşvik etti.

"Ne demek istiyordun?" diye tekrarladı Battle, Rally'nin sorusunu.

“Dediğim gibi—” diye başladı.

"Yalan söyledin," diye sözünü kesti.

Chelsea, giderek artan bir öfkeyle, "Sadece merak ediyorum," diye karşılık verdi. "Önemsediğim insanlarla vakit geçiriyor ve biz onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

"Ve sizce benim evime gelen misafirleri incelemek sizin göreviniz mi?" diye sordu Battle.

"Hepiniz istismar edilmeye çok müsait durumdasınız, Battle," diye hakaret etti bana, tam yüzüme karşı olmasa da çok yakından.

Dişlerimi sıktım.

Tempie, ağzını kapalı tutmak ve Battle'ın o kartı oynamasına izin vermek için çaba sarf ederek kartlarının kenarlarını masaya vurdu.

"Doğru mu duydum?" diye sordu Prue oturma alanından.

"Baban hedge fonlarını yönetiyor," dedi Battle. "Ama o da, babası ve büyükbabası gibi Cambridge'de okudu ve Chelsea'deki ilk dairesini miras fonuyla aldı. Adını o daireden alıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun. Onun parasıyla geçiniyorsun. Hem de çok iyi geçiniyorsun. Ama hayatında hiçbir şey başaramadın."

Yüzü perişan görünüyordu. "Savaş—"

"Öyleyse Vivienne'in ailesinin ne iş yaptığı konusuna geri dönelim," diye ısrar etti Battle.

"Basit bir soruydu," diye yanıtladı.

"Daha önce yapmadığım için, senin saçmalıklarına kanacakmışım gibi davranmayalım."

Şimdi ise gücenmiş görünüyordu. "Bence pek de..."

Battle arkasına yaslandı, kolunu sandalyesinin arkasına attı ama dikkatini Chelsea'den ayırmadı.

Aman Tanrım.

Gözlerim hemen Tempie'ye kaydı.

Neşeli görünüyordu.

Bok.

"Şunu açıkça belirtelim," diye önerdi Battle. "Babanın çok çalışması sayesinde senin hiçbir şey yapmana gerek kalmadığı için Vivienne'den daha iyi değilsin. Aslında tam tersi. Vivienne hâlâ araştırma kütüphanecisi olarak çalışıyor olsa bile, geçmişi seninkinden daha etkileyici. Yedi kitap

yayınlanmış olması, son ikisinin de çok satanlar listesine girmesi olağanüstü bir başarı. Vivienne'nin geçimini sağlamak için çalıştığını, ailesinin de çalıştığını, hatta onların zorluklarla veya senin ya da benim için aşağılayıcı bulduğun işlerde çalıştığını söyleyerek dikkatimi sana çevirmemi sağlayamazsın. Sen de benim gibi değilsin Chelsea. Ben de geçimimi sağlamak için çalışıyorum.”

"Ama zorunda değilsin," diye mırıldandı.

"Sizce bu ev sadece bu fonla idare edilebilir mi?" diye sordu.

Beklemek.

Talyn ailesinden birinin "Fon"dan bahsetmesi ikinci kez oldu.

"Tanrım, hiçbir fikrin yok," diye devam etti Battle. "Ve bu da senin sorunlarından biri."

Chelsea tüm kartlarını masaya serdi ve büyük bir hata yaptı.

Büyük.

"Öyle mi, Battle? Lütfen beni aydınlatın, çünkü beni neden bir kenara attığınızı gerçekten anlamıyorum. Bütün sorunlarım ne?" diye sordu.

Savaş hayal kırıklığı yaratmadı.

Evet, öyleydi.

"Tüm hayatın boyunca şımartılmanın beslediği bir fantezi dünyasında yaşıyorsun," diye başladı. "Önemsediğin insanları kullanarak buraya gelmenin bir yolunu buluyorsun, onları utandırıyorsun ve ailemi zor durumda bırakıyorsun, çünkü bir şekilde beni kazanabileceğine kendini inandırdın. Kazanamazsın. Bunu zaten söyledim. Kibirlisin. Haklısın. Ukalasın. Acımasızca şımartıldın ve suç teşkil edecek kadar nazlandın. Ve yatakta berbat birisin."

Aman Tanrım!

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve bakışlarım Prue'ye kaydı.

Dudaklarını gererek "Eyvah!" der gibi bir yüz ifadesi takınmıştı.

Chastity'nin gözleri kocaman açılmıştı.

Ama Courtney (neredeyse) Tempie kadar neşeli görünüyordu.

"İnsanların bir doğalgaz faturasını ödemek için ne kadar çok çalışmak zorunda kaldığını bilmemeniz tamamen itici," diye devam etti Battle. "Ve eğer bir kez daha amatörce oral seks denemelerinize katlanmak zorunda kalsaydım, başıma silah dayamayı düşünürdüm. Sorun şu ki, bu işte çok deneyimli olduğunuzu biliyorum, ama o kadar bencilsiniz ki, oral seks yaptığınız adamın bir şeyler hissetmesi gereken kişi olduğunu fark etmiyorsunuz."

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Üç ay önce sana ilişkimizin yürümeyeceğini söylemiştim," diye hatırlattı Battle ona. "O zamana kadar sadece üç aydır birlikteydik. Hiçbir söz vermemiştik. Birlikte yaşamaya başlamamıştık. Gelecek hakkında bile konuşmamıştık, çünkü bu benim için asla bir düşünce olmamıştı."

Kolunu masanın üzerinden savurarak konuşmaya devam etti.

"Ama işte buradasın. Senfoni konserinde locama uğradın ama tüm ara boyunca kaldın. Ve üç kez, arkadaşlarımla haftalık öğle yemeği buluşmamız sırasında Mangano'da tesadüfen oradaydın. Bunu, görüşmek istemediğim eski sevgililerimle değil, birbirimizle sohbet etmek için yapıyoruz. Alfie ve Lulu'nun ev partisine de daldın. Burada yaptığın gibi, seni ağırlamaya hazır değillerdi, bu yüzden sen martini içerken ve Pucci'de karşılaştığın kaba satış görevlisinden şikayet ederken, personel senin için bir oda ayarlamakla meşguldü."

"Savaş, ben sadece—"

"Londra'daki evime geldin ve bir kız arkadaşının sana yaptığı bir yanlış yüzünden ağlayarak kollarıma atıldın. Sonra da kollarımda uyuyakalmış gibi yaptın. Seni kanepede bıraktıktan sonra yatağıma girmeye çalıştın. Evet Chelsea, bunları sana söylediğime inanmalısın. Çünkü bir sonraki adımım babanla konuşmak olacak. Ve eğer bu saçmalıklarına son vermezsen, ondan sonraki adım uzaklaştırma emri olacak, çünkü bu apaçık bir taciz."

Koltuğunda sıçradı ve ters bir şekilde, "Seni takip etmiyorum, Battle Talyn," dedi.

Kadın oturduğu yerde, aslında oturması için davet edilmediği bir koltukta, dikkatlice baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Chelsea daha sonra ikinci büyük hatasını yaptı.

"Aman Tanrım, benden daha iyisini yapabileceğini düşünemezsin herhalde," dedi.

"Düşünmek mi? Hayır. Bilmek mi? Evet," diye yanıtladı Battle.

Elini bana doğru uzattı. "Onunla mı?"

"Chels, belki—" Rally araya girmeye çalıştı.

"Yine konuyu kaçırdın," diye homurdandı Battle. "Vivienne ile ya da herhangi biriyle ne olup bittiği seni hiç ilgilendirmiyor. Ve açıkça söyleyeyim, insanların eğlendiği güzel bir gecede, Vivi'ye annesini yeni kaybettiğini, babasını da bir süre önce kaybettiğini ve ailesinde sadece üç büyükannesi, büyükbabası ve bir kız kardeşi kaldığını, üstelik sadece otuz iki yaşında olduğunu hatırlatarak bunu hak ettin. Vivi'ye acısını hatırlattığın için özür diledin mi? Hayır, asla. Tavrından vazgeçmedin. Şimdi paylaşıyorum, bu konuda sonuna kadar direneceksin çünkü işimiz bitti, ama ben öyle bir noktaya getirebilirim ki, adımı hiç duymamış olmayı dileyeceksin."

Bunun üzerine sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve Rally'ye baktı.

"Üzgünüm dostum. Fitzy ile taksi ve otel rezervasyonu hakkında konuşmam gerekiyor. Ancak, lütfen bil ki, sen ve Court burada kalmaktan memnuniyet duyarız." Chelsea'ye döndü. "Git ve eşyalarını topla. Bu gece gidiyorsun."

O da öne doğru hamle yaparak, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı.

Battle sözünü kesti. "Eşyalarını toplayıp kapımdan çıkıp taksiye binebilirsin, ya da polis sana eşlik edebilir. Seçim senin."

"Siktir git, Battle!" diye çığlık attı. "Hiçbir söz vermedin mi? Sen benim amımı yerken ne düşünecektim ki?"

Aman Tanrım, hemen oradan uzaklaşmam gerekiyordu.

Hepimiz öyle yaptık.

"Seni nasıl bu kadar harika bir şekilde tatmin edebildiğimi merak ediyordum, ama sen iyiliğin karşılığını verdiğinde aynı şeyi yapman gerektiğini bir türlü anlayamadın," diye karşılık verdi.

Eyvah!

Peki, diye sordu.

"Ağzımın senin üzerinde olmasından hoşlandın," diye belirtti.

"Sana bir şey daha söyleyeceğim," diye mırıldandı. "Bir erkek ağzından zevk aldığında ya içine boşalmak ister ya da içine boşalmak için sabırsızlanır. Uyuyabilmek için tuvalete gidip kendini tatmin etme bahanesi uydurmaz."

Vay canına.

Chelsea gözyaşlarını tutmaya çalışarak, hıçkırarak, "Sana aşık olduğum için deliydim," dedi.

"Hadi dostum," diye ısrar etti Rally. "Court ve ben onu yukarı çıkaracağız."

Battle, Tempie'ye şöyle bir baktı, Tempie de ona başıyla onay verdi, sonra da bana da dahil olmak üzere kimseye bakmadan sessizce dışarı çıktı.

Helal olsun ona.

Çünkü bu tam bir çılgınlıktı.

Vay canına, Tempie bana Chelsea'nin onun çizgisini aşması durumunda onu paramparça edeceğini söylediğinde şaka yapmıyormuş.

Chelsea arkasından "Keşke adını hiç bilmeseydim!" diye bağırdı.

"Hadi gidelim Chels. Senin işini halledip başka bir yere göndereceğiz," dedi Rally.

Chelsea bana sırtını döndü.

"Bilgin olsun," diye hıçkırarak devam etti, "şu an gözdesin. O, gelecek vadeden genç kızları topluyor. Ama seni düşes yapmayacak." Prue ve Chastity'ye öfkeyle baktı. "Üzerinde bu kadar büyük bir yük varken asla yapmaz. Kimseyi asla düşes yapmaz."

Kafam patlamak üzereydi.

Demek istediğim...

Nasıl cüret eder?

Neyse ki, Battle buna şahit olmadı. Eğer şahit olsaydı, korkarım ki onu boğarak öldürürdü.

Ama Tempie hiç tereddüt etmeden yerine oturdu ve "Sürtük, gözümün önünden defol git, sonra da evimden defol git!" dedi.

Chelsea ağzını açtı ama Rally sözünü kesti, "Tek kelime daha etme. Hadi gidelim."

Chelsea ona sert bir bakış fırlattıktan sonra omuzlarını silkip öfkeyle dışarı çıktı.

Rally onu takip etti, vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti, bir yerini inciteceğinden endişelendim.

Courtney aniden ortaya çıktı ve yürümeye başladı ama sonra bize döndü.

"Çok, çok özür dilerim. Bütün bunların olup bittiğinden haberim yoktu. Bana söyledi ki—"

"Biliyoruz ki bu senin suçun değil canım," dedi Tempie, sadece ona özgü sıcak/soğuk bir üslupla. "Onun seni öyle hissettirmesinden dolayı üzgünüm. Ama lütfen taksiye binmesini sağla. Kendime güvenemiyorum. Ve o gittikten sonra, hepimiz pazar günümüzü çok daha fazla seveceğiz."

Courtney başını salladı ve uzaklaştı.

Arkamı Tempie'ye döndüm ve onun elini avuç içi Prue ve Chassie'ye doğru kaldırdığını gördüm.

"Ama Tempie," dedi Prue.

Tempie konuşmaya başladığında ise o soğukkanlılık tamamen ortadan kalkmıştı.

Aslında sesi öfkeden titriyordu.

"Kız kardeşlerini sevebilir ve seveceği bir kadın bulabilir," dedi. "Bu evde yüz iki oda var. Dördümüz de yemin ettik, bu bizim ailemiz. Down ailesi. Sonsuza dek. Kim katılırsa katılsın çalışmak zorunda. Ve o kadın

annem ama daha genç olduğu için, Battle istediğini aldı, beğenmedi ve gerisini attı. Hiç şansı olmadı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bir saniye bile düşünme.”

Prue ve Chassie bu sözlerin etkisini pek hissetmemiş gibiydiler.

Özellikle Chassie.

Tabii ki Tempie bunu kaçırmadı.

"Chastity, beni duydun mu?" diye seslendi Tempie.

Chassie'nin gözleri anlamlı bir şekilde beni süzdükten sonra, en büyük ablasına fısıldayarak, "Battie'nin mutlu olmasını istiyorum," dedi.

"Onun öyle olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Tempie.

Bana şöyle bir baktı ve mırıldandı, "Bu gerçekten... berbattı. Zavallı Battie."

“Bir bakıma bundan zevk aldığını hissediyorum,” diye belirtti Tempie. “Ben de aldım. Bunu duymaya ihtiyacı vardı ve onun da bunu söylemeye çok ihtiyacı vardı. Sonunda daha da öfkelenmesi tamamen karakterinin sığılığından kaynaklanıyor. Otuzlu yaşlarında bir kadının bir çocuğun öfke nöbetini geçirdiğine şahit olduk. Daha da aptalca olanı, bunun tam olarak hiçbir erkeğin onu neden yanında tutamayacağını nedeni olduğunu bilmiyor. Bunu, kendisine istediği gibi davranmasına izin veren en alt seviyedeki bir zayıf adamla birlikte olana kadar yapmaya devam edecek. Ama bahse girerim ki onları destekleyecek, çünkü böyle bir adam onun hak ettiğini düşündüğü türden bir hayat sürmeyecek. Sonunda mutsuz olacak ve neyin yanlış gittiğini merak edecek, oysa Battie ve muhtemelen birçok başkası ona zaten söylemişti. Böyle insanlar zamanımızı hak etmiyor. Öyleyse onu aklımızdan çıkaralım, olur mu?”

Ayağa kalktı ve duvardaki, ağır, gösterişli, kesme kristal sürahilerde çeşitli erkek içkilerinin bulunduğu, tamamı kahverengi renkteki şişelere doğru yürüdü.

Ve kendi kendine mırıldandı, "Lanet olsun, bir viski içeceğim."

"Ben de!" diye bağırdı Prue.

"Viskiden nefret ederim ama bir tane içiyorum," dedi Chassie yüksek sesle fısıldayarak.

Tempie omzunun üzerinden bana baktı. "Vivienne?"

"Sanırım belki de Talyns'e izin vermeliyim—"

"Aman Tanrım, kediler geceleri sizinle uyuyor," diye mırıldandı Tempie. "Sizi temin ederim ki, onu ziyaret etmiyorlar, hatta Rally ve Court'a bile bakmadıklarından şüpheleniyorum, onlar iyi insanlar."

Bu kedi meselesinden pek emin değildim.

Tempie, ne anlama geliyorsa ona gerçekten kendini adamış gibi görünüyordu.

"Vivi için de bir kadeh kaldır," diye seslendi Prue.

Chassie fısıltıyla, "Buraya gelin," diye davet etti. "Burası sıcak ve birbirimizi duyabilmek için bağırmanıza gerek yok."

"Önce Tempie'ye yardım edeyim," dedim onlara, kalkıp Tempie'nin yanına gittim.

"İyi misin?" diye fısıldadım kendi kendime.

"Saygılarımla," diye bana döndü ve dudaklarını korkunç bir gülümsemeyle araladı, "o kadın tam bir kaltak."

Az kalsın kahkaha krizi geçirecektim.

"Elbette. Saygılarımla," diye yanıtladım.

Gözlerini devirdi.

Ardından dört kadeh viskiyi sek olarak doldurdu.

BÖLÜM 12

TALEP

Pazar sabahı uykumdan yüzerek uyandım, içtiğim üçüncü viskiye hemen pişman oldum ve İngiltere'de belirsiz bir gün olduğunu fark ettim—ne gri ne de güneşli—ve uyuyan benliğimin o sabah sadece iki kediye, Snowball ve Gingerface'e eşlik ettiğini anladım.

Snowball artık yastığımda benimle birlikte uyuyordu ve Gingerface de çoktan bana sarılmaya başlamıştı.

"Bir daha asla viski içmeyeceğim," dedim onlara.

Gingerface kıpırdandı ve kalçamın üzerinde bisküvi yapmaya başladı.

Dün gecenin etkilerini değerlendirmek için biraz zaman verdim ve şükürler olsun ki sadece hafif bir mide bulantısı ve baş ağrısı hissettiğimi fark ettim.

Sonra sordum: "Bu güne hazır mıyız?"

İkisi de hareket etmedi.

Ben de yataktan kalktım, Snowball'ı kucağıma aldım, banyoya götürdüm ve yumuşak banyo paspasının üzerine yatırdım, geri döndüm, Gingerface'i aldım ve onu da hayvan koleksiyonuma ekledim.

Ve sonra güne başlamaya koyuldum.

Kahvaltı salonuna vardığımda orada sadece Tempie'yi görünce şaşırdım.

Tabii ki, baştan aşağı beyaz giyinmişti, muhteşem görünüyordu ve dün gece hepimizin viskiden yarı sarhoş olmuş hali gibi de değildi. Battle ve Rally ortadan kayboldu, ancak Courtney geri döndü ve bize katılarak Chelsea'nin taksiyle gittiğini bildirdi.

Bu haberi, pek de akıllıca olmayan bir şekilde ikinci bir viski kadehiyle kutladık.

Üçüncü viskinin nasıl ortaya çıktığı biraz belirsizdi.

"Günaydın," diye seslendim.

"Vivi," diye yanıtladı.

Doğrudan büfeye gittim... ve yağladım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu tabağımı doldururken.

"Biraz ibuprofen aldım, şimdi biraz yağlı bir şeyler yiyeceğim, sonra iyileşeceğim," diye yanıtladım. "Sen nasılsın?"

"Bütün iyi aristokratlar gibi, ben de içkiye karşı oldukça dayanıklı olmayı öğrendim."

Bu beni gülümsetti.

Kahvemi o doldurdu.

Tabağımla oturdum ve bardağa krema ekledim.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye rica ettim.

"Elbette," diye yanıtladı, kahvesinden bir yudum alırken. Önünde, sadece tost yemiş gibi görünen (kırıntılar hariç) boş tabağı duruyordu.

Sormak istediğim çok şey vardı.

Chastity hakkındaki şüphelerimi doğrulamak istiyordum, ama eğer tahmin ettiğim doğruysa, Chassie bana vermedikçe Tempie'nin verebileceği ya da benim sahip olabileceğim bir şey değildi.

Ona Christian'dan bahsetmek istiyordum, ancak düşündükten sonra, Christian'ın ne yapmak istiyorsa onu yapmasına izin vermem gerektiğine karar verdim.

Eğer gerçekten ilgili olsaydı, nasıl olursa olsun çaba gösterirdi ve Chassie bu çabaya değirdi.

Chassie'nin buna nasıl tepki vereceği de tamamen onun seçimiydi.

Prue'nun bahsettiği bu "Fon" savaşı ilgimi çekmişti. Ancak bu, tekrar söylüyorum, benim işim değildi.

Dördünün de ettiği yemini merak ediyordum.

Ancak anlatılanlara göre, aile olarak ne olursa olsun bir aile olarak kalmaya, hepsinin The Downs'ta yaşamaya ve eğer içlerinden biri birini bulursa, o kişinin aileye uyum sağlaması gerektiğine karar vermişlerdi.

Bu pek de şaşırtıcı değildi aslında. Evin çok büyük olmadığı ve kocaları (ve bir karıyı...hmm), çocukları ve bir sürü evcil hayvanı sığdıramayacağı gibi bir durum söz konusu değildi.

Bu durum şaşırtıcı da değildi çünkü ebeveynlerinin son derece ihmalkar olduğu aşikardı. Bu nedenle, bir araya gelip kopmayan sıkı bağlar kurmaları, muhtemelen sevgi ve destek arama içgüdüsünden doğan bir savunma mekanizmasıydı ve bulamayınca da kendileri için sevgi ve destek yaratmalarıydı.

Bu konu üzerinde fazla düşünemedim çünkü düşünülmesi bile çok korkunçtu ve asla anlayamayacağım bir şeydi, çünkü benim büyüdüğüm ortam bunun tam tersiydi.

Bu yüzden, onların ne kadar yakın olduklarını, aralarındaki inanılmaz bağı düşündüm ve ne olursa olsun bir evleri ve aileleri olduğunu bilmelerinin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündüm.

Tempie'nin benimle flört eden, benimle vakit geçiren ve bana "canım" diye hitap eden Battle ile aynı fikirde olduğu açık olsa da, Prue'nun da buna karşı bağışık olup olmadığını veya onun da öyle davranmasının aslında bundan memnun olduğu için mi olduğunu bana söyleyebilir.

Ama bunu Prue'ye sormam gerekiyordu.

Bu yüzden şu soruyu sormaya karar verdim: "Savaş bittikten sonra Harmony'ye bir şey oldu mu biliyor musunuz?"

Zarifçe kavisli kaşları düzeldi ve yavaşça birbirine yaklaştı.
"Harmony'ye ne oldu?"

"Evet."

"Ne gibi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece Marie günlüğüne evde çok kötü bir şey olduğunu yazmıştı, ne olduysa Harmony'nin başına geldiği açıktı ve tek iyi yanı olayın 'ölüp gömülmüş' olması ve 'kimsenin bir daha bundan bahsetmeyecek olması'ydı."

Tempie bunu bir an düşündükten sonra, "Korkarım Vivi, kimse bir daha bundan bahsetmedi, çünkü bu evde Harmony'ye veya başka birine kötü bir şey olduğuna dair hiçbir bilğim yok. Ne yazık ki, Duncroft'un sahip olduğu ürkütücü ve gizemli üne sahip değiliz." dedi.

Duncroft, kuzeydeki bir diğer ünlü tarihi mülktü.

Burası, muhteşemliğiyle (hatta The Downs'tan bile daha büyüktü) ünlüydü, ancak aynı zamanda 1920'lerde sessiz film yıldızı birinin büyük merdivenlerinin korkuluğundan düşerek hayatını kaybetmesiyle de meşhurdu.

Olayın kaza olduğu kararı verildi, ancak cinayet olduğuna dair söylentiler bugüne kadar devam etti.

Son zamanlarda, o film yıldızının büyük yeğeninin, trajediyi konu alan yazdığı kitaplardan daha fazla satmak için eve gizlice girip tuhaf şeyler yaparak orada yaşayan ve çalışan insanları korkutma planı kurması nedeniyle haberlere konu olmuşlardı.

Kontun varisi tarafından yakalanmış ve yargılanmıştı. Anladığım kadarıyla hapisteydi. Ama kontun varisi artık kont olmuştu ve bu sahte hayalet olayının yaşandığı sırada bir ev partisine katılan Amerikalı mirasçıyla evliydi.

Hikayeyi takip etmiştim, çünkü ilginçti; Tempie'nin dediği gibi, ürkütücü ve gizemli bir atmosfere sahip tarihi bir malikaneyi içeriyordu, ama aynı zamanda romantikti de.

Tempie hemen konunun özüne girdi. "Sence, her neyse bu, Harmony'nin Charlie ile ilişkisini bitirmesinin sebebi mi?"

"Bence tarihler, aşk mektuplarının aşk mektubu olmaktan çıkıp, birlikte hayatlarını ve geleceklerini planladıkları zamandan, onun ilişkiyi bitirdiği zamana kadar olan dönemi kapsıyor," diye yanıtladım. "Geç olmuştu, bu yüzden kontrol edemedim." Ayrıca Christian/Chassie meselesiyle ilgili meraklı sorular yüzünden sözüm kesilmişti, bu konuda bir şey paylaşmadım. "Bunu bugün teyit edeceğim."

Tempie, "Bir şey bulacağınız konusunda fazla umutlanmamanızı tavsiye ederim," diye uyardı. "Aristokratlar, içki içmeyi öğrenmenin yanı sıra, sırlarımızı saklamakta da ustadırlar."

"Evet, belki de asla öğrenemeyeceğimin farkındayım, ama deneyeceğim."

Courtney'nin sendeleyerek geçtiği kapıda, "Aman Tanrım," denildi. "Neden viski içtim ki? Viskiye sevmem. Tanrım, umarım bolca sosis vardır."

Tempie ile karşılıklı gülümsedik, ancak onunki her zamanki gibi alaycı bir gülümsemeydi.

Ve kendi sosisimi kendim kestim.

Stüdyodaydım ve mektuplardaki ton değişikliği ile Marie'nin günlük kaydı arasındaki tarihlerin uyuştuğunu doğrulamıştım.

Marie'nin günlüklerinin birçoğunu daha okudum ama "vahim" diye bir şey yazdığına dair tek bir kelime bile bulamadım ve Harmony'den neredeyse hiç bahsetmekten özenle kaçınıyordu, sadece "Harmony bugün kiliseye çok güzel bir elbiseyle geldi" gibi şeyler söylüyordu.

Daha sonra Unity'nin günlüklerine baktım ve Harmony'nin küçük kız kardeşi Unity çok daha konuşkan olsa da, oldukça gençti, bu yüzden dili

hayalperest ve süslüydü (Harmony Charlie'ye aşık olurken, Unity The Downs'tan geçen her askere, yaralı olsun olmasın, aşık olmuş gibiydi).

Ancak, Harmony ve Charlie'nin aşk ilişkisinin farkındaydı, her ne kadar sadece bir gözlemci olsa da. Onların sonsuza dek mutlu bir şekilde birlikte gün batımına doğru yol almalarını yürekten umuyordu. Bu gerçekleşmeyince yıkıldı.

Ancak Marie'nin Harmony'ye bir şey olacağına dair ima eden kasvetli yazısının yayınlandığı tarihlerde, Unity bundan tamamen habersizdi; sadece hiçbir şeyden bahsetmediği için değil, aynı zamanda yazılarının neşeli, ergenlik çağına özgü tonu değişmediği için de.

Pes etmiş ve kaldığım yerden devam etmişim ki, merakım ağır bastı.

Bir sürü işim vardı ve bunları halletmek için sadece bir haftadan biraz fazla zamanım kalmıştı. Ayrıca, Rally ve Courtney akşam yemeğinden sonra ayrılacakları için tam gün çalışmıyordum ve saat üçte mavi salonda olmam gerekiyordu çünkü onları çok seviyordum. Çok tatlılardı, birbirlerine bu kadar aşık iki insanın yanında olmak güzeldi ve onlarla biraz daha zaman geçirmek ve veda etmek için orada olmak istiyordum.

Ben de işimle yoğun bir şekilde ilgilenirken kapıda bir hareket sezdim.

Yukarı baktım ve Battle içeri girince kalbim ağzıma geldi.

Basit kazak ve kot pantolonları nasıl bu kadar şık gösterebiliyordu acaba?

Kahvaltıda sonunda Prue ve Chassie de bize katıldı (ikisi de Tempie kadar iyi aristokrat değildi, çünkü ikisi de komik derecede akşamdan kalmaydı), ancak Courtney bize Rally ve Battle'ın "Bartholomew ile sabah gezintisine" çıktıklarını söyledi.

Onu dün gecedan beri ilk kez görüyordum.

"Merhaba," diye selam verdim, ona gülümsedim çünkü çok yakışıklıydı, oradaydı ve ayrıca dün gece olanlardan dolayı kendini garip veya mahcup hissedebileceğinden endişelenmişim ve böyle hissetmemesi gerektiğini bilmesini istiyordum.

"Vivi," diye yanıtladı içeri girerken.

Telefonuma baktım ve çay saatine bir saat kaldığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordum ona.

Kasaları inceliyordu ve cevap vermedi.

Ardından masama döndü; masam muhtemelen ona kağıtlar, kitaplar, dizüstü bilgisayarım ve notlarımla dağınık görünse de, bana göre düzenli bir kaostu.

"Kendinizi evinizde gibi hissettiğinizi görüyorum," diye mırıldandı, yanımda getirdiğim  erveli fotoğraftan birine uzanırken. Üçü de masanın bir köşesinde, bana doğru dönük, gururla yerlerini almışlardı. Çalıştığım her yerde hep böyle olurlardı.

Fotoğrafa bakarken kendimi zorlamam gerekti, çünkü onun o fotoğrafa dokunması bile bir okşama gibiydi.

ekici bir tane değil.

Hassas bir tane.

Bu, annemle babamın evlenmeden önce bir kamp alanında şakalaşırken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Onu inceledi ve incelerken tenimde karıncalanma hissi oluştı. Hoş olmayan bir şey değildi, tamamen samimiydi.

"Anne babanız mı?" diye sordu resme.

"Evet. Annem ve babam. Yakında Amy ve Brian Dupree olacaklar. Bu fotoğraf evlenmeden önce çekilmişti. Aslında, babamın evlenme teklif ettiği kamp gezisinde çekilmişti."

Biraz daha düşündükten sonra, onu yere koydu ve benim ve kız kardeşimin fotoğrafını aldı.

"Ben ve Solène. Kız kardeşim," dedim. "Evet, babamın soyadı Fransızcaydı ve açıkçası Fransız kökenliydi. Ama anneme göre, Fransız kültürüne çok meraklı değildi. Fransızlarla ilgili her şeye hayran olan annemdi, bu yüzden bize bu isimleri verdi."

"Sanki İngiliz kültürüne dair her şeye meraklıymışsınız gibi mi?" diye sordu.

Evet, tarihî kurgu türündeki üç kitabımın hepsi İngiliz tarihiyle ilgiliydi, bir sonraki kitabım da öyle olacaktı ve yazdığım dört aşk romanından ikisi İngiltere'de geçiyordu.

Bunu itiraf etmek, daha büyük bir şeyi itiraf etmek gibiydi.

Bu yüzden, "Sanki İngiliz şeylerine hayranmışım gibi" dediğimde fısıltılar yükseldi.

Neyse ki, buna hiçbir yanıt vermedi ve bunun yerine o resmi bırakıp yeğenlerimi kucakladığım fotoğrafımı aldı.

"Matías ve Estrella. İsimlerini seçmemin sebebi ise eniştem Alex'in Meksika kökenli Amerikalı olması," diye açıkladım.

Resmi yerine koymadan önce "Mm," diye mırıldandı ve pencereden dışarı bakmak için kasaların bulunduğu rafa doğru ilerledi. Bahçeye, "Bir ricam olacak," dedi.

Garip davranıyordu ve bu yüzden tetikteydim.

"Hadi bakalım," diye davet ettim.

"Yapmanız gereken çok iş olduğunu biliyorum, ancak Prue ve Chassie'yi Londra'ya getirmek için Tempie ile birlikte çalışmanızı rica ediyorum."

Ah hayatım.

Bana döndü. "Trenle gelebilirsin. Şoför seni Perşembe sabahı Paddington'dan alacak. Günü şehirde geçir. O akşam hepimiz akşam yemeğinde buluşacağız. Cuma gününü de şehirde geçir, sonra da Cuma akşamı hep birlikte geri döneceğiz."

"Bunu sormanızın nedenini paylaşabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Prue ve Chassie'yi alışveriş yapmak için şehre götürdüğünüzü biliyorum," diye yanıtladı, "Mühür kırıldığı göz önüne alındığında, ikisini de daha uzaklara gitmeye teşvik etmenin faydalı olacağını düşünüyorum.

Ama kesinlikle mührü tekrar mühürleyecek vakitleri olmadığından emin olun.”

Bu mantıklıydı.

Ama zaten bir gün (ve bugün de birkaç saat daha) kaybetmişken iki gün daha kaybetmek, iş programım için tam bir felaket olurdu.

Sanki ne düşündüğümü biliyordu, çünkü bakışlarını yüzüme çevirmeden önce masama şöyle bir göz attı.

“Çok şey istediğimin farkındayım, ama Tempie ile birlikte işlerin çok uzun sürmesine izin verdiğimizden endişelendiğimi paylaşmak istiyorum. Çok daha önce daha fazla baskı yapmalıydık. Ama şimdi bir avantajımız var ve bunu heba etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Bunun sizin sorunuz olmadığını biliyorum—”

“Bu benim meselem, Battle. İkisini de önemsiyorum. Ve başka bir şey söylemeden önce, Londra'ya gitmeye de sıcak bakıyorum. Trende okuyacak bir şeyler götürebilirim, böylece ivmemi koruyabilirim.”

"Chelsea'nin seni annenin kaybı hakkında bu şekilde konuşmaya zorlamasına çok sinirlendim."

Konuşmasındaki ani konu değişikliği ve sesindeki duygu yoğunluğu karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde, olduğum yerde oturup ona bakakaldım.

"Sorun yok," dedim usulca.

"Hayır," dedi sert bir ifadeyle. "Bilmelisin ki, gelmeden önce seni iyice araştırdım. Müdahale gerektiren bir şey yoktu, ama evimde, ailemin yanında yabancı birisi olacaktın. Kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu yüzden onun kaybından haberdardım."

"Mantıklısın ve kırılmadım. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

"Dün gece kötü davrandım."

Aman Tanrım.

Bu adam özür mü diliyordu?

"Buna katılıp katılmadığımdan emin değilim."

Başını yana eğdi.

"Battle, o tam bir cadı," diye belirttim. "Haklıydın. Rally ve Courtney kendilerini çok kötü hissettiler. Ne kadar garip hissettiklerine şahit olmak zordu. Ama sıkışmışlardı. Hepiniz sıkışmıştınız. Fitzgibbons, Patsy, Emily, herkes evde birdenbire üç kişi daha olmasına alışmak için koşturup durmak zorunda kaldı. Hiç hoş değildi. Onun yaptığı her şey hiç hoş değildi. Açıkçası, dün gecedен çok önce ona sataşmadığına şaşırdım. Benden çok daha sabırlısın."

"Üç kız kardeşim var," diye hatırlattı bana. "Bir kadına kötü davranmak çok zor, çünkü aklımda hep kız kardeşlerime nasıl davranılmasını isterdim diye düşünüyorum."

Tamam aşkım.

Bok.

Resmi.

Bu adamı çok sevdim.

"Bunu hak etse bile mi?" diye sordum.

"Öyle olsa bile, Vivi. Chelsea, annesi ve babasının onu yetiştirdiği kişi. Bir anlamda, bu onun suçu değil. İsteddiği her şeyi elde edemediği bir dünyayı gerçekten anlamıyor."

En azından bu, dün gece yaptığı her şeyi anlatırken neden ona karşı bu kadar sabırlı davrandığını açıklıyordu.

"Eh, artık onunla tanışmasının zamanı geldi," diye karşılık verdim. "Yoksa gelecekte daha da büyük hayal kırıklığı yaşayacak. Ona bu dersi vermek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Böyle bir şeyin yaşanmasına şahit olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Hayır, değilim." diye sırttım. "Gerçekten harikaydı."

Bunun üzerine, onunla ilgili her şey değişti; bir yandan heyecanlanıyor, diğer yandan da dehşete kapılıyordum çünkü yaklaşık iki saniye sonra

masanın üzerinde benimle sevişecekti.

Birbirimize bakakaldık, aramızda yakıcı bir sıcaklık vardı ve bu o kadar uzun sürdü ki, ona saldıran kişinin ben olacağım düşüncesi hem heyecan verici hem de korkutucu geldi.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen, "Harmony hakkında daha fazla şey öğrendin mi?" diye sorarak büyüyü bozdu.

Harmony'nin başına neler geldiğini öğrenme konusunda yeni bir takıntı geliştirdim.

Ama benim asıl takıntım onun üzerine atlamak, daha doğrusu onun bana atlamasıydı.

Ne yazık ki, yapabileceğim tek şey, "Marie'nin yazdığı şeyin Harmony'nin Charlie ile ilişkisini bitirmesiyle örtüştüğünü teyit etmek istiyorum" demek oldu.

"Yazık," diye mırıldandı.

"Savaş-"

Burada neler olup bittiğini soracaktım.

Ya da olup bitenlerin gerçekten de apaçık ortada olup olmadığını teyit etmesini isteyebilir ve ardından bu konuda ne yapacağımızı tartışabiliriz.

Ama o, "Araştırma zamanınızdan kısmanızı istemiştim, bu yüzden artık daha fazla zamanınızı almayacağım. Çayda görüşürüz," dedi.

Bunu söylemiş olabilir.

Peki ya ben?

Bu konuyu tamamen unutmuştum.

Kapıyı çarptığında, "Bence, Lord Dük, siz çok şakacı birisiniz," diye çıkıştım.

Döndü, bana öyle ateşli bir bakış attı ki, iç çamaşırım resmen ıslandı ve mırıldandı, "Sevgilim, bunun farkında bile değilsin."

Gözlerimi kırptım.

Stüdyodan çıktı.

BÖLÜM 13

ÇAĞRI

Çarşamba sabahı uykumdan uykulu ve hâlâ bitkin bir halde uyandım; İngiltere'de güneşli olmaya çalışan bir güne doğru yüzdüm. Yanımda Snowball, Gingerface ve Prue'nun (ama aslında Chassie'nin) uzun tüylü, beyaz ve gri kaplan çizgili kedisi Floofy de vardı.

Floofy ile dün gece kızlara oyun odasında euchre oynamayı öğretirken tanıştım.

Tempie çok acımasızdı ve yaptığı her numaradan zevk alıyordu.

Partnerim Chassie, şaşırtıcı derecede kurnazdı.

Öyle ki, ikimiz oynadığımız on maçlık serinin en iyisini kazandık.

Çok eğlenceliydi.

Ve Floofy gerçekten de... çok kabarık bir şeydi.

"Bu kitap beni öldürecek," dedim kedilere.

Sırt üstü döndüm ve akıllı ekrana baktığımda saatin altı elli sekiz olduğunu gördüm.

Ardından, ağaçların tepesine baktım, ulaşabildiğim kedileri okşadım ve son iki günü gözden geçirdim.

Battle Pazartesi sabahı çok erken saatlerde ayrıldı.

Aslında veda etmedi.

Ama tanımadığım bir numaradan gelen bir mesajla uyandım: "Seni uyandırmak istemedim. Perşembe görüşürüz. Kızlar dönüş treninde olacak.

Sen de benimle döneceksin."

Sanırım Battle benim ne demek istediğimi anlamıştı ve mesajlarda da oldukça buyurgan olabileceği açıktı.

"Benimle geri döner misin?" diye soran, seksi ve otoriter bir tip.

Hatta bazı davranışlarıyla ne kadar kışkırtıcı davrandığının farkında bile değildi. Bu tamamen onun tarzıydı, tıpkı kahverengi gözleri veya yakışıklı boyu gibi.

İnanılmaz derecede harikaydı.

Ve bu beni çıldırtıyordu.

"Onu sisteme programladım," diye yanıtladım, "Pekala, Majesteleri. Dışarıda güvende olun," dedi ve ardından Talyn'in tarihini ezberlemeye ve kızları Londra'ya nasıl götüreceğimi bulmaya yönelik planıma giriştim.

Prue ile işlerin kolay olduğunu fark ettim.

Pazartesi akşamı kokteyller eşliğinde Tempie konuyu açtığında, Prue sadece alkışladı ve "Ah evet! Sonunda François ile tanışabileceğim!" diye bağırdı. Bana döndü ve şunları söyledi: "Kıyafetlerimin çoğunu o diyor. Onunla her zaman tanışmak istemiştım ve Londra'daki butiğinde çalışıyor."

Chassie ise Prue'nun heyecanını gözleriyle izliyordu ve anladığım kadarıyla, gözlerinin ardında gitmemek için bir bahane bulmak üzere beyni yoğun bir şekilde çalışıyordu.

Ben de araya girerek, "Kew Bahçeleri'ne her zaman gitmek istemişimdir. Buraya geldiğimde hiç vakit bulamadığım yerlerden biri. Biliyorum, güzel alışveriş yerlerinden ve benzeri yerlerden biraz uzakta, ama ziyaret etmeyi çok isterim. Bunu programımıza sığdırabilir miyiz acaba?" dedim.

"Elbette," diye mırıldandı Tempie kibirli bir şekilde, Chassie ise hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu.

Prue tekrar alkışladı ve Chassie'ye, "Aa, Kew'e gideceksin. Botanik bahçelerini çok seviyorsun!" dedi.

Ve böylece Chassie'nin bir bahane bulması engellenmiş gibi görünüyordu, ancak savaşın kazanıldığını düşünmüyordum. Gitmemek için hâlâ iki gün bahane uydurabilirdi.

Tempie, "Fitzy'den tren biletlerimizi ayırtmasını isteyeceğim," dedi ve "Tamamdır, hallederim," diye ekledi.

En azından o zamanlar öyleydi.

Kaybettiğim zamanı telafi etmek için onlara işlerimin yolunda gittiğini söyledim, bu yüzden akşam yemeğinden sonra stüdyoya geri döndüm, okudum, notlar aldım, taslağımı geliştirdim ve gece yarısına kadar fikirler yazdım, sonra yorgun argın eve döndüm, yüzümü temizledim, dişlerimi fırçaladım ve yatağa girdim.

Dün de iskambil oyununu bitirdikten sonra aynı şey oldu. Gerçi dün gece oyuna çok dalmıştım, bu yüzden eve dönmem gece birden sonra oldu.

Ama ilerleme kaydediyordum.

Ancak, Harmony ve Charlie'nin hikayesinin düşündüğümünden çok daha fazlasını hayal etmem gerekecek gibi görünüyor, çünkü kesinlikle II. Dünya Savaşı dönemine gelmişim ve hiçbir şey bulamıyordum.

Ve şu anda daha fazla ilerleme kaydetmem gerekiyordu.

Son iki gündür yaptığım gibi, Battle'ı özleyerek yapıyorum.

Ne diyebilirdim ki?

O adam beni etkilemişti.

Cidden.

İtiraf etmeliyim ki, onunla kokteyllerde buluşmayı ve akşam yemeğini birlikte yemeyi dört gözle bekliyordum ve etrafta olmaması çok kötüydü.

Tanrı bana yardım etsin.

"Hazır mıyız, bebekler?" diye sordum.

Kedilerden hiçbiri cevap vermedi.

Hiçbiri üzerime yatmadığı için yine de yuvarlanarak kalktım.

Ama beni takip ettiler.

Stüdyoda Snowball ve Gingerface ile birlikteydim.

Evet, onları yanımda getirmek için Prue'nun iznini almıştım. İzin istemek zorunda kaldım çünkü beni takip etmeye başlamışlardı ve bu da onlarla birlikte kaçmaya çalışırken kapıdan çıkmayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Ama iç mekanda mı yoksa dış mekanda mı olduklarını bilmediğim ve eğer iç mekandaysalar dışarıdan bir şey getirmek istemediğim için Prue'yu bulmak zorunda kaldım.

O, çatı katındaydı.

Onun da benim çalışmam gerektiğini hissettiğini düşündüm, bu yüzden buraya gelmem konusunda ısrar etmedi.

Ama ben ve kediler oraya vardığımızda, şaşkına döndüm.

"Aman Tanrım!" diye haykırdım.

Kafası, devasa bir karmaşanın derinliklerinde, kırık bir avizenin arkasından belirdi. "Vivi!"

"Hey," diye seslendim, çekmecelerin, kutuların, dolapların ve eski buz patenlerinin arasından sıyrılıp ilerlerken. "Burası adeta ihtiyaç odası gibi."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Scotty ve Harry'den eşyalarımı koridora taşımama yardım etmelerini isteyeceğim, böylece daha rahat hareket edebileceğim." Kaşlarını çatı. "Senin için daha fazla evrak buldum, ama Harmony'den hiçbir şey yok."

"Ne bulursam alırım," dedim, ağır, kapitone bir taşıma battaniyesiyle örtülmüş bir şeyin üzerinde dengede duran büyük, gösterişli yaldızlı iki meşaleye bakarak. "Aman Tanrım, canım, sanırım bunlar Chippendale tarzı."

Birini eline alıp inceledi. "Sence öyle mi?"

"Sevgilim, eğer öyleyse, sadece bunlar bile bir milyon sterlin değerinde olabilir."

Bakışları bana çevrildi. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Şamdana baktı. "Bunu nereden biliyoruz?"

"Chippendale parçalarına üretici işareti koymazdı," dedim ona. "Bir uzman tarafından doğrulanmaları gerekiyor. Eğer bir yerde belgeniz yoksa tabii."

Odayı şöyle bir gözden geçirdi. "Muhtemelen biliyoruz, sadece onu bulmakta zorlanıyoruz."

Odayı şöyle bir gözden geçirdim ve "Prue, hiç haberim yoktu ama sanırım bu tek başına halledebileceğin bir proje değil. Christie's, Sotheby's veya Criterion'ı arayıp buraya birilerini göndermelerini istemelisin. Gerçi, bu eşyaları açık artırmaya çıkarmak için can atacaklardır, bu yüzden belki de National Trust, British Museum veya Victoria and Albert Müzesi ile iletişime geçebilirsin. Yani,"—tam bir döngü yaptım—"en az üç yüzyıllık bir sürü eşya gibi görünüyor. Jaws filminde büyük beyaz köpekbalığıyla başa çıkmak için daha büyük bir gemiye ihtiyaç duymuşlardı. Bu beyaz balinayla başa çıkmak için bir sahil güvenlik filosuna ihtiyacın olacak." dedim.

Prue bana sırttı.

Bir Chippendale parçasının hak ettiği saygıyla torchère'ye dokundum ve "Ama ah, bu karmaşanın içinden bir şeyler çıkarmak için canımı bile verirdim" dedim.

"Öncelikle Vivi," diye tavsiye etti Prue. "Sen bunların hepsine göz atmadan ben hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Ama sen kitabına devam et."

Ah, benim Prue'm.

Kitap okuma zamanımı koruduğunu biliyordum.

Şöyle devam etti: "Bu arada birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ve kesinlikle Scotty ve Harry'den bazı eşyaları dışarı taşımama yardım etmelerini isteyeceğim, böylece bakmak isteyen herkes daha rahat hareket

edebilsin. Ama bu evde bir yerlerde ihtiyacınız olan bir şey olduğuna dair garip bir hissim var. Sadece onu bulamıyorum ve eşyaların yarısına ulaşamıyorum çünkü diğer yarısı üst üste yığılmış veya yolumu tıkıyor, bu yüzden ona ulaşamıyorum."

"Yapmayacağınızdan değil, ama lütfen, siz, Harry ve Scotty tüm bunları son derece dikkatli bir şekilde ele almalısınız. Bence bu bir hazine sandığı olabilir, tatlım."

Gülümseyerek, "Ben de öyle düşünmüştüm. Ve büyük olasılıkla çoğunu elimizde tutmayacağımız için, geri kalanını açık artırmayla satıp Fon'u büyütebiliriz!" dedi.

Yine Fon ile ilgili.

Sormadım.

"Bakın, sizi bulmaya geldim çünkü Gingerface ve Snowball benimle stüdyoya gelmek istiyorlar. Onlar da gelebilirler mi?" dedim.

"Ah, tabii ki," diye yanıtladı rahat bir şekilde. "Dışarıda yaşayan kediler değil ama seni takip etmekten başka bir şey yapmazlar. Bazen Floofy, Chassie ile bahçede çalışır. Yanından hiç ayrılmaz. Ama güneşin altında uyuklamayı sever."

İşte Prue ile yaptığım konuşma ve Snowball, Gingerface ve ben stüdyoya gidip çalışmaya başlamadan önce tavan aralarıyla tanışmam böyle oldu.

Haklıydı.

Yol boyunca hemen arkamdan çimenlerin üzerinde ve kaldırımlarda neşeyle koşturdular.

Ve şimdi 1946 yılına ait uşak defterlerini inceliyordum.

Esasen, iki uşak için iki tuhaf giriş.

Tamam, öncelikle The Downs'ın 1946'da hâlâ uşakları olduğunu belirtelim; bu, o dönem için çok nadir bir durumdu.

Evet, artık Scotty ve Harry de vardı ve bir uşak gibi akşam yemeği servisi yapsalar da, bence onların orada bulunmalarının amacı yemek

servisi yapmak ve ateş yakmaktan çok evin sakinlerine göz kulak olmaktı.

Ama işin garip kısmı bu değildi.

Defterlerdeki ilgili kalem, ikramiyeleri gösteriyordu. Ancak defalarca kontrol etmeme rağmen, bulabildiğim kadarıyla hiçbir personel için başka bir ikramiye listelenmemişti.

Durmadan.

Her birine üç yüz pound verildi ve bu rakamı enflasyona göre ayarladığımda, bugünkü kurla on bin poundu aşan bir miktara ulaştı.

Bu çok büyük bir avantajdı.

Özellikle de uşakların yılda kırk pound gibi muazzam bir ücret aldıkları düşünüldüğünde.

Üstelik bu da yetmezmiş gibi, Marie'nin The Downs'ta çok kötü bir şey olduğuna dair yazısından bir gün sonra tarihlenmişti.

"Sessiz kalmaları için rüşvet mi? Yoksa yapmamaları gereken bir şeyi yapmaları istendiği ve bunu gizli tutmaları gerektiği için mi rüşvet verdiler?" diye fısıldadım, bu sırada yanımda duran telefonum titredi.

Numarayı biliyordum, yakında ev sahibim olacak kişinin numarasıydı; bu yüzden, kısa süre sonra bu stüdyoyu, evi ve içindeki değer verdiğim insanları terk edeceğimi hatırlatan bu numara beni umutsuzluğa düşürse de, telefonu açtım.

"Merhaba, Bay Atkins."

"Bayan Dupree, nasılsınız?"

"Harika, pazartesi taşınmaya hazırım," diye yalan söyledim.

"Şey, canım, o konu hakkında..."

Ses tonu karşısında donakaldım.

"Eski kiracılar taşındı ve biz de sizin için evi temizlemek üzere yerleştik. Ne yazık ki, bazı konularda biraz dikkatsiz davrandılar."

Hayır.

"Ne tür şeyler?"

“Evet, yapılması gereken birkaç onarım var. Ancak ne yazık ki, siyah küf tespit ettiğimiz için bunlara ulaşamıyoruz.”

Aman Tanrım!

“Bu, belediyenin sorun tamamen ortadan kalkana kadar başka bir kiracı almamıza izin vermeyeceği anlamına geliyor,” diye devam etti. “Elbette, bu gerçekleşene kadar sizin de orada olmanızı istemeyiz. Ancak sadece sorunun çözülmesini sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda onarımları da yapmamız gerekiyor. Sonuç olarak, sizi iki, belki üç ay daha ağırlayamayacağımız anlaşılıyor.”

Hayır.

İki ila üç ay mı?

“Bunun sizin için çok rahatsız edici olduğunu tahmin edebiliyorum,” diye konuşmaya devam etti. “Çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Sizin için geçici bir çözüm bulmak umuduyla etrafta başka bir şey olup olmadığını sordum, ancak yaz tatilleri yaklaşıyor ve turizm sezonu hızlanıyor, bu yüzden bir şey bulamadım. Elbette, maddi olarak elimizden gelenin en iyisini yapıp bu acıyı biraz olsun hafifleteceğiz. Ve açıkçası, bir yer bulursanız, bizimle olan kira sözleşmenizi feshedeceğiz. Ancak o küf son derece zehirli ve belediye küf temizlenene kadar kullanıma uygunsuz ilan etmese bile, sizi orada istemezdim.”

Tamam, bu onun için çok kötü olmalıydı. Siyah küfü temizlemek ve onarımları yapmak için gereken masrafların üstüne bir de kira gelirini kaybediyordu.

Ancak...

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, ne yapacaktım şimdi?

Telefonum başka bir arama nedeniyle titredi.

Kulağımdan çıkardım ve inceledim.

Savaş.

Beni arıyor.

İlk defa.

Midem alt üst oldu.

Bu bana onu yarın göreceğimi hatırlattı.

Midem daha da çok kasıldı.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve "Bay Atkins, cevaplamam gereken başka bir arama geliyor. Şey... sizi sonra arayabilir miyim?" dedim.

"Elbette canım, sadece... benim ve Molly'nin yapabileceği her şeyi yapacağız. O hala arıyor ve telefon görüşmeleri yapıyor. Çok üzgünüz."

"Evet, teşekkür ederim. Sizi sonra arayacağım."

"Tamam canım."

Onunla olan iletişimi kestim ve Battle'ın aramasını yanıtladım.

"Merhaba," diye selam verdim.

"Vivi," diye yanıtladı.

"Belki de tavanınızda bir milyon pound değerinde Chippendale şamdan takımınız vardır ve bu sadece başlangıç."

Sessiz kaldı.

"Belki de ana hazinenin üzerinde oturmak yerine, ana hazine sizin üzerinizde oturuyordur," diye paylaştım.

"İlginç."

Bu adam.

Son zamanlardaki felaket haberlere rağmen gülümsedim. "Burleigh Dükü'ne yakışır bir sadelik."

Telefonun diğer ucundan kıkırdamasını duydum ve göğüslerim kabardı.

"Neden arıyorsunuz?" diye sordum.

"Chassie aradı ve yarın Londra'ya gelmekten kurtulmak için bir bahane aradı."

Saçmalık.

"Onu çitle çevirdikten sonra bu konuda çok sessiz kalmasından endişelenmişim," diye itiraf ettim.

"Ona bahane uydurmadım ama sizi uyarıyorum, bu akşam bazı hamleler yapabilir. Tempie'yi zaten uyardım."

“Peki, ama... demek istediğim, eğer gerçekten gitmek istemiyorsa onu zorlamanın doğru olduğunu düşünüyor musun?”

“Aslında Glastonbury'ye gitmek istemiyordu ama çok güzel vakit geçirdi. Ve ertesi gün, sanki sık sık yapıyormuş gibi şehre uğradı. Yani evet, bence doğru.”

"Sen büyük abisin," diye mırıldandım.

Battle, "Prue doğduğu andan itibaren kıkırdayarak ve bebek gibi konuşarak eve geldi," dedi ve dikkatim daha da arttı. "O adeta bir bebek güneş ışığı gibiydi."

Ah evet.

Bu adam.

"Çok tatlı," diye fısıldadım.

“Chassie küçük bir bebek gibiydi. Daha güzel bir çocuk hiç görmedim. Sessiz ve dikkatli, her zaman çiçeklere hayran. Gerçi başlangıçta onları yemeye çalışıyordu.”

Hafifçe güldüm.

“Dış görünüşü öyleydi ama kırılgan değildi,” diye devam etti Battle. “Kendini tanıyordu. Ne istediğini biliyordu. Çok küçük yaşlardan itibaren. Belki de Prue'ye olanları izlemiş ve yaşıtındaki bir çocuktan beklediğimizden daha fazla etkilenmişti ve kimsenin onu Prue'ye yaptıkları gibi ezmemesine emin olmuştu. Elbette Prue ile aynı kişiliğe sahip değildi, ama onu tanıdığım süre boyunca, yani tüm hayatı boyunca, kendi kendine yeten bir çocuktı. Çocukken kendi kendini eğlendirebiliyordu. Ve büyüdüğünde tek bir şey istedi: Kendi çiçekçi dükkanını açmak için para. Bunu Bath'ta yaptı. Açılışından altı ay içinde başarılı oldu.”

“Doğru,” dedim, “kırılgan değildi” yorumunu bir trajedi olarak görüp, Courtney'nin düğün çiçekleriyle ilgili yorumunun gizemini, kısmen de olsa, açıklığa kavuşturduğumu düşünerek.

"Onu yeniden kendisiyle tanıştırmamız gerekiyor, canım," diyerek sözlerini tamamladı.

Haklıydı.

"Pekala," diye onayladım.

"Araştırmalarınız nasıl gidiyor?"

"Harika. Kaybedeceğim zamanı gece geç saatlere kadar çalışarak telafi edeceğim."

Sesindeki kaş çatmasını gerçekten duyabiliyordum. "Bu Londra gezisi programınızı bu kadar aksatıyor mu?"

"Muhtemelen hayır, ama önümüzdeki haftaya kadar yeni bir ev bulmam gerektiği için bunu yaptığım için mutluyum çünkü bu kadar geç bir tarihte işlerim kötüye gidebilir diye düşünüyorum, ama yine de bir şeyler aramak için zaman ayırmalıyım."

"Yeni bir ev mi bulmalıyım?"

"Kiraladığım kulübede siyah küf var. En az iki ay boyunca oraya taşınmak güvenli olmayacak," diye paylaştım. "Ve sadece altı aylığına bana kiralayacak uygun bir yer bulmak da o kadar kolay değildi. Şimdi acilen bir şeye ihtiyacım var ve o kulübe çok şirin. Orada kalamayacağım için üzgünüm. Ama ne zaman hazır olacağını bilmiyorum ve potansiyel bir ev sahibinden iki üç aylığına bana kiralamasını isteyemem ya da Bay Atkins'ten üç ay boyunca bir yerde kalıyorsa ve onun yeri daha erken kiraya vermeye hazırsa beni beklemesini isteyemem. Sanırım sonunda üç ay boyunca Airbnb'lerde dolaşmak zorunda kalacağım ve bu çok kötü."

"Vivienne, artık bir evin var."

Sırtım dikleşti ve diyebiliriz ki, o sözleri söylemesi, tıpkı onunla ilk tanıştığım da hissettiğim gibi, içimden bir elektrik çarpması geçirdi.

"The Downs'ta kalacaksınız," diye buyurdu.

"Soramam—"

"Yapmadın."

"Dinlemek—"

"Bu bir tartışma konusu değil, Vivienne. Downs'ta kalacaksın."

Sırtım düzeldi.

"Savaş-"

"Şimdi gitmeliyim."

"Savaş mı? Hayır, bir saniye bekleyin."

"Ne?"

"Burada kalamam."

"Neden?"

"Şey, ben sizin Wi-Fi'nızı kullanıyorum. Ve sizin yemeklerinizi yiyorum. Ve personeliniz kazaklarımı benim için elde yıkıyor."

"Ve?"

Ve?

"Bütün bunların maliyeti var," diyerek bariz gerçeği dile getirdim.

"Katılıyorum."

"Yani..." diye düşündüm ve konuyu geçiştirdim.

"Vivienne, kısa süre önce çok güzel bir şekilde belirttiğin gibi, biz aşırı, çılgın, aptalca zenginiz."

"Öylesin. Ben beleşçiyim."

"Pek sayılmaz." Şimdi mırıltısında bir iğneleme vardı.

"Bir de benim bakış açımdan bakın," diye ısrar ettim.

"Senden yapmanı istediğim şey, yapamayacak gibi görüldüğün bir şey, olaya benim bakış açımdan bakman."

"Tamam, hepinizin beni gerçekten çok sevdiğini biliyorum ve bu çok tatlı. Çok tatlı. Bayılıyorum buna. Çünkü ben de hepinizi gerçekten çok seviyorum. Ve Prue'nun o okul kızı tiplerinin parıltısını elinden aldıktan sonra yeniden parlamasına çok sevindiğinizi de biliyorum. Ama zaten sizden faydalanıyormuş gibi hissediyordum, bu durumu daha da kötüleştirecek."

"Değilsin."

"Ama ben bunu hissediyorum."

"Ancak siz öyle değilsiniz."

"Hâlâ aynı fikirdeyim, Battle," dedim öfkeyle.

"Amerikan aksanınızın devamını duymaktan memnuniyet duyuyoruz, sizi gerçekten beğendiğimizi teyit edebilirim."

Eğer içimde bir öfke nöbeti geçirmiyor olsaydım, onun bu sözleri o kibar aksanıyla söylemesini duymak komik olurdu.

Ayrıca, aslında bir öfke nöbeti geçirmekte olduğumun doğrulanması da çok hoş oldu.

"Kız kardeşlerim senin orada olmandan çok memnunsun," diye devam etti. "Ve eğer sen deniz kenarındaki bir yazlıkta olursan, aramızda olanları yönlendirmem çok zor olur."

Zamanının geldiğini söyleyebiliriz.

Ben de bir ısırik aldım.

"Pekala, o zaman konuya girelim. Aramızda neler oluyor?"

"Kız kardeşimin en yakın arkadaşıyla birlikte olmak istiyorum. Ayrıca onunla vakit geçirmekten de hoşlanıyorum. Bu yüzden, kız kardeşimle olan ilişkisini etkilemeyecek şekilde kız kardeşimin en yakın arkadaşını baştan çıkarmak ile sonunda onunla yatakta ve başka yerlerde bol bol ve doyasıya birlikte olmak arasında ince bir denge kurmaya çalışıyorum."

Tam bir alaycıydı.

"Pekala, bu plana katılıyorum."

"Biliyorum."

Ve ne kadar da kibirliler.

"Belki Prue ile konuşabiliriz?" diye önerdim.

"Prue'nun bu konuda ilk başta bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Benim mutlu olmamı istiyor. Senin de mutlu olmanı istiyor. Ve ben de seninleyken mutluyum."

Aman Tanrım.

Bunu açıkça ortaya koydu.

Tam orada!

Bu benim midemi bulandırmadı.

Erimesine neden oldu.

"Ancak, temkinli davranmalıyız," diyerek sözlerini tamamladı.

"Savaş-"

"Yani The Downs'ta kalıyorsunuz."

Aman Tanrım!

"Beni tatlı dille ve seksi bir tavırla kendi istediğini elde etmeye ikna edemezsin."

"Bundan korkuyordum," diye mırıldandı.

"Pekala, uzlaşabileceğimizi kanıtladık. O halde Bay Atkins'e ödeyeceğim kirayı size ödeyeceğim."

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı hemen.

"Savaş-"

"Bu yoruma saygı duyup tartışmaya bile girmeyeceğim," dedi.

"Ve ben de masraflarımı ödemedem The Downs'ta kalmam," diye karşılık verdim.

"Ah, yapacaksın Vivi," diye uyardı yumuşak bir sesle.

"Beni zorlayamazsın."

"Ve bizi terk edemezsin, bunu kara küfü öğrenmeden önce de biliyordun zaten," diye karşılık verdi.

Kahretsin.

Kahretsin!

"Bunu zaten istemiyorsun," diyerek avantajını kullandı.

"Bunu Londra'da görüşeceğiz," dedim sert bir şekilde.

"Dilerseniz."

"Ve arada bir, belki de olayı kendi bakış açımdan düşünmeye çalışabilirim."

"Siz de aynı sözü verirsiniz, ben de öyle yaparım."

"Üzgünüm Battle, ama ne kadar zengin olsam da, kız kardeşimin çok yakın arkadaşının evimde sürekli oturup bütün yemeğimi yemesine muhtemelen izin vermezdim."

"Benim bakış açım bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Tamam, tamam, tamam.

Bu adamı sevdim.

Karmaşık bir insandı. Zekiydi. Komikti. Centilmendi. Çok yakışıklıydı. İnanılmaz derecede iyi bir kardeşti. Kadınlara saygı duyuyordu. Koruyucuydu. Cömertti. Muhteşem bir çapkındı. Beni güzel buluyordu. Yaptıklarımı ilgileniyordu. Kitaplarımı okumuştı. Dürüsttü. Açık sözlüydü.

Bu adama aşık olabilirim.

Zor.

Ve sonsuza dek.

O da benim hakkımda aynı şeyleri hissettiğini mi söylüyordu?

"Eğer yarın da aklını başına toplamamış olursan, bu konuyu o zaman tekrar ele alırız," dedi ateşli hayallerimin arasına.

Kahretsin.

"Aklını başına mı getireyim?" diye tehlikeli bir tonda sordum.

Derin bir iç çekti.

"Pekala. Yarın," diye tersledim.

"O zamana kadar, sevgilim."

Bunu ona asla, asla, asla söylemeyecektim.

Ama bana "canım" diye seslendiği sürece her şeyine göz yumabileceğime oldukça emindim.

"Bu arada, 1946 yılına ait uşak defterlerinizde rüşvet bulmuş olabilirim. Sanırım o evde bir şeyler ters gitti ve iki uşak da bu işe karıştı ya da şahit oldular ve sessiz kalmaları için para aldılar. Yarın görüşürüz," diye veda ettim.

Sonra da bağlantıyı kestim.

"İşte böyle," dedim telefonuma.

Sobanın önünde, beyaz ve kıvı tüylerin birleştiği bir çemberin içinde uyuklayan Snowball (yani Gingerface, Snowball'ın Yin'ine karşılık gelen turuncu Yang'dı), başını kaldırıp bana baktı.

"Erkekler berbat," dedim ona.

Gözlerini kırptırdı.

"Daha da kötüsü, onun penisinin üzerine düşmeyi o kadar çok istiyorum ki, muhtemelen en az iki ay daha burada kalacağım..."

Snowball başını tekrar yatağa koydu ve uyumaya devam etti.

Bah!

Başka seçeneğim olmadığı için (ve o an kesinlikle düşünmeyi reddettiğim diğer nedenlerden dolayı), Bay Atkins'i tekrar aradım ve temizlik çalışmalarının durumu hakkında bilgi vermesini rica ettim, ancak endişelenmemesini, bu arada benim iyi olduğumu söyledim.

İşin iyi tarafı şu ki, Bay Atkins bariz bir şekilde rahatlamıştı.

Telefonu kapattıktan sonra, sobanın o rahatlatıcı sıcaklığını hissederken, hemen önümde duran kasaları, pencerelerin ötesindeki rengarenk karmaşayı ve bereketli yeşilliği görünce, yarın Battle'a giden bir trene bineceğimi anlayınca ben de rahatladım.

Ahh.

İşe geri döndüm.

BÖLÜM 14
YOLCULUK

Çok sinirlenmiştim.

Battle'ın kız kardeşlerinin önünde sinirlenmek istemiyordum doğrusu.

Ama gerçekten çok sinirlenmiştim.

Ertesi sabah oldu ve Tempie bizi trenin birinci sınıf (evet, birinci sınıf dedim) vagonuna bindirdi, sonra da yola koyulduk.

Birinci sınıf, sıradan yolcuların kullandığı vagonlardan sadece biraz daha lüks olsa da, çok daha sessizdi (vagonumuzda sadece bir kişi daha vardı). Ve tren hareket ettikten hemen sonra, atıştırmalık arabası getirildi ki bu daha güzeldi (çünkü normal sınıfta bazen hiç atıştırmalık arabası sunulmuyordu).

Yolculuğumuza başladıktan beş dakika geçmeden Tempie'ye biletler için ne kadar borcum olduğunu sordum.

"Bunu Battle ile görüşebilirsiniz," diye yanıtladı.

O an Battle'ı o akşam görene kadar beklemeye mi karar verdim?

Hayır, yapmadım.

Ona mesaj attım: "Uzaktayız. Tren biletleri için sana ne kadar borcum var?"

Bunun üzerine o da hemen şu mesajı gönderdi: "Bu konuyu tartışmayacağız."

Bu da elbette benim "Pekala, o zaman bu akşam yemeği ben ısmarlayacağım" diye mesaj atmama neden oldu.

Buna karşılık, elbette, "Kesinlikle hayır" diye yanıt verdi.

Bunun üzerine ben de elbette şöyle cevap verdim: "Hazırlıklı olun Bay 1933. Bu hanımefendi akşam yemeğini ısmarlıyor!"

Bunun üzerine o da elbette şöyle cevap verdi: "Yemek sırasında çantanıza bir kez bile bakarsanız, bu şakayı bitirmem için bana yalvaracaksınız."

Bunun cevabı... sanırım ne demek istediğimi anladınız, bana cinsel şantaj mı yapıyorsunuz?

Ve bana şu yanıt verildi: "Zorlanmadıkça hayır. Karar senin. Doğru olanı yapmanı öneririm, sevgilim."

Evet!

Sevgiliyi çekti!

Bu da beni çok kızdırdı.

"Her şey yolunda mı, Vivi?" diye fısıldadı Chassie.

Pencereden dışarıdaki güzel İngiliz kırsalına bakmayı bıraktım ve ona baktım.

"Evet, iyiyim," diye yalan söyledim.

"İyi görünmüyorsun," dedi Prue endişeyle bana bakarak.

O ve Chassie, Tempie ve benim karşımda oturuyorlardı.

"Pekala, şimdiden söyleyeyim, Battle ile kavga halindeyiz," diye itiraf ettim.

Prue'nun ağzı açık kaldı.

Chassie'nin gözleri kocaman oldu.

"Önemli bir şey değil," diye güvence verdim. "Sadece, gideceğim yazlıkta siyah küf var, o yüzden gidemiyorum. Battle'a söyledim. Bana The Downs'ta kalacağımı söyledi. Söyledi işte."

Onlardan hiçbirisi buna tepki göstermedi.

Ben de şöyle devam ettim: "Ona ödeyeceğim kirayı teklif ederek uzlaşmaya çalıştım..."

Üçünün de dişlerinin arasından tıslayarak nefes vermesiyle durdum.

Hatta Tempie bile!

Onların arasında baktım. "Ne?"

Chassie, büyük bir şok içinde, "Battie'ye kira mı teklif ettin?" diye fısıldadı.

"Misafirperverliğinizi kötüye kullanmak kabalıktır," dedim ona.

Şaşkın görünüyordu. "Ama... değilsin."

Vay be, bu insanların hepsine aşık oluyordum.

"Çok tatlısın Chassie, ama aslında öyleyim," dedim nazikçe.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu Prue endişeyle.

"Hayır," dedim hızla. "Kesinlikle değil. Sadece... oda ve yemek için hiçbir şey ödemiyorum?"

Onlardan hiçbiri buna da tepki vermedi.

Bu tartışmayı tekrar yapabileceğime emin değildim, özellikle de Battle'ı tekrar gördüğümde zaten yapacaktım.

Tam bu düşünce aklıma geldiği sırada Tempie, "Elbette ki, görevinizden istifa etmeniz gerektiğini biliyorsunuz," dedi.

Ona doğru döndüm. "Öyle mi?"

Siyah pantolonunun kumaşını düzeltti ve "O adam işte, Vivi. Ve ne demek istediğimi anladığına inanıyorum," dedi.

İçimde kötü bir his vardı, evet.

Gözlerime baktı. "Teklifi yapman yeter. Şimdi bırak bu konuyu."

"Zaten gitme fikrinden nefret ediyordum," dedi Prue, neredeyse huysuz bir ses tonuyla. "Hem gitsen, Snowball ve Gingerface ne yapacaktı?"

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, o kedicikleri özleyecektim. Evde evcil hayvanım yoktu. Evimi satın aldığımda köpek mi, kedi mi, yoksa her ikisi birden mi (ya da ikisinden iki tane) alacağıma karar vermeyi bekliyordum.

“Pekala, kalıyorum,” diye mırıldandım. “Ve bu mecbur olduğum için değil. Zaten ayrılmaktan çok korkuyordum.”

Prue neşeyle alkışladı.

“Ama şimdi bu akşam yemeği ben ısmarlayacağım diye tartışıyoruz, çünkü tren biletini ödememe izin vermiyor,” diye anlattım.

Prue'nun ağzı yine açık kaldı.

“Eğer bu olay bizden birinin başına gelseydi,” diye başladı Tempie, “aynı şeyi yapacağımızı düşünmek isterdim. Ama bilmiyorum. Bu olay bizden birinin başına gelmedi. Battie yaptı. En büyük olan Battie. Chassie'nin sıyrık dizlerini ve avuç içlerini temizleyecek ve bisikletten düştüğünde gözyaşlarını dindirecek bir personel dışında kimsenin olmadığını gören Battie yaptı. Babamın gelmeyeceğini ve annemin zaten Yunanistan'da olduğunu bilen Battie, Prue'nun o resim yarışmasını kazanıp kurdelesini aldığı gün orada olmak için üniversiteden arabayla geldi.”

Tamam, Battle'ın küçük Chassie'nin yaralarını nasıl temizlediğini ve bunun beni nasıl çok duygulandırdığını fazla uzatamam.

Başka halletmem gereken işler vardı.

"Resim yarışmasını mı kazandın?" diye sordum Prue'ye.

Omuz silkti.

Doğrusu, benden çok şey saklamıştı.

Ve bu yeni bilgiyle, ki bu onu hiç utandırmamalıydı, nedenini merak ettim.

Tempie konuşmaya devam etti. “Görüyorsun ya, artık önem verdiği insanlara, özellikle de kadınlara bakmak onun içine işlemiş durumda. Bunun sebebi daha zayıf, daha fakir olmamız ya da bunun gibi bir şey değil. Çünkü kader ona üç küçük kız kardeş verdi. Bunu yapmamak olmaz, Vivi. Bence bir şey sunma fırsatı bulup da bunu yapmamak ona fiziksel acı verir. Biliyorum ki duygusal acı da verir.”

Battle'ın cömertliğini yüzüne vurduğum için kendimi kötü hissetmeye başladığımda, o tamamen bana döndü ve devam etti.

“Bu yüzden sizden rica ediyorum, onu zorlamayın. Teklif ettiniz. Geri adım attınız. Tavrınızı biliyor ve siz de bundan faydalanacak biri değilsiniz. Ama yaptığınız şey bu değil. Ona ihtiyacı olan bir şeyi veriyorsunuz.”

“Pekala, tamam, akşam yemeğini ısmarlamayacağım,” diyerek pes ettim.

Tempie yavaşça gülümsedi.

İşte o zaman Chassie bombayı patlattı.

"Bu iyi bir şey, çünkü eğer deniz kenarındaki bir yazlığa gidersen Battie'nin sana tekrar tekrar aşık olması çok sakıncalı olurdu."

Donakaldım.

"Chassie," diye uyardı Tempie.

"Ne? Sanki hepimiz görmüyormuşuz gibi değil," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Şu an Chassie'nin "sana tekrar tekrar aşık oluyorum" sözüyle ilgilenecek vaktim yoktu, çünkü ele almam gereken bir konu vardı.

Bu yüzden Prue'ye dikkatlice baktım.

Gülümsüyordu. "Bu inanılmaz. Belki bir gün gerçek kız kardeşim olursun!" dedi ve alkışladı.

“O sadece flörtöz biri. O sadece... biz sadece... bu sadece bir—” diye kekeledim.

"Aman Tanrım," diye inledi Tempie. "Durun artık. Kardeşimin ortalıkta dolaşmasını izlemek bana yeter. Bunun ne olduğunu gizlemeye çalışmanıza dayanamıyorum. Gerçi, sürekli mide bulantısı yapmam formda kalmama yardımcı oluyor."

"Tempie!" diye çıkıştı Prue.

“Bence harika,” diye fısıldadı Chassie. “Sonunda Battie iyi bir kadın buldu. Biz onu seviyoruz. Bartie onu seviyor. Kediler onu seviyor. Ev de onu seviyor.” Bana tatlı bir şekilde gülümsedi. “Mükemmel.”

Ev beni sevdi mi acaba?

Ona da bir türlü ısınamadım.

"Henüz bir tarih bile belirlemedik," diye belirttim.

"Öyle de," diye karşı çıktı Prue. "Hayatımın en güzel randevularıydı. Hepsi The Downs'taydı. Kardeşim olmasaydı, her şeyin rüya gibi olduğunu düşünürdüm. Bunun yerine, biraz iğrenç bir rüya gibi."

Chassie kıkırdadı.

"Bunun senin için bir sorun olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordum Prue'ye.

"Kesinlikle," diye neşeli bir şekilde yanıtladı.

"Henüz çok az bir kısmı başladı bile."

Bunu söylediğimde Chassie'nin gözlerini devirmesi beni şaşırttı.

"Tamam, öyle oldu ama yeni ve belki de hiçbir şeye yaramayabilir," diye uyardım.

"Vivi," diye gülümsedi Prue neşeli bir şekilde, "Ben on iki yaşında değilim. Ve sen iyi bir insansın. Battie de öyle. Eğer işler yolunda gitmezse, ikinizin de kendi sebepleriniz ne olursa olsun, yolunda gitmeyecektir. Ama o sana karşı acımasız olmayacak, sen de ona karşı acımasız olmayacaksın, bunu biliyorum."

Chassie fısıltıyla, "Chelsea onun kendisine söylediklerini hak etti," diye ekledi.

"Biliyorum canım," diye onu temin ettim.

"Demek istediğim, bu ikiniz arasında kalacak," diye devam etti Prue. "Ve tıpkı onun her zaman kardeşim olacağı gibi, sen de her zaman arkadaşım olacaksın."

Bu bana çok büyük bir rahatlama sağladı, ona doğru uzandım, elimi tuttu, ellerimizi sıktık.

"Ve mide bulantısı geri döndü," diye mırıldandı Tempie.

Prue ve ben, Chassie ile birlikte gülerken, birbirimizi bıraktık.

Ben de telefonumu çıkarıp Battle'a mesaj attım.

Tempie bana epey laf söyledi. Bu gece cüzdanımı almaya gitmeyeceğim.

Talyn ailesiyle ilgili arařtırmalarımđan öğrendiğim birkaç şeyden biri de Battle'ın bir girişim sermayecisi olduğuğdu. Bu işe derinden dalmıştı ve baş döndürücü sayıda şirkete yatırım yapmıştı.

Bu yüzden muhtemelen oldukça meşgul olduğuğnu biliyordum.

Mesajıma yine hemen cevap verdi: "Harika. İyİ günler canım. Bu akşam görüşürüz."

Onun mesajına ve ondan gelen ikinci sevgi szcđđne bakınca, Londra'ya gitmeden önce neredeyse bir haftalık bir randevuda olduğuğmuzu fark ettim.

Ve şimdi bu durum yeniden başlayacak.

Bu yüzden gururumun bir kısmını ve çocukluğumda bana aşılanan şeyleri bir kenara bırakmak zorunda kaldım.

Hcremden birinci sınıf vagondaki kızlara baktım, eğlenceli bir gün geçireceğimizi ve Battle'ı yakında tekrar göreceğimi biliyordum.

Tamam aşkım.

Evet.

Buna değer.

Kensington'daki Burleigh House'da bulunan odamın özel banyosundaydım.

Dışarıda, altın sivri uçlarla süslenmiş siyah ferforje it, sarımsı çakıl taşları ve özenle budanmış ağaçlar, kabarık veya koni biçimli çalılar ve parlak kırmızı sardunyalar içeren saksılarla muhteşem bir görüntü vardı.

Bu ev iki yüz yıldır dklđđn mülkiyetinde olmasına rağmen, Battle onu bu milenyuma ait olmayan her şeyden arındırmıştı. Tamamen modern, minimalist, aydınlık, şık, sofistike ve klas bir yerdi.

Çok beğendim.

Paddington İstasyonu'nda bizi bekleyen bir şoförümüz vardı. Bizi büyük bir SUV'ye bindirdi ve muhteşem bir yer olan Kew'e götürdü. Orada ğle

yemeği yedik ve Tempie'nin yaklaşık on beş dakika içinde doyacağını bilmeme rağmen, Chassie mutlu olduğu için her şeyin üzerinden atladık.

Arabaya tekrar bindik ve eve götürüldük.

Prue bana turu yaptırdı.

Ev hizmetçisinin adı Bayan Pattinson'du.

Onunla tanıştım ve çok hoş biri gibi görünüyordu, kesinlikle hepimizin orada olmasından memnundu.

Uşak yoktu. Prue, Bayan Pattinson'ın haftada bir gelip evin detaylı temizliğini yapan temizlikçileri olduğunu, bunun dışında Battle'ın yemeğini getirdiğini, ona yemek pişirdiğini, kuru temizlemesini hallettiğini, yatağını yaptığını vb. açıkladı.

Sekiz yatak odası vardı ve hepsinin kendine ait banyosu bulunuyordu.

Ve hepsi muhteşemdi, benimki de dahil; mor ve bej tonlarında dekore edilmişti, yatak ucunda kocaman bir bayılma koltuğu vardı ve aydınlatması harikaydı.

Downs'taki gibi bir makyaj masası yoktu.

Ama ben kesinlikle itiraz edecek değildim.

Aşağıda buluşup bir şeyler içme ve Battle'ın dönüşünü bekleme vakti neredeyse gelmişti; dönüşünden sonra da akşam yemeğine çıkacaktık.

Onu görmeyi dört gözle bekliyordum.

Bartholomew banyo kapısının eşiğinde tembellik ediyordu.

Yeniden bir araya gelmemiz konusunda çok heyecanlıydı.

Şimdi uyuyarak ayılmaya çalışıyordu.

Ve bu sefer saçlarımın arasından birkaç seksi bukle dışarı kaçmış, alçak bir topuzun son rötuşlarını yapıyordum.

Akşam kıyafeti gerektiren bir seyahat için, elbette yumuşak yeşim yeşili satenden, dizimin hemen üzerinde biten, ince kesimli bir etek ve tek omuzdan düşen, bol ve salaş bir bluzdan oluşan bir kokteyl elbisesi getirmiştım.

Üstelik, sahip olduğum tek gösterişli mücevher ve ayakkabı olan elmaslar ve şampanya rengi topuklu ayakkabılarla da uyumlu oldu.

Ama aklım Chassie'deydi; bahçelerde son derece mutlu görünüyordu, ancak arabada sessizleşti, düşüncelere daldı ve eve vardığımız anda ortadan kayboldu.

Downs'tan ayrılmadan önce biraz panik halinde görünse de, o zamandan beri sakinleşmişti ve iyi olduğu izlenimini veriyordu.

Şimdi onu çok hızlı ve çok fazla zorladığımızdan endişeleniyordum.

Yatak odasının kapısına bir tıkırtı duydum ve "Girin!" diye seslendim, Prue ya da Tempie olduğunu düşündüm ama Chassie olmasını umdum, sadece beni almaya gelmiş olsa bile, takılmak ve sohbet etmek istiyorsa daha da iyiydi.

Kapının açıldığını duydum ve "Hemen çıkıyorum," diye seslenip o yöne doğru yöneldim.

Tam Bartie'nin üzerinden atlayacakken, o da kasvetli bir şekilde ayağa kalktı.

Bir ayağım onun üzerinde havada durduğu için, ayağımı yakaladı, beni hazırlıksız yakaladı, dengemi bozdu ve kısık bir çığlıkla yere savruldum.

Yine mi bu?

Harika.

Kendimi yakışıklı bir adamın kollarında buldum.

Battle'a baktım ve tüm dünyam düzeldi.

"Pekâlâ, sevgilim, madem kendini bana atacaksın," diye mırıldandı.

"Hayır" demek için ağzımı açtım ama sonra ağzımın meşgul olduğunu fark ettim, çünkü beni öpüyordu.

Beni hakkıyla öp!

Bunu anlamam yarım saniye bile sürmedi.

Kollarımı boynuna doladım, başımı daha da geriye eğerek onu ne isterse yapmaya davet ettim, ona teslim oldum ve dudaklarımı onun dudaklarıyla

keşfetmesine izin verdim. O da bu fırsatı değerlendirdi, dilinin ucu kıvrıma değene kadar araladım ve içeri girdi.

Aman Tanrım.

Karnım alt üst oldu, bacaklarım beni taşıyamadığı için boynuna daha sıkı sarıldım; hem tadı çok güzeldi hem de öpüşü daha da güzeldi.

O başını kaldırdığında, elim saçlarındaydı ve içimde derin bir arzu vardı.

Öpüşünün yarattığı sersemlikten sıyrılıp gözlerimi açtım, karşımda saf erkek güzelliğiyle karşılaştım ve fısıldadım, "Hey."

Ağzı ve gözleri yakından ve muhteşem bir şekilde gülümsüyordu.

"Hey," diye fısıldadı karşılık olarak.

Muhtemelen hayatında o kelimeyi hiç o şekilde söylememiştir, ama bana inanılmaz geldi.

"Kendini kollarımın arasına attığın için böyle oldu," dedi.

"Ben yapmadım—"

"Bu, The Downs'ta kalmayı kabul ettiğiniz için," diye devam etti.

Ve dudaklarını benimkine yaklaştırıp beni tekrar öptü.

Sağ.

Diğeri mi?

Mükemmel.

Bu?

Ateşli, vahşi ve çılgın.

Bir haftalık bir bekleyişin ardından, artık hazırдық.

Tanrım, ne kadar da hazır.

O bana saldırdı, ben de ona saldırdım.

Sonra geriye doğru itildim, duvara çarptım ve o da bana daha sert saldırdı, ben de aynısını yaptım.

Başını kaldırdığında ben nefes nefese kalmıştım ve şükürler olsun ki (öpüşmemizden ciddi şekilde etkilenen tek kişi olmak istemediğim için) o da ağır ağır nefes alıyordu.

"Tanrım, o ağzın beni mahvedeceğini biliyordum," diye homurdandı.
Of!

Beni çıldırtıyordu!

"Seksi davranmayı bırak," diye uyardım.

Dudaklarıma bakmayı bırakıp gözlerime baktı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Şu anda kız kardeşlerinle bir şeyler içiyor olmam gerekiyordu."

"Bekleyebilirler."

"Ve sonra onlarla akşam yemeği."

"Belki de bizsiz de devam ederler."

"Yapamazlar." Elimle saçlarından (yumuşak ve gür, bayıldım) çektim, düzelttim, sonra da çok güzel mavi takım elbisesinin yakasını düzelttim. "Panik yapmanı istemem ama sanırım bugün Chassie için fazla yorucu oldu."

Yavaşça başını kapıya doğru çevirdi.

Bunun duygusal acıya neden olacağını biliyorum.

Lanet etmek.

Gerçekten çok iyi bir insandı.

Bana aşağıdan baktı. "Geldiğimde gayet iyi görünüyordu."

"Gerçekten mi?"

"O, salonda Prue ile birlikte içki içiyor."

"Ah," diye mırıldandım. "Belki de aşırı hassas davranıyorum."

"Neden böyle düşündün?"

"Bahçelerden dönüş yolunda sessizleşti. Sonra Prue'nin turu sırasında ortadan kayboldu. Bu arada eviniz harika."

Dudakları seğirdi. "Bu arada teşekkür ederim."

"Rica ederim." İki elimle de yakalarıyla oynadım, parmaklarımın hareketini izlerken kendi kendime mırıldandım: "Belki de sadece Chassie'lik yapıyordu. Prue ile ben durmadan konuşuruz, Tempie de

söyleyecek bir şeyi varsa susmaz. Belki de sadece sessiz kalmaya çalışıyordu.”

Dikkatimi çekmek için bana sarıldı. "Bunu aklımızda tutacağız."

Başımı salladım.

Sonra başımı yana eğdim. "The Downs'ta kalmaya karar verdiğimi sana kim söyledi?"

"Prue bana daha önce mesaj attı."

Elbette.

Prue.

Biraz geri çekildi ve söze başladı: "Vivienne, eğer—"

Ama parmaklarımı dudaklarına götürdüm. Hatta hoş bir his bile verdi.

"Gururlu olabiliyorum," diye itiraf ettim.

Akıllıca davranarak dudaklarını kapalı tuttu.

Ellerimi onlardan çektim. "Hâlâ biraz rahatsız oluyorum ama atlatacağım."

"Güzel," diye mırıldandı.

"Ve cömertliğinizi yüzünüze vurduğum için özür dilerim," diye devam ettim. "Bu hiç hoş değildi."

"Canım."

Söylediği tek şey buydu, tatlı ve nazik bir ses tonuyla; ve her ikisinden de bolca içerdiği için, söylemesi gereken tek şey buydu.

Ona sıırttım. "Akşam yemeği konusunda geri adım attığım için bir öpücük alacak mıyım?"

"Ancak eğer o kapıyı kapatmamı ve sizi yarın akşam ya da cumartesi sabahı The Downs'a bırakana kadar kız kardeşlerimi görmememi istiyorsanız," diye duraksadı, "ya da cumartesi sabahı."

"Dalga geçiyor," diye şakayla karışık suçladım.

Omuz silkti.

Gözlerimi devirdim.

Tam o sırada dudaklarını benimkine değdirdi, bu yüzden yarıda bıraktım.

Havaya kalkarken, "Aşağı inmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Sadece rujumu sürüp çantamı almam gerekiyor."

İki iri eli sırtımdan kalçalarımaya kadar saten elbisemin üzerinde okşayarak, ardında bir ateş izi bırakarak yanımdan uzaklaştı.

Tam bir alay konusu.

Tuvalete dönerken köpekten başarıyla kaçındım.

Battle kapı aralığında uzanmış, rujumu sürmemi izliyordu.

"Ve sen bana alaycı diyorsun," dedi ben bunu yaparken.

Tüpü elimden alıp aynada ona baktım. "Ne?"

"Sevgilim, o elbiseyle nasıl görünüyorsun?"

Sanki kıcıımı görebiliyormuşum gibi kıvrandım.

"Eğer öyle bir eğiliminiz yoksa," diye başladı, "ki neyse ki az önce böyle bir eğiliminiz olmadığını keşfettim, bunu görebilmek için kendinizi zorlasanız bile, benimle aynı şekilde tepki vereceğinizi sanmıyorum."

Bu yakışıklı adam benim de yakışıklı olduğumu düşündü.

Tanrım, buna bayıldım.

Ona sıırttım ve rujumu sürmeye geri döndüm.

Onun beni izlemesi son derece erotikti. Hatta tüpü çantama atıp işim bittiğinde ona doğru yürümem bile.

Ama ancak elimi tutup beni kapıya doğru götürdüğünde, Bartholomew da ağır adımlarla yanımda ilerleyerek kız kardeşlerinin yanına gittiğimizde her şey tatlıydı.

Sıcak ve tatlı.

Bu, savaştı.

Ya da en azından benim için öyleydi.

Akşam yemeğinden sonraydı.

Battle ve ben yatak odamın içindeydik, birbirimize dolanmış, ergenler gibi (yine) birbirimize sataşıyorduk.

Ateşim yükselmişti, heyecanlanmıştım, onun sert ve hazır halini karnıma bastırılmış halde hissediyordum ve o hediye ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Parmaklarımın defalarca saçlarının arasından geçtiğini düşünürsek, saçlarının dağınık olması kaçınılmazdı.

Elini kalçamın tamamına koymuştu ve vay canına, orada olmak çok iyi hissettirdi.

Onu yatağıma sürüklemek üzereydim ki, çenemi avuçladı ve geri çekildi.

Battle'ın öpücüklerinin yarattığı sisin içinden kendime geldim ve gözlerimi açtığımda burnumun ucunu sevimli bir şekilde öptü, ama bunun ne anlama geldiğinden endişelendiğim için pek hoşuma gitmedi.

"O çilleri görür görmez, her şeyin bittiğini anladım," diye fısıldadı.

Tamam, önce ondan penetratif orgazm elde etmeyi düşünmüyordum.

Sözlü bir yanıt alacaktım.

"Savaş-"

"Ofise erkenden gidiyorum. Spor salonumuz var," dedi.

HAYIR!

"Ama yola koyulabilmek için erken ayrılmayı planladım," diyerek sözlerini tamamladı.

Hatta beklemek.

Beni bu halde bırakacak mıydı?

"Savaş-"

Dudaklarını benimkine değdirdi ve orada, "İyi uyu sevgilim," dedi.

Sonra elini kalçamdan kaydırıp belime doladı, sevgiyle sıktı, beni bıraktı ve kapıma doğru yürüdü.

Haklıydım, saçları seksi bir dağınıklık halindeydi.

Tanrı!

"Sen delirdin mi?" diye fısıldadım, hem hayal kırıklığıyla hem de öfkeyle.

Arkasını döndü ve bana muzip bir gülümsemeyle baktı.

Tanrı!

Beni öldürüyordu.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı, bana ne yaptığının gayet farkında olarak. "Yarın iyi eğlenin."

Ve daha sonra...

Bu kabadayı!

O gitmişti.

BÖLÜM 15

YOLCULUK

Ertesi öğleden sonra, kızlar trenlerine yetişmek için daha erken ayrılmış olduklarından, Battle kırmızı Audi Q8'iyle Londra trafiğinde yolunu bulana (konsantrasyonuna ihtiyacı vardı) ve M4'e çıkana kadar bekledim, sonra konuya girdim.

"Evet, François çok komik," dedim ona.

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Prue'nun en sevdiği tasarımcı," diye açıkladım. "Onu arayıp sergimizin açıldığını söyledi. Bizi şampanya ve havyarla karşılamıştı, bu arada havyar iğrençti. Yani havyardan bahsediyorum."

"Mm," diye mırıldandı keyifle.

"Sanki Galler Prensesi gelip onun çılgın tasarımlarını denemiş gibiydi. Prue çok şaşırmıştı. Onun kendisini bu kadar uzun süre uzaktan sevdiğinden haberi yoktu."

"Onu uzaktan mı sevdin?"

Bu hiç de eğlenceli değildi.

Zip.

Hiç bir şey.

Hiçbiri.

"Battle, o çok eşcinsel, o yüzden ona kardeşçe davranma."

Battle hiçbir şey söylemedi, ancak rahatladığını fark ettim.

Çok iyi bir kardeş.

Ama belki de bazı durumlarda aşırı baskıcı bir baskı olabilir.

Belki de tüm iyi kardeşler böyledi.

“Sanırım içine dört bin pound harcadı,” diye bilgilendirdim onu. “Dört yüz poundu da şu kıvrımlı kısımları olan çılgın siyah örgü bereye harcadı. Ahtapota benziyor. Ona çok yakışıyor.”

Gülümseyerek, "Belki de bu yüzden sizi şampanya ile karşıladı," dedi.

“Belki bir kısmı öyledir,” diye onayladım. “Ama yine de ona çok düşkün. Sanırım onun çevrimiçi mağazasının müdavimi olduktan sonra biraz yazışmaya başladılar. Onun böyle takdir edildiğini görmek gerçekten harika bir şeydi. Keşke sen de görebilseydin.”

"Ben de," diye mırıldandı. Sonra, "Chassie nasıldı?" diye sordu.

“Tamam. Dün bahçelerde daha iyiydik. Ama neyse.”

“Dün akşam yemekte söylediklerinizi not aldım. Dalgın görünüyordu.”

Evet, yaptı.

"Katılıyorum."

“Ama travma geçirmemişler.”

"Buna da katılıyorum."

"Göreceğiz," diye mırıldandı, endişesi açıkça belliydi.

“Gitti. Bahçelerin tadını çıkardı. Hepinizle birlikte olmaktan çok mutlu olduğunu biliyorum. Her şey yoluna girecek.”

"Hmm."

"Bu konuda yorum yapmak bana düşmez ama bence geri çekilip onun düşünmesine izin verelim."

Elini bana doğru uzattı, ben de elini uzattım ve o da parmaklarını elimin etrafına dolayarak uyluğuna koydu.

Güzel.

"Üç yıldır düşünme fırsatı buldu canım," diye belirtti.

Zorla nefes verdim.

"Ama artık onu daha fazla zorlamayacağım," diye kabul etti. "En azından hafta sonu için."

"Şey, az önce söylediğime dönecek olursak, şöyle bir fikrim var: Prue'nun gelecek hafta Ravenna ile bir randevusu var, benden de onunla gitmemi istedi ve düşündüm ki, eğer Prue da kabul ederse, Chassie'den de bizimle gelmesini isteyebiliriz."

Elimi hafifçe sıktı. "Mükemmel."

Sonra elimi kucağıma koydu, bıraktı ve kendi elini direksiyona geri koydu.

Onunla el ele tutuşmayı çok sevsem de, beni bırakmasına da minnettardım. Londra'dan yeni çıkmıştık, cuma trafiği idi ama M4'teki trafiğin her zaman yoğun olduğunu fark etmiştim. Dikkatini dağıtmadan direksiyona odaklanmaya niyetli olmasına sevindim.

"Chelsea'den daha da nefret etmenize neden olma riskini göze alarak..." diye başladı.

Aman Tanrım.

"Ne?" diye çıkıştım. "Başka bir şey mi yaptı?"

"Hayır. Sadece Fitzzy ve Patsy'nin genellikle Cuma ve Cumartesi günleri, ayrıca Pazar sabahları izinleri oluyor. Emily'nin ise Pazar ve Pazartesi günleri. Chelsea, Rally ve Court geçen hafta sonu gösteriye katıldıkları için izin günlerini kullanamadılar."

Of!

"Chelsea bunu biliyor muydu?" diye sordum.

"Olası değil. Yine de umursamazdı."

Tanrım, o kadın...

"Dolayısıyla, Tempie onlara telafi etmeleri için Perşembe günü izin verdi," diye devam etti. "Ve telafiyi tamamen sağlamak için Salı gününe kadar işe geri dönmeyecekler."

"Pekala."

“Bu da demek oluyor ki Tempie muhtemelen bu akşam için köye gidip bize bir köri yemeği alacak ya da balık ve patates kızartması alacak ve salıya kadar her şey çok rahat geçecek. Kahvaltı için bize kruvasan veya benzeri bir şey bırakmış olacaklar ama öğle ve akşam yemeklerini dışarıda yiyeceğiz veya paket servis alacağız.”

Ona bakmak için döndüm.

“The Downs civarında çok güzel restoranlar var,” dedi. “Yarın seninle birlikte mükemmel biftek yemekleri sunan bir bara gidebiliriz diye düşündüm.”

“Battle, ben yemek yapabilirim.”

"Üzgünüm?"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Tatlım, yemek yapmayı biliyorum," diye tekrarladım.

Ama ona "tatlım" dediğim anda, araçtaki atmosfer birdenbire bal gibi oldu. Yoğun ve tatlı bir hal aldı.

O güzel sözlere rağmen devam ettim: "O biftek yemeğini alırım, ama Emily mutfağını kullanmama izin verirse, biraz yumurta çırpıp tost hatta krep bile yapabilirim. Öğle yemeği için kesinlikle sandviç veya büyük salatalar hazırlayabilirim. Akşam yemeği için de çok çeşitli seçeneklerim var."

Birden kaşlarını çattı.

Ben de "Ne?" diye sordum.

"Bu, benden borcunu ödeme girişimin mi?"

Aman Tanrım.

Bu adam.

“Hayır, Battle, aşçısı, uşağı ve hizmetçisi olmayan normal insanlar böyle yapar. Kendi yemeklerini kendileri yaparlar. Neyse, sadece yemek yapmayı sevmekle kalmıyorum, Emily'nin mutfağında yemek yapmak bir hayal olurdu. Birincisi, şef mutfağı. İkincisi ise, tarih meraklısıyım. Sayısız

dük ve düşes, kont ve kontes, baron ve barones vb. beslemiş bir mekanda yemek yapmak çok eğlenceli olurdu.”

“Emin misiniz?”

"Evet, Battle, bundan eminim."

“Bu akşam olmaz, ben köri ya da balık ve patates kızartması yemeyi dört gözle bekliyorum, ya da yarın da olabilir, ama isterseniz Pazar ve Pazartesi günleri yiyebilirsiniz.”

“Harika,” diye yanıtladım ve ardından, “Peki, Tempie The Downs'taki personeli mi yönetiyor?” diye sordum.

"Tempie, The Downs'ı yönetiyor."

İlginç bir yanıt.

"Aralarında bir fark var mı?"

“Hayır ve evet. Hayır kısmı şu ki, personeli yönetmesi gerekiyor, ki aslında gerekmiyor. Fitzzy ve Patsy her şeyle ilgileniyor, ancak Tempie'ye rapor veriyorlar. Tempie maaş bordrosunu yönetiyor. Ve Fitzzy ile birlikte evin muhasebe kayıtlarını tutuyor. Ayrıca The Downs'ın tüm işletmelerini de yönetiyor.”

“İşletmeler mi?”

Bana şöyle bir baktı. “Tarlalarımızın bir kısmını komşu çiftçilere kiralyoruz. O bununla ilgileniyor. Ancak, The Downs'ta yüzyıllardır Lincoln Longwool koyunlarından oluşan bir sürü var. Onları yetiştiriyoruz, yünlerini satıyoruz. Ya da Tempie'nin işe aldığı çobanlar yetiştiriyor. Ayrıca köydeki ana caddede bitişik altı binamız var. Zemin katlarını dükkan, üst katlarını ise daire olarak kiralyoruz. Tempie bunları da yönetiyor. Dükalık ayrıca mülkümüzün en kuzey ucunda dört kulübeye de sahip. Bunlar eskiden kiracı kulübeleriydi. O bunların kiralarını da yönetiyor. The Downs gelir getiren bir mülk ve Tempie bunların hepsinden sorumlu. Esasen o bizim kahyamız.”

"O, hostes mi?"

"Evet."

"Yani ona kabin görevlisine e-posta gönderiliyor mu?"

"Bu tür amaçlar için The Downs'a gelen tüm e-postaları inceleyen bir personelimiz var, bu yüzden gereksiz e-postaların arasından seçim yapmak zorunda kalmıyor. Ama evet, eğer işlem yapılması gereken bir şeyse, o da alıyor."

"Demek e-postamı Prue'ye ileten Tempie'ymiş," diye mırıldandım.

"Üzgünüm?"

"Prue ile böyle tanıştım. Kabin görevlisinin e-posta adresini ele geçirdim ve benim e-postam da Prue'ye iletildi."

"Tempie muhtemelen kitaplarınızdan hoşlandığını biliyordu."

Şüphesiz.

Bu, Tempie'nin bir işi olduğu ve bunun büyük bir iş olduğu anlamına geliyordu. Chassie'nin eskiden gelişen bir çiçekçi dükkanı vardı, ancak şimdi bahçeleri yönetiyordu ve bu da büyük bir projeydi. Her gün, yağmurda veya güneşli havada, oradaydı. Ama Prue, boş zamanlarını değerlendiren bir hanımefendi gibi görünüyordu.

Hiç sormamıştım, çünkü Talyn ailesine benzer insanlarla daha önce hiç muhatap olmamıştım.

Gerçi, üçünün de sadece The Downs'tan geçindiğini ve günlerini rastgele şeyler yaparak geçirdiğini varsaydığımı itiraf etmeliyim.

"Scotty ve Harry güvenlik görevlisi mi?" diye sordum.

"Bir bakıma öyle," dedi Battle. "Çoğu zaman Londra'dayım ve Fitzy'nin her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyorum. Ancak o büyük ev ve içindeki her şey, özellikle de en kıymetli varlıkları olan kız kardeşlerim, Fitzy ve Patsy, ben uzaktayken hepsinin güvende olduğunu hissetmem gerekiyor."

Tamam aşkım.

Evet.

Bu yüzden baskıcı ve aşırı koruyucu olmak iyi bir şeydi.

O, yoluna devam etti.

“Scotty ve Harry, kahyanın kulübesinde yaşıyorlar; orada yaşamasalar muhtemelen kiraya verirdik. Ve hayır, hizmet etmeleri için onlara ihtiyacımız yok. Ama evet, sadece etrafta adam bulundurmak için değil, aynı zamanda boruların sızdırmadığından emin olmak ve sızdırıyorlarsa tamir etmek için de adamlara ihtiyacım var. İkisi de her işe el atan kişiler, ama varlık göstermek de bu işlerden biri. Düzenli görevlerinin bir parçası da mülkü her gün devriye gezmek. Burası bir kale değil. Kaçak avcılar gelebilir. Fotoğraf çekmek isteyenler de olabilir. Ve her zaman birilerinin kötü bir şey yapmak istemesi tehdidi var, ancak bu tehdidin çok az olduğunu vurgulamalıyım. Köy halkı, ihtiyaç duyulduğunda hemen orada olduklarını biliyor. Ve izleyen herkes, kendilerine ve aileme bakabilecek iki güçlü genç adamı fark edecektir.”

Hım.

Bu adama aşık olabilirim.

Zor.

Ve sonsuza dek.

Battle sözlerine şöyle devam etti: "Her zaman nöbetçi bir kişi var. Tempie onların izin günlerini ayarlıyor."

"Giriş kapısında konuşmacınız için güvenlik sağlıyorlar mı?"

“Hayır. Kapı, Tempie veya Fitzzy'nin misafir, işçi veya kim gelirse gelsin haber verdiği dışarıdan bir yüklenici tarafından 7/24 gözetim altında tutuluyor. Kapıya gelen herkesle gereken şekilde ilgileniyorlar. Birinin halledilmesi gerekiyorsa Scotty veya Harry'yi bilgilendiriyorlar. Ya da çok ciddi bir durum ortaya çıkarsa doğrudan polisle iletişime geçiyorlar.”

“Doğru. Kimlik belgelerinin doğruluğunu kontrol edebilirler mi? Mesela pasaport veya ehliyet gibi?”

“Evet. Bu tür işleri yapan en iyi firmalardan biri ve bu nedenle oldukça pahalılar.”

Eminim.

"Merakınızdan mı soruyorsunuz, yoksa başka bir amaçla mı?" diye sordu.

"Çıkar için," dedim. "Başka ne amacım olabilir ki?"

"The Downs'ta kendinizi güvende hissetmiyorsunuz."

Onun bu yorumu beni şaşırttı. "Neden kendimi güvende hissetmeyeyim ki?"

"Hristiyan kelimesini anmanız meselesi var."

Ahh.

"Söylediklerimi unutun," diye emrettim.

"Sana ilgi gösterdi mi?"

"Onu sadece iki kez gördüm ve sanırım o beni hiç görmedi."

"Seni gözden kaçırmak imkansız canım, tıpkı çok güzel kalçaların, olağanüstü uzun bacakların ve muhteşem saçların gibi."

Söylediği her şey çok hoştu.

Ancak...

Hatta beklemek.

Acaba Hristiyan'dan bahsetmemden dolayı mı sinirlenmişti, çünkü o...

Kıskanç?

"Christian'ın beni stüdyoya yürürken görmüş olsa bile, bana hiç ilgisi olmadığına eminim."

"Bundan oldukça emin olabilirsiniz çünkü...?"

Tam o tuzağa düştüm.

"Sadece... bir kız bilir."

"Mm."

Bu oldukça şüpheli bir uğultuydu.

Şüphe duymak için haklı sebepleri vardı.

Ve onu böyle tutmak için sebeplerim vardı.

"Nazikçe rica edersem, konuyu kapatır mısınız?" diye sordum.

"Bunu kibarca mı soruyorsunuz?"

"Evet."

"Öyleyse, evet."

Rahatladım.

"Şimdilik," diyerek sözlerini tamamladı.

Artık rahatlamayı bırakmıştım.

Ama şimdilik, elde edebildiğimle yetineceğim.

Birkaç dakika sessizce araba sürdükten sonra, "Çarşamba günü telefonu yüzüme kapatmadan önce uşak defterleriyle ilgili oldukça şok edici bir şey söyledin," dedi.

"Telefonu yüzünüze kapatmadım. Konuşmayı bitirmiştik."

"Hoşça kal dedin mi?"

Yapmadım.

Çoğunlukla telefonu yüzüne kapattığım için.

Cevap vermemeye karar verdim.

Konuyu geçiştirdi ve "Sence iki uşağa rüşvet mi verildi?" diye sordu.

"Onlara üç yüz pound ikramiye verildi. Yıllık maaşları kırk pounddu. Enflasyona göre ayarlandığında, bu ikramiyeler on bin pounda denk geliyordu. Detaylarını ezberleyecek kadar incelemedim ama dikkatlice inceledim ve o defterde başka hiçbir personele ait ikramiye görmedim. Yıllarca süren harcamaları kapsıyor. Tek bir ikramiye bile yok. Bunlar hariç. Ve bunlar, Marie'nin The Downs'ta bir şey olduğuna dair kaydından bir gün sonra kaydedilmişti."

"Bu gerçekten şüpheli görünüyor."

"Tahminimce, olanları gördüler ve ağızlarını kapalı tutmaları için para aldılar."

"Bir şeyler öğrenmek için hangi yolu izleyeceksiniz?"

"Yerel gazeteye gidin ve arşivlerine bakın. Belki o dönemde bir haber yayınlanmıştır."

"Gazeteye gidip arşivlerini görmek isteyecek misin?"

"İstiyorum ama beklemem gerekebilir. Görüyorsunuz, aşırı korumacı bir düküm var ve ona aptalca bir şekilde yazılarımın onayını verdim. Onun

malikanesinde gerçekleşen hain işleri ortaya çıkarmamı, bunları bir kitapta kaydetmemi ve tüm dünyanın görmesi için yayınlamamı isteyeceğinden emin değilim.”

Gölerek karşılık verdi.

Sonra da ısrarla, “İzini takip et Vivi. Seksen yıl önceydi. Olayla ilgili herkes muhtemelen ölmüştür. Ne ortaya çıkaracağına bakacağız ve bir şey bulursan onunla ilgileneceğiz.” dedi.

Hayır.

Daha önce yanılmışım.

Bu adama hem çok derinden hem de sonsuza dek aşık olamazdım.

Bu adama fena halde aşık oluyordum. Ve bu aşk sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu.

Ve o kız bendim.

Bu tür şeylerin kamuoyuna açıklanması gerektiğini düşünen kız, böylece her iki taraf da neyle karşı karşıya olduklarını bilebilsin diye böyle şeyler söylüyordu.

Ben de bunu ortaya koydum.

"Sizi gerçekten çok sevdim, Burleigh Dükü Battle Talyn."

Anında tekrar elini bana uzattı.

Benimkini içine koydum.

Sonra onu aldı, çevirdi ve bileğimin iç kısmını öptü.

Kolumdan aşağı doğru hafif bir sıcaklık yayıldı, derin bir sevgi hissiyle yumuşadı.

Bu bana verebileceği en iyi cevaptı, ama o daha da iyisini yaptı.

"Ben de sizi çok beğeniyorum, Sayın Vivienne Dupree, çok satan roman yazarı."

Elimi göğsüne bastırdı, sonra tekrar kucağıma koydu.

O anın, yayabileceği tüm sıcaklık ve incelikle, birkaç kilometre öteye kadar aramızda kalmasına izin verdim.

Ardından, "Size başka bir şey sorabilir miyim?" diye rica ettim.

"Bana her şeyi sorabilirsin, sevgilim."

Onu gerçekten çok sevdim.

"Prue'nun çizim yaptığından bahsettiniz. Tempie de bahsetti. Ama Prue bunu hiç dile getirmedi."

Gözle görülür şekilde şaşırmıştı. "Yapmadı mı?"

"Bana kedileri olduğunu da söylemedi. Ona sorduğumda, altı kedisi olmasının beni deli bir kedi sever olarak düşündüreceğini sandığını söyledi. Okulda yaşadıklarını anlattıktan sonra anladım. Birinin onu garip bulması ve bunu istememesi... Ama çizim yapmak garip bir şey değil, bu yüzden bana hiç söylemediği ve çok yetenekli olduğu gerçeğiyle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu konuda çok iyi değil. Olağanüstü yetenekli."

"Yani bunu benden neden sakladığını anlamıyorum. Belli ki bu onun özel bir şeyi."

Battle, "Kahretsin!" diye mırıldanana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Ne?"

"Evet, resim çiziyor. Ayrıca yazıyor da."

Aman Tanrım.

Prue'nun bana hiç söylemediği bir şey daha.

"Yazıyor mu?"

"İkisi de. O, çizgi romanlar üretiyor."

Aman Tanrım.

"Cidden?"

"Normalde okuduğum türden olmasalar da, hepsini okudum ve hepsi muhteşem. Belki önyargılıyım ama sanmıyorum."

"Bilim kurgu mu? Fantastik mi? Gotik mi?"

"Fantastik romantizm. Periler, ejderhalar ve benzeri şeyler. Görsel betimlemeler çok güzel ve hikayeler derinlikli."

"Bir menajer veya yayınevi aradı mı?"

Bana şöyle bir baktı ve bir şey söylemesine gerek kalmadı çünkü bakışından her şeyi anladım.

“Söylemedi,” dedim yüzündeki ifadeden anladığımı. “Yine yeteneklerini saklıyor. Ve bana söylemedi çünkü... bilmiyorum. Belki de yayıncılık bağlantılarım için beni kullandığımı düşünebileceğimi, ya da çalışmalarının yeterince iyi olmadığını düşündüğünü, ya da okulundaki o kahrolası sürtüklerin ve onu onlardan korumayan o kahrolası babanın ona düşündürdüğü her neyse, öyle düşündüğünü sanıyor.”

Savaş alanı yeniden sessizliğe büründü.

Ve fark ettim ki, ağzım kontrolümden çıkmıştı.

Bu yüzden hemen hasar kontrolüne giriştim.

“Bana ‘senin o lanet olası baban’ demek bana düşmezdi. Onu hiç tanımadım ve baban hakkında böyle şeyler söylememeliydim. Ama onun kararının Prue üzerindeki etkisinin beni gerçekten üzdüğünü gizleyemem. Tempie bana daha fazlasını anlattı. Nasıl pijama partilerine gidemediğini, partilere davet edilmediğini. Gerçekten çok kötü olmalıydı, ama o müdahale etmedi. Ve o kadar kötü olmalıydı ki, Prue otuz bir yaşında ve evine iki saatlik tren yolculuğu mesafesindeki butiği olan, hayran olduğu tasarımcıyla yeni tanıştı.”

“Lanet olası babam tam bir pislikti. Bu gerçeği dile getirmene itirazım yok. Ama Vivi, eğer düşüncelerini özgürce ifade edebileceğini düşünmüyorsan bu iş yürümez. Bunu zaten bildiğini sanıyordum ve bu, sana beni çeken birçok şeyden biriydi. Birçoğu bana yaranmak için etrafımda dolandır. Sen ise en başından beri bunu yapmadın. Bu çok ferahlatıcı ve inanılmaz derecede çekiciydi.”

Kuyu.

Vay canına.

Yüzüm kızardı mı?

“Her konuda aynı fikirde olmayacağımız açık,” dedi. “Ancak aynı fikirde olmadığımız durumlarda bunu tartışabilecek kapasitemizin de

olduğu açık. Ve seninle tanıştığımndan beri bu konuda aklımı sorguluyorum, ama gerçek şu ki, seninle kürek çekmekten keyif alıyorum. Bunu her yaptığında zekâ, güçlü irade ve cesaret gösteriyorsun. Bu yüzden lütfen bu alışkanlığını şimdi bırakma.”

Tamam aşkım.

Bu adama aşık olmak için İngiltere'yi baştan sona arabayla geçmek yeterli olabilirdi, bunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Vay canına, başım büyük dertteydi.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlaştık canım."

"Muhteşem."

"Ve aynı akıl hastalığını paylaşıyor olabiliriz, çünkü ikinizle atışmak çok eğlenceli bence."

"Biz tartışmayız."

"Savaşıırken, sürekli tartışıyoruz."

"Sözlerimiz var."

"Pekala Majesteleri, nasıl bakmak isterseniz öyle bakın," diye takıldım.

Bana susturucu bir bakış attı.

Ona sııttım.

Sonra ben de, "Az önce de tartışmak üzerine birazcık tartıştık," diye belirttim.

Derin bir iç çekti.

Konuyu uzatmadım ve "Umarım köri yemeğidir. En son İngiltere'de olduğumdan beri gerçekten iyi bir köri yemeği yemedim." dedim.

Bunun üzerine, birkaç dakika içinde gösterge paneli çalmaya başladı.

Tempie telefonu açtı. "Her şey yolunda mı?"

Battle, "Vivi bu akşam yemekte köri istiyor," diye belirtti.

"Savaş!" diye çıkıştım ve dönüp onun kaya gibi sert pazularına vurdum.

"Özellikle dikkat etmeniz gereken bir şey var mı?" diye sordu Tempie gösterge panelinin arkasından.

Battle bana doğru kaşlarını kaldırdı.

"Ne istersen al," dedim. "Balıkçıya gitmek istersen, o da olur."

"Zaten köri yiyecektim," diye yanıtladı Tempie.

Battle kaşlarını tekrar bana doğru kaldırdı.

O da yola dikkat etsin diye, ben de emrimi verdim.

Uzun sürdü.

Battle, olayın sonunda kıkırdıyordu.

"Görünüşe göre hafta sonu atıştırmak için bolca artığımız olacak," diye mırıldandı Tempie, ben yemeğimi bitirdikten sonra. "Zihnimin çelik gibi sağlam olduğunu düşünüyorum, yine de unutmamak için hepsini bana mesaj olarak gönderebilirsin belki."

"Tamam, Tempie," dedim.

"Harika. Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet, canım. Yakında görüşürüz," dedi Battle.

"Ta-ra," diye yanıtladı Tempie ve telefonu kapattı.

"Bu gereksizdi," dedim onun gittiğini anladığım anda.

"Zaten köri yiyecekti," diye belirtti.

Oturduğum yerde homurdandım ve kollarımı kavuşturdum.

"Şimdi de istediğini elde ettiği için sinirleniyor," diye mırıldandı ama sesi eğlenmiş gibiydi.

"Aman Tanrım, lütfen susun."

"Nasıl istersen, canım."

Çok eğlendim.

Of!

Ben de susmaya karar verdim.

Tabii ki bu durum sadece yaklaşık beş mil sürdü, ardından Tempie'ye köri siparişimi mesajla iletmek için yaklaşık beş mil daha yol kat ettim.

Sonra François'nın mutlaka denemem gerektiğini söylediği o şeffaf mor ucube elbiseyi paylaşmak zorunda kaldım ve denedim ama satın almadım, hem de iki bin pounda mal olduğu için değil. Tam bir ucube olduğu için.

Peki ben bunu anlattıktan sonra Battle ne sordu?

"Şeffaf mıydı?"

Çünkü...

Elbette yaptı.

Ve ben de tam olarak bu tuzığa düşmüştüm.

BÖLÜM 16

YÜRÜYÜŞ

O gece yatakta uzanmış, karanlık tavan örtüsüne bakıyordum; oda ay ışığıyla aydınlanmıştı, iki kedi de vücuduma kıvrılmıştı.

Gecenin sonunda beni odama kadar uğurlarken kapımda bana yaşattığı öpüşme seansından sonra vücudum hala titriyordu.

Londra'daki evindeki odamda olduğu gibi, her şey tutkulu ve yoğundu ve ilk öpüşmemiz gibi, sonunda beni duvara yasladı, böylece duvar beni destekledi ve elleri de istediği gibi dolaşabilsin diye serbest kaldı.

Ellerim de etrafta dolaştı.

İkimizin de ağzı aynı şekildeydi.

Şöyle diyebiliriz ki, eğer ben ruj sürmüş olsaydım, yakasında kesinlikle ruj izi olurdu.

Ama sonra başımı yana eğdi, tepemden öptü, ardından alt dudağımı başparmağıyla okşadıktan sonra, "Kahvaltıda görüşürüz tatlım," dedi.

Ve ağır adımlarla uzaklaştı.

Yavaşça yürüdü!

Uzak!

Şimdi, Londra'daki evde kız kardeşleri benimkine yakın odalarda kalırken, ilk seferinde benimle oraya gitmeme kararını nasıl verdiğini görebiliyorum.

Evet, o da çok büyük bir evdi.

Ama The Downs kadar büyük değildi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Tüm yatak odaları güney kanadının köşesinde toplanmıştı ve onunkisi en ucundaydı, benimki ise tamamen farklı bir kanattaydı ve bildiğim kadarıyla duvarlar çok sağlam ve neredeyse tamamen ses geçirmezdi, peki neden şimdi oraya gitmiyordu?

Bu konuyu araştırdığımız konusunda hemfikirdik.

Bunu yapmaya karar vermeden önce bile bu konuyu araştırıyorduk.

Londra'dan dönüş yolculuğumuzda, sonunda ona trendeki konuşmadan ve kız kardeşlerinin de onayını aldığımızdan bahsettim.

Peki... neler oluyordu?

Flört etmek eğlenceliydi.

Şakalaşmak da eğlenceliydi.

Ama bu bir işkenceydi.

"Boş ver gitsin," dedim Snowball ve Gingerface'e.

Hareket etmediler.

Ben yorganı kenara atıp kalktığımda öyle yaptılar.

Tuvalete gittim.

Onlar da benimle geldiler.

Işıkları açtım, parlaklığa karşı yüzümü buruşturdum ve aynaya doğru yürüdüm.

Ben seksi gecelik giymeyi seven bir kadın değildim.

Evet, birkaç tane vardı ama hiçbirini yanımda getirmemiştim.

Bu nedenle, ekose desenli bir pijama şortu ve destekli bir atlet giyiyordum.

Saçlarım tekrar atkuyruğu yapılmıştı, yüzüm ise nemlendiriciyle temizlenmiş ve parıldıyordu.

Ben seksi bir kedi yavrusu gibi görünmüyordum.

Üniversite öğrencisi gibi görünüyordum.

"Ulk," diye inledim, saçımın at kuyruğunu çözüp kabarttım.

Daha iyi, ama mükemmel değil.

“Neyse,” diye tersledim ve yanımda oturan, bana merakla bakan Snowball ve Gingerface’e baktım.

Öyle de yaparlardı.

Bu bizim protokolümüz değildi.

"Hadi yapalım şunu," dedim, cesareten çok kibirle.

Eğer Battle bunu istemiyorsa, daha yavaş ilerlemek istiyorsa, kontrolü elinde tutmak istiyorsa, bu yürüyüşü yaptığım için tamamen aşağılanmayacağım bir şekilde bana bunu söyleyeceğini biliyordum.

Ama eğer benden açık bir onay alması gerekiyorsa, ki o gece sıkı kalçalarına dokunduktan sonra bunu bildiğini sanıyordum, o zaman pijamalarımın kapısını çalmamda bir yanlış anlama olamazdı.

Işıkları söndürdüm ve ben ve kediler, muhtemelen karanlık olduğunda herkesin boyunlarını kırmadan odalarına girip çıkabilmesi için sürekli açık bırakılan alçak zemin lambalarıyla aydınlatılmış karanlık koridora çıktık.

Hayatımda yaptığım en uzun yürüyüşte kediler peşimden koştular.

Yol boyunca üç kez fikrimi değiştirdim, hatta bir keresinde vazgeçtim diyebiliriz.

Ama Battle'ın kapısına kadar gittim ve kapının yarı aralık olduğunu, aralıktan bir ışık geldiğini gördüm.

O da benim yaptığımı yaptı.

Ona göre, Baby Blue'nun pençeleriyle ve karşıt başparmaklarıyla kapı koluyla uğraşmasına gerek kalmadan yanına gelebilmesi için kapıyı aralık bırakmıştı.

Ve ben elimi kaldırıp kapıyı çalmaya cesaret edemediğim önce olan da buydu.

Snowball ve Gingerface onun odasına sinsi sinsi girdiler.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Kapı aniden açıldı.

Gözlerim birden yukarı fırladı.

Battle, ince çizgili lacivert bir pijama pantolonu giymişti.

Ve olay bu kadarla kaldı.

Geniş göğsü, hayatımda gördüğüm en mükemmel koyu göğüs kıllarıyla süslenmişti.

Ağzım kurudu ve tekrar bayılacağımdan neredeyse emindim.

Neyse ki Battle'ın kolu belime dolandı ve beni odasına öyle bir güçle çekti ki, çığlık atmak üzereydim ama ağzım otomatik olarak sesimi yuttu.

Kapıyı arkamdan sertçe çarptı...

Çarptı!

Ve beni, hâlâ kollarında, odasında geriye doğru yürütürken, bakışları gözlerime kilitlenmişti.

"Artık dalga geçilmesinden bıktın mı, sevgilim?" diye mırıldandı.

O...

Öyle mi yaptı...!

...beni o yürüyüşü yapmaya mı zorladınız?

Bunu maçıma kazanmak için mi yapıyor?

Oynadığımı bilmediğim (tamam, biliyordum) bir oyun mu?

"Sen tam bir pisliksin, Lord Dük," diye çıkışmaya çalıştım ama nefes nefese kaldığım için sesim boğuk çıktı.

Yavaş ve şeytani bir gülümsemeyle bana onu ilk gördüğüm anı hatırlattı.

Kötü adam.

Yağmacı.

Haydut.

İç çamaşırım sıırılsıklam oldu.

Başını eğip beni öptü.

Öpüşme sırasında döndü, düştü, ben de onunla birlikte düştüm ve yatağa sırt üstü uzandı, ben de onun üstüne çıktım.

Evet.

Sevimli.

Zirvede uzun süre kalamadım.

Bizi yuvarlayarak üstte kaldı.

Vücut sıcaktı ve ağırdı.

Çok daha güzel.

Öpüştük. Dokunduk. Sarıldık.

Bu durum uzun sürmedi, ellerini iç çamaşıırına soktu, yukarı doğru itti ve hop! gitti.

Dudakları boynuma değdi, aşağı doğru kayd ve meme ucumu kavradı.

Güzel.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

Dilinin meme ucunda yaptıklarına o kadar kapılmışım ki, elinin karnımdan aşağı, pijamamın içine kaymasını fark etmedim, ama elinin külotuma bastırıp aşağı doğru, etrafına dolanmasını ve uzun parmağıyla beni doldururken meme ucumu sertçe emmesini kesinlikle özlemedim.

"Aman Tanrım, Battle!" diye haykırdım.

Ağzımı öpmek için hızla yaklaşt ve parmaklarıyla beni okşadı, ve aman Tanrım, bunların hepsi çok iyi hissettirdi.

Ve sonra gitti.

Tamamen.

Ve sonra uyku şortum ve iç çamaşıırım ortadan kayboldu.

Tamamen.

Ardından beni yatağına çekti, vücudumdan aşağı kayd, karnımı öptü, bacaklarımı araladı ve içeri girdi.

"Aman Tanrım, Battle," diye inledim, o beni yerken parmaklarımı saçlarının arasına kaydurdım ve kahretsin, kahretsin, kahretsin, adam ne yaptığını biliyordu.

Onun ilgisi karşısında kendimden geçtim, düşünmeden daha fazlasını istedim.

Savaş bana verdi.

"Bebeğim," diye fısıldadım sonunda, klitorisime sert bir şekilde nefes verdikten sonra (bu nefes beni orgazm olmaktan alıkoymuştu, mucize gibiydi) ve ardından dilini vajinamın derinliklerine daldırdıktan sonra.

Dizlerinin üzerine kalkıp bacaklarımın arasına girdi, sonra yatağın üzerindeki komodine uzanmak için elini uzattı.

Elimi pantolonunun ipine uzattım.

Kemerini gevşettim, pantolonunu indirdim ve kalın, lezzetli penisi dışarı fırladı.

"Allah aşkına, her yerin nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor?" diye yakındım.

"Sırt üstü yat, Vivi," diye emretti doğrulduktan sonra.

Ona baktım. "Uyuşturucu mu kullandın?"

Gözle görülür şekilde kafası karıştı.

Dört ayak üzerine geçtim ve hiç tantana yapmadan o güzelim büyük pipiyi sonuna kadar emdim.

"Kahretsin," diye inledi, parmaklarıyla ensemdeki saçlarımı kavradı.

Onu defalarca becerdim, sonra da aklını başından almak için daha da çok çaba sarf ettim, biraz daha becerdim.

Sonunda kollarımın altından kavrayıp beni dizlerimin üzerine kaldırdı.

Boşalmamak için gösterdiği çabadan çenesi kasılmıştı, göz bebekleri büyümüştü, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve "İçine boşalacağım" diye hırladığında daha da seksi hale geldi.

"Pekala," diye onayladım.

Beni öptü ve başka bir şeylerin olup bittiğini anladım, folyonun yırtıldığını duydum ama dikkatim tamamen onun diliyle benim dilimin düellosuna odaklanmıştı.

Kolunu belime dolayıp beni yukarı çektiğinde işini hallettiğini anladım.

Kollarımı omuzlarına, bacaklarımı da kalçalarına doladım.

Gözlerimin içine bakarken diğer eli aramızda gidip geliyordu.

Sonra beni aşağı çekti ve içimi doldurdu.

Aman Tanrım.

Güzel.

Muhteşem.

Hayat.

Başım geriye düştü, sonra da vücudum geriye doğru düştü çünkü Battle yine üzerimdeydi ve beni beceriyordu.

Gözleri gözlerime kenetlenmiş, eli çenemi şefkatli değil, sahiplenici bir hareketle kavramış (ve ben buna bayılıyordum), başparmağı ise dudaklarımı sıkıca kavramıştı.

Israr etti.

Açtım.

Başparmağını içeri kaydırđı.

Çok sert bir şekilde emdim.

Homurdandı ve beni daha sert bir şekilde becerdi.

Başparmağının ucunu hafifçe ısırdığımda ne demek istediğimi anladı, parmağını çekti, nefes nefese "Tatlım" dedim, altında kasıldım, kollarımı ve bacaklarımı daha sıkıca etrafına sardım, boynumu geriye doğru büküm ve boşaldım.

Göz kamaştırıcı...

Yer sarsıntısı...

Akılsız...

İnanılmaz...

Unutulmuşluk.

Çenemin altındaki ete başparmağını sokarak başımı daha da geriye itti, boynumu sertçe ısırdı, altında kasıldım ve anında başka bir orgazm yükseldi ve o kadar güçlü bir şekilde içime işledi ki, beni alıp götürmemesi için elimi saçlarına sıkıca tutmak zorunda kaldım.

Sonra o beni doldurdu, derin ve muhteşem inlemeler eşliğinde, ben de onun büyük bedenini tutarken orgazmı boyunca titredi.

İşlem tamamen bitmeden bizi yuvarladı, bu yüzden o işini bitirip yere inerken ben onun üzerine oturmuş, üstünde yatıyordum.

Ellerinin rastgele hareket etmeye başlamasıyla onun üzerimdeki etkisinden kurtulduğunu anladım, ancak ellerinden biri hızla kalçalarım

doğru uzandı ve parmak uçları vajina yarığıma bastırıldığı için oldukça şiddetli bir şekilde sahiplendi.

Ah evet.

Dük benim kalçalarımı gerçekten çok beğenmişti.

“Kural.” Orgazmdan kalınlaşmış, şehvetli sesi odayı doldurdu. “Londra'dan döndükten sonra seni ilk kez elde ettiğimde, sikimi emmeyeceksin.”

Başımı kaldırıp ona baktım.

Sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Ama endişeliydim.

"Beğenmedin mi?"

Elini başımın yan tarafına koydu. "Vivienne, neredeyse ağzına üfleyecektim. İki kere."

Sırıttım.

“Kendinle gurur duyduğunu görüyorum,” diye homurdandı. “Ama sana ilk girdiğimde, girmek istediğim yer ağzın değildi.”

"Sen bana oral seks yaparken neredeyse boşalacaktım," diye anlattım.

"Bu kabul edilebilir."

"Peki, bunun tersi neden kabul edilemez olsun ki?"

“Çünkü ben öyle söyledim.”

Gözlerim kısıldı, sonra da onun penisini kaybettiğim için sırt üstü yattım ve tavana doğru söylenmeye başladım: "Aman Tanrım, az önce kibirli, buyurgan bir dükle yattım."

Çarpıcı yüzü görüş alanımı doldurdu. "Hayır canım, seni sadece kibirli, buyurgan bir dük becerdi."

Bana hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra kıpırdandı, ikimizin de tamamen çıkarmadığı pijama altını fırlattı ve yataktan çıkmak için üzerimden sürünerek geçti.

Karanlık bir odaya girerken onun inanılmaz derecede muhteşem kalçalarını izledim (gerçi kaslı uyluklarına da şöyle bir göz attım).

Işık aydınlandı, o kayboldu ve ben bir sürü siyah karo gördüm.

Banyo.

Yatakta kıpırdanıp yorganın altına girdim ve sonra kenardan gri, sarkık kulaklı bir kafa belirdiğini gördüm.

"Merhaba yakışıklı," diye selamladım Bartholomew'u.

Bana baktı, yarı uykulu, yarı mutlu bir şekilde nefes nefese kaldı, sonra da gözden kayboldu.

Bir kedinin yatağa konduğunda çıkardığı belirgin hareketi hissettim ve omzumu çevirip arkama baktım.

Baby Blue oradaydı.

Ben izlerken Snowball da ona katıldı.

Gingerface en arkadan geldi.

Snowball ve Gingerface, çevreyi inceliyorlardı.

Baby Blue, bölgesini belirlemek için öylece yere oturdu.

Bir hareket sezdim ve başka yöne baktığımda, aynı derecede nefis bir şekilde, altı paket kaslı, muhteşem penisli, yarı sert bile olsa Duke'un tam karşıdan görünümünün bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Misafirlerimiz var," dedim ona.

Yanımıza geldi, yorganı kaldırdı, yanıma uzandı, sonra beni kavrayıp üstüne çekti.

"Geri dönmek zorunda kalacaklar," dedi.

"Neden? Bebek Mavisi zaten çok rahat."

"Çok yoğun bir gün geçireceğiz, Vivi."

Ah, çok güzel.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Utangaç davranmayı tercih ettim.

"Biz miyiz?"

"Sessiz ol ve beni öp," diye emretti.

"Çok otoriter."

"Pekala, seni öpeceğim."

Üzerime yuvarlandıktan sonra (kedileri etrafa saçarak), yaptı.
Sonra da işe koyulduk.

Doğrusu, o kadar meşguldük ki, balo salonuna bakan pencerelerden sızan soluk mavi, yeşil ve mor ışıkların dansını görmedik.

Ve biz bayıldıktan sonra, ışığın sadece maviye dönüştüğünü kesinlikle görmedik.

Kaybolmadan önce.

BÖLÜM 17

KAHVALTI

Kapıya gelen hafif bir tıkırtı beni derin uykumdan uyandırdı.

Bir an için ne olduğunu anlamadım.

Sonra yatağım hareket etti, çünkü yatağım uzun boylu, yapılı, seksi bir aristokrat tanrısıydı. Yumuşak çarşafların üzerine yüzüstü nazikçe yatırıldım ve Battle altımdan kayıp gitti.

Gözlerimi kırpıştırıp dirseğimin üzerine doğrulurken, pijamasının altını giyip kapıya doğru gitmesini izledim.

Kapıyı hafifçe araladı ve hemen aşağı baktı.

Ardından kapıyı tamamen açtı, eğildi, bir şey kaptı ve geniş, gümüş bir tepsiyle yukarı çıktı. Kahvaltılık gibi görünen şeyi yatağa doğru götürürken kapıyı ayağıyla kapattı.

“Şey...” diye başlamadım bile, çarşafları ve yorganı üzerime topladım.

Aslında çok gürültülü değildik.

Ancak kızların dün geceki olaylardan haberdar oldukları anlaşılıyordu.

Personel evde yokken düzenli olarak kapısına kahvaltı getirmediikleri sürece.

Battle tepsiyi yatağın üzerine koyarken, "Bunun korkunç görünmemesi beni çok duygulandırır," dedi.

Dikkatimi tepsiye çevirdim.

Yanmış tost. Katılmış gibi görünen yulaf ezmesi. Kaselerde kötü bir şekilde doğranmış greyfurt dilimleri. Bir kavanoz reçel. Altlıklarıyla birlikte iki kahve fincanı, küçük bir sürahi krema ve şimdiye kadar yapılmış en sert kahve gibi görünen bir kahve demliği.

Üzerinde korkutucu olmayan tek şey, içinden güzel tomurcuklar fışkıran sevimli, minik, saplı bir kadehti.

Ama iki bardak vardı.

Evet.

İçeride olduğumu biliyorlardı.

"Kız kardeşlerin gerçekten yemek yapmayı bilmiyor," dedim tepsiye. Ona baktım. "İşte bu, 'önemli olan niyettir' sözünün görsel temsili."

Bana gülümsedi, sonra da eğilip beni nazikçe öptü.

Bunu yaptıktan sonra banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Kahve doldururken çarşafları etrafımda tuttum.

İçine bolca krema koymaya yer bıraktım ama yine de karıştırdıktan sonra renginden daha fazla kremaya ihtiyacı olduğunu anladım.

Dışarı çıktığında üzerinde gri bir sabahlık vardı.

Onu bana uzatırken centilmence bir şekilde, "Belki de daha mütevazı olmayı tercih edersiniz diye," diye mırıldandı.

O gerçekten harikaydı.

Üzerime geçirdim, o yatağa girerken ben de yataktan kalktım ve kemeri bağlayarak bol kumaşı üzerime sıkıştırdım. O sırada banyosuna doğru yürürken, "İstersen yedek bir diş fırçası başlığı çıkardım," diye seslendi.

Harika.

Dişlerimi fırçalamak da dahil olmak üzere ihtiyaçlarımı giderdim.

Ve bunu çok modern, tamamen siyah bir banyoda yaptım (hatta siyah bir küveti bile vardı). Siyahlığı bozan tek şey altın renkli armatürler, sarkıt lambalar ve birkaç yeşil bitkiydi (havlular ve paspaslar bile siyahtı).

Meraklı olduğum için yatak odasına geri dönmek yerine, yandaki odaya başımı uzattım ve daha fazla siyah gördüm. Burası beyaz ve gri detaylara

sahipti, ama benimkinin yaklaşık üç katı büyüklüğünde bir dolaptı ve odadaki iki pencereden birinin yanındaki yerleşik makyaj masası daha da iyiydi. Ancak, boştu.

Düşesin taşınmasını beklemek üzere oraya konuldu.

Hmm.

Dolabının ortasında bir ada vardı; orada açık kenarlı çekmecelerin içinde rulo halinde kravatlar, sergilenen kol düğmeleri ve benzeri eşyalar görebiliyordum. Adanın iki yanında, ayakkabılarınızı giymek için oturabileceğiniz, fildişi rengi kadife kaplı banklar vardı.

Saray dolu değildi ama bu evde kıyafetlerine düşkün bir dük olduğu kesindi.

Yatak odasına geri döndüm ve yatakta kahve fincanıyla uzanan, üstsüz adamı incelemek istememe rağmen, sonunda odasına göz attım.

Zıtlıkları bir araya getirmek onun tarzıydı, çünkü bu oda çoğunlukla beyazdı.

Yorganın toplandığında yatağın kenarından sarkan kısmının etrafında ince siyah bir çizgi vardı. Ancak odanın diğer tarafındaki büyük oturma alanında (evet, şöminenin yanında) karşılıklı iki beyaz kanepe ve bunların yanında yine karşılıklı iki beyaz sandalye bulunuyordu. Bütün bunlar, kenarları iki ince siyah çizgiyle çevrili beyaz bir halının üzerindeydi.

Duvarlarda eski tablolar veya portreler yoktu.

Ancak orada, çıplak dansçıyı tasvir eden şeffaf kristalden bir Lalique heykeli ve avlanan bir panteri tasvir eden siyah bir heykel vardı.

Ancak burada minimalizm aşırıydı, şu istisna dışında...

Şöminenin üzerindeki portreyi görünce olduğum yerde donup kaldım.

Resimde bir erkeğin gövdesi görölüyordu. Geniş göğsünü örten açık mavi bir gömlek giymişti. Eli kot pantolonunun cebindeydi.

Ancak, bir kafa yerine, gömleğinin açık yakasının ve güçlü boğazının üzerinde, resmin üst yarısının siyah zeminini dolduran, göz alıcı, uçuşan bir çiçek, kesme yakut ve zıplayan kedi izi vardı.

Gözlerimden anında yaşlar süzüldü.

"Buraya gel, Vivi," diye seslendi.

Ona baktım.

Sulu bir vücudu vardı.

"Sen misin?" diye sordum.

"Evet. Prue boyadı."

Aman Tanrım.

"Sevgilim, buraya gel."

Oraya rastgele gittim.

Beni yanına, yatağa çekti.

"Sensin," diye mırıldandım, ona sokularak. "Tam olarak sensin."

"Evet, bundan çok etkilendim."

Yüzüne baktım (ya da bakmaya çalıştım, hâlâ ağlıyordum). "Çok güzel."

Yüzümü boynuna yasladı ve kollarını bana doladı.

"Onun çalışmasını görmem lazım," diye mırıldandım tenine doğru.

"Çok etkilenmeye hazır olun."

"Keşke bir kardeşim olsaydı diye düşündürüyorsun."

"Dün geceki etkinliklerimize epey emek harcadım, bu yüzden bu sabahki cevabınızın da aynı olacağından emin değilim."

Güldüm ve hafifçe göğsüne vurdum, geri çekilip ona baktım. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Özellikle kardeşim olarak seni kastetmiyorum. Ama tıpkı senin gibi bir kardeşten bahsediyorum."

Umarım kastettiğiniz budur.

Yüzüne dokundum, sonra parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdirdim ve kendimi toparladım.

Sonra parmaklarımı yanaklarıma sürdüm ve sordum: "Sence bizi duydular mı?"

"Şüpheliyim. Bence saat neredeyse on ve birileri seni aramaya çıktı. Yatak odanı ve stüdyoyu boş bulunca da bariz sonuca vardılar."

Bu doğru çıktı.

"Koridorda kimseyi gördünüz mü?"

"HAYIR."

Kahve fincanıma uzandım. "Hayvanlar nerede?"

"Soyunma odamdan çıktılar. Onların da kahvaltıya ihtiyacı var."

Öyle yaptılar.

"Personel ortada yoksa, birisi bununla ilgilenir mi?"

"Hatta Tempie bile, nadir de olsa ilk uyanan o olduğunda ve evcil hayvanlarımızın beslenmeye ihtiyacı olduğunda, onlara yiyecek sağlamayı kendine görev edinmiş durumda."

Buna inanmak benim için son derece kolay oldu.

"Saat neredeyse on mu?" Bunu sorduktan sonra bir yudum kahve aldım ve az önce içtiğim kafeinin güçlü etkisiyle, yarın o saate kadar sürecektir bir şekilde anında uyanık kaldım.

"Dün gece doyumsuzdun. Beni çok geç saate kadar uyutmadın," diye açıkladı soruma cevap vermek yerine.

"Doyumsuz muydum?"

"Çok açgözlü bir ağzın var," diye duraksadı, "ve bir de korkaksın."

"Ugh," diye homurdandım.

Boynumu öpmek için yaklaştı.

Arabayı sürerken, "Şikayetçi değilim," dedi.

"Evet, öyleyim. Prezervatiflerden vazgeçmemiz gerekiyor, Majesteleri."

Kaşlarını kaldırdı.

"Spiral taktırdım. Ve temizim."

Sıra bana gelmişti, kaşlarımı kaldırdım ve bunu çok sert kahvemi yudumlarken yaptım.

"Korunmasız içeri girmiyorum, sevgilim."

Sebebini anlayabiliyorum.

O kadar çok şeye katlanmak zorunda kaldı ki, bu şekilde davranmaya hazır olan birçok kadın olduğunu tahmin ediyorum.

"Karar senin," dedim kahveye.

"Vivi, seni kırmak istemedim," dedi nazikçe.

Ona odaklandım. "Tatlım, anlıyorum. Çok zenginsin. Bu senin seçimin olmalı, tıpkı kadının seçimi olması gerektiği gibi." Ona gülümsedim. "Uygulamada çok beceriklisin." Gülümsemem kayboldu. "Sadece senin için de benim için olduğu kadar iyi olmasını istiyorum."

"Çok tatlısın canım." Dudak fırçası almak için gelmişti. "Aklımda tutacağım."

"Tek istediğim bu."

"Ama bunun benim için iyi olmadığına dair herhangi bir endişeniz olmasından kaygı duyuyorum."

"İyi olduğunu söyledim."

Gözleri parıldadı. "Ah. İçiniz rahat olsun, bence o da aynı derecede iyiydi. Söz veriyorum."

"Mm," diye mırıldandım.

"Şimdi asıl soru şu: Bunu yemeye kalkışacak mıyız?" Tepsiye işaret etti.

Uzanıp bir kaşık aldım ve yulaf ezmesinin içine batırdım.

Uç kısmı bitmek bilmedi.

Ona döndüm. "Sanırım... hayır."

"Bartie'nin bile o pisliği temizleyeceğine inanmıyorum, oysa her şeyi yiyor. Aşağı inip kruvasan var mı diye bakayım."

"Aşağı inip biraz yumurta çırpıp, yanmamış tost yapsam nasıl olur?" diye teklif ettim.

"Bu ne kadar sürecektir?" diye merakla sordu.

Çok tatlıydı.

"Belki on beş dakika. Gidiş-dönüş yürüyüş süresiyle birlikte belki yirmi beş dakika."

Bana gülümsedi ve yataktan kalkarak, "Hayır. Kruvasan," dedi.

İtiraz etmeyi düşünmüyordum.

Ancak, kapıya doğru yürürken sırt kaslarının kasılıp gerildiğini görünce, "Çabuk ol," diye seslendim.

Kapıyı açmadan önce bana küçümseyici bir bakış attı.

"Bu da hızlı olman gerektiği anlamına geliyor, Battle."

Başını salladı ve ortadan kayboldu.

Onun büyük, rahat yatağına çöktüm ve kendi kendime gülümsedim.

Sonra çok sert kahveden bir yudum daha aldım, kenara koydum ve yarım greyfurt aldım.

Az önce yine başarmıştık ve mucizevi bir şekilde, süreci yöneten Bay Kontrolcü bana en üstte olma izni verdi.

Battle sonrasında sarılmayı çok sevdi, bu da beni çok sevindirdi çünkü ben de öyleydim.

Biz de tam olarak bunu yapıyorduk.

Sarılma.

Yine de, çıplak olduğumuz için seksi bir sarılmaydı ve onun "sarılmalarının" çoğu kalçamda rastgele desenler çizmekten ibaretti.

"Geri döneceğim," diye fısıldadı, beni üzerinden itti, yataktan kalktı ve banyoya gitti.

Yorganı vücudumun önüne kadar çektim ve kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak onun dönüşünü bekledim.

Çok geçmeden geri döndü, yatak örtülerini elimden çekip aldı ve bizi ayrılmadan önceki halimize getirdi.

"Korunma yöntemleri konusundaki görüşünüzü anlıyorum," diye mırıldandı beni istediği noktaya getirdikten sonra.

Ah.

Beni bırakmak istemedi.

"Hâlâ karar senin," dedim.

"Göreceğiz."

Parmakları tekrar çizime döndü.

Yanağımı omzuna yasladım ve onları öylece bıraktım.

Sonunda kollarını bana doladı ve beni öylece kucakladı.

Bundan daha güzel bir cumartesi günü olmuş muydu?

HAYIR.

Asla.

"Onu özleyor musun?" diye sordu usulca.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hangi bayan?"

"Annen."

O gün ikinci kez, kahretsin, gözlerim yaşlarla doldu.

Yüzümü boğazına doğru itti ve "Aptalca bir soru. Sormamalıyım." dedi.

"Annem evde oturuyordu. Babam çalışıyordu. Ben anaokulundayken tekrar işe dönecekti. Bu, mecburen daha erken oldu. Gençtiler. Daha yeni başlıyorlardı. Yeni bir aile. Ezici bir ipotek. Hayat sigortası vardı ama bu sadece cenaze masraflarını karşılıyordu. Bunların hepsini daha sonra büyükannemden öğrendim. Annemin evi satıp onlarla birlikte yaşamak zorunda kalmasından başka çaresi yoktu. Sadece ayakları üzerinde durana kadar kalacaktı ama biz bir aile olduk, bu yüzden kaldık. Sanırım bundan hoşlanmadı. Ama kızları için her zaman birinin olmasından hoşlanıyordu. Onları okuldan alacak veya bir arkadaşının evine götürecek biri. Market alışverişine yardım edecek biri. Bir dişçi muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalıştı. Yirmi üç yıl orada kaldı. Çok para kazanmadı. Bizim daha çok paramız vardı çünkü onlara sahiptik."

"Bir daha hiç evlenmedi mi?"

Boğazım düğümlendi, yutkundum ve kısık bir sesle, "Sanırım babamın yerini doldurmak zor oldu," dedim.

Beni sıkıca kucakladı.

Boğazından çekilip ona baktım. "Harika bir kadındı. İyi olan tek şey, Solène ve ben ayrıldıktan sonra annemin kendine ait küçük bir ev alabilmesiydi. O evi çok sevdi. Tam istediği gibi döşedi. Keşke orada daha fazla zaman geçirebilseydi."

"Ben de onun için, senin için aynı şeyi düşünüyorum."

Ona titrek bir gülümseme verdim ve devam ettim: "Büyükanne ve büyükbaba da harikaydı. Gerçekten mutluyduk. Çok fazla şeye sahip olmadığımızı bilmiyorduk. Büyükanne ve büyükbabanın ikisi de öğretmendi, yani onlar da çok zengin değillerdi. Ama birbirimize sahiptik ve bizi yetiştirme biçimleri, bolca sevgi, kahkaha, destek, birliktelik, ihtiyacımız olan her şeydi."

"Bu çok güzel."

"Öyleydi. Ve kız kardeşlerinizle de bunun bir benzerini yaşıyor olmanızdan çok memnunuz. Sanırım bu yüzden burada kendimi çok rahat hissediyorum. Bu evde çok fazla sevgi var. Büyük bir ev ama yine de ev gibi hissettiriyor."

Bunu söyledikten sonra, ne yazık ki, altımdaki uzun vücudunun kaskatı kesildiğini fark ettim.

"Kahretsin, yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum.

"Sence bu ev sevgiyle dolu mu?" diye karşılık verdi.

"Öyle değil mi?" diye tereddütle sordum.

"Bunu hiç düşünmedim."

"Şey," dedim dikkatlice, "öyle." Daha da dikkatlice çenesini okşadım ve fısıldadım, "Ve bunu senin inşa ettiğin çok açık."

"Tecavüze uğradı."

Vücudum birden kaskatı kesildi.

Doğrudan taş.

"Çiçeklerini yaptığı bir düğünde misafir olan bir canavar," diye devam etti.

Hayır.

Yani, olanların böyle olduğunu tahmin ediyordum.

Ama bunun doğrulanmasından nefret ettim.

“Ona çıkma teklifi etti. Kızın bir erkek arkadaşı vardı. Teklifi reddetti. Adam yılmadı ve sonunda da yılmadı. Dükkanını kapattıktan sonra arka tarafta kızı köşeye sıkıştırdı, karşı koyduğu için ve muhtemelen de onun istediği gibi evet demediği için onu feci şekilde dövdü ve tecavüz etti.”

Ellerimle başını kavradım ve acı dolu bir "Savaş"tan başka söyleyecek söz bulamadım.

“Ondan çok korkuyordu. Dükkanı kapattı. Erkek arkadaşından ayrıldı. Eve döndü. Şikayette bulunmayı reddetti. Basında yer almasını istemiyordu. Kimsenin bilmesini istemiyordu. Tanıklık etmek zorunda kalmak istemiyordu.”

Başını hafifçe bastırdım ve bir kadının başına böyle bir şey geldiğinde karşılaştığı şeyleri, yani bir kadının yaşayabileceği en kötü travmatik deneyimden sonra başka bir travmatik deneyime katlanıp katlanmama kararını vermek zorunda kalmayı anlatırken sessiz kaldım.

“Kendini bahçeye kapattı. Tempie ve Prue ona terapiye gitmesi için yalvardılar. Reddetti. Konuyu açmak bile onu daha fazla acıya boğmak istemedikleri için terapiyi bıraktılar. Ben...” zorlukla yutkundum, “onunla aynı noktaya gelemedim.”

“Elbette,” dedim titrek bir sesle, çünkü bu adam, kız kardeşinin başına gelenleri bilseydi, aklını kaçırmış olmalıydı.

Bu onun başına gelmedi.

Ama sevdiğiniz birinin başına korkunç bir şey geldiğinde, bir bakıma bu sizin de başınıza gelmiş gibiydi.

“Hata yaptım, Vivi. Tempie ve Prue'yu uyardım. Ona, iyileşmesi gerektiği gibi iyileşmesi için izin vermelerini söyledim. Ama günler aylara, şimdi de yıllara dönüştü ve görüyorum ki yaptığım tek şey ona yaralarını iyileştirmenin ve izlerini kabullenmenin bir yolunu bulması için güvenli bir

liman sağlamak değil, kendi hapishanesinin kapısını kapatmasına izin vermektir.”

"Çok fazla sorumluluk üstleniyorsunuz."

"Tempie haklıydı. Terapi konusunda ısrarcı olmalıydık. Ona baskı yapmalıydık."

"Belki de onu kendinden uzaklaştırırsın?" Başımı salladım. "Hayır. Doğru olanı yaptın. Bu yolu çizmek ona kalmış, tatlım."

"Üç yıl mı, Vivienne?"

İrkilerek geri çekildim.

"Doğru," diye mırıldandı.

"Bu senin suçun değil. Onun da suçu değil. Bu adamın suçu. Tanrım. Ne kadar da adi bir herif. Ona bir şey oldu mu?"

Yüz ifadesi donuklaştı.

Aman Tanrım.

"Bir şey yaptın," diye fısıldadım.

"Kardeşime tecavüz etti," dedi dişlerinin arasından. "Ve ben çok zenginim. Evet, bir şey yaptım."

Sırıttım.

Büyük.

"Ne yaptın?"

Bana deliymişim gibi baktı.

"Bana anlatabilirsin," diye ısrar ettim. "Bana gizlilik sözleşmesi imzalatmadın ama bana henüz yaşattığın tüm orgazmlar üzerine yemin ederim ki, bunu mezara kadar saklayacağım."

"Dün birbirimizden hoşlandığımızı belirttik."

Seviyor musun?

Hissettiklerim için oldukça hafif bir tepkiydi ama şimdilik işe yaradı.

"Evet," diye onayladım.

"Bana karşı olan sevginizin devam etmesini tercih ederim."

"Pekala, izin verin de paylaşayım, bir kadın olarak, bir kadına, özellikle de Chastity'ye, ama aslında herhangi birine bu şekilde tecavüz eden bir erkeğe yaptığınızı söyleyebileceğiniz tek bir şey bile, size olan sevgimi en ufak bir ölçüde azaltamaz."

"Onu dövdürdüm," dedi meydan okurcasına, "ve tecavüz ettirdim."

Gözlerim kocaman açıldı.

Sonra kakhaha atmaya başladım.

Öne doğru ittim ve kakhahalarımın arasından, "Aman Tanrım, ciddi misin?" dedim.

"O an duygusal bir haldeydim, Vivienne. En iyi anım değildi."

"Ah, çok yanıyorsunuz, aşırı korumacı dükküm, kesinlikle öyleydi. Ciddi misiniz? Tam anlamıyla mı?"

"Çok pahalıya mal oldu," diye mırıldandı.

"Şikayetçi oldu mu?"

"Hayır, çünkü ona tek bir kelime bile söylerse bunun tekrar yaşanacağını söylemişler."

"Onlar?"

"Üç tane gönderdim."

Bu gittikçe daha da iyi oldu.

"Hepsi mi...?" diye sordum ve soruyu yarım bıraktım.

"Detayları sormadım. Sadece işin bittiğinin teyitini istedim."

"Aman Tanrım, bu muhteşem."

Üzerime doğru yuvarlandı ve "Chassie ve Prue bilmiyor" diye uyardı.

Dudaklarımı anahtarla kilitliyormuş gibi yaptım, sonra da "Tahmin edeyim, bu Tempie'nin fikriydi," dedim.

"Hayır. Ama o buna onay verdi."

"Bahse girerim öyle yapmıştır," diye mırıldandım. Aman Tanrım, o kadına bayılıyordum. "Bu paha biçilmez. Bayıldım."

"Bu, kız kardeşime yapılanları ortadan kaldırmaz."

Bu durum beni kendimi toplamaya ve ellerimle onu sakinleştirmeye itti.

Evet, o kaslı sırt inanılmazdı.

“Hayır canım,” diye onayladım. “Ama ilk suçu olsa bile, son suçu olmayabilir. Ama eminim ki bu durum, son suçu olmasına yol açtı.”

"Madem ona, aynı şeyi başkasına yaparsa başına yine aynısının geleceğini ve durumu yakından takip edeceklerini söylemişler, bence öyle."

"İzliyor muydunuz?"

"Henüz bir randevuya bile çıkmadı."

Gülmemeye çalıştım.

Başarısız oldum.

Beni izledi ve "Oldukça kana susamışsın" dedi.

"Aslında ben tamamen rehabilitasyon ve dışlanmaya yol açacak koşulları hafifletecek güçlü sosyal programlar oluşturmakla ilgileniyorum; bunlar arasında okul sonrası etkinlikler, okul yemeklerinin karşılanması, asgari ücretin artırılması, vergiler yoluyla servetin yeniden dağıtılması yer alıyor."

O inlediği için konuşmayı bitiremedim.

"Kahretsin," dedim. "Sen bir Muhafazakâr Partilisin."

"Mali konularda muhafazakârım," diye ekledi.

"Bir Muhafazakâr!" diye suçladım.

"Merkez eğilimli."

"Aman Tanrım, geceyi muhafazakâr bir adamla sevişerek geçirdim."

"Ve bundan çok keyif aldınız," diye mırıldandı.

"Neyse ki burada ikinci bir anayasa değişikliği yok."

"Dükaliğin on iki av tüfeği var."

Ellerimi dua eder gibi aramızda birleştirerek yalvardım: "Lütfen bana avcılık yapmadığını söyle. Lütfen, lütfen, çok rica ediyorum."

"Avcılık yapmıyorum. Ama trap atıcılığı yapıyorum ve spor atış poligonunda etkinlikler düzenliyoruz."

"Trap atışı mı?" Diğerini de bilmediğim için ekledim: "Sportif kil atışı mı?"

“Kil güvercinler. Trap atışı sabit bir pozisyondan yapılır, ancak kil güvercinlerin fırlatılma açısı değiştirilir. Sportif kil atışı ise simüle edilmiş bir av senaryosunda yapılır. Başka bir deyişle, ateş ediyorum. Sadece nefes alan hiçbir şeye ateş etmiyorum.”

Sırıttım, başını tuttum ve öpmek için kendime doğru çektim.

Hızlı bir öpücük olması gereken şeyi o devraldı ve işler ilginç bir hal aldı.

Bir süre sonra, beni dizlerimin üzerine çöktürüp yüzümü yumuşak yastıklarına gömdüğünde ve arkadan ilişkiye girdiğinde, işler ciddi anlamda ilginçleşti.

Tamam, harika bir seks partneriydi ve muhteşem bir adamdı.

Onun Muhafazakâr Parti üyesi olmasını affedebilirdim.

Ya da... mali muhafazakar (ben öyle düşünmeyi tercih ettim).

Öte yandan, Battle'ı neredeyse her şey için affedebileceğim gerçeğiyle de yüzleşmeye başlıyordum.

Ve bu beni zerre kadar korkutmadı.

BÖLÜM 18

ADAY

"Savaş," diye inledim.

Sonra ben geldim.

Battle ise beni düşünün duvarına yaslayıp durmadan becermeye devam etti.

İkinci kez birlikte olduğumuzda, dün gece kız kardeşlerinin olmadığı, Downs dışındaki ilk buluşmamızda beni götürdüğü şık barda biftek yedikten sonra eve döndüğümüzde, prezervatiflere uzanmayı bırakmıştı.

Anladım, gerçekten baş belasıydılar.

Ama bu beni onurlandırdı, çünkü bana güvendiğini gösteriyordu.

Ve elbette, o zamandan beri ona bu minnettarlığı defalarca gösterdim (ancak, bunu ilk yaptığında (ya da bu durumda olduğu gibi yapmadığında) hemen yüzüne dokunup "Tatlım" diye fısıldamıştım ve ifadesinden beni anladığını, daha doğrusu bana verdiği şeyin büyüklüğünü anladığımı biliyordum).

Bu sefer, o boşaldığında, menisinin sıcaklığının içime aktığını hissettim.

Mm...

Çok daha iyi.

Sadece o.

Ve ben.

İkisinin arasında hiçbir şey yok.

Olaydan sonra bana doğru sallandı ve sonra da beni kucakladı, çünkü bu onun tarzıydı.

Ve ben onun tarzını çok sevdim.

Sonunda beni penisinden çekti ve ayaklarımın üzerinde dengemi sağlayana kadar ellerini üzerimde tuttu (bu onun da tarzıydı ve açıkçası ben de bundan çok hoşlanıyordum).

Duşumuzu bitirdik.

Dışarı çıkarken bir Ragdoll kedisine takılıp düştüm.

Ama neyse ki Battle beni yakalamak için oradaydı.

Kahvaltı salonuna doğru el ele yürürken Tempie, "Onlar yaşıyor," diye mırıldandı.

Yüzümün kızardığını hissettim.

Hayatımda hiç böyle muhteşem bir seks partisine, dünyanın en yakışıklı erkeğiyle katılacağımı ve sonunda kendimi onun kız kardeşleriyle dolu bir odada bulacağımı beklemiyordum diyebilirim.

Ama işte oradaydık.

Prue'ye gelince, nedense o da ahtapot desenli beresini takmıştı.

"Tek kelime etme," diye uyardı Battle, beni bir koltuğa oturturken.

Tempie, tıpkı kedisinin gülümsemesi gibi gülümsedi.

"Dün gece balık ve patates kızartmasının lezzetini kaçırdınız ikiniz de," dedi Prue bize.

"Bence hiçbir şeyi kaçırmadılar," diye mırıldanmaya devam etti Tempie.

Battle beni oturtuktan sonra kulağıma, "Bekle," dedi. "Tabağını getireceğim."

Onun büfeye doğru gittiğini ve bunu kafası karışık bir şekilde yaptığını gördüm çünkü bana büfenin boş olacağını söylemişti. O sırada Chassie'nin araya girip, "Sanırım dün gece sizin çıktığınızı gördüm," dediğini duydum.

"Bir barda akşam yemeği yedik," dedim ona.

"Sığırın Kafası mı?" diye sordu Prue.

Kahve doldururken başımı salladım.

"Harika biftek yapıyorlar," dedi Prue.

"Bunu dün gece öğrendim."

"Aman Tanrım, Battle. Bu bir aşk ısırığı mı?" diye sordu Tempie, bakışlarını boynuma dikerek.

Kahveme krema dökmeyi bıraktım ve elimi kaldırıp aşk ısırığı izimi kapattım.

Omuzunun üzerinden kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Ne dedim ben?"

Tekrar gülümsedi.

Dikkatini ısıtma kabına çevirdi. "Bu ne?"

"Çırpılmış yumurta yaptım!" diye cıvıldadı Prue.

Bunu mutlaka görmeliydim.

Kalktım ve Battle'ın yanına giderek, içinde mide bulandırıcı bir şekilde pişmiş yumurta parçaları yüzen, dağınık, ıslak, az pişmiş yemeğe baktım.

Neyse ki Battle kapağı kapattı ve bana baktı. "Sevgilim—"

"Tek kelime daha etme," diye sözünü kestim ve odaya döndüm. "Kusura bakma Prue, ama bunun sağlıklı bir yemek olduğundan emin değilim."

"Fazla pişmiş olmalarını istemedim," diye yanıtladı.

Bunu başardı.

"İşte bu yüzden hepimiz burada aç bir şekilde oturuyoruz, Battle'ın odasından çıkıp bize kahvaltı edebilecek açık bir yer bulup bulamayacağımızı anlamak için bekliyoruz," dedi Tempie. "Ya da kruvasanların hepsini biri yediğine göre Battle'ı markete Amerikan muffinleri falan almaya göndermeli miyiz?" Gözlerini tekrar kıstı, bu sefer Battle'a.

"Biz değildik," diye yanıtladı Battle.

Chassie mırıldanarak, "Dün öğleden sonra acıktım," dedi.

Aman Tanrım, bu ekip Naked and Afraid'de bir gün bile dayanamazdı.

“Tamam, fikir birliğine vardık,” diye duyurdum. “Bir şey alacaksınız. Krep ve pastırma mı? Yumurta ve pastırma mı? Yoksa Fransız tost ve pastırma mı?”

"Amerikan pankekleri mi?" diye sordu Prue.

"Elbette," diye yanıtladım.

"Benim oyum bu," diye neşeyle söyledi.

"Bu harika bir fikir," dedi Chassie.

Gözlerim ona kilitlendi.

Bir şeyler vardı...

Farklı.

"Bana bir kek kızartmak senin için çok mu zahmet olur?" diye sordu Tempie.

"Hayır," dedim dalgın bir şekilde, dikkatim hala Chassie'deydi. Sonra onlara, "Yaklaşık otuz dakika sürecek," diye bildirdim.

"Bekleyebilirim," dedi Prue.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Chassie.

"Pastırma çevirebilirsiniz."

Battle'ın yerine oturduğunu, kahve makinesine uzandığını ve tek kelime etmediğini fark ettim.

Erkekler.

Bardağımı kaptım ve Chassie ile birlikte mutfaklara doğru yöneldik.

Oraya vardığımda, çevreyi anlamam biraz zaman aldı.

Sonra hamuru hazırlamaya koyuldum, böylece biraz dinlenebilirim. Ardından Tempie için bir İngiliz muffinini kızarttım ve Chassie'yi onu ve krep için gerekli malzemeleri içeren bir tepsiyle yukarı gönderdim. O yokken fırını ısıttım ve pastırmayı kızarttım. Geri döndüğünde ona bir çift maşa ve talimatlar verdim ve ızgarayı ısıtmaya koydum.

O anda bunun Chassie ile ilk kez yalnız geçirdiğim zaman olduğunu fark ettim ve şimdi bildiklerimle birlikte, ne diyeceğimi bilemedim.

Ona şöyle bir baktığımda, sessizlikten memnun görünüyordu.

Genellikle öyle değildim, bu yüzden "Londra'da eğlendin mi?" diye sordum.

"Battie'nin bizi akşam yemeğine götürdüğü restoran gerçekten çok iyiydi," dedi. "Ve Bayan Pattinson'ı uzun zamandır görmemiştim. Onu görmek güzeldi."

Bunu o söyledi.

Bunu fısıldayarak söylemedi.

İşte bu, daha önce onunla ilgili beni rahatsız eden şeydi.

Sesi hâlâ yumuşaktı, ama sözleri artık dudaklarından çıkar çıkmaz adeta kaybolmuyordu.

"Çok eğlendim," diye yanıtladım. "François çok komikti."

Pastırmayı dürterken bana utangaç bir gülümseme verdi. "Oldukça komikti."

"Prue'ya karşı davranış biçimini çok sevdim," diye belirttim.

"Ona delicesine aşık," diye yanıtladı yüzünde minicik bir gülümsemeyle.

Yapmadı, çünkü eşcinsel olduğundan şiddetle şüpheleniyordum.

Bir klişeye düşmüyordum. O, kadınsı ya da buna benzer bir şey değildi.

Sorun şu ki, kadınların yanında, özellikle de (benim gözümde) dört çekici ve ilginç kadının yanında çok rahattı; bu da heteroseksüel bir erkeğin en azından birimizle hemen ilişki kurmasına neden olurdu.

Yine de, Prudence ile birlikte avlanmaya çıktığı söylenebilir.

Hmm.

Hamuru döktüm.

O izledi.

"Bath'te yaşarken biraz yemek yapardım," diye ekledi.

Bu önemsiz gibi görünen ama aslında hiç de önemsiz olmayan yoruma cevap vermemek için çok uğraştım.

Peki, diğer hayatından bahsetmesi iyi bir şey miydi?

Bilmiyordum.

Ve o kadar gizli tutuluyordu ki, sormayı aklıma bile getirmedim.

Öte yandan, onunla vakit geçirmiştım ve o daha önce bu konudan hiç bahsetmemiştı.

"Hazır yemekler falan işte. Al götür, pişir. Bunun gibi şeyler," diye devam etti. "Yani gerçek anlamda yemek pişirmek değil."

"Büyükannem, her kadının tarıfsız pişirebileceğı, bir aylık yemek stoğı bulundurması gerektiğini söylerdi." Ona doğru eğilip kısık sesle, "Ama o farklı bir nesildendi," dedim.

"Envanterinizde bir aylık yemek stoğı var mı?" diye sordu.

"Evet. Bu akşam hepinize yapmayı düşündüğüm lazanyam. Ve et soslu spagetti. Ton balıklı güveç. Tacolar."

"Taco'ları çok seviyorum," dedi.

"Bunları bu akşam ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır, çünkü Battie'nin en sevdiği şeylerden biri lazanya."

"O zaman lazanya olsun," diye karar verdim, kreplerin üzerinde kabarcıklar oluştuğunu görünce onları çevirdim. "Pastırmayı da ters çevirebilirsin," dedim ona.

Dönmeye başladı.

"Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu pastırmaya, sesinde azımsanmayacak bir umutla.

"Çok sinir bozucu."

Bana baktı.

"Ve belki de hayatımda tanıdığım en ilginç, en nazık, en düşünceli, en cömert insan," diyerek sözlerimi tamamladım.

Gülümsedi.

Ve bu sefer, çok küçük değildi.

Tanrım, onun ağzından böyle bir şey geleceğini hiç görmemiştım. Çok kolaydı.

Ve ücretsiz.

Onun sessiz tefekkürleri ve Battle ile Tempie'nin artık o kadar da nazik olmayan dürtmeleri işe yarıyor olabilir mi?

Sessizce yemek pişirdik—ya da yemeğin pişmesini sessizce izledik, çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

Krepleri tabağa koyup fırına yerleştirdikten sonra, tam da daha fazla hamur dökerken uygunsuz bir anda, "Tempie'nin bir erkek arkadaşı var. Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Eyvah!" dediğim kısım, hamuru sıcak ızgaranın üzerine hızla dökmenden kaynaklanıyordu.

"Ne dedin?" diye sordum ona.

Tavaya bakıyordu. "Şu et parçası pişiyor, Vivi."

Fazla yağı kazıdım, tekrar yağladım ve dört tane daha krep pişirdim.

Sonra ona baktım. "Tempie'nin erkek arkadaşı mı var?"

"Kimsenin bilmesini istemiyor. Ama onunla telefonda konuştuğunu duyuyorum. Prue ile de konuştum, o da duymuş."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Hayır. Sanırım Londralı. Ya da en azından dün duyduğum konuşmaya bakılırsa, Londra'da olmasına ve onu görmemesine çok kızmış gibiydi."

Aman Tanrım.

"Orada bir dairesi var," dedi bana. "Battie kadar sık orada bulunmuyor çünkü..."

Çünkü o, Prue ve Chassie ile birlikte The Downs'taydı.

"Battle bana burada ne kadar büyük bir sorumluluğu olduğunu anlattı," diye belirttim.

Başını hızla yana çevirerek bana baktı.

Bok.

Benim onun ve Prue'nun hakkında konuştuğumu sandı.

“Biliyorsun, koyunlar, yazlıklar, kasabadaki kiralık evler ve benzeri şeyler,” diye açıkladım. “Anlaşılan işleri oldukça yoğun geçiyor.”

“Ah evet. O.” Şimdi başını sallıyordu. “Bence meşgul. Ama o kadar düzenli ki, bir bakıma her şey kendi kendine yürüyor gibi geliyor bana.”

Eminim Tempie orayı tıklar tıklar işleyen bir makine gibi yönetmiştir.

"Umarım Battie seni bulduğuna göre, mecazi anlamda 'dolaptan çıkar'," dedi.

Ona sııttım. "Seni anlıyorum."

"Erkekler konusunda tuhaf biri," diye mırıldandı, sonra da "Bu iş bitti mi?" diye sordu.

"Evet canım, bir tabak al ve üzerine kağıt havlu koy. Sonra da pastırmayı havlunun üzerine koy."

Kaşları çatılmıştı. "Kağıt havlu?"

"Buna ne diyorsun?" Parmaklarımı defalarca şıklattım. "Kahretsin. Ha! Mutfak havlususu!"

"Doğru," dedi ve mutfak havlusuna doğru yöneldi.

O pastırmayı tavaya aktarırken ben de krepleri çevirmiştim, "Erkekler konusunda tuhaf bir tavrı mı var?" diye sordum.

"Hem Battie hem de o, görüştükleri insanlarla ilgileniyorlar. Bizi aday olmayanlarla tanıştırma eğiliminde değiller."

Eyvah.

Adaylar?

"Yine de," diye devam etti, "Battie bu konuda o kadar katı değil. Ancak biriyle tanışmadan önce," onun derin mırıltısını keserek, "'o doğru kişi değil,' diyecek."

Bu beni kahkahalarla güldürdü.

"Bizi kenara çekip 'Sen doğru kişi değilsin' demedi," diye devam etti.

İçimde hoş bir ürperti hissettiğimde gülmeyi kestim.

"Eğer bu durum böyle olmasaydı, ikimiz de oraya gitmezdik sanırım..." diye kekeledim.

“Anladım,” dedi ve pastırma tabağını kaldırdı. “Bunu da fırına koymalı mıyım?”

“Evet, bir de eldiven al. Bu krepleri diğerlerine eklemek istiyorum. Sonra bir tur daha ve işimiz bitti.”

Öyle yaptık ve krepler pişerken tamamen bana döndü.

“Senden çok hoşlanıyor, hem de çok, bu yüzden belki ona şunu söyleyebilirsin, biliyorsun, Prue ve ben... biz...” Başını boynuna yasladı. “Artık bize bebek gibi davranmasına gerek yok. Kendi hayatını yaşayabilir.”

Evet.

Ya biraz düşünüp taşınmıştı ya da kız kardeşinin neyin peşinde olduğunu biliyordu.

"Beni iki haftadır tanıyor canım," dedim nazikçe. "Sence bunu senden duymak daha iyi olmaz mıydı?"

“Bunu ona zaten söyledim. Bana inanmıyor.”

Eğer Temperance, sandığım kişi olsaydı, Chastity'nin artık fısıltıyla konuşmadığını fark etmiş olurdu; bu yüzden şimdi onu dinlemeye ve ona inanmaya daha meyilli olabilir.

“Belki bir daha denesen?” diye önerdim. “Ve eğer işe yaramazsa, ben...” Tanrım, bunu mu teklif edecektim? Sanırım edecektim. “Onunla konuş.”

"Bu harika olurdu," diye fısıldadı neşeyle.

Umarım Tempie, Chassie'deki değişimi fark etmiştir.

Neyse ki Tempie'nin gözünden pek bir şey kaçmadı.

"Pankek çevirmeyi denemek ister misin?" diye teklif ettim.

"Lütfen?"

Ona spatulayı uzattım. "Hamur kabarcıklar çıkarana kadar beklemen gerekiyor, sonra çevirebilirsin."

Zamanı geldiğinde, ilk denemesi tam bir felaketti. Ama ben düzelttim. İkinci ve üçüncü denemeler çok daha iyiydi, dördüncüsü ise muhteşemdi.

"Bak! Dört denemede mükemmel yaptın!" diye sevinçle bağırdım.

Yanakları hoş bir pembe renkle kızarmıştı.

"Tamam, bir eldiven al ve pastırmayı yukarı götür," diye emrettim. "Ben bunları bitirip hemen arkandan geleceğim."

"Yapacak."

O, pastırmayı getirmek üzereyken ben aradım ve "Onlara söyle, eğer beni bekleyen iki dilim pastırma yoksa bir daha yemek yapmayacağım!" dedim.

"Bunu da yapacağım!" diye karşılık verdi, sesi yüksek ve tiz değildi. İyileştirme.

Ya da en azından, öyle umuyordum.

"Bu tam bir saçmalık," diye söylendim.

"Bacaklarınızı kullanın. Kabzayı bırakın," diye talimat verdi Battle.

"Kılıcın kabzasını bırak. Bırakırsam yere düşerim."

Battle uzandı ve yarım saat önce sırtında beni taşıma talihsizliğine uğrayan o güzel gri alaca kısırağın dizginlerini kavradı.

Battle boyunca çok uslu bir kızdı ve yola çıkmadan önce bana yirmi dakikalık bir binicilik dersi verdi.

Ama o, benim gibi işe yaramaz biriyle baş başa kaldı.

Birkaç "dur" komutu vererek, hem benim hem de onun dizginlerini sıkılaştırdıktan sonra bizi durdurdu.

"Peki neden Amerikan eyerlerindeki gibi yukarı doğru çıkıntı yapan önlükleriniz yok?" diye sordum.

"Hiç Amerikan eyeri gördünüz mü?"

"Batı filmlerinde."

"Yani, daha önce hiç ata binmediğinizi söylediğinizde gerçekten şaka yapmıyordunuz."

"Bakın, Majesteleri, hepimiz ahırda İngiliz tarzı bir binicilik eyeriyle doğmadık."

Gözle görülür bir şekilde gülmemeye çalışarak beni inceledi ve eğer bu lanet olası attan düşmeden bunu başarabileceğimi düşünseydim, ona sağlam bir tokat atardım.

"Geri dönüp seni sırtımda taşıyamaz mıyım?" diye umutla teklif ettim.

Bunun üzerine kahkahalarla gülmeye başladı.

"Şaka yapmıyordum," dedim konuşmanın sonunda.

Ve ben değildim!

Ardından enseme yakalayıp beni kendine çekerek ve ıslak bir öpücük kondurarak hayatımı tehlikeye attı.

Konuşması bittiğinde biraz sersemlemiştim ama mucizevi bir şekilde yerimden kalkmadım.

"Binicilik yapmayı seviyorum," dedi usulca, eli hâlâ boynumun arkasında sıcaktı.

"Pekala," diye yanıtladım.

"Ve ben de senden hoşlanıyorum," diye devam etti.

Öpüşmenin verdiği sersemlik geçmeye başlamıştı, ama tam o anda geri geldi.

"Pekala," diye tekrarladım.

"Eğer binicilik yapmayı öğrenirsen, birlikte binebiliriz, bu benim için çok şey ifade eder."

Ahh!

"Ancak, eğer gerçekten nefret ediyorsanız—" diye başladı.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu da öğrenirim."

Belki on yıl sonra.

"Yavaş gideceğiz. Yerlerinize oturun. Noelle'e güvenin. O da sizin düşmenizi istemiyor. Ve yavaş yavaş rahatlamaya başlayacaksınız."

Başımı salladım, her ne kadar bu bir yalan olsa da.

"Hazır?"

Tekrar başımı salladım (ve yine yalan söylercesine başımı salladım).

O beni ve dizginleri bıraktı, dişlerini gıcırdattı ve topuklarını yere sapladı, ben de aynısını yaptım.

Yavaşça yürümeye başladık.

Ne kadar utanç verici.

Neyse, en azından bu sayede The Downs'ın güney tarafının mini bir turunu yapmış oldum; bu tur çoğunlukla park alanından oluşuyordu, ama tabii ki ahırları, Chassie'nin serasını (elbette, beklediğimden daha büyüktü) ve garajı da gördüm; garaj eve şaşırtıcı derecede yakındı (Battle dün gece arabayı almaya giderken merdivenlerde beklememi söylemişti, uzun süre gitmişti, şimdi nedenini anladım).

Yolculuğumuz sırasında, güney ormanındaki ağaçların kenarına gizlenmiş av bekçisinin kulübesini (ama Hristiyan değildi) ve ayrıca av bekçisinin kulübesinin karşısında, mülkün önündeki yüksek taş çitin yakınında bulunan kahyanın kulübesini gösterdi.

Şimdi hep koyunları gördüğüm tarlada ilerliyorduk.

Bugün de bize eşlik eden koyunlar açısından durum aynıydı.

"Chassie ile yemek pişirmek iyi gidiyor mu?" diye sordu.

Onun farklı olduğunu ve nasıl farklı olduğunu kesinlikle belirtmeyecektim. Eğer fark etmezse ve düşündüğüm gibi değilse, ona umut vermek istemiyordum.

Ben de, "Ona krep çevirmeyi öğrettim" dedim.

"Çok lezzetliydim, canım."

Açıkçası?

Onlara kahvaltı hazırlamak bana iyi hissettirdi, hem de yemek yapmayı sevdiğim için değil.

Çünkü onların bana yaptıkları her şeyin ardından ben de onlar için bir şeyler yaptığımı hissettim.

Ama bunu Battle'a asla söylemezdim.

Kesinlikle hayır.

Bunu ölene kadar aklımda tutacağım.

"Beğenmenize sevindim."

Biz yürüdük, ya da atlarımız yürüdü.

Sonra sordum: "Tempie'nin biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musun?"

Başını bana çevirdi. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü Chassie biriyle görüştüğünü söyledi."

"Chassie biliyor mu?"

Sanırım o söylenti doğruymuş.

"O mu? Tempie'yi kastediyorum."

Başını salladı ve öne döndü. "Öyle."

"Yani, o aday değil mi?"

Bunun üzerine başını hızla bana çevirdi.

"Evet, Battle, o kelimeyi kullandı," diye belirttim.

Tekrar öne döndü ve mırıldandı: "Kız kardeşlerime bu kadar yakın olmanın dezavantajlarını görüyorum."

"Gerçekten mi? Sen ve Tempie 'aday' kelimesini mi kullandınız?"

"Dizginleri sıkılaştır, çekme, ve onu uyluklarınla değil, tüm bacağınla sıkıştır," diye talimat verdi.

Ben öyle yaptım ve Noelle durdu.

Vay canına.

İşe yaradı!

Onun kan bağıyla büyümüş olan Oberon da durdu.

"Bir şey bilmelisiniz," diye duyurdu.

Aman Tanrım.

"Ne?" diye sordum.

"Ben asla The Downs veya Burleigh House dışında bir yerde yaşamayacağım."

"Siz düksünüz, bu yüzden bunun sürpriz olduğunu söyleyemem."

"Kız kardeşlerim de aynı şeyi yapmayacak."

“Ama Chassie, Tempie'nin Londra'da bir dairesi olduğunu söylüyor.”

"Tempie'nin Londra'da bir dairesi var çünkü Burleigh House'daki salonda bir adamla oral seks yaparken onu yakaladım."

Yüzümü buruşturdum.

"Evet, tatlım," diye onayladı. "Dişlerini gıcırdat, dizginleri gevşet ve bacaklarını serbest bırak."

Bacak egzersizini zaten yapmıştım, bu yüzden diğerlerini de yaptım ve Noelle ile tekrar yürümeye başladık.

Oberon ve Battle bunu yanımda yaptılar.

"O ve ben, ilişkimiz düzelene kadar birbirimize biraz alan tanımaya karar verdik," diye paylaştı.

"Her türlü cinsel ilişkinin yatak odasında gerçekleşmesi gerektiğine dair bir kural koyabilirdiniz ya da salonun kapısına bir çorap asabilirdiniz, benzeri bir şey."

"Bu durum hem onun hem de benim yaratıcı olmamızı engellerdi."

Onun yaratıcılığından bir nebze de olsa faydalandığım için bunu anladım.

"Anlaşmanın önemi ne?" diye sordum.

"Bu, ikimiz için de ne kadar utanç verici olduğunu atlatabilmek için yaptığımız basit bir anlaşmaydı. Ancak bu deneyimden ikimiz de dersimizi aldık diye düşünüyorum."

Söylemeliyim ki...

Tempie harikaydı.

Ama iğrenç.

"Bu onun ani bir tepkisiydi," diye açıkladı. "Tempie'nin gururu ve koruduğu belli bir itibarı var. Eğer o mesafeye ihtiyacı varsa, onu durdurmayacaktım."

Kız kardeşleri için her şeyi yapardı, bu yüzden bu da hiç şaşırtıcı değildi.

"Ama daireyi bırakıp geri dönmesi için de bir bahane bulması gerekecekti," diye devam etti, "Ve aramızdaki anlaşma ona bu bahaneyi sağladı."

"Ah."

"Az önce söylediklerimi duydun mu?"

Ona döndüm. "Hepsini duydum, ama hangi kısımdan bahsediyorsunuz?"

"Ben her zaman kız kardeşlerimle birlikte yaşayacağım ve onlar da her zaman benimle birlikte yaşayacaklar."

Yeminleri.

"Battle, sen iki bin metrekarelik, üç yatak odalı, iki banyolu bir evde yaşamıyorsun sonuçta," diye belirttim. "İki konutta da durum aynı."

"Bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Tatlım, üç kız kardeşinin de oturduğu kahvaltı masasına, bir seks partisi sonrasında ve görünür bir aşk ısırığıyla gittim. Eğer bunu atlatabildiysem ve bunu krep yaparken yapabildiysem, sanırım bunu da halledebilirim..."

Kahretsin.

"Neyi kaldırabilirsin? Kız kardeşlerimle yaşamayı mı?" diye sordu.

Dizginleri sıkılaştırma/bacaklarını hafifçe sıkma hareketini yaptım ve Noelle durdu.

Battle ve Oberon da öyle yaptı.

"Yani aday olduğumu mu söylüyorsunuz?" diye nefes nefese sordum.

"Bu kelimeyi sürekli vurgulamanız beni rahatsız ediyor, ama önemini anladığınızı görüyorum, bu yüzden kesinlikle anladığınızı doğrulayabilirim. Şimdi, bu sizi rahatsız ediyor mu?"

Tamam, beni o eyerin üzerine kaldırmak zorunda kalmıştı, bunu kolaylıkla yapmıştı ama Noelle'den inip koyun tarlasında bir düzine takla atarsam bunu tekrar yapabileceğinden emin değildim.

Bu yüzden başka bir şeye odaklandım.

"Biliyorsunuz... zaten aday olduğumu?"

"Eğer orada olmasaydın, sana verdiğim o küçük aşk ısırtısıyla seni kahvaltı masasına kadar götürmezdim, hele ki bütün kız kardeşlerim orada olsaydı."

"Chassie, 'Onları, aslında sorun çıkarmayanlar konusunda uyarmalısın' diyor."

Dudakları gerildi ama sonunda gevşeterek, "Kız kardeşlerime bu kadar yakın olmanızın dezavantajlarını çok iyi görüyorum," dedi.

"Savaş!" diye bağırdım.

Bakışları bana dikildi. "Sana karşı derin duygular beslemeseydim, kız kardeşimin en yakın arkadaşını otuz altı saat boyunca yatağında tutmazdım; bunu yaparken bu duyguların daha da derinleşeceğini biliyorum."

Ben neden lanet olası bir atın üzerindeydim?

Ve...

Koyunların yaşadığı bir tarlada bir düzine takla attığımı görseydi, beni işten sıyrılır mıydı?

"Aman Tanrım," diye çıkıştım. "Atlardan inebilir miyiz, böylece seni bir tarlada sürebilirim?"

Dudaklarında yavaşça, çok yaramaz bir sırıtış belirdi. "Bu tarlada koyunlar pisliyor, sevgilim."

"Brüt."

"Gerçekten de." Dilini şıklattı ve devam etti.

Ben de öyle yaptım.

"Yani, bu adayların The Downs'ın, Burleigh House'un ve Talyn ailesinin sonsuza dek var olacağını bilmeleri ve buna tamamen bağlı olmaları gerekecek, değil mi?" diye sordum, emin olmak için.

"‘Aday’ kelimesini vurgulamayı ne zaman bırakacaksınız?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"O halde, hayır."

Sinirle homurdandı.

Çok tatlıydı.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet," dedi. "Ve eğer bu konuda bir sorunları varsa kaybederler."

"Yani, kapı dışarı ediliyorlar."

"Kesinlikle."

"Bahse girerim Chelsea, The Downs ve Burleigh House'u paylaşmaktan pek memnun değildi," diye mırıldandım.

"Onu buraya getirmeden önce bile, kızlara onun doğru kişi olmadığı söylenmişti."

"Bahse girerim."

"Ama öte yandan, onu yıllardır tanıyordum, yani daha önce de burada bulunmuştu."

"Sağ."

"Ama evet, eğer o noktaya gelseydi, ki asla gelmezdi, o açgözlü, ayrıcalıklı bir sürtük olduğu için görevden alınırdı; her şeyi kendine isterdi, hatta kız kardeşlerimi evden atmamı bile."

"Elbette yapardı," diye onayladım.

"Ancak Hamish, Tempie'ye delicesine aşık. Hiçbir şey söylemiyor ama bir yılı aşkın süredir birlikteler ve kız kardeşimi tanıyorum. Kalbi bu işe yatkın olmasaydı bu kadar zaman ayırmazdı. Ayrıca Hamish doğa sever biri. The Downs'ı çok sevecektir."

"Hamish?"

"Evet."

"Lütfen bana onun İskoç olduğunu söyleyin."

"Daha önce hiç bu kadar İskoç bir İskoç'la tanışmadım sanırım."

Onunla tanışmayı umuyordum.

Ve bunu yaptığımda, konuşurken onu anladığımı umdum. Belirgin İskoç aksanı benim için neredeyse anlaşılmazdı.

Anlaşılmaz olsa da, her zaman sıcaktı.

"Eğer onu kandırmaya devam ederse onu kaybedecek," dedi Battle. "O, sevdiği bir kadından bile olsa, bunu uzun süre tolere edecek bir adam değil. Belki de özellikle sevdiği bir kadından."

Bok.

"Belki de onunla bir konuşabilirsin?" diye önerdim.

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Yani bunu benden istediğini mi söylüyorsun?" diye panik içinde bağırdım.

Bu durum, Tempie'nin hayatına müdahale etmem için bana baskı yapan iki Talyn'in ortaya çıkmasına neden oldu.

Ondan çok hoşlandım, harikaydı, ama beni korkutmamasının tek sebebi onun da benden hoşlanmasıydı.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı, tüm minnettarlığımı. "Kimse Tempie'ye ne yapacağını söyleyemez."

"Sürekli ona emir veriyorsun."

"Zamanın büyük bir bölümünde beni görmezden geliyor."

Bu doğrudu.

"Chassie için evine yakın kalıyor, onu ise soğukta bırakıyor," diye tahmin yürüttüm.

"O."

Yine berbat.

"Chassie dün onunla konuşurken duymuş ve anlaşılan, onu görmeden Londra'ya gittiği için çok sinirlenmiş."

"Seninle yatağında bir gün ve iki gece geçirdik, iki hafta boyunca da şakalaştık ve eğer Londra'ya bir saatliğine bile gelip beni görmezsen sana çok kızarım."

Vay.

Beni gerçekten çok sevmişti.

Kendi kendime kibirli bir şekilde gülümsedim.

"Gördüğüm kadarıyla benim ne demek istediğimi anlamaya başlıyorsunuz," diye belirtti.

Ona baktığımda, onun da beni izlediğini gördüm.

"Dük ve Romancı berbat bir başlık ama eminim bir yayınevi bunu yayınlar," diye yanıtladım.

Başını salladı ama bunu dudaklarını kıvrarak yaptı.

"Şöyle yapalım mı?" diye başladım. "Prue ile konuşacağım, eminim o da onaylayacaktır. Sonra Chassie ile konuşup onu da Ravenna'yı ziyarete götürmeyi düşüneceğim. Eğer bu da iyi giderse, Tempie'ye bir süre daha buralarda olacağımı, olup bitenlerden haberdar olacağımı hatırlatmanın bir yolunu bulacağım. Ve eğer isterse, bilmiyorum... daha iyi bir kelime bulmalıyım ama şimdilik... bir ara verebilirim, buna katlanabilir."

"Sevgilim, sen harikasin. Bu işe yarayabilir."

Kendimi beğenmişlikten uzak durmaya çalıştım. "Benim de faydalarım var."

"Artık kabzanın topuzunu da tutmuyorsunuz."

Aşağıya doğru baktım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Bana bakın!"

"Dört nala koşmayı denemek ister misin?"

Emin değildim.

"Sence hazır mıyım? Yani, bu kızla daha yarım saattir birlikteyim."

"Nasıl duracağınızı biliyorsunuz, kendinizi rahatsız hissederseniz öyle yapın."

Bunu yapabilirim.

"Hadi başlayalım," diye karar verdim.

"Dizginleri gevşet, topuklarını ona ver, arkamdan yönlendir. Beni takip edecektir."

Başımı salladım.

"Hazır?"

Bir kez daha başını salladı.

İyi olduğumdan emin olmak için bir an beni inceledi (çok tatlıydı).

Sonra da havalandı.

Söyleneni yaptım ve Noelle ile birlikte onun peşinden yola koyulduk.

Rahatsız olmadığımı söyleyemem. İlk birkaç dakika biraz tüyler ürperticiydi.

Pes etmediğimi ve işin püf noktalarını kavradığımı söyleyebilirim.

Sonuç olarak, biraz korkutucu olsa da, yine de harikaydı.

BÖLÜM 19

YOKLUĞU

Pazartesi sabahı erkenden, yakışıklı bir adamın boynuma sokulmasıyla uyandım.

Kollarının arasında döndüm ve uykulu bir sesle, "Bebeğim," diye mırıldandım.

Çenemi yukarı kaldırdı ve ön hazırlıklarla uğraşmadı.

Dudaklarımı derin bir öpücükle kavradı.

Ona doğru eridim, ama yine de Battle elini bacaklarımın arasına kaydırıp beni orada kavradı. Bu kavrayışını kullanarak beni güçlü bir şekilde kendine çekti, böylece vücuduna yapıştım ve bir bacağıma kalçasının üzerine atmaktan başka çarem kalmadı.

Bunun karşılığında ilk olarak bacaklarımın arasında oluşan ıslaklık hissiyle, ikinci olarak da daha derin öpüşmelerle ve parmaklarının klitorisimde ve vajinamda yarattığı nefis işkenceyle ödüllendirildim.

Ağızına inleyerek ve parmaklarına sürtünerek beni tahrik ettikten sonra, parmakları kayıp gitti; yerini daha büyük, daha kalın, daha sert ve çok daha iyi bir şey aldı: Penisini içime soktu.

O da beni öpmeyi bıraktı.

Ama eli ensemdaki saçlarımda sıkıca kenetlenmişken, gözleri gözlerime kilitlenmişti; dudaklarımız birbirine değiyor, zorlu nefeslerimiz karışıyor, ellerim sırtını kavlıyor, tırnaklarım saplanıyordu ve o da içime giriyordu.

Gözlerindeki ifade şehvetli, günahkar, tam anlamıyla şeytani, sahiplenici, iddialı ve talepkardı.

Evet.

Bütün bunlar.

Muhteşemdi!

Saçımı tutuş şekli yüzünden ellerim dışında neredeyse hiçbir yerimi hareket ettiremiyordum, bu da hem yasak bir durumdu hem de çılgınca heyecan vericiydi.

Evet, o da inanılmaz derecede harikaydı.

Bu yüzden, boşta kalan elini aramızdan kaydırıp klitorisimle oyun oynar gibi oynadığında, kendimden geçtim.

"Savaş bebeğim," diye fısıldadım, ondan daha fazlasını elde etmek için kalçalarımı sallamaya çalışarak.

"Dediğim gibi," diye homurdandı, "açgözlü."

Klitorisimi çimdikledi.

Patladım.

Ağzını benimkine geçirdi, böylece benim orgazmımı da bu şekilde tüketebildi.

Tam bir açgözlülük örneği.

İş bittiğinde, beni sırt üstü yatıracak şekilde bizi çevirdi. Dizlerinin üzerine kalktı ama ayak bileklerinin üzerinde durarak, bağlantımızı korumak için kalçamı sert uyluklarının üzerinde yukarı doğru çekti. Bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı ve benimkileri kavrayarak, o bana çarptığı gibi beni de kendine doğru sertçe bastırdı.

Hâlâ nefes nefeseydim, göğüslerim hoplayıp duruyordu, o da yüzündeki o ölümcül derecede ateşli bakışla beni izliyordu, sonra bakışlarını bedenime, aramızdaki bağa indirdi ve beni nasıl aldığını izledi.

Cidden.

Eğer daha önce yüzündeki ifadenin şehvet dolu olduğunu düşünüyorsam, yanılmışım.

O bakış şehvet doluydu.

Çok sıcaktı, içimde tekrar bir baskı oluştu ve neredeyse kendimi kaybettim, ama sonra kalçasını hareket ettirdi, açısını ayarladı ve tam o noktaya vurdu. Böylece derin bir inilti ve uzun bir feryatla ikinci orgazmım içimden geçti.

Onun inlemelerini duydum, vuruşlarının daha da güçlendiğini, hızlandığını hissettim ve zevkin derinliklerinde yüzmekten kendimi zorlayarak, yakışıklı başının geriye doğru savrulmasını, boynundaki kasların ve damarların gerilmesini ve doruk noktasına ulaşana kadar defalarca içime girmesini izleyebildim.

Hareketlerini yumuşattı, parmakları nazikçe uyluklarımın üzerinde gezindi, bakışları ise benden hiç ayrıldı.

Onun önünde, sergilenir gibi uzanmıştım; güzel, güçlü ve sevdiğimi hissediyordum, o yakışıklı yüzüne yansımış olan açık sıcaklık ve sevginin altında.

Hangi ifadeyi daha çok beğendiğimden emin değildim.

Neyse ki ikisini de aldım.

O an bildiğim tek şey, beklenmedik ve olağanüstü bir şey olmadığı sürece, bir sonraki Burleigh Düşesi olacağımdı.

Ben aday değildim.

Ne kadar saçma görünse de, bu eve adımımı attığım andan itibaren beni kendine çekti.

Ve bu adamı ilk gördüğüm andan itibaren, o da öyle yaptı.

Doğal olarak, bu beni son derece mutlu etti.

Yanlarıma doğru ellerinin üzerine eğildi, şnavın aşağı doğru hareketini yaptı ve dudaklarını benimkine değdirdi.

"Hayatımda tattığım en iyi lazanya, sevgilim," dedi orada.

Ah evet.

Bunu onun için yapmıştım.

Ve evet.

Hoşuna gitmişti.

Evet, aynı fikirdeyim.

Bütün kızlar da öyle yaptı.

Ve son olarak, belki de en güzel kısmı, yemeği yedikten sonra Battle aşağı indi ve mutfakı temizlememe yardım etti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ne kadar çılgınca gelse de, onu inanılmaz derecede çekici kılan birçok şeyden biri de tabak kurutmasını izlemektir.

"Duş alıp gitmem gerek," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım ve kollarımı onun etrafına sardım.

"Bugün beni yanınızda tutun," dedi.

Bunu anlamadım.

"Bağışlamak?"

Kalçalarını benimkilerin arasına sıkıştırdı, dudaklarımı aralamaya zorladı, çünkü bu ona çok iyi geliyordu.

"Beni alıp götürme."

Bu, prezervatif tartışmamızdan tamamen farklı bir yöne doğru bir dönüş olarak nitelendirilebilir.

"Ben sessizce ayrılırken tekrar uyuyabilir misin?" diye sordu.

Sağ.

Garip miydim?

Bu konuşma beni neden tekrar heyecanlandırıyordu?

"Evet," diye yanıtladım.

"Güzel," diye fısıldadı, dudaklarını benimkine değdirdi ve "Tekrar uyumaya devam et. Gitmeden önce seni tekrar öpeceğim," dedi.

"Hemen aşağıya inip sana kahvaltı hazırlayayım mı?" diye teklif ettim.

"Kıpırdamanı istemiyorum."

Ona gülümsedim ve elimle saçlarını okşadım.

Bu sefer dudaklarıma hafifçe dokunarak beni öptü, sonra da üzerimi örterek uzaklaştı.

Onun banyoya doğru yürümesini izledim.

Duşun sesini duyup, onun içeride ıslak, sabunlu ve çıplak olduğunu bildiğim halde, uyuyakalabileceğimi hiç düşünmezdim.

Ama ben tam olarak bunu yaptım.

Battaniyenin omuzlarıma kadar çekilip üzerime örtüldüğünü hissettiğimde uyandım.

Gözlerimi yana çevirerek suya dalmasını izledim.

Alnımdan öptü.

"Tekrar uyumaya gidiyorum," dedi uzaklaşırken. "Hafta içinde görüşürüz. Ve Janelle'in programımı yeniden düzenleyip düzenleyemeyeceğine bakacağım, böylece Perşembe akşamı geri dönebilirim."

Dün öğrendiğime göre Janelle onun asistanıymış.

"Yokluk, sevgiyi daha da artırır, değil mi?" dedim inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Bana kalsa, o kasaların hepsini Audi'ye yükler ve seni de yanımda götürürdüm. Ama stüdyoyu kendi alanın haline getirdin. Ben yaratıcı değilim, ama yaratıcı birinin kendi alanına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, ama—"

Yatağın üzerinde yanıma oturdu. "Ve ben bütün gün, geç saatlere kadar çalışıyorum sevgilim. Burleigh House'da yalnız kalmanın bir anlamı yok, çünkü ben eve geliyorum, yemek yiyoruz, sevişiyoruz ve sabah yine seni yalnız bırakıyorum."

Bunu savunabilirdim ama savunmayacaktım.

Çünkü The Downs'ta yapmam gereken işler vardı, sadece kitap işleri değil.

"Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz ve Tempie'nin Chassie'ye bakmak için burada bulunma ihtiyacını hafifletmeme yardımcı olabilmem için," diye devam etti, "Janelle'den programımı ayarlamasını rica edeceğim,

böylece haftanın yarısını buradan çalışabilirim. Bu haftadan sonra da çarşamba akşamı evde olabilmek için ayarlamaya çalışacağım.”

Gülümsedim.

Dudaklarımdan öptü.

Başını kaldırdığında, "Şimdi, tekrar uyumaya gidin," diye emretti.

"Sen de o otobanda dikkatli ol," diye karşılık verdim.

"Her zaman," diye mırıldandı.

Bir dudak fırçası daha, tatlı, seksi bir gülümseme.

Sonra yürüyerek uzaklaştı.

O öğleden sonra geç saatlerde, stüdyoda, Battle'dan kitapta yeniden basmak için izin isteyeceğim fotoğrafları işaretliyordum ki, masanın üzerinde duran telefonum titredi.

Snowball onun üzerinde uyukladığı için, kız memnuniyetsiz bir şekilde miyavladı, yuvarlandı ve ona dik dik baktı.

Fotoğrafları şezlongun üzerine dizilmiş halde bıraktım, masaya gittim, arayanın Battle olduğunu görünce hemen telefonu açtım.

"Merhaba tatlım," dedim masanın etrafından dolaşıp sandalyeye otururken.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi haberi mi, yoksa kötü haberi mi duymak istersiniz?"

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Pekala, yeniden ifade edeyim. Bunların hiçbirisi aslında kötü haber değil.”

"Öyleyse bununla başlayalım."

"Bu sabah yerel gazeteyi aradım ve 1946'da yayın yapıp yapmadıklarını sordum. Yapıyorlarmış. Sonra da arşivlerini incelememde bir sakınca olup olmadığını sordum. Kim olduğumu ve ne üzerinde çalıştığımı

söylediğimde, aradığım tarihler için tüm dijital dosyaları bulacaklarını söylediler. Ben de öğle yemeğinden sonra şehre gittim ve Marie'nin günlüğüne kaydettiği tarihten iki hafta öncesine ve iki ay sonrasına ait her şeye iyice göz attım.”

“Tahmin edeyim. Hiçbir şey,” diye tahmin yürüttü.

“Northumberland'dan bir vikontun kaybolması ulusal çapta bir endişe kaynağı oldu. Ancak Northumberland'ın Devon'a çok yakın olmadığını ve Marie'nin girişinden bir gün önce Newcastle'daki kulübünde son görüldüğünü düşünürsek, hayır. Hiçbir bağlantı yok.”

"Özür dilerim, sevgilim."

“İyi haberi mi duymak istiyorsunuz?”

"Kesinlikle."

“Prue'den arama çalışmalarına yardım etmesi için gelmesini rica ettim ve o da geldi. Chassie'den de rica ettim ve o da hiç tereddüt etmeden gitmeyi kabul etti.”

“Mükemmel” dediğinde sesindeki mutluluğu duyabiliyordum.

"Hiç tereddüt yok canım," diye tekrarladım.

"Bence onun üzerinde olumlu bir etki yaratıyorsunuz."

Şok oldum.

"Ben?"

"Onun içine kapanıklığından kurtulmasında kilit rol oynadınız."

"Bana bu kadar övgü yağdırmak istemenizi takdir ediyorum, ama ben ona, tıpkı Prue ve Tempie'nin yaptığı gibi, fırsatlar verdim. Çünkü bir diğer güzel haber de şu ki, hepimiz Çarşamba günü Ravenna ile tanışacağız. Tempie bile."

“Ve daha da mükemmel.”

“Ama hiçbirimiz Chassie'nin asıl yükü taşıdığını unutmamalıyız. Hiçbirimiz onu arabaya veya trene binmeye zorlamıyoruz. Bu adımları kendisi atıyor. Bunlar onun zaferleri.”

Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra da, "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun," dedi.

"Sevgi" kelimesini kullanmazdım.

Ama onun bunu kullanma şekli, benim için tamamen kabul edilebilirdi.

"Biliyorum."

"Umarım öyledir, çünkü seni çok seviyorum Vivienne."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Ben de seni çok severim canım," diye yanıtladım tam o sırada penceredeki bir şey dikkatimi çekti.

Christian yine bahçede yürüyordu.

Christian vefat ederken Battle kulağıma, "Janelle ile konuştum," dedi. "Ne yazık ki şu anda benden pek hoşlanmıyor, ama bu hafta Perşembe akşamı eve döneceğim ve Çarşamba gününden itibaren en az altı hafta boyunca çoğunlukla orada çalışacağım."

"Bu harika, bebeğim," dedim dalgın bir şekilde, yavaşça sandalyemden kalkıp gizlice pencerelere doğru ilerleyerek Chastity'nin Christian'ın uçuş rotasında olup olmadığını görmek için evin ve bahçelerin doğru bir açısını yakalamaya çalıştım.

İyi bir açı değildi. Bitkiler, çalılar ve ağaçlar tarafından tamamen gizlenmişim. Kuzey ve güney kanatlarının tepelerini kısmen görebiliyordum, ama daha fazlasını değil.

Ve iffet yok.

"Seni kaybettim mi?" diye sordu Battle kulağıma.

Ona dikkatimi verebilmek için pencerelerden yüzümü çevirdim, ama tam o sırada diğer tarafta bir şey gördüm.

Ona odaklandım.

Chastity, üzerinde güzel sarı bir yazlık elbise ile ayakta duruyordu; hava sıcak olduğu için hırka giymemişti. Elllerinde bahçe eldivenleri, parmaklarında ise saç kesme makası vardı; saçları karmakarışık bir haldeydi...

Ve Christian'ın ardından gözlerini dikmişti...

Aman Tanrım!

Özlem.

“Vivi?”

Ona uzun uzun baktım.

"Vivienne," diye hırladı Battle kulağıma. "Orada mısın?"

Pencereden uzaklaştım ve masamın sandalyesine geri dönerken, "Özür dilerim, evet. Buradayım. Bazı fotoğraflara dalmıştım," dedim.

Yalan!

“Fotoğraflar?”

"Yayınevlerim bunları basmak isterse, kitapta bazı fotoğraflarımı yayınlamama karşı çıkar mısınız?"

“Hayır. Ancak şunu da eklemeliyim ki, hangileri olduğuna bağlı. Yine de, bunların içinde kamuoyuyla paylaşmaktan endişe duyacağım bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Onları işaretliyorum. Eve geldiğinizde size gösterebilirim.”

“Bu işe yarar.”

“Bu bir plan.”

"Hâlâ senin içinde miyim?"

Sözleri tüm vücudumu ürpertti.

"Evet," diye fısıldadım.

"Harika, sevgilim," diye mırıldandı. "Şimdi gitmeliyim. İyi geceler mesajı atacağım."

"Ben de öyle yapacağım."

"Yakında görüşmek üzere."

"Umarım."

"Hoşça kal, sevgilim."

"Hoşça kal, Savaş."

Bağlantıyı kestik.

Telefonumu gülümseyen dudaklarıma dokundurdum.

Sonra kalkıp tekrar pencerelere gittim.

Chastity, Christian'ın gittiği yöne doğru bahçenin daha iç kısımlarına doğru ilerlemişti. Ancak şimdi sadece kıvrıkcık saçlarını görebiliyordum.

Sanki onu takip ediyordu.

“Görünüşe göre roller değişti,” dedim kedilere (Kızıl suratlı olan, bir sandığın tepesinde tehlikeli bir yere yerleşmişti). “Ya da belki Christian zekice bir oyun oynuyor. Hım.”

Yazmam gereken bir kitap olduğu için, bunu bir kenara bırakıp işe koyulmaktan başka çarem yoktu.

O akşam yemekten sonra Prue ile birlikte sigara içme odasındaydık; oda televizyon odasına dönüştürülmüştü.

O zamana kadar Downs ailesinin evinde çok az televizyon olduğunu fark etmemiştim. Benim odamda yoktu. Battle'ın odasında da yoktu. Televizyon gördüğüm tek odalar burası, oyun odası (televizyonun devasa olduğu, adeta gizli bir ev sinema sistemi kadar büyük olduğu oda) ve çalışma odasıydı.

İngiltere'ye geldiğimden beri ilk defa televizyon izledim.

Bunda özgürleştirici bir şey vardı. Hatta zafer dolu bir şey bile; hayatı o kadar dolu dolu yaşamak ki, onu doldurmak için televizyon gibi anlamsız şeylere yönelmemek.

Ama yine de bir arkadaşımın rahat bir kanepede uzanıp, Fitzy'nin getirdiği akşam yemeği sonrası patlamış mısır kasesini paylaşmak ve Rosemary and Thyme'ın eski bölümlerini izlemek çok güzeldi.

Daha önce hiç görmemişim.

Biraz tuhaf olsa da çok sevimliydi ve Laura çok komikti.

Bir bölümün sonuna gelmiştik ve bir sonraki bölümün başlamasını bekliyorduk ki konuyu ben açtım.

"Battle'ın yatak odasında yaptığınız portresini gördüm."

Ona bakmadan, gayet rahat bir şekilde söyledim ama söyledikten sonra havadaki gerginliği hissettim.

“Kızım, o portre inanılmaz,” diye coşkuyla söyledim. “Onu görür görmez anında ağlamaya başladım. Battle beni teselli etmek zorunda kaldı. Çok güzel ve onu mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Soyut sanatın neden bu kadar güçlü olduğunun özeti. Anlamını anlarsan, seni hayrete düşürecek.”

"Ağlamaya mı başladın?"

Ona döndüm. “Kesinlikle. Battle bana bundan çok etkilendiğini söyledi ve odasında asılı duruyor, sürekli görüyor. Ama anlayabiliyorum, bundan çok etkilenmemişti. Hala etkileniyor. Ve kız kardeşim,”—ona gülümsedim—“o oda olabildiğince minimalist ve adam onu orada sergiliyor. En önemli yer. Bütün odanın odak noktası. Bence sadece onu etkilemekle kalmıyor, ona çok değer veriyor. Resim yaptığını bilmiyordum. Ama muazzam bir yeteneğin var.”

Umarım bu, "Neden bana söylemedin?" tarzında bir yakınma gibi algılanmaz.

Ayrıca bunun onun daha fazla şey paylaşmasının önünü açacağını umuyordum.

"Buna bu kadar güçlü tepki vermene bayıldım, Vivi," dedi çekingen bir şekilde.

"Umarım daha fazlası olur," dedim buyurgan bir şekilde.

“Ben...keman çalıyorum.”

"Eğer bana göstermek istersen, görmek isterim."

Omuzlarını içe doğru büktü.

Bok.

"Senin meselen, senin kararın," diye mırıldandım.

Bir sonraki bölüm başlamıştı ve bu tartışmayı sonlandırmak için Prue, "Geri sarmamı ister misin? Gizemli bir bölüm. Hiçbir şeyi kaçırmamalıyız." diye sordu.

"Evet canım, hadi başa saralım."

Onun benimle oraya gitmeye hazır olmamasına hayal kırıklığına uğradım.

Ama yalan söylemedim.

Onun meselesi, onun kararı.

Bununla birlikte, eğer romanları o portre kadar hayal gücü, özgünlük ve düşünce açısından zengin olsaydı, görülmeli ve hak ettiği övgüyü almalıydı.

Adım adım ilerliyoruz.

Bir düğ'e aşık oluyordum.

İffet ortaya çıkıyordu.

Tempie'nin hayatına devam etmesi için cesaretlendirilmesi gerekiyordu.

Ve Prue'nun yeteneğini kucaklaması gerekiyordu.

Her şey zamanla olacak, diye düşündüm kendi kendime.

Her şey zamanla olacak.

Ertesi sabah Scotty bana, “Tekrarlama çok önemli. İkinci doğanız haline geliyor. Araba kullanmak gibi. Ve aynı hayvanla ne kadar çok çalışırsanız, zihinleriniz o kadar çok kaynaşır. Kulağa çılgınca gelebilir ama doğru. Elinizin dizginlerdeki en ufak hareketinden veya bacaklarınızın gövdesindeki en ufak dokunuşundan bile neye ihtiyacınız olduğunu hissedecektir.” dedi.

Başımı salladım.

“Öyleyse dur ve başla,” diye talimat verdi. “Bir daire çizerek. Eğer hissedersen, tırıs veya hatta dörtnala geçmesini sağla. Dörtnala geçersen, üzerine yaslan. Dengeni sağlamak için ağırlık merkezini alçalt. Dur ve tekrar başla.”

İkinci kez başımı salladım ve tam öyle yapacakken, arkamdaki telefon çaldı.

"Bekle bir dakika," dedim.

Bu sefer başını salladı.

Çıkardım ve Battle olduğunu gördüm.

Telefonu açtıktan sonra "Merhaba," diye selam verdim.

"Merhaba tatlım. Sabahın nasıl geçiyor?"

Scotty, "İçeri girip Troilus'u eyerleyeceğim," diye seslendi. "Sen biraz daha tur attıktan sonra tarlaya gideceğiz."

"Pekala," dedim ona.

"Bu Scotty mi?" diye sordu Battle kulağıma.

Lanet olsun.

"Evet."

"Troilus mu?" diye sordu.

"Hepinizin Shakespeare'e karşı bir ilgisi var gibi görünüyor," diye mırıldandım.

"Vivienne, ne yapıyorsun?"

Sürpriz olmasını istemiştim.

Yine de onun sesli mesaja düşmesine izin vermek istemedim.

Ancak, Scotty'ye bu konuda önceden haber vermeliydim sanırım.

"Scotty bana bir binicilik dersi daha veriyor," diye itiraf ettim.

Tam bir sessizlik.

Tamamlamak.

Okumaya çalıştım ve hızlıca, "Kızmayın. İyi bir öğretmensiniz. Sadece daha fazla pratik yapmak istedim ki bu kadar beceriksiz olmayayım ve siz eve döndüğünüzde atları bu kadar çok yürütmek zorunda kalmayalım. Umarım onu sormamda bir sakınca yoktur, o bana öğretiyor ve ben de sizsiz biniyorum." dedim.

"Konuşmayı kes," diye emretti.

Konuşmayı kestim.

"Ben umursamıyorum."

Aman Tanrım.

Her kelimeyi çok net bir şekilde telaffuz ediyordu ve sesi mırıltıdan çok uzaktı, hiç komik değildi.

Çakıl taşıydı.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," diye sessizce yanıtladım.

"Güzel. Sizi dersinizle baş başa bırakıyorum, peki ya Vivi?"

"Evet tatlım?"

"Babam annemi çok severdi. Annem ise babamı kullanırdı. Küçük bir çocukken, bunu hissetsem de, onun yıkıcı kalp kırıklığının içinde yaşadığının farkında değildim; annem onun kendisine verdiği unvanı ve hayatı her şeyden çok seviyordu ve babama karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ancak büyüdüğümde bunu anladım. Bu, onun neden bu kadar mesafeli, resmi, ulaşılmaz ve sonunda acımasız olduğunu biraz olsun anlamama yardımcı oldu. Bunu mazur göstermedi. Ama anlamama yardımcı oldu."

Bunu söylerken kalbim paramparça oldu.

Ama Atlas Talyn için değil.

Oğlu için.

Israrla ısrar etti. "Kitaplarınız çok satabilir ve benim kadar zengin olmanız pek olası değil. Ama sakın, sevgilim, bana sunduğunuz şeyi yanlış anlamayın. Anlaşıldı mı?"

Aman Tanrım.

Ağlamak üzereydim.

Bu yüzden "Anlaşıldı" derken sesim kısık çıktı.

"Hemen Rally ve Court'un düğününe verdiğim davetiyeye sizin adınızı da ekledim. Court, geleceğinize çok sevindiğini mesajla bildirdi. Bu sorun olur mu?"

"Mükemmel," diye belirttim.

"Pekala, tatlım." Şimdi mırıldanmaya başlamıştı. "İyi geceler mesajımı göndereceğim."

Dün gece yaptığı gibi, mükemmel bir erkek arkadaş, aklından çıkmadığımı düşünmeme asla izin vermedi.

"Ben de öyle yapacağım."

"İyi günler, Vivi."

"Sen de, bebeğim."

Telefonu kapattık.

Mutluluktan gözlerimden yaşlar sel gibi akmamasına (zar zor) dikkat ettim.

Ve gerçekten de doğruymuş.

Bir şekilde, ayrılık gerçekten de sevgiyi daha da artırdı.

Bu düşünceyle Noelle ile birlikte durup tekrar başladık, tekrar durup tekrar başladık, onu tırısı, sonra da dört nala çıkardım, ona yaslandım ve tekrar durduk.

Sonunda Scotty, Troilus'a karşı tavrını açıkladı.

Ve sahaya doğru yöneldik.

DURUGÖRÜCÜ

Ravenna'nın falcılık yaptığı yerin, sarmaşıklarla kaplı, çiçeklerle çevrili ve masum çocukları kendine çekip onları pişirip yiyebileceği kadar sevimli bir kulübe olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Ayrıca, dışarıda kurumuş gül çalılıkları ve her yerinde örümcek ağları olan ürkütücü, harap bir malikâne de değildi.

Şehir merkezindeki bir Boots marketinin üst katındaki bir daireydi.

Öğleden önce, köydeki şirin bir bistroda güzel bir öğle yemeği yedikten sonra, Çarşamba günüydü.

Hayır, kitabım pek hızlı ilerlemiyordu.

Evet, yazmaya başlamaya hazırdım.

Ancak, yazarken kendimi kitaba o kadar kaptırabiliyordum ki zamanı unutuyordum, bazen yemek yemeyi (ya da duş almayı) unutuyordum ve genellikle beni kitaptan uzaklaştıracak her şeye isyan ediyordum.

Bu yüzden notlarımı gözden geçirmenin, daha verimli yazmama yardımcı olacak şekilde taslağı genişletmenin ve Battle Londra'ya döndüğünde Pazartesi günü kitaba başlamanın en iyisi olacağını düşündüm.

Tempie, pırıl pırıl siyah Defender'ını (tam anlamıyla tarz sahibi toprak sahibi aristokratların aracı) şehir merkezindeki otoparka park etti ve eczanenin yanındaki bir kapıya doğru yürürken Prue, ablasına, "Oraya vardığında kibar ol," diye emretti.

"Ben her zaman nazik biriyim," diye yanıtladı Tempie.

Chastity itiraz eden bir ses çıkardı ve bu fısıltı gibi bir ses değildi.

"Pekala, aptallara tahammülüm yok," diye kabul etti Tempie. "Bu iyi bir özellik."

"Adının da çağrıştırdığı gibi, Ravenna ile bu özelliğini kullan. Duygulara ve gizli anlamlara karşı hassastır ve—" Prue sözünü tamamlayamadı.

Çünkü Chastity, coşkuyla önümüzden süzülerek, "Ley hatları mı?" diye alaycı bir şekilde araya girdi.

Prue, Chassie'ye şaşkın ama umut dolu bir bakış attı, sonra bakışlarını en küçük kız kardeşine düşünceli ve umut dolu bir bakış atan Tempie'ye çevirdi. Tempie, Prue'nun bakışlarıyla karşılaştıktan sonra ikisi de bana baktı.

Omuz silktim.

Ben de gülümsedim.

Onlar bunu anlıyorlardı.

Yaşasın!

Prue kapıya bir şifre girdi, kapı çaldı ve biz de içeri girip merdivenlerden yukarı çıktık.

Kapıyı çaldı.

İkinci hayal kırıklığı da şu ki, Ravenna ne Angelica Huston'a ne de Supernatural'daki Rowena'yı oynayan kıza, ne de Game of Thrones'taki Melisandre'ye benziyordu.

Prue'den yaklaşık bir inç daha uzundu, Chassie'den daha büyük göğüsleri vardı, platin sarısı saçları vardı, makyajı çok abartıyordu ve sanırım benim yaşlarımdaydı.

"Gelin içeri, gelin içeri," dedi dalgın bir şekilde. "Çayı hazırlayayım."

Üçüncü hayal kırıklığıyla karşı karşıya kaldık.

Burada kadife, püsküller, lambaların üzerine atılmış saçaklı eşarplar, uzun masa örtülü yuvarlak masalar ve ortasında kristal küreler ya da yere

oyulmuş pentagramlar yoktu.

Bunun yerine, rahat ve konforlu görünen mobilyalarla döşenmiş, açık planlı bir mutfak ve oturma odası vardı ve ortalıkta hafif bir dağınıklık hissediliyordu (iğrenç bir şey yoktu, sadece yerde atılmış ayakkabılar, koltukların kollarına bırakılmış hırkalar ve etrafa saçılmış çok sayıda çay bardağı vardı).

"Bu kadının bir ortamı nasıl kuracağını anladığından emin değilim," diye fısıldadı Tempie bana doğru eğilerek.

Ona kocaman, "Sus ve beni güldürmeye çalışmaktan vazgeç" dercesine baktım.

Prue, "Ravenna, seni kız kardeşlerim Temperance ve Chastity ile sevgili arkadaşım Vivienne ile tanıştırmaktan gerçekten heyecan duyuyorum," derken, elektrikli su ısıtıcısının düğmesine basılmasının inkar edilemez sesini duydum.

Ravenna döndü, Tempie'ye ve Chassie'ye baktı, sonra bana baktığında başı birden sarsıldı, vücudu sendeledi ve yere düşmeye başladı.

"Aman Tanrım! Ravenna!" diye bağırdı Prue, onu ayakta tutmak için öne atılıp ona sıkıca sarıldı.

"Lütfen," diye fısıldadı Tempie şüpheyle yanımda.

Ravenna, Prue'nun yardımıyla dengesini sağlarken gözlerini benden ayırmadı.

"Su ister misin?" diye sordu Prue. "Hadi seni aşağı indirelim, ben de çayını hazırlayayım."

Onu kanepeye götürdü ve Ravenna kanepede oturup, tuhaf bir şekilde, sürekli bana bakmaya başladı.

Chastity neşeli bir şekilde, "Çay hazırlıyorum," dedi.

Umarım onun çayı, Battle ve benim için demlenen kahveden daha iyidir.

Ravenna sonunda dikkatini benden ayırarak, "İyiyim," diye belirtti. "Sadece, son haftalarda örtü tahmin edilemez hale geldi. Anlamıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Ve bazen başımı döndürüyor."

Prue, medyumunun yanına oturdu. "Bunun ne olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, ama bu çok şiddetli bir rahatsızlık."

"Bu akşam Cook'un ev yapımı gnocchi'sini yiyeceğiz," diye fısıldadı Tempie tekrar bana doğru eğilerek. "Obi-Wan Kenobi'yi aramaya vaktim yok."

Dirseğimle ona vurdum.

Ravenna onu süzdü.

Ardından sehpayı uzandı, bir iskambil destesi aldı ve Tempie'ye uzattı.

"Önce sen," dedi.

Tempie bir elini avuç içi dışa dönük şekilde kaldırdı ve başını yana çevirdi: bu, aristokratların evrensel "teşekkürler, gerek yok" jestidir.

Ravenna, tavizsiz bir şekilde, "O kapıdan içeri giren herkes eleştirilir," dedi. "Eleştirilmeye razı değilseniz, sizden ayrılmanızı rica etmek zorunda kalacağım."

Hmm.

Ravenna'nın biraz dik duruşu olduğu anlaşılıyordu.

Bakışma yarışını ilgiyle izledim.

Ama sonunun nasıl biteceğini biliyordum.

Ve olaylar böylece sona erdi; Tempie, Prue'ye çok kısa bir bakış attıktan sonra uzanıp kartları aldı.

Ravenna, "Onları karıştırabilirsin," diye açıkladı. "Onları hareket ettirebilirsin. Sadece elinde tutabilirsin. Ve hazır olduğunu hissettiğinde bana geri verebilirsin."

Tempie kartları anında geri verdiğiğinde, gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ravenna, "Hanımlar, yerlerinize oturun," diye davet etti.

Ortada bir kanepe, karşılıklı iki koltuk ve aralarında bir sehpa vardı.

Tempie ve ben sandalyeleri aldık.

"Chassie, işin bitince mutfak sandalyelerinden birini buraya getirebilirsin," diye seslendi Prue.

"Tamam," diye yanıtladı Chassie mutfaktan.

O bunu yaparken ben de elektrikli su ısıtıcısının düğmesinin kapandığını duydum.

Ravenna, Tempie'ye "Araştırmamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Kartları vermeden önce bunu sorman gerekmiyor muydu?" diye sordu Tempie, Ravenna'ya.

Ravenna kulağını omzuna dayadı. "Bana da onları nasıl okuyacağımı anlatmak ister misin?"

Tempie, sehpanın üzerinde gelişigüzel bir el hareketi yaptı. "Devam edin. Genel bir okuma yapalım."

Ravenna hemen masadaki üç kartı çevirdi.

Bunlar ne büyük arkana ne de küçük arkana kartlarıydı. Prue bana çok uzun zaman önce Ravenna'nın normal bir desteye değil, başka kartlarla fal baktığını söylemişti.

Birçok deste olduğunu bilmeme rağmen, bu onun sahtekar olabileceğini düşünmemin sebeplerinden biriydi. En azından Ölüm (değişim), Savaş Arabası (zafer), Dünya (tamamlama) gibi büyük arkana kartlarının okunması kolay olduğu için bunların arkasına saklanmak daha kolaydı.

Ravenna üç karta bakarak, "Entrika," dedi. "Hareketsizlik." Uzun bir sessizlikten sonra, "Aşk."

Odanın ortalığı son iki kelimeyle birden aydınlandı.

Ve her ne kadar hepimiz bunu hissediyor olsak da, bu his çoğunlukla Tempie'den geliyordu.

"Bu,"—Ravenna, sanırım Entrika kartına dokundu—"sizin kontrolünüzün dışında ve sizin alanınızda olsa da, sizin kutsal alanınızda değil. Buna şahit olacaksınız, ancak bu sizi yalnızca yüzeysel olarak ilgilendiriyor ve üzerinde hiçbir kontrolünüz yok."

Parmak ucunu oraya koydu ve kartı kenara itti.

Ardından, üzerinde "Eylemsizlik" yazdığını tahmin ettiğim kartı eline aldı. "Bu bir sorun."

Diğer kartı aldı.

Aşık.

"Çünkü bu tehlike arz ediyor."

İki kartı da yere attı ve iki kartı daha fırlattı.

Başını kaldırıp onları incelemeye devam ederken, "Kendiniz için değil, kazandığınız kişi için kararlı ve düşünceli bir şekilde ilerlemelisiniz; ancak hızlı hareket etmezseniz kaybedebilirsiniz," dedi.

Başını geriye doğru eğdi ve gözleriyle Tempie'yi adeta delip geçti.

"Yaptıklarınız özveriliydi, ama şimdi onların arkasına saklandığınız için, tamamen bencilce birer davranış haline geldiler."

Aman Tanrım.

Prue bana kocaman gözlerle baktı.

Ona burun kıvırdım.

Önümde bir çay bardağı belirdi. Onu aldım.

Chastity geri kalanları dağıttıktan sonra, Tempie ile benim arama bir mutfak sandalyesi koydu ve oturdu.

Prue ve Chassie tüm bu süreç boyunca Tempie'ye bakmaktan özenle kaçındılar.

Ama şöyle bir göz attım ve yüzünün son derece sıradan olduğunu gördüm, ama beni kandıramıyordu.

Omuzlarını çok sıkı tutuyordu ve ondan neredeyse umutsuz bir korku yayılıyordu.

Artık Ravenna'nın bir şarlata olduğunu düşünmüyordum.

Evet.

Kadın okuma yazma biliyordu.

"Daha fazla çekmemi ister misiniz?" diye sordu Ravenna.

"Hayır, sorun değil," dedi Tempie, sanki hesabı isteyecekmiş gibi.

Ravenna ona uzun uzun baktı, sonra Prue'ye döndüğünde yüz ifadesi gerçek bir sevgiye dönüştü.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Prue hevesle başını salladı.

Biz çayımızı yudumlarken Ravenna kartları topladı (bilginiz olsun, Chassie çok güzel çay yapardı, zaten İngilizdi, bu konuda doğuştan yetenekleri vardı). Kartları Prue'ye verdi.

Prue yüzünü buruşturarak onları karıştırdı ve bunu uzun süre yaptı.

Ardından kartları Ravenna'ya geri verdi.

Ravenna hemen beş sayı attı.

Onlara baktı.

Onlara daha dikkatlice baktı.

Onlara gözlerini kısarak baktı.

Ardından endişeyle Prue'ye dönerek, "Kartların her yerde. Ne oluyor?" diye sordu.

"Charlie'nin Harmony'ye yazdığı mektupların nerede olduğunu bana söylemelerini istedim," dedi.

"Mektuplar mı?" diye sordu Ravenna.

"Üzerinde çalıştığım proje için," diye araya girdim. "Prue, Tempie ve Chassie'nin büyük teyzesi ile büyük büyükbabam arasında geçen talihsiz bir aşk hikayesinden esinlenerek yazılmış bir roman. Harmony'nin mektupları bizde, ama Prue onları bulamadığı için büyük büyükbabamın mektuplarını saklayıp saklamadığından emin değiliz."

Ravenna'nın bakışları tekrar kartlara kaydı. "Şey, The Downs'ta bir yerlerdeler."

Oda yeniden elektrik yüklü hale geldi.

"Onları yok etmedi mi?" diye sordu Prue.

Ravenna başını salladı.

"Nerede olduklarına dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Chassie.

Ravenna kartları tekrar inceledi.

Sonra bir kez daha başını salladı.

"Bu gerçekten berbat," diye homurdandı Chassie.

Bu durum Prue ve Tempie'nin, ardından da Prue, ben ve Tempie'nin birbirimize tekrar bakmamıza neden oldu çünkü, aman Tanrım... Chassie kabuğundan çıkmaya karar verdiğinde, şaka yapmıyordu.

Ravenna, güçlendirici bir yudum çay içtikten sonra Prue'ye, "Kartlara sormak istediğin başka bir şey var mı canım?" diye sordu.

Prue, Chassie ve bana attığı kısa bakışları neredeyse gizlemeyi başarmıştı ki başını salladı. "Sanırım bu şekilde idare edebilirim."

Bu, kartlara benim ve Battle hakkında sorular soracağı ve Chassie'nin başka bir randevuda değişeceği anlamına geliyordu.

Onun oyununu anladım.

"Hadi, benimle ilgilenin," dedi Chassie heyecanla.

"Pekala," diye onayladı Ravenna, kartları topladı ve Chassie'ye uzattı.

"Sadece karıştırıp, hissettiğimde sana vereyim mi?" diye sordu Chassie.

"Öyle işte, canım," dedi Ravenna.

Chassie kıpırdanmaya başladı. "Ne zaman hissettiğimi anlayacağım?"

"Anlayacaksın."

Chassie sürekli kıpırdanıyordu.

"Aaa, işte orada!" diye bağırdı ve kartları Ravenna'ya uzattı.

Ravenna ona nazikçe gülümsedi ve onları aldı.

Sadece birini yere attı, ona baktı, sonra da Chassie'ye baktı.

"Evet," dedi.

"Evet?" diye fısıldadı Chassie, gözleri parıl parıl parlıyordu, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti.

Neler var...?

Geri kalanlarımız ise birbirimize daha da derin bakışlar attık.

"Evet, canım," dedi Ravenna nazikçe, aynı şekilde gülümseyerek.

Chassie anlamlı bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

Ravenna, "Bu benim için büyük bir zevk," diye yanıtladı.

İkisinin de bize ne hakkında konuştuklarına dair en ufak bir ipucu bile vermemesi üzerine Ravenna yere düşürdüğü kartı alıp hepsini bana uzattı.

Onları büyük bir hevesle kabul ettim.

Tarot kartlarını çok severdim. Kendi kartlarımı okurdum. Falcılara da giderdim.

Ama bu, bugüne kadar yer aldığım en iyi okuma etkinliğiydi.

Soru sormadım. Sadece kartların bu kadınlara, evlerine, evcil hayvanlarına ve evet, tamam, kardeşlerine de nasıl aşık olduğumu hissetmelerini istedim. Yeni bir aşkı, filizlenen bir aşkı, ama hissettiğim şeyin çok, çok, çok, çok, çok... olduğunu biliyordum.

Fond.

Kartlara tüm o iyiliği kattığımı hissettikten sonra, onları ona verdim.

Hemen hiçbirini yere atmadı.

Beni garip bir şekilde uzun süre inceledi.

Sonra onları yere fırlattı.

Bir, iki, üç...

Dört, beş, altı...

Yedi, sekiz...

Bu kadın ne yapıyordu böyle?

Dokuz, on, on bir, on iki...

Ve on üç.

Yığının geri kalanını bir kenara koydu, masanın üzerindeki dağınıklığı dikkatlice inceledi, onları sağa sola kaydırды.

Sonra bana baktı ve "Yüzüğü akıllıca seç" dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve "Affedersiniz?" diye sordum.

"Zamanı geldiğinde yüzüğü akıllıca seçin," diye tekrarladı.

"Hangi yüzük?" diye sordum.

"Yüzük," diye yanıtladı.

Chassie, peltek bir şekilde "Benim kıymetlim" diye şaka yaptı.

Tanrım, Chassie'nin bu kadar güzel bir şekilde geliştiğini görmek ne kadar muhteşemdi, size anlatamam.

Ona gülümsedim ve meseleyi büyütmemek için Ravenna'ya döndüm. "Ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım."

Çayını alıp koltuğa yaslandı. "Birçoğu öyle yapmaz. Ta ki yapana kadar."

Masaya doğru elimi salladım. "On üç kart, hepsi bu mu?"

"Evet" diye yanıt verdiğinde yalan söylediğini biliyordum, ama bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum.

Kartlara bakıp kendi kendime, "Belki de yeniden karıştırmalıyım," diye mırıldandım.

Ravenna, "Elbette," dedi. "Ancak belirli bir soru sormanız gerekecek, yoksa kartlar bana aynı şeyi söyleyecektir."

Masadaki kartları ezberlemeye, toplamaya, yeniden karıştırmaya ve bunu defalarca tekrarlamaya çalıştım, aklımı sadece daha önce hatırladıklarım odakladım (bu hiç de zor değildi), sonra da kartları ona verdim.

Kadın, tıpatıp aynı on üç kartı aniden yere fırlatınca, adeta ürperdim.

Masaya bakarak "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Prue, Chassie ve Tempie'nin de benimle aynı duyguları paylaştığını, bana baktıklarından anlayabiliyordum.

Ravenna, "Kartlarım Avebury'deki bir baş rahibe tarafından kutsandı," diye övündü. "Çok güçlüler."

"Öyle diyeceğim," diye fısıldadı Chassie.

"Bu sefer onlara bir soru sormak ister misiniz?" diye sordu Ravenna.

"Sayılır," dedim ona. "Kardeşimin iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Annemiz bir yıldan biraz daha uzun süre önce vefat etti ve bu bizi çok derinden etkiledi."

"Elbette," dedi Ravenna usulca.

Kartları yeniden karıştırdım, ona verdim, aldı, üçünü yere attı ve hemen, “İyi bir kocası var. Ve hissediyor ki...” Başka bir kart daha attı. “Annenin sahip olmadığı şeylere sahip olduğu için kendini şanslı hissediyor. Orada bir ağırlık var, ama en önemlisi, annenin onun için mutlu olduğunu biliyor ve hayatının annenin hayatındaki zorluklara sahip olmamasına, aksine annenin hayatındaki gibi bolluğa sahip olmasına minnettar.”

Bu Solène'di.

Ve ben.

Bize her zaman olayların olumlu yönünü bulmaya çalışmamız öğretilmişti.

Bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Ravenna sözlerini şöyle tamamladı: "Yine de, onu aramanı istiyor."

Bu akşam bunu yapmaya karar verdim.

"Ölülerle konuşabiliyor musun?" diye sordum.

Evet.

Bu sözlerle bunu sordum.

Ravenna'nın ifadesi biraz daha nazikleşti ama başını salladı.

"Ve size bunu yapabileceklerini söyleyen herkes yalan söylüyor," diye uyardı. "Ölüler konuşabilir, ama kendi kendilerine konuşurlar."

Eyvah!

Çay sohbetimizi bitirdik ve Ravenna, hepimiz ödeme yapmaya çalıştığımızda Tempie'ye karşı tavrını daha da yükselterek, "Tek seans, kaç okuma olduğu önemli değıl. Saate göre ücret alıyorum. Yani aynı fiyat." dedi.

Bu, Prue'nun elli pound ödemesi, Ravenna'ya teşekkür etmemiz ve Chastity'nin "Tekrar gelebilir miyim?" demesi anlamına geliyordu.

"Elbette, canım. Boş yerlerim var."

Yapmamalıydı.

O kaltak, Allah aşkına, onları Boots'un önünde sıraya dizmeliydi.

"Numaranı Prue'dan alacağım," diye fısıldadı Chassie.

Ve bunu onlardan birinden alırdım.

Dışarı çıkarken, ben en son çıkan kişiydim, Ravenna kolumu tuttu.

Ona döndüm.

"Ne seçerseniz seçin doğru olacaktır, ancak aradığınız cevapları ortaya çıkarmayabilir," dedi.

"Hâlâ neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Yapacaksın," diye yanıtladı, bana gülümsedi, gitmeme izin verdi ve kapıyı yüzüme kapattı.

Defender'a dönüş yolunda herkes sessizdi.

Hepimiz içeri girdik.

Hepimiz emniyet kemerlerimizi bağladık.

Sonra nedense, Tempie de aynı şeyi yaparken hepimiz orada oturduk; ellerini direksiyona koymuştu, kontağı çevirmemişti, sadece ön camdan dışarı bakıyordu.

Yolda olduğu gibi ön koltukta onun yanında oturan Chassie, "Tempie?" diye seslendi.

"Biriyle görüşüyorum, tamam mı?" diye öfkeyle sordu, sanki aylardır bu konuda onu azarlıyormuşuz gibi. "Ve sanırım o bir aday."

"Onunla görüşebilir miyiz?" diye sordu Chassie sessizce.

"Hayır," diye yanıtladı Tempie.

"Neden olmasın?" diye sordu Prue dikkatlice.

"Bilmiyorum," dedi Tempie, sesi kalbimi sıkıştırdı.

"Bırak onu," diye hemen tavsiye ettim.

Chassie koltuğunda dönerek bana baktı. "Ama—"

"Bırak onu, tatlım," dedim nazikçe. Sonra Tempie'ye dönerek, "Ama kız kardeşim, bu arabada seni dinleyecek ve destekleyecek üç kişi var. Bu kaynakları boşa harcama. Anladın mı?" dedim.

Arabayı çalıştırdı, motoru çalıştırdı ve ağır ağır, "Kardeşim sana biraz otoriterlik aşıladı," dedi.

"İğrenç!" diye bağırdı Chassie.

Gözlerimi devirdim.

"Ulk! Onları birlikte çok seviyorum ve eğer bu şeyleri düşünmek zorunda kalırsam onları birlikte sevemem!" diye yüksek sesle yakındı Prue.

Tempie dikiz aynasından bana küstahça gülümsedi.

Bu durum, açıkçası, yine gözlerimi devirmeme neden oldu.

Tempie bizi yola koydu.

"Dur bakalım, kız kardeşimin düşes olma ihtimali var mı?" diye fısıldadı Solène kulağıma.

"Belki de. O benden çok hoşlanıyor. Ben de ondan çok hoşlanıyorum," diye cevap verirken yüzümde aptalca bir sırıtış vardı.

"Sevgi" kelimesine yaptığınız vurguda bir şeyi mi kaçırıyorum acaba?"

"Eğer anlamadıysanız, ona aşık oluyorum ve o da bana aynı şekilde aşık olduğunu saklamıyor, ama bana düşkün olduğunu söylüyor, oysa kendisi bir seks tanrısı, I. Elizabeth'in tarihin en büyük politikacısı olduğunu düşünüyor ve ben de katılıyorum, tüm o Roma senatörlerini boş verin, gerçi Lincoln'un de yeteneği vardı tabii. Dahası, inanılmaz bir kardeş ve çocukluğundan beri, oldukça zorlu koşullar altında bile öyle oldu. Ve beni zeki, yetenekli buluyor ve kalçalarımın ciddi bir hayranlığı var. Bu yüzden, 'sevgi' kelimesi ikimiz için de yetersiz kalıyor. Ama çok seksi ve aynı zamanda çok İngilizvari. Onlar abartısızlığı ustaca kullanıyorlar."

"Bunların hepsinde biraz fazla özel bilgi vardı ama... vay be, Vivi. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum, sadece vay be."

"Onun fotoğrafını sana gönderinceye kadar bekle."

"Yani yakışıklıymış."

"Evet. Çok ateşli. Onu ilk gördüğümde de böyle düşünmüştüm. Ama beni güldürüyor, Lenny. Komik olduğumu düşünüyor. Bilmiyorum..."

Geç olmuştu.

Ana evdeki yatağımdaydım, kağıtlar, dizüstü bilgisayarım ve kedilerim (Prue'nun kedileriydi ama evet, benim kedilerim ve Battle gittikten sonra Baby Blue da benimle takılmaya başlamıştı) yorganın üzerine dağılmıştı, ama söyleyecek söz bulamadığım için yastıklarına geri yaslandım.

Ve itiraf etti: "Muhtemelen önümüzdeki üç saat boyunca onun hakkında konuşsam bile ne kadar muhteşem olduğunu anlatamam."

"Daha birkaç haftadır oradasın canım."

"Alex'le aranızdaki ilişkiyi ne zaman öğrendiniz?"

Ardından uzun bir sessizlik oldu ve "Anladım." dedi.

İlk buluşmalarından bir gün sonra beni arayıp onunla evleneceğini söylediğinde kendi kendime sııttım.

Ablam mühendisti. STEM alanındaydı. İkinci dereceden denklemlerden (ya da benzerlerinden) zevk alırdı.

O benim gibi romantik biri değildi.

Ama Alex'le ilgili her şeyi hemen anladı.

Ve haklıydı.

Tıpkı Battle ile ilgili olduğunu bildiğim gibi.

"Annem onu sever mi?" diye sordu.

Hemen, "Evet," dedim. "O, onunla ve kız kardeşleriyle beş dakika geçirse bile, ömür boyu ne elde edeceğimi anlar ve benim için çok mutlu olur."

"Bu gerçekten harika, Viv. Alex ve ben Haziran veya Temmuz aylarında çocukları oraya götürmeyi konuşuyorduk. Pahalı ve çocuklar böyle önemli bir tatili hatırlayacak kadar küçükler, ama seni özlüyorlar, Alex ve ben de özlüyoruz. Belki de onunla tanışma zamanı geldiğinde bunu daha ciddi bir şekilde konuşmalıyız?"

Tahminime göre, çoktan vakti gelmişti.

Yine de, sanırım daha fazla zaman ayırmalı ve Battle ile bu konuda konuşmalıyım.

Yine de, "Evet, belki Al ile ciddi ciddi konuşmalısın. Ama vizem bittiğinde Battle'ı beni ziyarete gelmesi için ikna etmekte çok fazla çaba sarf etmem gerekeceğini sanmıyorum. O zaman onunla görüşebilirsin," dedim.

"Bu haberi Alex'le paylaşayım. Senin adına çok mutluyum Viv. Çok iyi görünüyorsun..." Bir süre bu cümleyi kesmeden devam etti, "Annem ölmeden önceki gibi."

Evet.

Of.

"Annem olmadan hayat asla eskisi gibi olmayacak," diye yanıtladım. "Ve bazen, Battle'ı, Prue'yu, Tempie'yi, Chassie'yi asla tanımayacağını, bu muhteşem evi görmeyeceğini, kedilerle ve Bartholomew ile tanışmayacağını düşünüyorum. Ve bu canımı yakıyor. Ama evet. Burada kendimi daha hafif hissediyorum. Burada rahat hissediyorum. Bu ev çok güzel, ama burada bu kadar çok sevgi olmasaydı yarısı kadar bile güzel olmazdı. Çalışanlar bile aile gibi. Yani sanırım... evet."

"Bunu çok sevdim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladım.

"Alex'le konuşacağım. Peki, kitap nasıl gidiyor?"

Kitap, Alex, Matty, Rayray, onun işi, Alex'in işi ve büyükanne ve büyükbabalar hakkında sohbet ettik. Telefonu kapattığımızda ise aradığım için, onun tanıdığı için ve iyi ses tonuyla konuştuğu için memnun oldum.

Ve uyumadan önce Battle'ı arayabildiğim için memnun oldum.

İkinci çalışta telefonu açtı.

"Merhaba canım," diye selamladı.

"Yani, Prue'nun medyumu gerçekten de işin ehliymiş," diye belirttim.

"Şaka yapıyorsun," diye yanıtladı.

"Battle, bunun ne kadar ürkütücü ve harika olduğunu sana anlatamam. Hamish'i ifşa etti!"

Onun "Yapmadı," cevabı, yakışıklı bir adamın şaşkınlığı gibiydi.

"Öyle yaptı. Ve Chassie'nin arkasına saklanarak bir taahhütte bulunmamaktan dolayı onu azarladı."

Battle kıkırdamaya başladı.

"Charlie'nin mektuplarının da hâlâ var olduğunu doğruladı," diye devam ettim. "Ancak nerede olduklarını söyleyemedi."

"Bu uygun görünüyor," demeden önce biraz tereddüt etti.

"Canım, o kadının ağzından çıkan her kelimeye inanıyorum. Chassie'nin cevabı tek bir kelimeydi, 'evet', ve hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz, ama Chassie gerçekten biliyordu ve bu onu mutlu etti."

"Bu onu mutlu etti mi?"

Hım.

Onu bekleyen bir sürpriz vardı.

"Eve erken geldiğine sevineceksin bebeğim," dedim usulca, ona umut vermenin zamanı geldiğini düşünerek. "Gerçekten de kendini bulmaya başladı."

"Kahretsin," diye sert bir ifadeyle söylendi. "Bu harika."

"Öyledir."

Bir an durakladıktan sonra, "Bir okuma yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet, ama benimki biraz garipti. Sadece yüzüğü akıllıca seçmemi söyledi. Anlamadım, daha fazlasını da söyleyemedi, bu yüzden ona meydan okudum."

"Elbette yaptın," diye mırıldandı hayranlıkla.

Onu çok severdim.

"Kartları yeniden karıştırdım ve işte işin tuhaf ve harika tarafı burada başladı; kadın yine aynı on üç kartı çekti."

"Vivi, el çabukluğu konusunda bilgili olabilir," diye uyardı.

"Eğer o yaparsa, o işin ustasıdır. Ben kartları yeniden düzenlediğimi söylediğimde, gerçekten de öyle yapmıştım. O ise kartları alıp yere serdi. İnanılmazdı."

"Yüzüğü seçeyim mi?" diye şüpheyile sordu.

"Bilmiyorum. Chassie şaka yollu 'benim kıymetlim' dedi."

"Chassie şaka mı yaptı?"

Sağ.

Bu umudu doğrulama zamanı geldi ve umarım bu konuda haklıydım.

"Tatlım, o pisliği sallıyor, umutlarını kırmak istemem ama işe yarıyor gibi görünüyor."

Bunu da bir süre beklettikten sonra, "Peki ya Tempie?" diye sordu.

"Arabaya bindiğimizde, biriyle görüşüğünü ve onun da aday olabileceğini itiraf etti. Tabii ki Chassie ve Prue hemen harekete geçmek istediler, ama kızları geri çekilmeleri konusunda uyardım. Bundan memnun değillerdi, ama öyle yaptılar. Artık Chassie'nin onu özlemesine gerek yok. Prue'nun da yok. Eğer o işi batırırsa, tüm sorumluluğu ona yükleyecek. Ve Ravenna onu bu konuda uyarmıştı."

"Ravenna karakteri konusunda hâlâ emin değilim, ama belki de Tempie'ye söyleyecek sözler bulmalıyım."

"Bence bu iyi olurdu."

"Yarın akşam evde olacağım için de iyi oldu."

"Çok güzel," dedim, sözlerin kalitesini daha da vurgulayarak.

"Ben de seni çok özledim, sevgilim."

Çok sevdim.

"Yatağa girmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Kitap taslağım üzerinde biraz daha çalışacağım, sonra da yazmaya başlayacağım."

"Pekala. Geç oldu. Sizi yalnız bırakıyorum. Umarım yarın saat altı, en geç yedi gibi evde olurum. O zaman görüşürüz."

"Üzerimde incecik bir elbiseyle, kapı korkuluğuna yaslanmış, eve arabayla geldiğinizde sizi beklerken eriyip gidersem bu sizi soğutur mu?"

Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Dramatikliği artırmak için, üzerime bir vantilatör tutacağım, böylece elbisem hayalet gibi havada süzülecek," diye teklif ettim.

Gölmeye devam etti.

Ona bunu vermeyi çok sevdim.

Sonra sordu: "Tül kumaştan bir elbiseniz var mı?"

"Belki kızlarla birlikte Glastonbury'ye geri dönüp bir tane arayabiliriz."

"Alışkın olduğunuz kıyafetler, özlemlerinizi gidermek için gardırop görevi görecektir."

"Sanırım öyle," diye yapmacık bir şekilde homurdandım.

"Ama alışverişe çıkman gerek canım. Rally ve Court'un düğünü, davetiyelerine göre 'bahar şıklığı' temalıymış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama düğün ekibinde olduğum için gardırobum hazır. Belki Tempie'ye son gelinliğinin uygun olup olmadığını sorabilirsin, çünkü gördüğüm iki gelinliğin uygun olmayabileceğinden korkuyorum."

İki, belki de üç aylık kirayı biriktirdiğimi düşünürsek, bir tane daha şık elbise alabilirdim.

Ve belki birkaç seksi gecelik.

Ve birkaç şey daha.

Üç büyük bavul hazırlamıştım ve bazen yazarken pijamalarımın bile çıkmadığım için, her şeyin yolunda olacağını düşünmüştüm.

Bir düğün tarafından flört edileceğimi hiç tahmin etmemiştim.

"Ona soracağım."

"Güzel, canım. Şimdi seni bırakıyorum."

"Yarın akşam görüşürüz."

"Kesinlikle uyuyacaksınız. İyi uyuyun."

"Sen de, Battle."

Telefonu kapattık.

Hemen dizüstü bilgisayarımı alıp taslağıma bakmaya başlamadım.

Telefonumu göğsüme dayadım ve bakışlarımı, her biri üzerine yatmak için kendi kağıtlarını sahiplenmiş üç kediye çevirdim.

"Çok yakışıklı," dedim onlara.

Sadece Baby Blue başını kaldırdı.

Bana baktı ve göz kırptı.

Yalan söylemedi.

Ve ne dediğini biliyordu.

Öyleydi.

Çok rüya gibi.

DÖNÜŞ

Balo salonunun girişinin önünde bağdaş kurmuş oturmuş, içeriye bakıyordum.

Orada yaşananlardan sonra içeri girmekten çok korkmuştum ve açıkçası, o odaya girmek istediğim tek seferdi bu, bu yüzden girmedim.

Yukarıda, kendimi tazelemem gerekiyordu çünkü eşim her an eve gelecekti, ama gelmese bile, The Downs'taki günün en sevdiğim kısımlarından biri olan kokteyller için neredeyse zaman gelmişti.

O sabah Scotty ile binicilik dersinden sonra duş almıştım ve Battle evde olacağı için makyajıma ve saçıma özel özen göstermiştim, yani iğrenç görünmüyordum.

Ama yine de.

Eşim eve geliyordu.

Ancak nedense balo salonu beni kendine çekti.

Hayır, sebebini biliyordum.

Scotty ve Harry, Prue'nun üst kattaki koridorda daha rahat hareket edebilmesi için tavan arasından bir sürü eşyayı dışarı taşımasına yardım etmişlerdi ve Prue, yukarıdaki bazı parçaların orijinalliğini doğrulamada işe yarayabilecek eski bir dosya dolabı bulmuş olsa bile, hala hiçbir mektup yoktu.

Kitabın taslağını tamamen çıkarmıştım. Tüm belgeleri, günlükleri, mektupları, defterleri, notları incelemiştim ve Harmony ve Charlie hakkında ya da Marie'nin gizemli günlük kaydı hakkında başka hiçbir şey bulamamıştım.

İşe dalmak için sabırsızlanıyordum.

Ama bu gizemin çözümsüz kalacak olması ve Harmony'den edindiğim bilgileri tamamlayarak kendi başıma bir şeyler uydurmak zorunda kalacak olmam çok can sıkıcıydı.

Yanımda bir hareket hissettim, irkildim ve yukarı baktığımda Chastity'nin yanımda kıvrıldığını gördüm.

"Merhaba," diye selam verdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ölülerle konuşmaya çalışıyorum."

İrkilerek bana baktı. "Ne?"

Başımı balo salonuna doğru eğdim. "Harmony ve Charlie orada birbirlerine aşık oldular. Kitabıma Pazartesi başlayacağım ama hikayenin sadece yarısını biliyorum."

"İğrenç," diye yanıtladı.

"Evet," diye onayladım.

Odaya döndü. "Konuşuyorlar mı?"

"HAYIR."

"Ulk," diye yanıtladı.

"Evet," diye onayladım.

Orada oturduk, ikimiz de odaya bakıyorduk.

"Size bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu salondakilere.

Kahretsin.

Ses tonunu pek beğenmedim.

Olsa bile.

"Her şey olur canım," diye yanıtladım.

"Bir süre önce başıma gerçekten çok kötü bir şey geldi."

Evet.

Bok.

"Tahmin etmiştim," dedim usulca.

Bana baktı. "Çiçekçi dükkanımda tecavüze uğradım."

Gözlerimi kapattım, açtım; dökmek istemediğim gözyaşları vardı ama oradaydılar ve fısıldadım, "Chassie, bebeğim."

"Sonrasında gerçekten aptalca bir şey yaptım."

Üç yıllık iyileşme süreci.

"Hiçbir şey aptalca değildir."

"Olaydan sonra Battie'ye gittim."

Vücudum o kadar gerilmişti ki, kopacak sandım.

"Durumum çok kötüydü," diye devam etti. "Kanıyordum falan."

Battle bana bunu söylemedi.

"Hastaneye gitmeyi reddettim," diye devam etti. "O ve Bayan Pattinson beni temizlediler. Dükkanımı kapattım. Battie, yapmayı kabul ettiğim etkinlikler için yaptığım sözleşmelerden vazgeçtiğim için bir sürü para geri ödemek zorunda kaldı. Battie ile uzun süre Londra'da kaldım. Sonra Tempie beni almaya geldi ve eve getirdi. Ve o zamandan beri buradayım. Glastonbury'ye kadar buradan ayrılmadım."

Başımı salladım, Battle'ın kapıyı açıp kanlar içinde, tecavüze uğramış, güzel, zarif, kıvrıkcık saçlı kız kardeşine (haklı olarak) duyduğu hayranlığına karşı tepkimi bastırmak için çok çabaladım.

Tanrı şahit ki, onu Bayan Pattinson'a bırakıp gidip cinayet işlemeye kalkışmaması, ona duyduğu sevginin ne kadar büyük olduğunun kanıtıydı.

Ancak sonunda yaptığı şey daha da ayrıntılı olarak açıklandı.

Ben de dilimi tutmak zorunda kaldım çünkü o halde Bath'tan Londra'ya araba sürseydi, kendine daha fazla zarar verebilirdi. Oraya ulaşması bir mucizeydi.

Ancak bu, öğüt verme zamanı değildi (tam tersine).

Ve o sırada aklındaki tek düşüncenin Battle'a ulaşmak olması tamamen mantıklıydı.

Bana doğru eğildi ve başını omzuma koydu.

Kolumu onun etrafına doladım.

"Şimdi işleri berbat ettim, Vivi," diye fısıldadı.

"Nasıl bu kadar hata yaptın canım?" diye fısıldadım karşılık olarak.

"Onları çok korkuttum. Onları çok endişelendirdim. Hayatlarını yaşayamıyorlar."

"Bildiğim şey bu," diye büyük bir edayla ilan ettim.

Başını hafifçe geriye yasladı ama birbirimize bakarken başını omzuma yaslamaya devam etti.

"Eğer bu benim kız kardeşimin başına gelseydi, ona yapışmazdım, ta ki bana ihtiyacı kalmadığını anlayana kadar. Ve yirmi yıl boyunca bana ihtiyacı olsa bile, umurumda bile olmazdı."

"Gerçekten mi?" diye sordu usulca.

"Kesinlikle," diye kararlılıkla yanıtladım. "Ama gözden kaçırdığınız nokta şu: Onlar size bakabilir ve kendi hayatlarını da yaşayabilirler. Onların aldığı kararlardan siz sorumlu olamazsınız."

"Ama...Tempie—"

"Hayır, Chassie. Ravenna'yı duydun. Artık sorumluluk onda."

Başını kaldırdı ama ben kolumu onun etrafında tutmaya devam ettim.

"Londra'ya gitmem konusunda endişelendiğini biliyorum," dedi. "Bayan Pattinson'ı tekrar görmek. Bütün bunlar. Ve o oradayken onu görmedi. Oraya gidiyor, ama çok sık değil. Eğer onu önemsiyorsa, yeterince değil. Ve açıkçası önemsiyor. Telefonda tartışıkları hiç de iyiye işaret değildi."

"Karar vermek ona kalmış."

"Ancak-"

Onu sarstım. "Zaten kendine bakmakla uğraşacak yeterince derdin var, Tempie'yi de işin içine karıştırma."

Yüzü inatçı bir ifade aldı ve kahretsin, Chassie'nin eski haline dönmesine bayılıyordum.

"Yani onlar benimle başa çıkabiliyorlar ama ben onlarla başa çıkamıyorum mu?"

"Seni yanlarına almadılar canım. Sana destek olmak için yanında kaldılar. Aradaki farkı bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Burnunu buruşturdu, hâlâ inatçıydı ve ben de bunu kabul ettim.

Ancak işim henüz bitmemişti.

"Ama şunu söylemek istiyorum, bu herkese vereceğim tavsiye olurdu. Kendinizle ilgilenin. Yapabileceğiniz şeylerle, kontrol edebileceğiniz şeylerle. Başka birinin mutluluğundan sorumlu olmaya çalışmak, geçmişini değiştirmeye veya geleceği manipüle etmeye çalışmak gibidir. Aptalca bir iştir ve her zaman başarısızlığa mahkumdur."

Dudaklarını ısırды ve gözlerini balo salonuna dikti.

Söylediklerimin karşı tarafa ne kadar etki ettiğinden emin değilim, ama konuyu daha fazla araştırma fırsatı bulamadım.

Prue'nun "Battie eve geldi!" diye bağırdığını duyduk.

İkimiz de arkamızı dönüp koridorun sonunda onu gördük.

Ardından ortadan kayboldu.

Ve bana ne olduğunu bilmiyordum (aslında biliyordum, ona çok düşkündüm).

Hemen ayağa fırladım, koridorda koştum, köşeyi döndüm, o koridorda da koştum (vay be, bu ev çok büyüktü), giriş holüne vardım ve işte oradaydı; koyu gri bir gömlek giymiş, kolları sıyrılmış, kravatı yoktu, gömleği açıktı, bunu da kömür grisi takım pantolonunun üzerine giymişti—uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı.

Bana ait.

Kendimi onun üzerine attım, beni yakaladığında homurdanmasını duydum ama ben elimi saçlarının arasına kaydırıp dudaklarını kendiminkine doğru çekerken kolları beni sıkıca sardı.

Çok fazla çaba sarf etmeme gerek kalmadı. Ağzımı tuttu ve lobide tutkuyla öpüştük.

Sonunda dayanamayıp, "Senin o özlemle korkuluklara yaslanmış halinden çok daha iyi," diye mırıldandı.

"Öyle tahmin etmiştim," diye nefes nefese yanıtladım.

Burnumu öptü (bu onun için bir şeydi, çünkü çillerim onun için bir şeydi).

Sonra beni bıraktı ve bekleyen Prue ile Chassie'nin yanaklarını öptü, ben de onunla birlikte eve gelen Bartholomew'u karşıladım.

Prue alkışladı. "Kokteyller için tam zamanında yetiştin."

"Tatlım, tam da bir içkiye ihtiyacım var. M4'teki trafik kabus gibiydi," diye yanıtladı, koluyla omzumu kavrayıp bizi erik dolu salona doğru yönlendirirken.

Vardığımızda Chassie, "Fitzy'yi aramalı mıyım?" diye sordu.

"Ben hallederim," dedi Battle, çünkü Talyn'lerden hiçbiri ekmek kızartmayı beceremiyordu, ama ben hepsinin çeşitli kokteyller yapabileceğini düşündüm. Beni bıraktı ve içki dolabına yönelerek, "Siparişler?" diye sordu.

Onu engellemek için bir yöntem düşünmeye çalıştım.

Ama o beni bu konuda uyardı ve "Vivi, telefonum var. Ne uydurursan uydur, araştırabilirim" dedi.

"Martini," diye homurdandım.

Bana gülümsedi.

Öfkem geçti.

"Her zamanki gibi," diye cıvıldadı Prue.

"Ben de," dedi Chassie şaşırtıcı bir şekilde (çoğunlukla dondurulmuş daiquiri tercih etmeyen biriydi).

Battle işe koyuldu ve biz de yerlerimize oturduk; ben, artık benim sandalyem haline gelen yere, Bartholomew'un yanına oturdum. O da salyalı burnunu bacağıma dayadı ve kot pantolon giydiğime sevindim.

Başını okşadım.

Battle içecekleri hazırlamış, dağıtmış ve benim yanımda bulunan sandalyeye oturmuştu ki Tempie, her zamanki gibi muhteşem görünümüyle içeri süzüldü; bol paçalı beyaz bir pantolon ve boynunda karmaşık bir fiyonk bulunan kırmızı beyaz kolsuz bir bluz giymişti.

Ona Fitzy eşlik ediyordu.

"Güzel," dedi Battle'ı görünce. "Buluşmayı kaçırdım. Ama anlat bakalım. Hafif müstehcen miydi, yoksa aşırı müstehcen miydi?"

Fitzy içki dolabına doğru giderken gözleri tavana kaydılar ama gülümsüyordu.

Battle onaylamaz bir şekilde homurdandı.

"Blurgh! Tempie!" Chassie ağladı.

Bunun üzerine Battle'ın sandalyesinde vücudunun sarsıldığını gördüm ve ona baktığımda gözlerinin kız kardeşine dikilmiş olduğunu fark ettim.

Evet.

İşte oradaydı.

"Bunu yapmayı bırak," diye emretti Prue, Tempie'ye. "Battie ve Vivi'yi çok rahatsız ediyor olmalı. Beni de rahatsız ediyor."

"İşte mesele de bu canım," diye neşeli bir şekilde yanıtladı Tempie, uzun ve ince bedenini yavaşça Prue ve Chassie'nin karşısındaki kanepeye bırakırken.

"Fitzy, çalkalayıcıda martini var," diye seslendi Battle. "Bu da Vivienne'in bu akşam için seçtiği içecek."

"Affedersiniz, sulandırılmış votka içmem," diye yanıtladı Tempie.

"Belki beş dakikadır çalkalayıcının içinde," dedi Battle ona.

"Bu kabul edilebilir, Fitzy," dedi Tempie uşağa.

İçeceği doldururken seslendi: "Bayan Vivi, sakıncası yoksa, Patsy hafta sonu için ne getirilmesini istediğinizi söylemenizi umuyordu. Harry'yi yarın pazara gönderiyor. Biz de en küçüğümüzü birkaç günlüğüne ziyarete gidiyoruz." Çılgınca sıırıttı. "Yeni bir torunumuz oldu."

Evet, Tempie'ye bunun uygun olup olmadığını sormuştum.

Evet, Emily yokken Patsy'ye kalabalık için akşam yemeği pişirmesine gerek olmadığını söylemişim.

Evet, teklifimi kabul etti.

Evde lezzetli kokteyller ve yemekler servis edilmesine hiçbir itirazım yok. Hele de bulaşık yıkamak zorunda kalmamaya hiç itirazım yok.

Ama sevdiğim insanlar için haftada birkaç gece yemek pişirmek benim için hiç de kötü bir şey değildi.

"Aa, bebeklik fotoğraflarınız var mı?" diye sordum Fitzy'ye.

Tepsideki martiniyi Tempie'ye uzattı, o da aldı, sonra ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı, açtı, parmağını ekranda kaydirdi ve bana uzattı.

Fitzy, "Yaklaşık on beş fotoğraf görebilirsiniz. Hepsi de yeni bebeğimizin fotoğrafları," dedi.

"Aman Tanrım, dede, mükemmel bir evlat," dedim telefonumu kaydırırken. Sonra ona baktım, "Yeğenlerim Matty ve Rayray'i saymazsak tabii."

Fitzy bana gülümsedi. "Elbette."

"Şimdi hemen aşağı inip Patsy'ye bir alışveriş listesi vereyim." Gruba döndüm. "Pazar günü ne yapalım? Taco mu?"

Prue alkışladı. "Tacoları çok seviyorum."

Battle'a baktım. "Tatlım?"

"Sanırım dünyada tako yemeyi reddedecek bir insan yoktur," diye yanıtladı.

Bu adamı çok seviyorum.

"Şey, o insan ben oluyorum," dedi Tempie.

Battle ona kaşlarını çatı.

"Taco salatasına ne dersin?" diye önerdim.

"Tempie için özel yemek yapmayın. O da hepimizin yediği şeyleri yiyor," diye emretti Battle.

"İçindekiler aynı, canım," dedim ona. "Otuz saniyemi alacak."

"Mm," diye yanıtladı sadece.

"Taco salatası fikri"—Tempie'nin o son iki kelimeyi sanki düz ayakkabı giymiş gibi söylemesi beni neredeyse güldürdü—"bana çok cazip geldi."

"Taco salatası olsun sana," diye karar verdim. "Peki ya Pazartesi günü biberiyeli sarımsaklı fırında tavuk?" diye kızlara, sonra da Battle'a önerdim, "Ya da onu Pazar günü yapabilirim. Yorkshire pudingi, Brüksel lahanası ve soslu gerçek bir Pazar yemeği."

Prue tekrar alkışladı. "Hadi pazar yemeği yapalım."

"Tacolarınızı daha sonra benim için hazırlarsanız sorun yok," diye ekledi Battle.

"Mükemmel," dedim, martini yudumladım, kenara koydum ve ayağa kalktım. Fitzzy'nin telefonunu geri verirken, "Çok geç kalmasın diye hemen aşağı ineyim," dedim.

"Teşekkür ederim, Bayan Vivi. Hanımefendi ofisinde."

Ona sıırttım ve Patsy'nin ofisine inerken, yapacağım tatlıları da ekleyerek zihnimde bir alışveriş listesi oluşturdum.

Patsy ile ofisinde buluştum, her şeyi not aldım ve yukarı çıktım.

Eriklerin sergilendiği salona geri dönerken Chassie, "Capri'nin plajları var," diyordu.

"İsviçre ise gerçekten muhteşem bir yer. Oraya her zaman gitmek istemişimdir," diye yanıtladı Prue.

Ne hakkında konuştuklarını anlamadım.

Oturduğumda Battle'ın elimi sert bir şekilde kavradığını biliyordum, bu da dikkatimi daha da artırmama neden oldu.

"Capri de çok güzel," dedi Chassie.

"Cildim ve güneş birbirine uymuyor," diye yanıtladı Prue.

Chassie, "Belki de Ravenna'ya gidip ona nerede tatil yapmamız gerektiğini sormalıyız," diye önerdi.

Kalbim tekledi.

Tatil?

O ikisi nereye tatile gideceklerini mi konuşuyorlardı?

Şimdi Battle'ın elini acımasızca sıkan bendim.

“Ah! Hadi gidelim!” diye onayladı Prue. “Kartlar bize nereye gideceğimizi gösterecek.”

Saçmalık.

Gözlerimden yaşlar fışkıracak mıydı?

Ahmakça bir şekilde, Battle'ın dizinin üzerinde duran cin toniği incelediğini görmek için ona baktım, ama kendi duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken yanağında bir kasılma hissediyordum.

Bu, gözyaşlarımı kontrol etmeme hiç yardımcı olmadı.

Sonunda, içeceğimi alırken bile elini bırakmadım.

Büyük bir yudum aldım.

Chassie'nin dikkati el ele tutuşmuş olan bize kaydı ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Battle'ın parmakları benimkileri pompaladı.

Maden suyu geri pompalandı.

"İkiniz de çok tatlısınız," dedi Chassie.

"Teşekkür ederim, tatlım," diye yanıtladı Battle, sesi biraz boğuktu ama dayanmaya çalışıyordu.

Dikkatimi Tempie'ye çevirdim ve onun martini bardağındaki zeytinleri çevirdiğini gördüm.

Ve gülümsüyordu.

Genel olarak.

Chelsea'den kaçmaya çalışırken adam beni neredeyse yere serdi.

Ama akşam yemeğinden sonra, dört gün ayrı kaldıktan ve topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek yürümediğim bir anda, beni odama sürükledi

mi?

HAYIR.

Sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi orada rahatça dolaştık.

Tatlı sırasında ona doğru eğilip, "Senin odan mı, benim odam mı?" diye fısıldadığım için odama doğru gidiyorduk.

Bunun üzerine kulağıma yaklaştı ve fısıldadı: "Bu evin her odasında seninle sevişmeyi planladığıma göre, şimdiden başlamamızda fayda var. Senin odamda."

Bundan sonra, vücudum onun sözlerine çok güçlü tepki verdiği için, kız kardeşlerinin önünde bir daha asla, en ufak bir cinsel içerikli konuşma bile başlatmamaya karar verdim.

Neyse ki, kapımı yaptığımızda Battle ortalığı karıştırmayı bıraktı.

Bunu ortalığı karıştırmaya başlamak için yaptı.

Bu yüzden elimi tutarak beni döndürdü, ben de göğsüne çarptım, kollarını bana doladı ve beni odama doğru geri çekilirken derin bir öpücük kondurdu, beni de yanında götürdü.

Ben kazanmaya (yani onu alt etmeye) tamamen odaklanmıştım, o da yatağıma oturdu, beni de yanına aldı, ama hemen ayağa kalktı, öpüşmeyi kesti ve başını çevirip yatağıma baktı.

Biraz sersemlemiş bir halde ben de baktım.

Orada bir kitap vardı.

Kapak, yeşil, mavi, mor ve gri tonlarında, ejderhaların ve sırtlarında kanatları olan son derece yakışıklı adamların gizlendiği, muhteşem bir şekilde tasarlanmış kıvrımlar ve süslemelerden oluşuyordu.

Ve tüm bunların ortasında, gümüş yaldızla, "Yaldızlı Çerçeveye Doğru" başlığı yer alıyordu.

Altında ise "Prudence Talyn tarafından yazılmış ve resimlendirilmiştir" yazıyordu.

Nefesim kesildi ve ellerim ağzıma gitti.

Arkalarından, "Yazıları yayınlandı mı?" diye sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı Battle. “Chassie kitaplarından birini aldı ve birkaç yıl önce Noel hediyesi olarak bastırıp ciltletti.” Uzandı ve kitabın yanında duran, üst kısmında PJT'nin (Prudence'ın ikinci adı Joanna'ydı) sanatsal, bloklu bir monogramı olan kalın, yumuşak gri bir kağıdı kaptı. “Bir not var. Sana hitaben yazılmış.”

Heyecanlanarak onu elinden aldım.

Ve yüksek sesle okuyun.

“Vivi. Battie’nin portresini beğenmiştin, o yüzden belki bunu da görmek isteyebilirsin diye düşündüm. Erken dönem bir çalışma, çok iyi değil. Beğenmezsen sorun değil. Ama yine de görmek isteyebilirsin diye düşündüm. Sevgiler, Prue.”

Büyük, mutlu gözlerle Battle'a baktım.

Hoşgörülü bir gülümsemeye, "Sanırım sabah sevişebiliriz," dedi.

Gah!

O harika bir insandı.

Ancak...

O deli miydi?

"Sen delirdin mi?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Notu ve kitabı alıp komodinin üzerine koydum.

Bunun ardından hemen savaşa geri döndüm.

Ve üzerine atladı.

Oda karanlıktı.

Battle, başını yaslandığım yastığımın üzerine koymuş uyuyordu. Kolu da kalçalarımın etrafına sıkıca sarılmıştı.

Prue'nun olağanüstü kitabını okumak için tembel hayvan şeklinde küçük bir okuma lambası kullanıyordum.

Battle haklıydı.

Hikaye derinlik, duygu, tutku ve mizah içeriyordu.

Çizimler ise inanılmaz derecede harikaydı.

Ancak iki kez orgazm yaşamıştım, bu yüzden okumaya devam etmek istesem de aklımı kaybediyordum.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim.

Kitaba yarın tekrar dönmem gerekecek.

Lambayı söndürdüm ve lambayı kitapla birlikte kenara koydum.

Çömeldim ve Battle'ın kollarına sığındım.

"Güzel, değil mi?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Hayır, bu istisnai bir durum."

Kolunu bana daha da sıkıca sardı.

Ben de ellerimi onun etrafına doladım.

"İyi geceler, sevgilim," dedi.

"İyi geceler bebeğim," diye yanıtladım.

Ve biz de uyuduk.

CASUSLAR

"Buraya gel, Vivienne," diye emretti Battle boğuk bir sesle. "Hemen."

Penisi hâlâ ağzımın derinliklerindeyken, belirgin karın kaslarına, koyu renkli kıllarla mükemmel bir şekilde kaplı göğüs kaslarına, güçlü boğazına, kızarmış yüzüne ve iri gözlerine baktım ve onu emmeye devam ettim.

Ağzımla iki hareket daha yaptıktan sonra elleri kollarımın altındaydı ve o doğrulurken beni vücudunun üstüne doğru çekiyordu.

Sonra o inleyerek beni penisinin üzerinde ezmeye başladı, ben de nefes nefese kaldım.

Elini saçlarıma geçirip, seksi ve sert bir şekilde geriye doğru çekti, böylece omurgam kavislendi.

Kollarını kalçalarımın sıkıca dolamış, beni hareketsiz bırakmış, onu istediği pozisyonda tutarken dudakları ve diliyle meme uçlarımı adeta işkenceye maruz bırakmıştı.

Ne kadar da alaycı!

"Tanrım, canım," diye yalvardım.

Başımı öne doğru eğdi, beni öptü ve iki eliyle kalçalarımı sıkarak, ben onun üzerinde hareket ederken ritmimi kontrol etti.

Sonunda, başını ellerimin arasına almıştım, bir eli kalçamın üzerinde kaymıştı, böylece güçlü parmağıyla klitorisimi okşayabiliyordu, göz göze, dudak dudağa gelmiştik, Battle mırıldanıyor, ben inliyordum.

Sonra ben geldim.

Yatağa doğru kaydı, beni penisinden ayırdı, yüzüne oturttu ve orgazmım boyunca beni yaladı, bir başka orgazmı hazırlayıp serbest bıraktı ve vajinamın içinde inlediğini duyduğumda, eliyle kendini tatmin ettiğini anladım.

Uyluğumu hafifçe sıkması bana mesajı verdi ve sahip olmadığım bir enerjiyi harcayarak ondan uzaklaştım, sırt üstü yere yığıldım ve yanına yerleştim.

"Sen mastürbasyon yaparken beni yala, beni diğer tarafa çevir ki ben de izleyebileyim," diye hırıltılı bir sesle söylendim (ne diyebilirdim ki? Bu çok ateşliydi. Hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum).

"Sevgilim, seni nereye koyarsam orada kalacaksın," diye yanıtladı.

Başımı çevirip ona baktım, emrine karşı gelmek isteyip istemediğimden emin değildim çünkü beni yerleştirdiği yeri her zaman beğenmiştim, tıpkı az önce olduğu gibi.

Yine de izlemek isterdim.

Karar verme fırsatım olmadı.

Bana doğru eğildi, dudaklarını benimkine değdirdi ve banyoya gitmek için yataktan kalktı.

Temizlenip geri geldikten sonra bir daha yanıma gelmedi.

Önce boxer şortunu, sonra pantolonunu giydi ve gömleğini omuzuna geçirdi ama düğmelerini iliklemedi.

Ancak o zaman yanıma geldi.

Tekrar yaklaştı, tekrar dudağa dokundu ve geri çekildiğinde, "Orada kal. Geri döneceğim," dedi.

Bunun üzerine dışarı çıktı.

Orada kalmadım.

Uyandıktan hemen sonra seviştik.

Ya da Battle beni uyandırdığında seviştik.

Bu, yataktan kalkıp işlerimi halletmem, dişlerimi fırçalamam da dahil olmak üzere, anlamına geliyordu.

Yatağa geri döndüm ve akıllı ekrana dokunup bir demlik kahve sipariş etmeyi düşündüm.

O geri döndüğünde, Snowball ve Gingerface benimle takılıyordu.

Bartholomew orada değildi, ama bunun sebebi muhtemelen kahvaltı yapıyor olmasıydı.

Battle geri döndüğünde, Baby Blue onun arkasında neşeyle zıplayıp duruyordu.

Ama ben ona bakıyordum.

Hâlâ aynı kıyafetleri giyyordu.

Yanında ince, uzun, koyu lacivert kadife bir mücevher kutusu vardı.

Ben o kutuya bakarken, Battle uzun vücudunu yanıma, yatağa uzattı; hâlâ pantolonu, açık gömleği, çıplak ayakları... nefis.

Ve kutuyu bana uzattı.

"Savaş," diye fısıldadım, artık gözlerim sadece ondaydı.

Elini uzatıp kutuyu açtı.

Bakışlarımı zorla içeridekilere çevirdim.

Açık mavi saten bir zeminin üzerine yerleştirilmiş, beyaz altın çerçeveli pırlantalı bir tenis bileziği duruyordu.

Elmaslar gösterişli derecede büyük değildi, şık bir parçaydı, ancak asla sade olarak nitelendirilemezdi, çünkü elmaslar büyük olmasa bile, bir tenis bileziği idi, dolayısıyla çok sayıda elmas vardı.

Ama... kahretsin.

"Bebeğim," dedim.

"Takınızın yeterince olmadığını fark ettim," dedi.

Ve...

Evet.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Elmas küpeleriniz de beyaz altın çerçeveli," diye belirtti.

Elbette fark etti.

Elbette.

Gözyaşımın izinin üzerine başparmağıyla dokundu. "Ağlama, Vivienne."

"Annem bana bu küpeleri aldı."

Yüz ifadesi yumuşadı ve çenemi avuçlarının arasına aldı. "Sevgilim."

"Artık onu kulaklarımda, seni de bileğimde hissedebilirim."

Elini bileğime götürdü ve iç kısmındaki deriyi öptü, sonra elini boynumun arkasına götürdü ve beni dudaklarına doğru çekti.

O bitirmeden önce ıslak ve tatlı bir şekilde öpüştük ve ben de "Üzerine giyecek misin?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kutuyu elimden aldı, bileziği saten kumaşın içinden çıkardı, kutuyu umursamazca komodinin üzerine fırlattı ve ben bileğimi uzattığımda, başparmağının birkaç hareketiyle karmaşık tokasını açtı ve işte bilezik oradaydı.

Göz kamaştırıcı, zengin ve anlamlı.

Bileğimde bir savaş.

"Beğendiğini tahmin ediyorum," diye mırıldandı.

Bakışlarımı bileklikten ona çevirdim. "Çok güzel."

"Sanırım ilerleme kaydediyoruz, çünkü bunu yüzüme vurmadın," diye espri yaptı.

Ona bir tokat attım.

Sonra onu öptüm.

Üzerime doğru yuvarlandı.

Ve beni öptü.

Bundan böyle sonsuza dek Tenis Bileklik Günü olarak anılacak olan gün, Cuma sabahıydı.

Artık cumartesi öğleden sonraydı.

Dün Battle ile birlikte çalıştık.

Bu sabah (yine benim odamda) seks yaptık, duş aldık, giyindik ve kızlarla kahvaltı yapmak için aşağı indik.

Daha sonra ata binmeye gittik ve Tempie de bizimle geldi.

Battle, Noelle'in üzerinde ne kadar daha rahat olduğuma hayran kaldı, ancak ben dörtnala alışmaya devam ederken, onlar koşmaya başladılar.

Onların sahada hızla ilerleyişini izlerken, bir gün onlarla birlikte bunu yapabilmek için daha iyi binicilik öğrenme niyetimi daha da pekiştirdim.

Doğrusu, Tempie tam anlamıyla harikaydı (siyah binicilik pantolonu ve çizmeleri, ütülü beyaz bir bluz giymişti (aklıma bir not daha: binicilik pantolonu alın—sadece harika olmakla kalmıyor, bacaklarınıza kot pantolondan bile daha fazla özgürlük sağlıyor gibiydi, ki kot pantolonlar kısıtlayıcı olabiliyordu) ve atı Calpurnia da alışılmadık, parlak gümüş siyahı bir renkteydi).

Ama Tanrım...

Solmuş kot pantolonu ve zeytin yeşili düğmeli gömleğiyle Battle öne eğilmiş, kan kırmızısı atının sırtında kız kardeşiyle yarışıyordu.

Kalbim duracak galiba.

Bisiklet turumuzdan sonra üzerimizi temizledik ve Battle beni öğle yemeği ve yarım bardak elma şarabı içmek için köydeki bir bara götürdü.

Hava güzeldi ve ısınyordu, bu yüzden etrafımızda İngiltere'nin ünlü, yemyeşil ve parlak çiçekleriyle dolu saksılar ve sepetler bulunan bir piknik masasında dışarıda oturduk.

Tanıdığı insanlar vardı ve göz göze geldiklerinde başıyla selam verirdi ya da masaya uğrayıp bir an için selam verdiklerinde beni her zaman tanıştırdı ve "çok satan yazar" kelimelerini araya sıkıştırmayı asla ihmal etmezdi; bu da çok hoşuma gidiyordu çünkü neredeyse benim kadar gurur duyuyor gibiydi.

Onu dışarıda, sadece Battle olarak görmek harikaydı. Çok uzun boylu, yapılı ve yakışıklıydı, belli bir duruşu vardı ama bu bir dükvari duruş değildi. Ve hayatı boyunca birlikte yaşadığı tüm bu insanların onunla ne kadar rahat oldukları da açıktı.

Başka bir deyişle, Henry Cavill'in bir domuz pastırmalı ve brie peynirli sandviç, patates kızartması ve bir bardak Guinness almak için publarına tesadüfen girmiş gibi davranmadılar.

Geri döndüğümüzde, kullanmak istediğim fotoğrafları göstermek için onu stüdyoya götürdüm (onayladı). Daha sonra, dizüstü bilgisayarımda taslağımı gösterebilmek için şezlonga oturduk (bunu da onayladı).

Ardından Marie'nin günlüğünü görebilir mi diye sordu.

Onun için onu buldum.

Sonra, son derece seksi ve ateşli bir dük gibi şezlonga uzandı, bir eli başının arkasında, diğer eli günlüğü tutuyordu, bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı, Kızıl Saçlı kız da göğsüne yaslanmıştı (bu arada, Kar Topu masamın üzerindeydi (stüdyoda ateş yanmıyorsa en sevdiği yerd), Bebek Mavis'i bizimle dışarı çıkmamıştı ama Bartholomew bir şekilde masanın altına sıkışmış ve başını ayaklarımın üzerine koymuştu).

Ben masaya geçip internetten alışveriş yaparken Battle kitap okudu.

Tempie, Rally için "bahar temalı şık bir kıyafet" olacağını onaylamıştı ve Courtney'nin düğünü de bahar havası taşıyan şık kıyafetler anlamına geliyordu...

“Ama canım, Battle bir erkek, bu yüzden törenin bir kısmını kaçırdı,” dedi. “Tören şık giyim ve şapka gerektirecek. Herkes akşam resepsiyonu için resmi kıyafetler giyecek.”

Yani iki kıyafete ihtiyacım vardı.

Ve bir şapka.

Düğün şapkası alışverişi internette eğlenceli bir yolculuk olsa da (daha önce beyzbol şapkası dışında bir şapka hiç almamıştım), bu uğraşta

dikkatim dağıldı (ama bundan önce iki tane seksi gecelik bulup satın almıştım).

Beni konudan uzaklaştıran şey, öğrendiğimden beri ilgimi çeken bir konu hakkında biraz yan araştırma yapmam oldu.

Tam o sırada Battle aramızdaki dostane sessizliği bozdu.

“Tanrım,” dedi. “Bu kadın çok sıkıcı.” Kitabı başparmağıyla bir sayfayı işaretleyip dizine yasladı ve bana baktı. “Bütün kitabı bitirdin mi?”

Başımı salladım.

"Aman Tanrım. Nasıl?"

Ona gülümsedim. "Bu benim işim."

"Bu kadının kanının damarlarımda dolaşmasından gerçekten tiksiniyorum. Aşırı derecede sıg ve iğrenç derecede özensiz bir anneydi."

Yüzümü buruşturdum, çünkü onu anlamıştım ve onunla aynı fikirdeydim.

Gözleri dizüstü bilgisayara kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü. "Ne yapıyorsun?"

"1946'da kaybolan Northumberland vikontu Lord Arthur Hughes-Davies'in ortadan kayboluşunu araştırıyoruz."

Kaşları çatıldı. "Neden bunu yapıyorsun?"

Omuz silktim. "Çünkü bu bir gizem." Sonra konuya girdim. "Şunu da söyleyeyim, adam iyi bir adam değildi. Üç kez askerlikten muaf tutuldu, hepsi de sağlık sorunları yüzündendi ve hepsinin de savaş sırasında askerlik yapmamak için insanlara rüşvet verdiği şüphesiyle ilgiliydi."

Battle, "Eğer o kadar nüfuzu olsaydı, aynı şeyi yapıp İngiliz topraklarından ayrılmadan ve itibarının bu kadar zedelenmeden güvenli bir subaylık görevi bulabilirdi," diye belirtti.

"Yapabilirdi. İnsanların onu bir pislik olarak görmesinin bir başka nedeni de buydu. O zamanlar savaş çabalarına katkıda bulunmazsanız, bu katkı ne olursa olsun, istenmeyen kişi olurdunuz. Ve bildiğim kadarıyla, o hiçbir şey yapmamıştı. Sanki savaş onun için hiç yaşanmamış gibiydi ve o

da bunu sağlamak için çok çalışmıştı. Ama aynı zamanda kart oyunlarında hile yaptığı, arkadaşlarını bar ve yemek hesaplarıyla baş başa bıraktığı, belki de faşist eğilimleri olduğu ve kadınlara karşı uygunsuz davrandığı söylentileri de vardı."

"Peki, onun gitmesi kimseyi umursadı mı?"

"Dul kontes, yani annesi, epey yaygara kopardı."

"Ve onu hiç kimse bulamadı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ne saklanacak yeri ne de saçı. Hiçbir şey. Kayboldu. Bir gün oradaydı, bir gün yoktu ve bir daha ondan haber alınamadı."

Ses tonu değişmiş, sertleşmişti; "Kadınlara karşı nasıl uygunsuz davrandı?" diye sordu.

"Makaleler ve yazılar onu biraz ahlaksız biri olarak gösteriyor, bekardı; ancak 1946'da bu tür şeylerin rapor edildiğini göz önünde bulundurursak, durum bundan çok daha kötü olabilir."

"Umarım birileri onun bu saçmalıklarından bıkmıştır ve ona bir son vermiştir."

"şimdi kim kana susamış?" diye takıldım, gözümün ucuyla bir şey takıldı.

Pencerelerden dışarı baktım.

Sonra gözlerimi kırıp pencerelerden dışarı baktım.

Prue, güvercin grisi, tunik uzunluğunda, iki karenin kol delikleri için açıklıklarla birbirine dikilmiş gibi duran bir bluz ve aynı renkte gri tayt giymiş, ayaklarında da yine aynı renkte, sivri uçlu ve uçları kıvrık gri babetler vardı; bu da minik ayaklarında minik tekneler giymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Bir alının arkasında gizleniyordu.

Ayrıca ahtapot desenli beresini de takmıştı.

Atlas Talyn'in üçüncü çocuğunun güçlü sanatsal eğilimlere sahip olduğunu nasıl fark edemediği aklım almıyor.

Ne kadar da aptal.

Ama bunu düşünemedim.

Çünkü çalılıkların arasından gizlice bir şeylere bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Battle.

Ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden ona cevap veremedim.

Bartholomew'un sarkık yanaklarının altından ayaklarımı dikkatlice kurtararak ayağa kalktım ve hareketim stüdyoda olduğumu belli etmiş olmalı, çünkü Prue bana doğru baktı.

Sonra el sallamaya başladı, ama selam vermek için değil, yolumdan çekilmek için. Ne şekilde yolumdan çekilmem gerektiğini bilmediğim için kıpırdamadım. Ve bir süre çılgınca el kol hareketleri yaptıktan sonra, çimenlerin üzerinden hızla uzaklaştı.

Kalktım ve kapıya gittim.

Tam o sırada kadın içeri dalıp gürültüyle içeri girerken ben de kapıyı açtım.

Ve bu da çökmek anlamına gelirdi.

Ve çarpma bana doğru olacaktı.

"Yere yatın!" dedi aceleyle ve kısık bir sesle.

Ama bana yere eğilme şansı vermedi.

Beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Yere sertçe düştüm ve Battle'ın doğrulmak için karın kası egzersizi yapıp homurdanarak, "Ne lan?" demesinin sebeplerinden biri de muhtemelen buydu.

Bartholomew, neler olup bittiğini görmek için masayı kaldırdığında kafasını masaya çarptı.

Prue başını hızla Battle'a çevirdiğinde düz saçlarının uçları dağıldı ve ardından onu işaret etti. "Kıpırdama!"

"Neler oluyor?" diye sordu.

Ama Battle, sevdiği biri için elinden gelen her şeyi yapmaya her zamanki gibi kararlılıkla hareket etmedi.

Prue beni yan cama doğru sürükledi.

Battle'a şaşkınlıkla baktım.

Hareket hissettiğimde yanına döndüm ve önce sadece beresi ve gözleri pencere çerçevesinin alt kenarından görünecek şekilde yukarı doğru fırladığını, sonra aşağı indiğini, tekrar yukarı çıktığını, sonra tekrar aşağı indiğini ve tekrar yukarı çıktığını gördüm.

Yavaşça yaklaşıp pencerenin kenarından aşağı baktım ve nefesim kesildi.

Christian orada, bir çalının yanında çömelmiş, uzun bir sopayı çalının yanındaki toprağa saplıyordu.

Chassie de oradaydı, üzerinde daha koyu pembe çiçekler olan, çok uçuşan ve bol firfırlı, gösterişli bir yazlık elbise giymişti. Bunu, arkasında büyük bir fiyonk şeklinde bağlanmış pembe bir kurdele bulunan geniş kenarlı hasır bir şapka ile tamamlamıştı.

Şapkanın altında saçları kabarık duruyordu ve Floofy, o saçlarını budarken yatağının yanında uzanmıştı.

Bu noktada Christian, sanki beş metre ötede duran kadın yokmuş gibi davranarak, sopalarıyla hareket etti.

Başka bir çalının yanına çömeldi ve sopayı çalıya sapladı.

Chassie, onun görüş alanına girecek şekilde pozisyon değiştirdi.

Ya da o, onun içindeydi.

Pencereden uzaklaştım ve popomun üzerine düştüm, fısıldayarak, "Aman Tanrım," dedim.

Prue yanıma, poposunun üzerine oturdu. "Biliyorum!"

"Ben bilmiyorum, o halde neler oluyor?" diye sordu Battle.

"Şşş!" diye el salladı Prue ona.

Battle'ı gözlemledim.

Kahretsin.

"Av peşinde!" dedi Prue bana heyecanla.

Öyleydi de.

"Kim ortalıkta dolaşıyor?" diye sordu Battle.

"Şşş!" diye tekrarladı Prue.

Battle'ın sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

Ayrıca kalkmak için hareketler yapmasından da bu işten bıktığını anlayabiliyordum.

Chassie'nin, Christian'ın varlığını yok sayarak verdiği zararı telafi etmeye çalışmasına, Christian'ın da varlığını kanıtlamak için harekete geçmesine ve Chassie'nin ondan kaçmasına Battle'ın şahit olmasının imkansız olduğunu biliyordum, bu yüzden Christian onu yalnız bırakıyordu ve Battle... bir şey yapmıyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Chassie'nin gönderdiği mesajdan anladığım kadarıyla, onun bunu yapamayacağını biliyordum.

Şimdi göndermiyordu.

Ancak, gönderdiği yeni mesajda bunu açıkça belli etmiyordu.

Of.

Bok.

"Kımıldama," diye emretti Prue. "İçeride olduğumuzdan şüphelenmemeliler."

Battle hareket etmeyi bıraktı ama "Kim?" diye sordu.

Prue onu görmezden geldi ve bana, "Eskiden bahçe işlerinde kot pantolon, kazak ve yıpranmış lastik çizmelerle dolaşırdı. Christian ortaya çıktıktan sonra elbise giymeye başladı." dedi.

Kahretsın!

Bu durum Battle'ı harekete geçirdi.

Bu yüzden odanın karşısına dört ayak üzerinde hızla sürünerek geçtim, aptal gibi göründüğümü biliyordum ama bu onun ilgilenemeyeceği kadar önemli bir konuydu.

Yanına gittim, ona baktım ve sanki ilaç ve deli gömleğine ihtiyacım varmış gibi bana dik dik baktığını gördüm.

Elini tuttum ve onu aşağı çekmeye çalıştım.

Yerinden kıpırdamadı.

"Lütfen otur Battle," diye yalvardım.

Bana öfkeli bakışlar attı.

"Lütfen?" diye tekrarlardım.

Yavaşça oturdu.

"Ravenna'daki 'evet'in anlamı buydu," diye fısıldadı Prue.

Hım.

"Evet" cevabının anlamı buydu.

Ya ondan hoşlanıyordu ya da o bir hamle yapmalı mıydı, ama kartlara baktığında tam olarak bunu mu düşünüyordu?

Ve kartlar "evet" dedi.

Battle alaycı bir şekilde, "Tahmin edeyim," diye başladı, "Christian hakkında bana anlatmadığınız her şey şu anda küçük kız kardeşimle ilgili olarak dışarıda yaşanıyor."

Dudaklarımı ısırdım.

"Onu rahatsız mı ediyor?" diye sordu Battle.

"Hayır derdim," diye yanıtladım. "Eğer bir rahatsızlık söz konusuysa, bu Chassie'nin onu rahatsız etmesinden kaynaklanıyordur. Ama aslında öyle değil."

"Bana şunu mu söylüyorsun..." Bunu söylemeye bir türlü cesaret edemedi.

Çok sevimliydi.

Prue'ye döndüm. "Gerçekten mi? Yazlık elbiseler hakkında mı?"

"Sanırım ne yaptığının farkında değildi." Prue ısılt ısılt gülümsedi.

"Sanırım şimdi ne yaptığının farkında."

"Allah kahretsin," diye homurdandı Battle, bir hamle daha yaparak.

Ama ben bacaklarının arasına girdim ve onu yere sabitlemek için omuzlarından tuttum.

"İyileştiğini biliyorsun," dedim hızla. "Bunu fark ettiğini biliyorum."

Bu durum onu hiç de mutlu etmemiş gibi görünüyordu.

"Canım, bana daha önce erkek arkadaşları olduğunu söylemiştin," diye belirttim.

Hâlâ mutlu değilim.

"Hristiyanları sevmiyor musun?"

"İyi bir adam. Çok zeki. Ciddi," dedi, sanki biri ona işkence ediyormuş gibi.

"Uzun boylu. Sarışın. Fit. Yakışıklı," diye ekledim.

Kaşlarını çattı.

"Bebeğim," diye elimi boğazının altına, göğsüne koydum, "bu çok, çok güzel. Chassie güzel hissetmek istiyor. Chassie bir erkeğin onun güzel olduğunu fark etmesini istiyor. Chassie bir erkeğin onu fark etmesini istiyor."

Dudakları inceldi, hâlâ hiçbir şey söylemedi ama onu etkilemeye başladığımı biliyordum.

"Bunu onun için çok beğendim. Sen de beğenmelisin," diye tavsiye ettim.

Ve Christian'ı akşam yemeğine davet etmenin zamanı gelmiş olabilir.

"Kardeşinin gözünün önünde mi?" diye sordu.

Gözlerim kocaman oldu.

"Majesteleri, onun önünde benimle birlikte olmak istediğinizi açıkladınız," diye hatırlattım ona ve bunu yapmaya devam ettim, "Hatta herkesin önünde."

Tekrar sessizleşti.

"Ve kahvaltıya bir aşk ısırlığıyla geldim," diye devam ettim. "Ve unutmayalım ki, kahvaltı tepsimizde çiçekler vardı ve bunların hepsi Chassie'nin çiçekleriydi. Erkek için iyi olan şey..." Sözümü burada bitirdim.

"Yani, ciddi söylüyorum Battie," diye araya girdi Prue, "sonunda hepimiz bu evde olacağız ve burayı bebeklerle dolduracağız. Ve bunun nasıl gerçekleştiğini hepimiz çok iyi biliyoruz."

Ona baktım, "biz" kelimesini kullandığı için mutluydum ve umarım sonunda avlanmaya da başlar diye düşünüyordum.

Onun sevgilisinin nasıl biri olacağını merak ettim.

Bunu yaparken, ayakkabılarını giyip yürümeye başlamadan önce tekrar pencereden dışarı bakmak için başını kaldırdığını izledim.

"Gözden kayboldular. Hâlâ onları görebiliyorum ama artık stüdyodan çok eve daha yakınlar," diye açıkladı.

Battle, "Onları takip etmeyi bırakın," diye emretti.

"Ama Battie—" diye denedi.

"Olaylar nasıl gelişirse öyle gelişsin," diye buyurgan tavrını sürdürdü Battle, ancak bu tavrının ona pahalıya mal olacağını biliyordum.

Prue derin bir iç çekti.

Yerden kalktım, Battle'ın yanına oturdum ve konuyu değiştirdim.

"Hey, kitabını okumama izin verdiğin için teşekkürler," dedim Prue'ye.

Prue, abisine kızgın bakışlarını bıraktı ve huzursuzlanmaya başladı.

"Harika," diye devam ettim.

Huzursuzluğu geçti ve bana baktı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, biliyorum," dedim ona. "Hikaye harika. Tamamen içine çekildi. Beni hemen içine çekti. Ama çizimler muhteşem, Prue. Çok güzel. Bir yayınevine başvurdun mu?"

"BEN-"

"Bir menajer tutmalısın. Senin için daha iyi bir anlaşma sağlayabilirler."

Battle'ın sinirli hali artık yoktu ve ben konuşurken sırtımı okşadı.

"Gerçekten birini bulmaya çalışmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu tereddütle.

"Sanırım bir ihale savaşı yaşanacak. Eserleriniz Lore Olympus'tan daha iyi ve ben o ciltlere bayılıyorum."

"Lore Olympus'tan daha mı iyi?" diye fısıldadı.

Ah evet.

Onun da o kitapları çok sevdiğini biliyordum.

O kitabı ne kadar çok sevdiğine bakarak, grafik öykülerden hoşlandığını anlamalıydım sanırım.

“Farklı bir tür, bu yüzden karşılaştırmak kolay değil, ama evet. Eseriniz gerçekten harika. Menajerimden sizinle iletişime geçmesini isteyebilirim. Grafik romanlarla ilgileniyor mu bilmiyorum ama sizi kime yönlendireceğini bilir.”

“Kitabımı sana vermemin sebebi şu değildi—”

“Biliyorum, Prue,” diye sözünü kestim. “Ben de biliyorum ki, ajanıma ancak ona sunacağım şeye inandığımda yaklaşıyorum. Senin eserine inanıyorum. Eğer paylaşmak istersen, bence yayıncılar bu fırsat için can atarlar.” Ona gülümsedim. “Ve seni biraz seviyorum, bu yüzden sana hava atmam, umutlarını yükseltmem. Eğer söylediklerime tamamen güvenmeseydim, söylemezdim.”

“Ah, Vivi!” diye bağırdı, hızla yanıma koştu ve kendini bana attı.

Daha rahat sarılabilmemiz için ayağa kalktım.

Hayatımda çok güzel kucaklaşmalar yaşadım.

Ama bu, sıralamada en üst sıralara çok yaklaştı.

Omuz silkerek geriye yaslandı ve bana baktı. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

"Kesinlikle."

Kafası karıştı. "Onu senin odana mı bırakayım, yoksa Battie'nin odasına mı?"

"İkisi de olur," dedi Battle.

Ona ve bana baktı. "Gerçekten birinin bunu yayınlamak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Benim düşündüğüm şey, çok popüler olacağı, film veya yayın platformu anlaşması alacağıydı.

Bunu paylaşmadım.

"Gerçekten de birilerinin bunu yayınlamak isteyeceğine ve birçok kişinin de okumak isteyeceğine inanıyorum."

"Pekala. Diğer çalışmalarımı da göstereyim. Başvurular konusunda bana yardımcı olur musunuz?"

"Seninim."

Beni tekrar kucakladı.

Sonra aceleyle kapıya yöneldi.

Battle, "Takip etmeyin," diye uyardı.

Omuzunun üzerinden bıkkın bir bakış fırlattı ve gitti.

Kapı kapanır kapanmaz Battle beni kucağına çekti.

Kollarımı omuzlarına doladım. "Sanırım iyi gitti."

Gözlerinde parıldayan kahverengi gözlerinde birçok güzel şey parıldayarak, kelimeleri gereksiz kılacak şekilde, sert bir şekilde bana baktı.

Ellerimle yüzünü kavradım ve kendi ellerimi onunkine daha da yaklaştırdım. "Chassie iyi olacak. Artık hepinizin Chassie'nin Chassie olmasına izin verme zamanı geldi."

Homurdandı.

Sırıttım.

Sonra onu öptüm.

Tam o sırada kendimi sırt üstü yatarken, üzerimde yakışıklı bir dükün olduğunu fark ettim.

"Buraya çok ziyaretçi geliyor mu?" diye sordu.

"Ara sıra."

"Kapıya asmak için bir çorabınız var mı?"

Yüzümde bir gülümseme daha belirdi. "Ne yazık ki, hayır."

"Buradaki işimiz bitti mi?"

"Kesinlikle, evet."

O kalktı, beni de kaldırdı ve o, ben, kediler ve köpek birlikte ana eve doğru yürüdük.

Yolda ne Prue'yu, ne Chassie'yi ne de Christian'ı gördük.

Doğrudan odasına gittik.
Ve ben de memnun oldum.
Eve dönmüş gibi hissettim.

Birinci raundun ardından ve umut edilen ikinci raunddan önce, Battle'ın yatağında onun yanına sokulmuş halde uzanıyordum.

Sırt üstü yatıyordu.

O benim kalçamda (ve tabii ki popomda) rastgele desenler çizerken, ben de onun kusursuz göğsündeki kusursuz kılların üzerinde aynı desenleri çiziyordum.

Gözlerim, onun taktığından beri çıkarmadığım tenis bilekliğine takıldı.

Bu adam, annemin bana verdiği küpelerin üzerindeki minik beyaz altın uçları fark etti.

Bu adam benim için her şey olmaya başlamıştı.

Bu yüzden ondan her şeyi istedim.

"Ortamı bozma riskine rağmen..." diye sözümü yarım bıraktım.

Elini kalçalarımın doladı ve sıkıldı. "Seninle birlikte olduktan sonra yatakta çıplak olacağım," diye gereksiz yere ilan etti. "Hiçbir şey bu havayı bozamaz."

Ah evet.

Bu adam o minik uçları fark edecek biriydi.

Bu adam her şeydi.

Gözlerinin içine bakabilmek için onu kısmen örterken aynı anda yukarı doğru ittim.

Hiç şaşırtıcı değil, ben bunu yaparken eli hâlâ kalçamdaydı.

"Şimdi birbirimizi daha iyi tanıma bölümüne gidiyoruz," diye belirttim.

Kurt gibi sırıttı. "Bunun bir kısmını zaten başardığımızı sanıyordum."

Gülümsedim ama "Cinsel anlamda değil, tatlım" diye yanıtladım.

Gülümsemesi yerini sadece yukarı kıvrılmış dudaklara bıraktı ve ardından "Vur bana" diye davet etti.

"Annen ve baban."

Sadece bunu söyledim ve en azından kaşlarını çatmasını bekliyordum, ama o sadece iç çekti.

Ancak, başladığımdan beri...

"Kızlar bana onun çok gelenekçi olduğunu söylediler," dedim. "Tempie ise onun bir eşek olduğunu söyledi. Ayrıca başka kadınları da olduğunu söyledi."

Kaşları çatıldı ve bununla birlikte, ortam nihayet beklediğim gibi bir hal aldı.

"Baba gibi oğul olmasından endişe ediyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır."

Bu yanıt otomatik olarak geldi çünkü bildiğim bir şey vardı: Battle Talyn asla hile yapmazdı.

Hayatı asla tahmin edemezsiniz. Ravenna'nın yeteneklerine sahip olmadığınız sürece, geleceği de asla tahmin edemezsiniz.

Ve işler her zaman ters gidebilirdi.

Ama içten içe, her ne kadar akıl almaz bir sebepten dolayı işler bizim için o şekilde gelişse de, mesele asla bu olmayacaktı.

Onun için mi, yoksa benim için mi?

Cevabımla ortam tekrar değişti, kolunu belime dolayarak beni sıkıca kucakladı ve mırıldandı, "Hızlı yanıttan memnun kaldım, sevgilim."

Ona gülümsedim.

Gülümsememi inceledi, sonra bakışlarını benimkine çevirdi.

"Evet, başka kadınları vardı, ne yazık ki tüm dünya bunu biliyor," diye doğruladı. "Anlaşılır bir şekilde, bundan hiç bahsetmedik, bu yüzden neden böyle yaptığına dair vardığım sonuç yanlış olabilir. Ancak, onu kışkırtmaya çalıştığını düşünüyorum. Yani annemi. Ya da belki de ona bir şeyler hissettirmeye çalışıyordu. Herhangi bir şey."

Bir şey.

Herhangi bir şey.

"O kadar mı mesafeliydi?" diye nazikçe sordum.

"Annem gittiğinde on dört yaşındaydım. Gittikten sonra, onunla paylaştığım ya da kız kardeşlerimle paylaştığına şahit olduğum herhangi bir anne-oğul veya aile anını hatırlamaya çalıştım. Hiçbirini hatırlayamadım."

Bunu anlayamadım.

Onun böyle bir şey yaşamış olması beni ne kadar perişan ettiğini ancak idrak edebildim.

Ve rahatlıkla söyleyebilirim ki, bunu yaparken zorlandım.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadım, ağzımdan sadece bu iki kelime çıkabildi.

"Evet, babam çok gelenekçiydi. Bunu anlamıyordum. Büyükkannelerimiz ve büyükbabalarımız öyle değildi. Belki de bize masalsı bir hayat yaşatmak, ona dük olduğunu, düşes olduğunu, bir markiz ve üç leydi doğurduğunu hatırlatmak ve ona evlenme teklif ettiğinde sunduğu programa uymamızı sağlamak istiyordu. Belki de sadece tuhaftı. Bir sürü eski moda fikri vardı, bu yüzden Prue zorbalarına karşı direndi."

Hmm.

"Onun gidişinde bir şeyler hissettiğimi biliyorum ve bu sadece onun nasıl gittiğiyle ilgili basının yarattığı çılgınlıkla uğraşmak zorunda kalmamdan kaynaklanan bir rahatsızlık değildi," diye devam etti.

"Sadece... bir şey?" diye sordum.

Üzerime doğru yuvarlandı ve üzerime çıkana kadar yuvarlanmaya devam etti, omuz kürek kemiğimin altına bir koluyla ağırlık vererek başparmağıyla çenemi okşadı.

"Kitabınız için mi?" diye sordu.

Konu değişikliğini anlamadım, bu yüzden kendi sorumda tekrarladım: "Kitabım için mi?"

“Bunu bir tür araştırma olarak adlandıracağız,” dedi ve ardından şöyle açıkladı: “Size şunu söylemem gerekiyor: Aristokrat ailelerde böyle bir şey yok. O mesafe. Duygusuzluk. Erkek çocuklardan sadece soyu devam ettirmeleri beklenir, kız çocuklardan ise sadece ittifaklar kurmak veya güçlendirmek için kullanılırlar. Belki eskiden böyleydi, ama artık değil.”

Başımı salladım.

Battle konuşmaya devam etti.

“Rally buna bir örnek. Çok büyük bir ailesi var, birbirlerine çok bağlı ve sevgi dolular. Soylu sınıfında birçok arkadaşım var ve hepsi aynı. Belki her zaman o kadar yakın değiller, ya da bazı kardeşler anlaşıyor, bazı ebeveynler boşanıyor. Ama aile sevgisi her zaman var.”

"Ve bu özellik anne babanızdan gelmedi mi?"

Başını salladı ama, “Anne, hayır. Baba, bence o sadece onu sevmesini değil, onu istediği unvan olarak değil, onu seven adam olarak görmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştı ki, çoğunlukla bizi unuttu.” dedi. Sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi bir tona büründü. “Gerçi, ona bahaneler uydurmak için bunu ben de uyduruyor olabilirim.”

"Sizin için, hepiniz için bunu çok istemem," diye şiddetle belirttim.

Yanımıza geldi ve parmak boğumlarını çeneme sürdü. "Ben de bundan pek memnun değilim."

“Ve bu da berbat bir kısım,” diye belirttim. “Berbat olan kısım değil. Dörtünüzün de düzgün, hele ki sevgi dolu, destekleyici ebeveynlere sahip olmaması berbat bir kısım. Ama berbat olan bir diğer kısım da, bu durumun sizi bu kadar harika yapan şey olabileceği.”

Dudakları kıvrıldı. "Bende olan tüm o muhteşemlik mi?"

Bunu hiç komik bulmadım.

"Sen kız kardeşlerin için her şeydin. Düşünceli. Gözlemci. Her şeyden haberdar. Senin kadar her şeyden haberdar olan çok az erkek var, Battle."

Boşta kalan eliyle yanımı okşadı. "Bana güvendiğini düşünmene çok sevindim, canım. Ama yorumundaki 'olabilir' kısmına geri dönelim mi?"

"Bağışlamak?"

"Bunun, benim bu kadar muhteşem olmamın sebebi 'olabileceğini' söyledin."

Ona gözlerimi kısarak baktım. " 'Tamamen ve kesinlikle' kelimelerini kullandığımı hatırlamıyorum."

"Bu, ima yoluyla söylenmişti."

Bu da beni gözlerimi devirmeye itti.

"Ciddi olduğunu biliyorum tatlım," dedi ve şimdi sesi de ciddileşmişti. "İltifatlarının benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem."

"O halde, 'olabilir' kelimelerini kullanmamın sebebinin, senin zaten olduğun kişi olduğun için bu adam olacağını düşünmem olduğunu paylaşayım. Sadece buna zorlanmış olman kötü bir şey diye düşünüyorum. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle."

"Senin için kötü mü?"

"Henüz on dört yaşına gelmeden, kız kardeşlerime her konuda, duygusal destek de dahil olmak üzere, bakmakla yükümlü bir konumda olmak?"

Başımı salladım.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı.

Of.

Her geçen gün durum daha da netleşiyordu.

Her yönüyle mükemmeldi.

"Pekala," diye homurdandım. "Demek ki 'tamamen ve kesinlikle' kelimeleri ima yoluyla söylenmiş."

Kahkahalarla gülmeye başladı.

İşler gülünç bir hal aldığı anda, dudaklarını benimkine değdirdi ve şöyle dedi: "Bu benim hayatım. Eğer bir şeyleri değiştirebilseydim, Prue'nun zorbalığa uğramasını engellerdim. Tabii ki Chassie'nin saldırıya uğramasını

önlerdim. Üçünün de, benim veremediğim şeyleri onlara verebilecek bir anneleri olmasını dilerdim; bu da Tempie'nin kendi yolunu bulmak zorunda kaldıktan sonra Prue ve Chassie için o kişi olmak zorunda kalmaması anlamına gelirdi. Ama bunun dışında hiçbir şikayetim yok."

Sözlerinin bende yarattığı duyguları (ki bu duygular giderek daha da sevgi dolu bir hal alıyordu) paylaşmak için onu öpmek üzereydim ki, bir kedinin yatağın üzerine atlamasıyla oluşan o hareket oldu.

Yan tarafa baktım ve nefesim kesildi.

Orada tombul, kalın kısa tüylü, kahverengi gözlü gri bir kedi vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım heyecanla. "Burası Greystoke mu?"

"Aynı şey," diye yanıtladı Battle, uzun kolunu kediye doğru uzatarak ve daha da uzun bir parmağını uzatarak.

Greystoke onu kokladı, sonra kafasını ona sürttü.

Battle kulaklarının arkasını kaşımaya başladı.

"Henüz onunla tanışmadım," dedim. "Çok şişman."

"En çok Prue'nun yanında vakit geçiriyor ve Prue'nun The Downs'ın her yerine bol miktarda kedi ödülü saklamış olması nedeniyle, genellikle bu ödüllerden faydalanan o oluyor."

"Bu yüzden Prue'ya çok yakın duruyor," diye düşündüm.

"Dolayısıyla," diye yanıtladı sesi neşeden titreyerek.

Greystoke şansını denedi ve yanımıza yaklaşıp, kalçamın dibinde bize sokuldu.

Bu da okşamaya başlayabileceğim anlamına geliyordu.

Ah, kalın tüyleri çok yumuşaktı!

"Kahretsin," diye homurdandı Battle.

"Ne?" diye sordum.

"Grey burada ve bu da demek oluyor ki o gidene kadar hareket edemeyiz. Doğru mu anladım?"

Dudaklarımı ısırdım.

Olayı olduğu gibi algıladı.

Sorusuna olumlu yanıt verdi.

Bu yüzden, yakınlıkla, "Sizin terminolojinizi kullanacak olursam, sizinle ilgili tamamen ve kesinlikle harika olan her şeyin berbat bir yanı, mutlu bir hayvanı rahatsız etmeyi reddetmenizdir" dedi.

"Hiç uzun süre kalmazlar."

"Mm."

"Ve onunla daha yeni tanıştım," diye ekledim.

Hiçbir şey söylemedi.

O da kıpırdamadı, çünkü ben Greystoke'u okşuyordum ve kıpırdamasını istemiyordum.

Beyaz altın.

Tıkladım.

Benim adamım.

"Biliyor musun, The Downs'taki araba yoluna girmeden önce çok garip bir his yaşadım," diye anlattım ona. "Sanki perili bir eve girmeden önceki gibiydi. Korkuyorsun ama heyecanlanıyorsun. O saçmalığın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum." Perili balo salonunu bir kenara bırakalım, ama bunu ona söylemeyecektim. "Sadece his ölçerimin arızalandığını biliyorum, çünkü senin araba yoluna girmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

"Vibometre?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet, öyleyim ve seni bu kadar çekici kılan şeylerden biri de utanmaz bir deli olman."

Gururla sııttım. "Ben oyum."

Öpücük atmadan önce bir anlığına yüzümdeki gülümsemeye baktı.

Bu noktada Greystoke'un kaçmaktan başka çaresi kalmamıştı, çünkü böylece ikinci raunt başlamıştı.

En azından o minik tüylü bebeği tanıma ve biraz da kucaklaşma fırsatı buldum.

Ama bunu ancak Battle, onun hiç de kötü olmayan yönlerinden birini yeniden gösterdikten sonra düşünürdüm.

Bana orgazm yaşatmanın yollarını bulmadaki bitmek bilmeyen yaratıcılığı.

Ve bunu yaparken bana kendimi güzel, değerli ve sevilen biri gibi hissettirdi.

BÖLÜM 23

TEMİZLİK

Olay, Battle'ın odasından çıkarken oldu; kendisi on beş dakika önce odasından ayrılmıştı çünkü onu çalışma odasındaki dizüstü bilgisayarına yönlendiren bir mesaj almıştı.

Kokteyl içmek için aşağı iniyordum.

(Açık nedenlerden dolayı—Battle ile yatakta geç bir öğleden sonrayı derin derin sohbet ederek ve sevişerek geçirmek, bence mükemmel bir öğleden sonra aktivitesiydi) kendimi çok enerjik hissediyordum ve güney kanadın koridorunun virajına yaklaşıyordum ki, olan oldu.

Hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkan is, beni tökezletti.

Tam kendimi toparlayacakken Floofy geldi ve beni diğer yöne doğru savurdu; diğer taraftan gelen Greystoke da beni o yönde ilerletmek için birlikte çalıştı.

Ardından Baby Blue, Snowball ve Gingerface geldi ve ben de ayaklarımın üzerinde duramadığım için yapacak bir şey kalmamıştı.

Devrildim, ellerim tam kapanmamış bir kapıya çarptı.

Kapı aniden açıldı ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde odaya düştüm.

Kediler etrafa dağıldı.

Kalçamın üzerine döndüm ve bileklerimi öne doğru salladım çünkü yere düşmekten dolayı ikisi de çok acıyordu.

Bir an için kendimden geçmiştim, düşmenin etkisiyle sersemlemiştim.

Sonra içinde bulunduğum odaya göz gezdirdim; daha önce hiç bulunmadığım bir odaydı ama Chassie'nin odası olduğunu biliyordum.

Pembe tonları üzerine bir çalışma, benimkine benzemeyen; daha yumuşak, daha soluk, daha kadınsı ama kız çocuksu olmayan bir tarz.

Vazoların içinde bir sürü çiçek vardı ve hasır şapkası da yatağın üzerindeydi.

Neyse ki orada değildi.

Ama çok korkmuştum.

Bir kediye takılıp düşmek alışılmadık bir durum değildi.

Aslında, kediniz varsa bunun sıradan bir durum olduğunu bilirdiniz. Biz büyürken hep kedi besledik. Sayısız kez ayağım takılıp düştü.

Evet.

Bunun sıradan bir durum olduğunu biliyordum.

Dolayısıyla, Snowball'a takılıp Battle'ın kollarına düştüğüm gece bana o an garip gelmemişti.

Baby Blue'nun duştan çıkarken takılıp düşmesi de garip değildi. Kedilerin banyolara karşı bir ilgisi vardı. Ve Baby Blue'nun Battle'a karşı bir bağılılığı vardı. Ayrıca, her türden dişi kedinin (ben de öyle düşünüyorum) Battle çıplakken ona karşı bir bağılılığı olurdu.

Köpeklerle geçsek bile, Bartholomew'un eve geldiğinde babasını karşılamak için ayağa kalkacağı aşıkardı, bu yüzden Burleigh House'da beni düşürmesi de bana garip gelmedi.

Ancak...

Az önce altı kedinin birden beni yere düşürmesiyle ne oldu?

HAYIR.

Ve az önce yaşananlar normal bir olay olmadığı için, belki de Kartopu ve Bartolomeus hikayesine benziyor...

Belki de bunlar başka şeylerdi.

“Sanki beni bu odada istiyorlarmış gibi,” diye düşündüm kendi kendime ve bileklerimdeki ağrı geçtiği için ayağa kalktım.

Chassie'nin odasında onun haberi olmadan bulunmak tuhaf hissettirdi, kesinlikle odayı arayacak değildim.

Belki de şaka yapıyordum.

Kedilerden bazıları beni ayağımdan çelme taktı.

Ama altısı birden beni yere düşürüp, sanki beni Chassie'nin kapısına götürüyorlarmış gibi davranmaları?

Kapıyı daha önce olduğu gibi, tam olarak değil ama yine de kapatarak dışarı çıktım ve hâlâ çok ürkmüş hissediyordum.

Bu konuda Prue ile sohbet etmeyi düşündüm.

Ama bu bir sorundu çünkü Battle beni tam bir deli sanıyordu, ama ben kimsenin beni gerçek bir akıl hastası sanmasını istemiyordum.

Ona balo salonundan geçerken olanları anlatmıştım, o bunu yaşamamıştı ama bunun ona çok saçma geleceğini biliyordum.

Ve elbette, Battle'ı görür görmez bayıldım.

Ama Prue Ravenna'ya gitti ve fantastik kitaplar yazdı. Belki de az önce olanların gerçekten de tuhaf ama anlamlı olduğunu, benim gibi o da düşünürdü.

Belki de onunla birlikte Chassie'ye odasında Harmony ve Charlie ile ilgili bir şey olup olmadığını sorabiliriz.

Belki de anlamayacaktır, bu yüzden hepimiz birlikte bakabiliriz.

Bunu düşündüm çünkü balo salonundan çıkan ve peşinden koştuğum hayalet çiftin Harmony ve Charlie olduğunu sandım. Yüzlerini görmedim, sadece sırtlarını gördüm. Büyük dedemin fotoğrafları vardı ve Harmony'nin de bazı fotoğraflarını görmüştüm. Onlar olabilirlerdi.

Yani, kedilerin sizi olmanız gereken yere yönlendirmek için doğaüstü güçler tarafından yönlendirildiğine dair fikre tamamen katılmıyordum.

Ben UFO'lara, komplo teorilerine, reenkarnasyona vb. inanan biri değildim.

Ama yine de açıklanamayan şeyler olduğunu düşünüyordum.

Öncelikle, Lee Harvey Oswald'ın tek başına hareket ettiğine inanmıyordum.

Ve o balo salonunda gördüklerimi gördüm.

Bu jet lag değildi.

Battle'ı gördüğümdeki tepkim de öyle değildi. Bana isabet eden yıldırım, bana ilk dokunduğunda hissettiğim enerji.

Ve Ravenna'nın kartlarımı iki kez fırlattığını gördüm...

Üstelik Charlie'nin mektuplarının evde olduğunu söyledi.

Tamam, kedilerin bana Chassie'nin odasını gösterip Charlie'nin mektuplarının orada olduğunu söylemeye çalıştıklarını düşünmem, azımsanmayacak kadar saçmaydı.

Ancak Mary Celeste gemisindeki herkes iz bırakmadan ortadan kayboldu ve bugüne kadar kimse bunun nedenini bilmiyor. Ve yüzlerce insan günlerce dans etti, bazıları yorgunluktan bayıldı ve hatta Strasbourg'da Dans Vebası sırasında öldü ve bugüne kadar kimse bunun nasıl olduğunu anlayamadı.

Yani zihnimi hiçbir şeye kapatmıyordum.

Bu düşüncelere dalmışken ve ayaklarımın dibinde herhangi bir kedinin olmasından kaçınırken, merdivenlerin güney sahanlığını dönüyordum ki Battle'ın ilk büyük merdiveni tırmandığını gördüm.

"Hey, işini hallettin mi?" diye sordum, yanıma gelmemi beklemek için durduğunda.

"Okumam ve yanıtlamam gereken kısa bir e-posta ve bunu telefon klavyesiyle yapmak istemedim."

Evet, o telefon klavyelerinde yazı yazmak hiç de keyifli değildi.

Yanına vardığımda, "Seni duyuyorum," dedim.

Döndü ve kolunu omzuma doladı, ben de kolumu onun beline doladım ve birlikte merdivenlerin geri kalanını indik.

Tempie ve Prue'nun çalıştığı erik dükkanına gittik, ikisi de içki içiyordu.

Battle beni bir sandalyeye oturttu ve sonra gözlerimin içine baktı.
Bakışını anladım.

"Amaretto sour" sipariş ettim.

Çenesini öne doğru uzattı ve içki dolabına doğru gitti.

Tempie konuşmak için ağzını açtı.

Ama Prue ondan önce davrandı. "Battie, Vivi ve öğleden sonraki seks hakkında bir şey söyleyeceksen, sana yastık fırlatacağım."

"Buna gerek yok canım, zaten yaptın," diye yanıtladı Tempie.

Prue ona ters bir bakış attı.

Tempie'ye hafifçe değdi.

"Chassie nerede?" diye sordu Battle dolabın içinden.

"Yolda olduğunu tahmin ediyorum," dedi Tempie.

"Rahatlayabilirsin Battie," dedi Prue ona. "Onu daha önce bahçelerden gelirken gördüm." Bana döndü. "Mutlu görünmüyordu."

Hmm.

Zor elde edilen hamlenin Christian'ın en iyi hamlesi olduğundan emin değildim.

"Mutlu görünmüyordu, değil mi?" diye sordu Tempie, sesindeki endişe açıkça belli oluyordu.

Prue, "Chassie'nin Christian'a karşı bir ilgisi var," diye açıkladı.

Tempie, onunla tanıştığımdan beri ilk kez şaşırmış görünüyordu.

Gözlerini kırpıştırarak, "Öyle mi?" diye sordu.

Prue, eski usul kokteylinden bir yudum aldıktan sonra, "Tempie, kimse bahçe işleriyle uğraşmaya 150 kiloluk elbise giymez," dedi.

Tempie şaşkına dönmüş görünüyordu.

Mucizeler asla bitmez.

Battie içeceklerimizi bana doğru getirirken, "Biz karışmayacağız," diye emretti. Bana içeceğimi verdikten ve yanıma oturduktan sonra Prue'ye baktı. "Hiçbirimiz. Tekrar ediyorum, seni takip etmen bitti."

"Bana uyar," diye yanıtladı ve bana baktı. "Zaten V&A'den küratör salı günü geliyor. Çok meşgul olacağım."

"Onların ne diyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum," diye heyecanla belirttim.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı Prue.

İçeceğimden bir yudum aldım ve Battle'a, "Bu çok lezzetli, canım. Teşekkür ederim," dedim.

"Memnuniyetle, sevgilim," diye mırıldandı cin toniğinin içine.

"Sormayı unuttum," dedi Tempie. "Kız kardeşini aradın mı?"

Başımı salladım. "Çarşamba akşamı."

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Prue.

"Evet." diye gülümsedim. "Lenny ve Al da çocukları Haziran veya Temmuz ayında ziyarete getirmeyi düşünüyorlar."

"Bu sizin için çok güzel olurdu!" diye alkışladı Prue. "Ve biz de onlarla tanışmış oluruz." Koltuğa geri yaslandı. "Evde çocuk olmasının üzerinden çok uzun zaman geçti." Kaşları çatıldı. "Bekle, ben çocukken hariç, evde hiç çocuk olup olmadığını hatırlamıyorum."

"Evi görmelerini çok isterdim," diye belirttim.

"Gördün mü?" diye sordu Tempie.

"Evet. Bakın. Eğer onlara tur yaptırmamda bir sakınca görmüyorsanız," diye yanıtladım.

Battle sohbete dahil oldu. "Vivienne, bence bu, onların yolu bulmaları ve içki içebilecekleri salonu bulmaları için gerekli olurdu."

"Ah, burada kalmayacaklar," dedim kayıtsızca.

Ve bana doğru yöneltilmiş, biri şaşırmış (Prue), biri eğlenmiş (Tempie) ve biri de sinirlenmiş (Battle) gözlerle karşılaştım.

"Ne?" diye sordum.

"Bu tartışmayı bir daha yapmayacağız," dedi Battle.

Ve anladım.

"Battle, burada kalmaktan rahat edeceklerini sanmıyorum."

"O zaman çok ikna edici olmalısın, sevgilim," diye mırıldandı.

"Hem sen hem de ben çok yeniyiz," diye belirttim. "Bu, herkes için çok şey istemek anlamına geliyor."

"Sen ve ben çok iyi anlaşıyoruz," diye karşılık verdi. "Başka yerde kalmaları hakaret olurdu. Biliyorsun ki yeterince yerimiz var."

Kız kardeşlerinin önünde bu konuda tartışmak istemediğim için, "Tamam, bu fikri onlara sunabilirim. Ama eğer beğenmezlerse, bir pansiyon falan tutmalarına razı olmalısın," dedim.

"İşte bu, onları ikna etmeniz gereken kısım," diye karşılık verdi Battle sakince.

Tartışmaktan vazgeçip bir şey söylemek üzereydim ki, odadaki hava birdenbire değişti.

Battle bunu hissetti ve ikimiz de Tempie ile Prue arasında bakışlarımızı gezdirdik.

Prue ağzı açık bir şekilde kapıya bakıyordu.

Tempie, kız kardeşinin bakışlarını kapıya doğru takip ediyordu ve bakışları kapıya ulaştığında, zaten doğal olarak solgun olan yüzünün daha da solgunlaşabileceğini düşünmemiştim, ama bakışları kapıdaki her neyse ona takıldığında daha da solgunlaştı.

Sonra yüzü kızardı ve sağlam ayakkabılarını giyip çıktı.

Omzumu çevirip kapıya baktığımda Chassie'yi güzel pembe yazlık elbisesiyle gördüm.

Yanında ise kaba saba bir adam vardı; muhtemelen 1.88 boyunda, profesyonel bir güreşçi gibi yapılı, karmakarışık koyu kırmızı saçları ve aynı şekilde dağınık, büyük kızıl sakalı vardı. Gökyüzü mavisi gözleri adeta yüzünden fırlıyordu. Oturuyor olmama sevindim, yoksa yine bayılırdım.

Savaş devam etti.

Ben de şansımı denedim ve ayağa kalktım.

Prue'nun yanımızda olduğunu hissettim.

Chassie'nin parmaklarının elbisesinin eteğiyle oynadığını ve diğer kolunda da kocaman bir çiçek buketi taşıdığını gördüm.

"Hamish dostum," diye araya girdi Battle, bunu da çekinerek yaptı. "Bu bir sürpriz."

Hamish?

Hamish mi?

Bu yakışıklı, iri yarı adam Tempie'nin erkek arkadaşı mıydı?

Aman Tanrım.

Bunu çok sevdim.

Chassie, Tempie'ye aceleyle, "Londra'da ikimizin de tanıdığı bir arkadaşıma sordum," dedi. "Bana Hamish'in telefon numarasını verdi ve onu arayıp The Downs'ta sana sürpriz yapıp yapamayacağını sordum." Son derece garip bir sessizlik ve ardından beceriksiz bir "Sürpriz!"

Tempie, "Chastity Louisa Talyn'i yaratmak senin kararın değildi," diye çıkıştı.

Hamish'in yüzü ifadesizleşti.

Sonra işaretlendi.

HAYIR!

Battle'a "Bir şey yap!" bakışı attım.

Hamish daha bir şey yapamadan konuştu.

"Eğer istenmiyorsam," dedi (ya da sanırım dedi—evet, dikenli sözü çok sertti).

"Hamish—" Savaş başladı.

"Asıl ben seni evime davet etmeliyim," diye tersledi Tempie.

Hamish (sanırım) "Evet canım, mesajını gayet net duyuyorum" diye karşılık verdi.

Tempie sakın görünmeye çalıştı ama paniklediğini hissedebiliyordum.

Hamish, "Ben gideyim," dedi. Chassie'ye baktı. "Çabaların için teşekkürler kızım. Çiçeklerinin tadını çıkar."

Battle bana anlam veremediğim bir bakış attı, sonra sandalyelerin etrafından dolaşarak Hamish'e, "Kadınlar sohbet ederken biz de çalışma odamda konuşalım," dedi.

Hamish, "Teşekkürler Battle, ama bir adam istenmediğini bilir ve bu açıkça iletildi. Ben sadece bunu duymak istemedim," diye yanıtladı.

Dikkatim Tempie'ye yöneldi.

"Tempie—" diye başladım.

Chassie, Hamish'e hitaben, "Gitmiyorsun," dedi.

Yüzü yumuşadı (ama hâlâ kızgın ve kırgın olduğunu anlayabiliyordum). "Çok tatlısın, kızım, ama—"

"Gitmiyorsun!" diye bağırdı yüzüne karşı.

Odanın içindeki tüm hava kayboldu ve bununla birlikte nefes alma yeteneğimiz de ortadan kalktı.

Chassie odanın içine doğru daha da ilerledi ve çığlık atmaya devam etti.

"Tecavüze uğradım!" Güzel buketi yere fırlattı ve göğsüne vurdu. "Ben!"

Hamish'in bakışları Tempie'ye kaymadan hemen önce yaşadığı aşırı irkilmeyi belirsiz bir şekilde fark ettim.

"Ne oldu Temperance?" diye sordu Chassie. "Ne?" diye bağırdı Temperance. "Benim iyi olduğumdan emin olmak için hayatını sonsuza dek askıya mı alacaksın?"

"Sevgilim," diye fısıldadı Tempie.

Chassie belinden öne doğru sıçradı ve "Bunu kabul etmeyeceğim!" diye bağırdı.

"Harika, hadi bir yere gidelim ve konuşalım," diye ısrar etti Prue, Chastity'ye.

"Hayır!" diye bağırdı Chassie. "Chelsea haklıydı. Ben bir yüküm. İkinizin de"—parmaklarını Tempie ve Battle'a doğru uzattı—"çok uzun zamandır taşıdığınız bir yük."

"Ne sikim?" diye homurdandı Battle kısık sesle.

Ona "Sonra görüşürüz!" der gibi bir bakış attım.

"Artık değil!" diye bağıırıyordu Chassie. "Vivi bu eve geliyor, tatlı, komik ve Battie'nin ya da senin saçmalıklarına katlanmıyor, Tempie," diye kız kardeşine seslendi. "Sonra bir gün, flört edip iskambil oynarken, 'Ah evet, annem bir yıl önce öldü,' diyor. Sesindeki acıdan annesinin yokluğunun onu nasıl mahvettiğini anlayabiliyorsunuz, ama yine de devam ediyor. Gördüm. Hissettim. Ne yaptığımı anladım. Şimdi siz üçünüz de"—parmağını tekrar uzattı, bu sefer Prue'yu da dahil ederek—"görevden uzaklaştırıldınız."

"Sen..." diye denedi Tempie.

"Ne olduğumu biliyorum Tempie," diye çıkıştı Chassie. "Artık o değilim. Anladım. Her şeyimi aldı. Her şeyi. Erkek arkadaşımı. Dükkanımı. Bath'taki hayatımı. Gücümü. Cesaretimi. Siz üçünüz hariç her şeyimi aldı. Ve ben de izin verdim."

Tempie yaklaşmaya başladı ve yalvararak, "Lütfen olaya o şekilde bakma canım," dedi.

"Buna nasıl bakmalıyım Tempie? Oldu işte. Ben izin verdim. Ve şimdi artık izin vermeyi bırakacağım. Chelsea haklıydı. Ama Vivi'yi izliyorum ve ben de onun gibi olacağım. Hayat sana yumruk atar. Kanarsın, pisliği silersin ve devam edersin. Artık onun beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Benden daha fazla şey almasına izin vermeyeceğim. Ve kesinlikle senden de daha fazla şey almasına izin vermeyeceğim."

"Bravo Chassie," diye fısıldadım cesaretlendirici bir şekilde.

Bana çekingen bir bakış attı, sonra kendini toparlayıp dağınık buklelerini düzeltti.

Tempie ile göz göze geldi. "Yani Hamish burada çünkü sen onun burada olmasını istiyorsun. Sadece Battie'nin Vivi'yi bulmasından endişeleneceğimden korkuyorsun, sen de Hamish'e sahip olacaksın, Prue çok ünlü bir yazar olacak ve ben yalnız kalacağım. Ama biliyorum ki asla yalnız değilim. Asla yalnız kalmayacağımı biliyorum. Prue beni kitap

turlarına götürebilir ve Prue iyi bir arkadaşı. Bu beni mutlu eder. Ama her ne olursa olsun, ben hayatıma devam edeceğim. Ne yapacağımı henüz çözemedim, ama bu benim için. Senin için değil. Bildiğim tek şey, hayatının önünden çekilmek.”

Kimse bir şey söylemedi.

Ve sonra Tempie yaptı.

“Sen bizim minik porselen bebeğimizdin.”

Aman Tanrım.

Sesi açık bir yara gibiydi.

"Herkes dışarı!" diye emretti Battle, bakışlarını Hamish'e dikmişti.

Hareket etmeye hiç niyetim yoktu, en azından kapıya doğru değil.

Ama Hamish'i gördüm, yakışıklı yüzü Chassie için, aynı zamanda da kadını için duyduğu acının bir maskesi gibiydi, Tempie'ye doğru gidiyordu.

Ve benim bir seçeneğim yoktu.

Battle dirseğimden tuttu, gelirken Chassie'yi de kaptı ve Prue de peşimizden koştu.

Battle, Tempie'nin ilk hıçkırığı üzerine kapıyı kapattı.

Kalbim paramparça oldu.

Kapıdan arkasını döndü ve Chassie onun kollarına düştü.

Hıçkırıkları sessizdi.

Saçlarını okşadı.

Bir süre kapının hemen dışında durduk, Hamish'in ne söylediğinin kısık sesli mırıltısını ve Tempie'den gelen kadınsı ağlamayı duyduk, ama sonunda Prue bizi sigara içme odasına götürdü.

Oraya vardığımızda Battle, Chassie'yi kanepeye götürdü ve ikisi birlikte kollarını ona sıkıca sararak oturdular.

"Aşçıya akşam yemeğinin gecikebileceğini söyleyeceğim," diye fısıldadı Prue ve oradan ayrıldı.

O kadar gergindim ki, Chassie ve Tempie için o kadar endişeliydim ki, oturamıyordum bile.

Ben de pencerelere gittim, Chassie'nin güzel bahçesine baktım ve sevdiğim kadının ağlamasını dinledim.

“Onun kızacağını biliyordum,” diye hıçkırdı Chassie sonunda Battle’ın göğsüne yaslanarak. “Ama Ravenna ona onu kaybedeceğini söylemişti. Ve o hâlâ burada. Londra’ya gitmedi. Sen burada olsan bile. Bir şey yapmak zorundaydım.”

"Doğru yaptın canım," diye mırıldandı Battle. "Tam doğru. Her şey yoluna girecek."

Başımı onların yönüne çevirdim.

Battle'ın bakışları üzerimdeydi.

Yüzündeki ifade sert ve umutluydu; tuhaf bir kombinasyondur ama saf bir güzellikti.

Prue geri döndü.

"Yemek iyi," diye duyurdu, doğrudan Chassie'ye gidip kontrolü ele alarak. "Hadi seni kaldıralım. Yüzüne bakalım."

Chassie ayağa kalktı, burnunu çekti ve yanaklarını sildi. "Salona uğradın mı? Hâlâ ağlıyor mu?"

"Yanından geçerken Hamish'in sesini duydum," dedi Prue, onu kapıya doğru yönlendirirken. Geniş gülümsemesini gördüm. "Tamamen çılgın bir fikirdi. Keşke benim de olsaydı."

Chassie şaşkınlıkla ona baktı.

Sonra onlar koridorda kaybolurken hafifçe kıkırdadı.

Battle'a döndüm. "İyi misin?"

Uzun parmaklarından birini kaldırdı, sonra koltuktan kalktı.

Kız kardeşlerinin geçtiğı kapıya bir, iki, üç... beş saniye baktı, sonra gidip kapıyı kapattı.

Ondan sonra yanıma geldi.

"Chelsea'nin ne dediğini duydun mu?"

Aman Tanrım.

"Evet," diye itiraf ettim.

"O kaltak ne dedi?"

"Savaş-"

Yüzüme yaklaştı ve sert bir şekilde, "Vivienne, o ne dedi?" diye sordu.

"Chassie ve Prue'ya bakmak zorunda olduğunuz için asla bir düşes bulamayacağınızı oldukça açık bir şekilde ima etti."

"Yüzlerine karşı mı?"

"Yüzüme karşı söyledi ama oradaydılar ve kaçırmadılar. Tempie, bunu söyledikten hemen sonra Courtney'e gözünün önünden kaybolmasını söyledi. Rally çok sinirlenmişti. Courtney perişan haldeydi. Eğer odadan çıkmasaydı, sanırım Rally onu dışarı atardı."

Battle'ın çenesi kasıldı.

"Tempie daha sonra onlarla konuştu," diye aceleyle ekledim. "Bence meseleyi halletti."

"Yapmadı."

HAYIR.

Ama Chelsea yaptı.

"Canım, Chelsea'ye herhangi bir övgüde bulunmakta tereddüt ediyorum, ancak bu noktada şunu belirtmeliyim ki, söyledikleri acımasız ve yanlış olsa bile, Chassie'nin düşünmesini sağladı."

"Chassie'yi düşündürdün. Annenin ölümünü kısa süre önce aynı gece öğrendi. Ve sen de burada, yanlışlıkla 'tallyho' diye bağırıp ön bahçeden hızla çıkıyorsun."

"Yanlışlıkla mı?"

"Bu, avda köpekleri çağırmak veya bir tilki gördüğünüzde bağlamak için kullanılan bir terim. Gününbirlik geziye çıkmadan önce bağırdığınız bir şey değil."

"Ah."

"Aman Tanrım, Vivi," diye hırçın bir şekilde söyledi. "Bana biraz zaman ayır. Ablam az önce fena halde sinir krizi geçirdi."

"Hayır Battle, kız kardeşin sadece gücünü gösterdi."

Vücudu sarsıldı.

“Şu”—eriklerin satıldığı salona doğru işaret ettim—“ciddi bir cesaret işiydi. Hamish’i aramak mı? Hem de Tempie ile kafa kafaya gelmek mi? Ben de kolay lokma olmadığımı düşünürüm ama o beni çok korkutuyor.”

Başını yana eğdi. "Öyle mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Aslında pek değil, ama evet. Dünyanın en havalı kadını o ve Chelsea'yi nasıl darmadağın ettiğini gördüm. Bunun bana yöneltmesini asla istemem."

"O seni çok seviyor."

İç çektim. "Biliyorum canım. Sadece... unut gitsin. Bu kadınlara özgü bir şey. Tıpkı tamponlar, regl dönemleri ve dişlerinde ruj izi olan yakışıklı bir adamla sohbet etmene izin veren bir arkadaşınla bir daha asla konuşmamak gibi."

O, inanılmaz derecede sevimli olan şaşkın bir ifade takındı.

Ellerimi göğsüne koydum ve ona doğru eğildim. "Demek istediğim şu ki, az önce olanlar iyi. Çok iyi. Arındırıcı. Chassie için ve umarım o ani çıkış partisinde büyük bir etki yaratmaya karar verdiğinden beri Tempie için de öyledir."

Bakışları yavaşça kapıya kaydı.

Onu kendime getirmek için elimi yanağına koydum.

"Daha önce konuştuğumuz konuya açıklık getirmek gerekirse, sana aşık olmamın sayısız nedeninden biri de," diye başladım, "onları ne kadar çok sevdiğin. Sevgiyle çevrili bir ortamda büyüdüm, ama bu kadar güzel bir şey hiç görmedim."

Elleri kalçalarımına geldi, yüzü yumuşadı, nazikleşti, sıcacık oldu ve çok çok güzel bir hal aldı, ve fısıldadı, "Sevgilim."

İtirafıma verdiği tepkiye bayıldım ama onu bırakamazdım.

Bu çok önemliydi.

“Ama şu anda senin zorluğun onların kendi aralarında halletmelerine izin vermek olacak,” diye belirttim ona. “Bundan sonra işlerin nasıl

ilerleyeceği tamamen Tempie, Chassie ve Prue ile ilgili olmalı. Chassie bunu çözmeye hazır ve bunun gerçekleşmesi için ona alan tanınmalı. Tempie, Hamish'e karşı hissettiklerini saklamayı bırakıp bu riski almalı, yoksa onu kaybedecek. Ve Prue bir gün çok büyük bir yıldız olacak ve hepiniz onun sizi gölgede bırakmasıyla başa çıkmayı öğrenmek zorunda kalacaksınız. Bunların hiçbirisi senin kontrolünde olmayacak, bebeğim. Sadece onların şanslarını denemelerine ve görmelerine izin vermeniz gerekecek.”

Bir an için karşılık vereceğini sandım.

O andan sonra, kollarını bana doladı, ben de aynısını ona yaptım ve yanağımı göğsüne yasladım.

“Zor olacağını biliyorum,” dedim nazikçe.

"Muhtemelen beni öldürecek," diye itiraf etti.

Keşke bir ağabeyim olsaydı.

Başımı geriye doğru eğdim. "Sonuçta mutlu olacaklar. Olmaları gereken her şey olacaklar. Ve sen onlara bunun temeli ve tüm bunları yapabilmeleri için özgürlük vermiş olacaksın. Bu iyi bir şey, değil mi?"

“Evet, Vivi.” Dudaklarına dokunmak için yaklaştı. “Her şey yolunda.”

Beni bırakmak için hareket etti ve içkilerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Ama yüzünden uyuşturucu kullandığını anlayana kadar gitmesine izin vermedim.

Ancak o zaman gitmesine izin verdim.

Battle bize daha fazla içecek hazırlamaya gitti.

Bir süre sonra kızlar, erik odasının kapısının açık olduğunu, ancak içeride kimsenin olmadığını söyleyerek geri döndüler. Bunun üzerine gizlice Tempie'nin yatak odasına girdiler ve kesinlikle içeride biri vardı.

Prue, "Cook'a, o hazır olduğunda biz de hazırız dedim ve tepsi istedikleri takdirde sıcak bir şeyler bırakmasını söyledim," diye belirtti.

Chassie'nin gözleri hâlâ kızarmıştı ama resmen kendini süslüyordu.

Ah evet.

İyi iş çıkardı.

Scotty yemeğin hazır olduğunu söylemek için geldiğinde yemek odasına geçtik.

Battle ile birlikte Tempie'nin odasındaki yatağımıza çıktığımızda, Tempie'nin odasının kapısının önünde yerde kullanılmış tabaklar ve bir mantar tıpası bulunan bir tepsi vardı, ancak şarap şişesi veya kadeh yoktu.

Yürümeye devam ederken, Battle'ın ifadesiz, "Kız kardeşim o odada yakışıklı İskoç adamla sevişiyor" der gibi suratına alaycı bir gülümseme attım ve "Gördün mü?" diye sordum.

Beni sıkıca yanına çekti ve yürümeye devam ederken başımı öptü.

Ve beni odasına götürdü, böylece ateşli Amerikalı kız arkadaşıyla birlikte olabilsin.

Yakışıklı İngiliz sevgilimden yorgun düşmüş, göğsüne yaslanmış, neredeyse uyuyakalmıştım ki, "Yani... bana aşık mı oldun?" dedi.

Kasıldım.

Üzerime doğru yuvarlandı.

"Sophronia'yı düşünüyorum," dedi.

Dudaklarımı zorla "Ne?" diye fısıldadım.

"Bu bir kız çocuğu için. Erkek çocuğu olursa Noble, Archer veya Journey olabilir. Belki de Endeavor."

Aman Tanrım.

Çocuklardan bahsediyordu!

Onun karşısında eriyip gittim.

"Çocuk istiyor musun?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Kaç tane?" diye sordum.

"Benim için ne kadar taşımak isterseniz o kadar."

Aman Tanrım!

Ay ışığında yüzünün gölgeli hatlarına ve köşelerine uzun uzun baktım.

Gölgede de en az o kadar yakışıklıydı.

Ve bunu çok sevdim.

Fakat.

“Sophronia?”

“Bu, mantıklı anlamına geliyor. Ona Phronsie diyebiliriz.”

Şey.

HAYIR.

“Noble ve Archer'a evet,” diye karar verdim, çünkü bunlar çok havalı erkek isimleriydi. “Endeavor belki. Harika bir isim ama nasıl takma isim yapacağımı bilmiyorum. Journey'e hayır, yoksa 'Don't Stop Believin' şarkısını asla aklımdan çıkaramam.”

Gülerek karşılık verdi.

Kulağa ve hisse hoş geldi.

Sonra bizi iki yana çekti ama beni kendine yakın tuttu.

"Grace mi?" diye sordum.

“Güzel ama hayal gücü yok. Üzgünüm tatlım. Kuralları biliyorsun.”

Evet, öyle yaptım ve Tallyn ailesinin çocuklarına alışılmadık isimler verme alışkanlığının gerçekten de... alışılmadık olduğunu hep düşünmüştüm.

Ama şimdi bunun her açıdan eğlenceli olduğunu görüyordum.

“Verity’ye ne dersin?” diye önerdim.

"İlgili adaylardan biri, ama sanırım o isimde bir büyük büyük büyük teyzem var."

“Gilda?”

“Hım,” diye mırıldandı.

Bir diğer aday.

"Genesis ilginç," dedi. "Ona Genny diyebiliriz."

Genesis hakkında emin değildim ama farklıydı. Ve Genny çok tatlıydı.

"Constance da iyi," dedim.

"Evet, öyle."

"Ama bu bir bakıma normal de. Peki ya Lyric?"

Bu da bende bir "hmm" daha uyandırdı, yani başka bir aday olduğu anlamına geliyordu.

Battle, "Hımm," diye ekledi ve ardından, "Fury bir erkek ya da bir kız için olabilir. Ama ben bir kız için daha çok beğeniyorum." dedi.

Fury harika bir isimdi. Özellikle bir kız için.

"Bu da bir seçenek," diye onayladım. "Electra mı?"

"Belki."

O fikri pek beğenmedi. Üstelik konuya da pek uymuyordu.

"Erkek çocuk isimlerine Shepherd ve Hero'yu eklemek istiyorum," diye belirttim.

"Kabul edilebilir," diye homurdandı.

Gülümsedim.

Ay ışığında fısıldaştık, konuştuğumuz şeyin, olanların, büyüyenlerin önemine o kadar kapılmıştık ki...

Balo salonundan gelen dans eden ışıkları yine kaçırdık.

BÖLÜM 24

SONRASI

Ertesi sabah, Battle ile el ele tutuşarak kahvaltı salonuna girdik ve masanın üzerinde çizim defterleriyle dolu olan Prue'yu masada gördük.

"Aman Tanrım!" diye neredeyse bağırdım, Battle'ı bırakıp içeri koştum. "Bu senin işin mi?"

Prue, "Bir kısmı. Bunlar öykülerin ve çizimlerin taslakları. İşe başlamadan önce fikirlerimi elle çizmeyi seviyorum. Çoğu dijital." diye cevap verirken ben de bir çizim defterine uzandım.

Elimde bir çizim defteri, Battle'ın elleri de benim üzerimdeydi; beni bir sandalyeye oturttu ve büfeye doğru gitti.

"Bütün bunlar ortada olduğuna göre, inceleyebileceğimi varsayabilir miyim?" diye heyecanla sordum.

Prue bana mutlu bir şekilde gülümsedi. "Evet."

Büyük bir heyecanla sayfaları çevirmeye başladım.

Tamam, daha önce bana verdiği çalışmalara atıfta bulunurken "erken aşama" çalışmalar derken ne demek istediğini hemen anladım.

Bana verdiği şey muhteşemdi.

Bu inanılmazdı. Bunların hepsini çerçeveletip duvarıma asardım.

"Aman Tanrım canım, bu... inanılmaz."

"Bununla ben bile biraz gurur duyuyorum," diye mırıldandı.

Gurur duymak?

İngilizler ve onların abartısız ifadeleri.

Evet.

Battle önüne bir tabak dolusu yemek koyup, kendi önüne de bir tabak koyup yanıma oturduktan sonra bile yemeği çevirmeye devam ettim.

Ardından kahve makinesine uzanıp ikimize de birer fincan kahve doldurdu.

Sonunda, pastırma beni cezbetmeye başladı, kafeini de unutmamak gerek, ve çizim defterimi onu bozabilecek her şeyden dikkatlice uzaklaştırdım.

"Bunu dijital ortamda da bulundurduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

Prue çatalıyla pedleri işaret etti. "Hepsi."

"Mükemmel," diye yanıtladım, tostuma limon marmelatı sürerken. "Onlara göz atabilirim ve hangilerini temsilcime göndereceğimiz konusunda strateji geliştirebiliriz."

Ben bunları söylerken, Chassie içeri girdi; üzerinde küçük pembe ve şeftali rengi puantiyeler olan sevimli bir pijama altı, şeftali rengi bir bebek tişörtü ve uyuduktan sonra kat kat daha kabarılaşmış, kıvrırcık bir saçla.

Daha önce The Downs'taki kahvaltı masasına, sanki bir ailenin kahvaltı masasıymış gibi yaklaşan birini hiç görmemiştim.

Çok beğendim.

Özellikle de Chassie'den gelmesi.

Chassie büfenin yanına doğru ilerlerken Battle, "Kahve ister misin tatlım?" diye sordu.

"Lütfen," diye yanıtladı, kapağı kaldırıp içeriye bakarak. "Patsy'ye senin yaptığın pankekleri nasıl yapacağını öğretmelisin, Vivi."

"Ne zaman isterseniz, sizin için yapabilirim," diye yanıtladım.

"Ya da bana nasıl yapıldığını öğretebilirsin," dedi tabağına çırpılmış yumurta koyarken.

"Bunu çok isterim," diye yanıtladım.

Prue alkışladı. "Ben de. Bana da öğretin. Ben de tost ve yulaf ezmesi yapmayı öğrenmek istiyorum."

"Emily gittikten sonra önümüzdeki pazar günü yemek pişirme dersleri yapacağız," diye karar verdim.

"Kitabından biraz uzaklaşmak istediğinde onları kullanabilirsin," diye araya girdi Battle. "Her zamanki gibi çok tatlısın canım," diye mırıldandı bana. "Ama hiçbir şeyin çalışma sürecini engellemesine izin verme."

Kitaba yarın başlayacağım için onu çalışma sürecim konusunda önceden uyarmıştım ve işime olan takıntılı yaklaşımım karşısında hazırlıksız yakalanmasını istemiyordum.

Chassie, Battle'ın yanına oturup tabağını masaya koyarken bacağına altına kıvrıarak, "Hangi işlem?" diye sordu.

"Yazarken takıntılı hale geliyorum," diye açıkladım. "Genellikle evde yazıyorum, bu yüzden her şeyden uzak, sadece yazmaya ayrılmış bir alana sahip olmak ilginç olacak. Ama Battle'ın bunu gündeme getirmesi iyi oldu, çünkü bilmeniz gereken bir şey var, muhtemelen uzun süreler boyunca stüdyoya kapanacağım."

"Vivi, senin çalışma sürecine müdahale etmek istemiyoruz, neye ihtiyacın varsa onu yapacağız," dedi Prue.

Chassie ayrıca, "Ve unutmayın, bir şeye ihtiyacınız olursa eve zile basmanız yeterli," diye ekledi.

"Teşekkürler, çocuklar," diye yanıtladım. Sonra, "Bakın, kitaptan bahsetmişken," diye Prue'ye döndüm, "Charlie'nin mektuplarını ararken tüm yatak odalarına baktınız mı?"

Prue kafası karışmıştı. "Yatak odaları mı?"

"Seninki, Tempie'ninki ve Chassie'ninki gibi mi?"

Kedilerle önceki akşam yaşananları anlatmak yerine, olayı bu şekilde anlatmaya karar verdim.

Onların erkek kardeşine aşık olmuştum; beni The Downs'tan alıp bir akıl hastanesine göndermeleri için onlara sebep vermeme gerek yoktu.

Chassie, "Etrafta asılı duran bazı mektuplar dikkatimi çekti," dedi ve bir dilim tosttan ısırık aldı.

"Ben de isterdim, Tempie de," dedi Prue. "Özellikle de aylardır onları aradığım için."

"Bir günlük mü? Kitapların arasına sıkıştırılmış bir şey mi? Herhangi bir şey?" diye sordum.

İkisi de başlarını sallayarak nazikçe ama hüzünlü bir şekilde bana baktılar.

Sözü Battle söyledi.

"Aşkım, son birkaç yıldır tüm aile yatak odaları yeniden dekore edildi. Ve ben hariç, hepimiz çocukluğumuzdan beri aynı odalarda kaldık. Birkaç on yıl sonra, hele de yeniden dekorasyon yapılabilmesi için eşyalar dışarı taşındığında, böyle bir şeyi mutlaka fark ederlerdi."

Kaşlarımı çattım ve çatalımla yumurtaları yemeye başladım.

"Mektuplar en çok ihtiyacın olduğunda ortaya çıkacak, Vivi," dedi Prue. "Ravenna asla yalan söylemez. Mektuplar burada. Sadece doğru zaman geldiğinde onlara rastlamamız gerekiyor."

Öyle ummuştum.

O sırada, şık kırmızı kapri pantolon, beyaz kolsuz bir bluz ve burun kısmında düz fiyonk bulunan beyaz Versace topuklu ayakkabılar giyen Tempie içeri girdi.

Bunu yaparken yüz ifadesi donuktu, ancak Battle'a baktığı anda ifadesi anında öfkeli bir hal aldı.

Ben de Battle'a baktım.

Ona öylesine kibirli bir ifadeyle bakıyordu ki, bu beni hem tahrik etti hem de şaşırttı.

"Başlama," diye uyardı, bir sandalyeye iyice yerleşip kahve makinesine uzanırken.

"Hiçbir şey demedim," diye mırıldandı Battle, üstelik mırıltısı bile kendini beğenmişlik doluydu.

“Bir bakayım,” diye başladı Prue. “Hepimiz Battie’nin kapısının çarpma sesini... neydi? Cuma gecesi saat on birde mi? Ve Battie ile Vivi’yi Pazar sabahına kadar görmedik. Yani bu da...” Parmaklarıyla saymaya başladı.

"Evet canım," diye mırıldandı Tempie. "Ama az önce yatağında bir İskoç'u hareketsiz bir şekilde yüzüstü bıraktım."

"Hâlâ ben kazanıyorum," dedi Battle kahve fincanına.

Aman Tanrım.

Acaba kimin daha büyük bir seks tanrısı olduğu konusunda mı yarışıyorlardı?

"Otuz dört saat!" diye sevinçle bağırdı Prue saymayı bıraktıktan sonra.

Battle sırttı.

"Daha on dört saattsin Tempie," diye alay etti Chassie. "Battie senden tam yirmi saat önde."

"Bir ara mola verip bara gittiler," diye belirtti Tempie.

“Belki de öyle,” diye araya girdim. “Ama Battle’ın bende çok fazla hareketsizlik yarattığını düşünürsek, bu bir mucizeydi. Bu da onun işin büyük bir kısmını yapmak zorunda kaldığı, ayrıca hareket edebilmem için beni yakıt ikmaline götürmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu.”

Prue'nun kıkırdaması odanın her yerine yayıldı.

Ama Battle başını çevirip bana öyle muhteşem bir bakış attı ki, bunu asla unutmayacağımı anladım.

Bütün hayatım boyunca değil.

Ve meme uçlarımda karıncalanma hissi yaratmadı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İkisinde de resmen onlardan biri olduğumu yazıyordu...

O da bana aşık olmaya başlamıştı.

Son kısmı zaten biliyordum.

Ama ilk bölüm de neredeyse aynı derecede harika hissettirdi.

Tempie, aramızdaki anı bölerek ve Battle'a ve bana doğru küçümseyici bir el sallayarak, "Bir uyarıda bulunayım, bu Hamish ve benim aramda asla

olmayacak bir şey," dedi.

"Ne olmayacak ki?" diye sordu Chassie.

"Kahvaltı masasında gözlerin uyuşması." Tempie duraksadı. "Ya da herhangi bir yerde, fark etmez."

"Göreceğiz," diye mırıldandı Battle.

"Sen ve Hamish iyi misiniz?" diye sordu Chassie, sözlerinde endişe vardı.

"Seni asla affetmeyeceğim canım," dedi Tempie ve Battle yanımda kaskatı kesildi, "ama sana teşekkür etmek için de asla doğru kelimeleri bulamayacağım."

Savaş rahatladı.

Chassie sırttı.

Tempie kahvesini yudumladı.

Ağızıma domuz pastırması tıktırdım.

On beş dakika sonra Hamish yavaşça içeri girdi.

Ve Tempie'nin yukarı kıvrılmış dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak, onu geç de olsa herkese tanıttı.

Ve o da aileye katıldı.

Tokmağın sapına ağırlığımı vererek, "Tamam, bu biraz fazla oldu," dedim.

Yanımda duran Prue, "Ne?" diye sordu.

Ona aşağıdan baktım. "Kroket oynuyoruz."

"Peki ya sonra?" diye sordu, açıkça şaşkın bir şekilde.

"Sık sık kroket oynar mısınız?" diye sordum karşılık olarak.

"Evet, yazın. Neden?"

"Sevgilim!" diye bağırdı Tempie, ben Bridgerton'lar hakkında tek bir kelime bile söyleyemeden ve ikimiz de o yöne döndük; Hamish'in sakalına bol bol öpücük konduruyordu.

Battle kaşlarını çatmıştı.

"Eyvah. Sanırım Hamish iyi bir şut çekti," diye mırıldandı Prue.

"Sıra bende!" diye bağırdı Chassie ve topunun yanına yaklaştı.

Herkes gibi ben de izledim; dikkatimin büyük bir kısmı, bu dramaya yeni dahil olan ve oldukça dramatik bir şekilde tanıtılan Hamish'in üzerindeydi. Hamish, Tempie'nin omzuna kolunu atarken bile Chassie'ye dikkatli ve endişeli bir gözle bakıyordu.

Evet.

O iyi bir adamdı.

Chassie'nin vuruşu topuma isabet etti ve top havaya fırladı.

Bana doğru döndü. "Ah hayır, Vivi! Özür dilerim!"

"Tatlım, oyunun kuralı bu," dedim topuma doğru ağır adımlarla ilerlerken.

Onu tekrar doğru yola sokmam gerekiyordu.

Vuruşum başarısız oldu ve top diğer yöne çok fazla gitti.

"Ne kadar da kötü bir şans, sevgilim," diye mırıldandı Battle, yanıma gelip kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

"Şansla alakası yok. Bu işte çok kötüyüm," diye yanıtladım.

"Zamanla alışacaksın."

Belki yapardım.

Ama hiç yapmasam bile, kriket seti ortaya çıktığı anda orada olurum.

Güneş parlıyordu, çiçekler açmıştı, bahar havası vardı, kriket oynamak eğlenceliydi (ne kadar kötü olsam da) ve ben mutluydum.

Tüm gücümü Battle'a verdim ve fısıldadım, "Keşke annem burada olabilseydi."

Kolunu sıktı ve başımın yanından öptü.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Mükemmeldi.

Sonunda Hamish kazandı ve ben Battle'ın mütevazı, aristokrat bir tavır sergileyeceğini düşünmüştüm (hatta benim adamımın rekabetçi olduğunu

söyleyebilirim).

Ama o, Hamish'e sadece "Atıcıyı kurup atış yapalım mı?" dedi.

Hamish'in gür kızıl sakalının arasından güçlü, beyaz dişleri belirdi.
"Bana uyar."

Peki ya ben?

Battle'ın oyununu biliyordum.

Hamish doğa sever bir insandı.

Ve biz de işte orada, açık havada bir sürü saçma sapan şey yapıyorduk.

Kız kardeşinin Hamish'i The Downs'a kazandırmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu.

Yani, o lanet olası adama aşık oluyorum.

Onun önerisiyle insanlar dağıldı.

Sonra güney park alanında tekrar bir araya geldik (bilginize, Tempie'nin parlak kırmızı, kısa bilekli bir çift çizmesi vardı ve onları giydiğinde o kadar havalıydı ki, çok seksi görünüyordu).

Atıcı, Battle, Tempie, Hamish ve hatta Chassie'nin vurduğu (eğer hedefi tutturabilirlerse; şunu da belirtmek gerek, Battle bu konuda kesinlikle diğerlerinden üstün olsa da Hamish de ondan çok geride değildi ve Tempie de harika iş çıkardı) kil güvercinleri havaya fırlatırken, Prue ve ben kalın bir battaniyenin üzerinde kulak koruyucuları takarak (Battle ısrar etmişti - hepimiz takıyorduk, gerçi av tüfekleri çok gürültülüydü) onun çizim defterlerine bakıyorduk.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu durum Battle ile yatağında vakit geçirmeye pek de benzemiyordu.

Hala.

Güneşli havada tüm bu harika insanlarla çim kroket ve trap atışı yapmak, The Downs'ta zaman geçirmeyi en çok sevdiğim aktiviteler arasında ikinci sırada yer aldı.

Tavuk folyo ile sarılıp dinlendiriliyordu.

Patatesler pişmişti ve çırpılmayı beklemek üzere sıcak su dolu tencereye konmuştu.

Yorkshire pudinglerini fırına koyardım.

Kalın krema ve limon kremasıyla kaplanmış, meyvelerle süslenmiş pavlova ise buzdolabındaydı.

Bu, her şeyi bitirmek için aşağı inmeden önce hızlıca bir şeyler içmek için yukarı çıkabileceğim anlamına geliyordu.

Erik dükkanına vardığımda, Prue dışında herkesin orada olduğunu gördüm.

İçeri adımımı attığım anda Battle oturduğu yerden kalktı.

"İçecek ister misin, sevgilim?" diye sordu.

"Lütfen. Bana bir Cosmo yapabilir misiniz?"

Yanına vardığımda, "Elbette," diye mırıldandı.

Dudak fırçasını aldım, beni nazıkçe sandalyeme itti ve o da içecek dolabına yöneldi.

"Vivi, mutfakta yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordu Chassie.

"Yirmi dakika sonra benimle aşağı inersen iyi olur," diye yanıtladım. "Ben sosu hazırlarken sana patatesleri nasıl ezeceğini anlatabilirim. Sonra da her şeyi yukarı taşımama yardım edebilirsin."

"Ah, bu harika olurdu," diye yanıtladı Chassie.

Ona baktım, sonra Chassie'nin karşısındaki kanepede birbirlerine sokulmuş oturan Tempie ve Hamish'e baktım.

"Prue nerede?" diye sordum.

"Bir yerlerde," dedi Tempie gereksiz yere.

Ona yan gözle baktım.

Gülümsedi.

"Belki de ona mesaj atmalıyım," diye önerdi Chassie. "Genellikle her zaman ilk inenlerden biri o olur."

"Muhtemelen mutfak işleriyle uğraşmak istemiyor," diye belirtti Tempie.

Hamish kıkırdadı.

Tempie, Chassie ve bana, "Canlarım, yarın sabah Hamish ile Londra'ya dönüyorum," dedi. "Bu sorun olur mu?"

"Bu mükemmel," diye fısıldadı Chassie.

Gülümsedim ve gülümsememi, elinde martini kadehinde bir Cosmopolitan ile bana doğru gelen Battle'a yönelttim.

Kapıya dikili bir şekilde, olduğu yerde donup kaldığı için başaramadı.

Omzumu çevirip arkama baktım.

Ve neredeyse kahkaha krizine girecektim.

Prue içeri giriyordu.

Christian ile birlikte.

Gözleri doğrudan Chassie'ye kaydı.

Chassie panik içinde bir ses çıkardı.

Prue konuştu.

"Christian'ı pazar yemeğimize katılmaya davet ettim!" diye gereksiz yere duyurdu. Bana baktı. "Umarım yeterince olur, Vivi."

"Oh, bolca olacak," diye yanıtladım.

Alkışladı. "Harika!"

Battle ona kaşlarını çatmayı bıraktı, ev sahibinin yüz ifadesini takındı ve Christian'a, "Seni burada görmek güzel, dostum. Bir şey içmek ister misin?" dedi.

Christian cevap veremedi Prue elini tuttu, onu Chassie'nin koltuğuna sürükledi ve neredeyse zorla içeri itti.

Chassie'nin yüzü kızardı.

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Tempie, Hamish'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Battle tavana baktı.

Christian, derin ve hoş bir sesle, "Elmanız varsa elma şarabı iyi olur," diye emretti.

Odayı doldurduğunda, Chassie'nin yüzü daha da kızardı.

"Her şeye sahipler!" diye fısıldadım.

Battle bana Cosmo dergimi uzattı ve sakın ol! der gibi baktıktan sonra dolaba geri döndü.

"Merhaba, ben Vivi," diye kendimi tanıttım.

Koltuktan biraz kalkıp elini uzattı, ben de elini sıktım ve güzel, sağlam bir kavrama olduğunu fark ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Christian ve ben ayrıldıktan sonra Hamish, "Hamish," dedi.

El sıkıştılar ve sonra ikisi de tekrar yerlerine oturdular.

Bundan sonra kimse bir şey söylemedi.

Neyse ki, Battle Prue'ye eski usul kokteyli, Christian'a da soğuk elma şarabı dolu bir bardak uzattığında, Tempie aklına bir sohbet başlatma fikri geldi.

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu Christian'a.

Christian, bir yudum aldıktan sonra, "Downs'taki organik bahçeler, şimdiye kadar gördüğüm en verimli bahçelerden biri," dedi.

Bu sözü üzerine, Chassie'nin derisinin Kayıp Hazine'deki gibi eriyip gideceğinden endişelendim.

Christian sözlerine şöyle devam etti: "Sonuçlarınızı bölgedeki altı başka bahçeyle karşılaştırıyorum. Hepsi kimyasal bileşikler kullanıyor. Siz ise sadece organik kompost kullanıyorsunuz. Ve sonuçlar şaşırtıcı."

"Bütün bunlar Chastity'nin fikri, biliyorsunuz," diye mırıldandı Tempie, martini kadehiyle Chastity'yi işaret ederek.

Christian başını çevirerek doğrudan Chassie'ye baktı.

Chastity ayağa fırladı ve bana, "Vivi, patates püresi yapma zamanı geldi mi?" diye sordu.

"BEN-"

Daiquiri bardağını sertçe masaya vurdu, bana tutunmak ve beni oturduğum yerden kaldırmak için Christian'ın (ve Battle'ın) uzun bacalarının üzerinden adeta atlamak zorunda kaldı.

"Vakit geldi!" diye neredeyse bağırdı ve ben de Cosmo'yu dökmemeye çalışırken, odadaki diğer kişilere arkamdan bakarak beni odadan dışarı sürükledi.

Christian'ın yüzü asık görünüyordu.

Oda gözden kayboldu.

Onu durdurmak için hizmetçi merdivenlerine çıkana kadar bekledim.

"Hemen yukarı geri dön ve Prue'yu aşağı indir," diye emrettim.

"Ama, Vivi—"

Boşta kalan elimle yüzünü avuçladım ve kendi elimi de onun yüzüne koydum. "Tatlım, seni anlıyorum. Bu korkutucu. Ama ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten çok yakışıklı," diye fısıldadı. "Ve benim gibi bitkileri seviyor."

"Peki neden odadan kaçtınız?"

"Ben—"

"Bak, bunun tamamen hisler ve ipuçlarıyla ilgili olduğunu biliyorsun. Ve seni daha da korkutmak istemiyorum ama o adama son derece karışık hisler ve tamamen anlaşılmaz ipuçları veriyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Ben miyim?"

Elimi yüzünden çektim ve geriye yaslandım. "Biliyorum, bahçede güzel yazlık elbiseler giymemizin ne anlama geldiğini erkeklerin anlamasını istiyoruz. Ama size şunu anlatayım, erkekler hiçbir şeyden anlamıyor."

"Biraz önce benimle konuşmaya çalıştı," diye itiraf etti, ki bunu zaten biliyordum. "Kendimi rezil ettim. Sanırım bu onu soğuttu."

"Bunu yapmadığınızdan eminim çünkü o odada sizden başka tek bir kişinin bile olduğunu bilmiyordu."

Yüzünde umut belirdi.

Bunu fırsat bildim ve peşini bırakmadım.

“Zor olacak. Biliyorum. Ama ona bir umut ışığı vermelisiniz. Ve size söyleyebilirim ki, beş dakika önce girdiği bir odadan fırlayıp gitmesi, ona vermek istediğiniz işaret değil. Geri dönün. Prue'yu bana yardım etmesi için gönderin. Ya da Battle'ı. Onunla oturun ve... bilmiyorum. Yere sapladığı o çubukların ne olduğunu sorun.”

“Ama ben onların ne olduğunu biliyorum. Bunlar toprak sondaları.”

"Peki, o zaman ona toprak sondalarından ne gibi değerler aldığını sorun... ya da buna benzer bir şey."

"Belki de ona doktora tezinin başlığının ne olduğunu sorabilirim," diye önerdi.

"Öyle devam et," diye teşvik ettim.

Merdivenlere doğru tereddütle baktı.

“Hadi canım,” diye teşvik ettim. “Senden hoşlanıyor. Bana güven. Ve eğer ilk adımı o attıysa ve sen onu dışladıysan, şimdi ona bir fırsat verdiğine göre, buzları kırdığında kontrolü ele geçireceğinden şüpheleniyorum.”

En azından öyle umuyordum.

“İyiyim...” dedi.

"Tamam aşkım."

Kıpırdamadı.

Ona hem sözlü hem de fiziksel olarak hafifçe destek verdim. "Hadi, bebeğim."

Bana vahşi gözlerle baktı.

Ama sonra gitti.

Onun gidişini izledim.

O ortadan kaybolduktan sonra kendi kendime, "Kahretsin, umarım o bir pislik değildir," diye mırıldandım.

Ve mutfağa yöneldim, tavuk, patates püresi, Brüksel lahanası, tatlı...

Halkım için akşam yemeği.

Battle'ın yatağında bağdaş kurmuş oturuyordum, üzerimde o gün giydiği düğmeli gömlekten başka bir şey yoktu.

Koyu gri melanj pijaması ve siyah ipli beliyle banyodan çıkıyordu.

Yüzü adeta şimşek gibiydi.

Tahminime göre, on dakika önce ona yaşattığım orgazm etkisi geçmişti.

"Tatlım—" diye başladım.

"Prue'nun gizli bir aşkı mı var, yoksa gelecek cuma akşam yemeğine gelecek biri mi?" diye sordu.

Cevap vermeden önce kahkahamı kontrol altına almak için bir an durdum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Yanımda yatağa uzandı, başını yastıklara yasladı ve ellerini kaldırıp yüzünü ovuşturdu.

"Bu gece güzeldi," dedim ona.

Ellerini ağzına kapatarak homurdandı.

Hafifçe karın kaslarına vurdum. "Güzeldi."

Ellerini yüzünden çekti ve bana baktı.

"Tempie ve Hamish'in masadaki porselenleri ve çatal bıçakları alıp üzerinde sevişeceklerini sandım, sonra Chassie ve Christian işin özüne indiler, sanki odada başka kimse yokmuş gibiydi."

Tempie ve Hamish'in ateşli bakışları ve birbirlerinin kulaklarına fısıldadıkları daha da ateşli sözler, beden dili uzmanlarına gerek kalmadan yorumlanabiliyordu diyebiliriz.

Chassie ve Christian kompost, bitki anatomisi, fideler, algler (evet, algler!) ve biyoetik konularına girince, masada yanlarında oturan Prue'nun uyuyakalacağını düşündüm.

"Eğlenenler sadece biz değiliz," diye belirttim.

Gözleri, giydiğim gömleğindeki yırtığa kayd, gözleri kızardı, sonra muhtemelen olan ya da (Battle ve benim aramda olduğı gibi) çoktan olmuş ve Tempie'nin odasında kaçınılmaz olarak tekrar olacak olan şey aklına geldi, biliyordum çünkü ellerini tekrar yüzüne sürdü.

Yanına doğru uzandım.

Ben de yakışıklı bir adamın kulağına kendi kendime fısıldadım.

"Şu anda bu evdeki herkes mutlu."

Ellerini indirdi ve başını tekrar bana çevirdi.

Sonra tüm vücudu.

Kollarındayken, "Neden pijamalarını giydin?" diye sordum.

"Göğüslerime takıntılı olduğun için, sana biraz kadrajlama konusunda yardımcı olmak istedim. Çok fazla şey verirsem dikkatin dağılır."

Gözlerimi devirdim (doğru söylüyor olsa bile, dikkat dağıtıcı olan şey güzel cinsel organı ve kaslı uyluklarıydı).

(Doğruyu söylediğinin farkında olarak) kıkırdadı.

"Benim odalarım geçelim mi?" diye sordu.

Gözlerim tekrar onun yüzüne döndü.

"Ne?"

"Uzakta olduğum zamanlarda senin benim yatağında uyuduğunu bilmek fikri hoşuma gidiyor."

Onun bundan hoşlanması hoşuma gitti.

Fakat.

"Savaş-"

Beni sıkıca kucakladı. "Eğer çok fazla ve çok erken geliyorsa, yapma. Sana ne istediğimi söylüyorum. Eğer hazır değilsen..." Omuzlarını silkti.

"Ama kızlar," dedim.

"Peki, şu anda burada olmanızla, onların sizin burada olduğunuzu bilmesi ve benim burada olmadığım zaman sizin burada olmanız arasında ne fark var?"

"Biliyorsunuz, aralarında bir fark var."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Adam bana çok düşküdü.

Ve bunu kimin bildiği umurunda bile değildi.

Ben de dahil.

Ona aşık olmamın bir diğer sebebi de buydu.

"Bunu düşüneceğim," diyerek pes ettim.

Dudaklarını benimkine değdirdi. "Teşekkür ederim, sevgilim."

"Tekrar orgazm olacak mıyım? Yoksa uyuyacak mıyız?"

"Bir orgazm daha yaşamak ister misin?"

"Sıcak çikolatalı dondurma tabağına bir top daha dondurma isteyip istemediğimi sormakla aynı şey bu."

Sırıttı.

Tekrar yola koyulduk.

Burleigh Dükü Battle Talyn ise, her zamanki gibi, değer verdiği bir kadının istediği her şeye sahip olması için elinden gelenin en iyisini yapmaya koyuldu.

Ve bunu muhteşem bir şekilde başardı.

BÖLÜM 25

DÜĞÜN

Somerset'teki Rally'nin kırsal kesimdeki malikanesi Primrose Lodge'da bulunan Battle ile benim yatak odamıza girmek için banyodan çıktım.

Şapkamı elime alıp, "Tamam, bu işi çok iyi yapıyorum," dedim.

Sonra birdenbire donup kaldım.

Aman Tanrım.

Battle gri pantolon, krem rengi yelek, beyaz gömlek ve şeftali rengi kravatlı siyah bir sabahlık giymişti.

Kahretsin.

"Bunun bir hata olduğunu biliyordum," diye homurdandı.

Dikkatim, o kıyafetle son derece yakışıklı bir düğ gibi görünen adamın görüntüsünden, benim kıyafetime kaşlarını çatarak bakan yüzüne kaydı.

Kitabımı yazmakla meşgul olduğum için internetten alışveriş yapmayı sıkıcı buluyordum ve Tempie bu konuda bana yardımcı olmaya başlamıştı.

Rally ve Courtney'nin düğün törenine, göğüs dekoltemi oldukça belirginleştiren, karmaşık yakalı, kalçalarımın oturan düz etekli ve bir tarafı yukarı doğru kalkık, karmaşık file desenlerini sergileyen uyumlu bir şapka takmış, leylak rengi bir takım elbise giymiştim.

Onun tepkisine üzülerken kendime baktım. "Bu hiç de doğru değil mi?"

"Keşke seni kızlarla birlikte törene gönderseydim," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni seksi bir düşes gibi görünce artık hiç gitmek istemiyorum."
Eğer ılık saçabilseydim, kulübenin yan tarafında bir delik açardım.

"Siz de hiç fena değilsiniz, Lord Dük."

Elini bana uzattı. "Hadi gidelim," dedi kısaca, sonra da zaten bildiğim bir şeyi söyledi: "Düğünden önce damatların fotoğraflarını çekiyorlar."

Onunla birlikte gidip kendisinin ve diğer birkaç adamın fotoğraf çekirtmesini izlemenin beni muhtemelen çok sıkacağını gayet iyi biliyordum.

Ama dün gece, küçük bir (elli kişiyi küçük sayarsanız) düğün öncesi akşam yemeğinde, Tallyn ailesinin küçük bir toplantısında, Tempie, Courtney'nin kendisine söylediği bombayı patlattı.

Bu durum, Chelsea'nin The Downs'taki davranışlarından sonra onun davetini geri çekmeme gibi akıl dışı bir karar almış olmasından kaynaklanıyordu.

"Yani Battle, Vivi'nin yüzüne vurabilir! Kahrolasınca ölecek. Muhteşem değil mi?!" Tempie, bunu bize anlatırken Courtney'nin heyecanını komik bir şekilde taklit etmişti.

Normalde intikamdan yanayım.

Ancak Chelsea'nin Prue ve Chassie hakkında söylediklerinden sonra, üstelik onların da orada dinlediğini gören Battle, olay çıkarmadan onun yanında bulunamayacağından endişelendi; en yakın arkadaşlarından birinin düğününde de böyle bir şey yapmak istemiyordu.

Ayrıca onun onlara ya da bana başka hiçbir şey söylemesini istemiyordu.

İşte bu yüzden ona yakın duruyordum.

Yanına gittim ve elini tuttum.

"Sen modern dükün tam bir örneğisin," dedim. "Sakin kalacaksın, biliyorum. Ve Tempie'nin dediği gibi, Chelsea'nin kişiliğiyle, sonunda seçeneklerini, üzerine basabileceği ve onu son derece mutsuz edecek bir

kaybedene indirgeyecek. Biz zaten kazandık, bebeğim. Bize hiçbir şey yapamaz.”

"Bu, eğer öyle yaparsa, beni çok kızdırmayacağı anlamına gelmiyor."

Pekala.

Buna ne dediniz?

Çünkü haklıydı.

Ama Rally ve Courtney söz konusu olduğunda, sakinliğini koruyacağını biliyordum.

Bu yüzden hiçbir şey söylememeye, sadece gözümü dört açmaya karar verdim.

Elimi dirseğinin etrafına doladı ve birlikte dışarı çıktık.

Primrose Lodge, The Downs'tan daha küçük olmasına rağmen, dış görünüşüyle olağanüstüydü.

Ama içeride, muhtemelen yirmi yılın başından beri orada duran dekorasyonu korumuşlardı.

Yıpranmamıştı, ancak (hafifçe) yıpranmış ve (tamamen) eski moda görünüyordu.

Yine de kendine özgü bir güzelliği var.

Ama The Downs gibi aydınlık, sıcak ve ferah değildi.

Evin içinde türlü türlü bir telaş yaşanırken, Battle beni evden çıkarıp çimenliğe götürdü ve ben çıplak topuklu ayakkabılarımla çimenlikte ilerlerken adımlarını yavaşlattı.

Ardından beni, ayrı bir kış bahçesinin önünde kurulmuş, şeftali, krem ve sarı çiçeklerle muhteşem bir şekilde süslenmiş bir kemerin önüne dizilmiş beyaz sandalyelerden birine oturttu.

Eğilip dudaklarını benimkine değdirdi, sonra kemerin etrafında aylak aylak takım elbise giymiş diğer adamlara doğru ilerledi.

Tamam aşkım.

Bu yüzden...

Hamish/Christian ikilisinin The Downs'taki hafta sonundan bir ay sonraydı.

Ve çok şey olmuştu.

Hadi başlayalım.

Öncelikle kitabıma başladım ve evet, bu beni çok meşgul ediyordu.

Stüdyoda yazmanın iki güzel yanı vardı.

Birincisi, evde kahvemi yudumlayıp dağınık saçlarımla masama doğru sendeleyerek gitmektense "işe gitmenin" bir nevi eğlenceli olduğunu fark ettim.

Downs'ta ayağa kalktım.

Duş aldım.

Giyindim.

Sonra kedilerimle birlikte stüdyoya gittik; stüdyo artık çiçek açmış mor salkımlarla kaplıydı ve rüzgar estiğinde her yere konfeti gibi çiçek yaprakları saçılıyordu. Ve rüzgar sık sık esiyordu.

Sanki kendi sihirli küçük dünyamdaydım.

Stüdyoya vardığımda Patsy'nin benim için hazırladığı bir ikramla karşılaştım: büyük bir sürahi kahve, buz yatağında bir sürahi krema ve bademli kruvasan ve biraz meyve veya pastırmalı sandviç (ve biraz meyve) gibi yemesi kolay ama lezzetli bir şeyler.

Stüdyoda kitabımı yazmanın (tam olarak stüdyoyla ilgili olmasa da, orada yaptıklarımla ilgiliydi) ikinci güzel yanı, bölümlerimi Battle'a okutmanın, şaşırtıcı bir şekilde, harika olduğunu fark etmemdi.

Bu yanıttan anlaşıldığı kadarıyla, henüz hiçbir şeyi reddetmemişti.

Ama onun övgüleri ve coşkusu benim için çok şey ifade ediyordu.

Daha iyi?

Evdeyken, benim zamanıma karşı aşırı talepkar davranmazdı ya da zamanı olmadığı için surat asmazdı.

Hayır, aslında, eve sandviç ya da benzeri bir şey için telefon ettiğimde, çoğu zaman Battle getirirdi.

Sözümü kesmeyin lütfen. Sadece siparişimi aldım ve kısa bir öpücük kondurdum.

Bunu bana destek olmak için yaptı.

Başka bir deyişle, çeşitli nedenlerden dolayı, aşık olmanın "düşme" kısmı artık denklemin bir parçası değildi diyebiliriz (ve bu, tüm bunların en iyi yanıydı).

Bunun dışında herkes beni kendi halime bıraktı ve bu inanılmaz derecede nazık bir davranıştı.

Ancak bu, hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelmiyordu.

Öyle yaptılar.

Şaşırtıcı olmayan şeyler:

Charlie'nin mektuplarına henüz rastlamamıştık.

Ravenna'nın psişik güçlerinde nadir görülen bir başarısızlık olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Bildiğim tek şey, olan olmuştu ve her zamanki gibi, yoluma devam etmek zorundaydım.

Ben de öyle yaptım.

Biraz sıkıcı şeyler:

Noelle'i koşu parkuruna götürdüm ve düşmedim.

İlerlemek.

Ben de, Battle'ın önerisiyle (tamam, aslında bir talepti ama ben bunu bir öneri olarak düşünmeye karar verdim), Bay Atkins'i aradım ve başka bir konaklama yeri bulduğumu ve kulübeyi almayacağımı söyledim.

Bay Atkins, söylediği gibi, bu duruma razıydı.

Böylece deniz kenarında geçireceğim zamandan mahrum kalmayacaktım ve Battle, yazma işlerimde müsait bir zaman bulursam beni bir hafta sonu oraya götüreceğine söz verdi.

Bu da dört gözle bekleyeceğimiz bir şeydi.

Hiç de sıkıcı olmayan şeyler:

Bu şamdanlar Chippendale tarzındaydı.

Evet.

Onlar.

Ve bu sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Victoria ve Olivia Müzesi'nden gelen küratör aklını kaçırmıştı ve ziyaretinden beri Prue, eşyaları incelemek, orijinalliğini doğrulamak ve değerlerini belirlemek için yarım düzineden fazla uzman çağırmıştı. O eski dosya dolabında yardımcı olacak bir sürü şey bulmuştu (ama ne yazık ki, kitabıma yardımcı olacak hiçbir şey yoktu, dolaptaki tüm eşyalar 1880'den öncesine aitti).

Dört kardeşin de büyük salona açılan kapının iki yanına mükemmel yakışacağına karar verdiği, yaldızlı ve saten ağacına boyanmış muhteşem iki Chippendale tarzı sehpa daha vardı. Bu yüzden temizlenmek üzere götürüldüler.

Ayrıca, Hepplewhite'ın bir eseri, Alexander Roux'nun üç eseri, Lannuier'nin beş eseri ve Eileen Gray'ın bir eseri de vardı (Prue, tahmin edileceği üzere, Gray'ın eserini saklıyordu).

Orada ayrıca bir Sisley tablosu da vardı (bu tablo da temizlenmek üzere götürülmüştü, böylece The Downs'ta bir yerde sergilenebilecekti).

Ve dahası.

Bazıları çok daha fazla.

Bu durum, hafta sonu akşam yemeğinde canlı bir sohbete yol açtı; artık Battle ve Tempie'nin ikisinin de evde olduğu tek zamanlar bunlardı (bu nedenle Hamish de her zaman oradaydı ve çok önemli olmayan bir ayrıntı: çok komikti, son derece mütevazıydı, çok arkadaş canlısıydı ve Tempie'nin tam zıttıydı, bu da onları mükemmel kılıyordu).

İşte o zaman Fonun ne olduğunu öğrendim.

Masada değil.

Battle'ın odasına döndüğümüzde ona sordum.

“The Downs ve Burleigh House’un emlak vergilerini, bakımını, iyileştirmelerini ve personel giderlerini karşılayan dokunulmaz bir bağış fonu var,” diye belirtti. “Bunu dikkatle yönetiyorum, ancak bağış fonunun şartları gereği büyümesini sağlamak için yalnızca orta ve düşük riskli yatırımlar yapabiliyorum. Bu nedenler dışında, fona dokunulamaz ve bununla kastettiğim, para çekme işlemleri yapılamaz. İsteddiğimiz kadar para yatırabiliriz, ancak bir kere yatırıldıktan sonra geri alınamaz.”

"Bu mantıklı."

Her ne kadar öyle olsa da, sormadığım (çünkü...gerçek şu ki: Battle ve ben şu anki halimizde olsak bile, ilişkimizin bu aşamasında bunu sormak kaba olurdu) büyüleyici bir soruyu yalnızca kısmen açıkladı.

Buradaki soru, o mülkü ve yaşamlarını nasıl o şekilde koruyabildikleri idi.

Battle, malikanenin gelirlerinin bir kısmını zaten açıklamıştı ve ayrıntılara girmese bile, bunun onların tüm yaşam tarzlarını kapsamasının imkansız olduğunu biliyordum.

Elbette, Battle'ın çok varlıklı olduğunu biliyordum, ama zenginlik var, bir de The Downs ve Burleigh House, atlar, arabalar, güvenlik, personel,

yakın zamanda yapılan yeniden dekorasyon, hepsinin giyim tarzı vs. vardı.

Battle zengindi. Tempie muhtemelen yüzyıllardır sahip oldukları geliri yönetiyordu, Prue ve Chassie'nin ise işi yoktu.

Bu nedenle, Prue'nun dört yüz kiloluk beresini, Chassie'nin üç yüz kiloluk elbiselerini veya Tempie'nin Versace ayakkabılarını açıklayamadı.

Battle kafamdaki karışıklığı görmüş olmalı, çünkü şöyle devam etti: "Şu anda Fon'dan bir fazlalık var ve ben bunu yeniden yatırıyorum. Tempie'nin elde ettiği, oldukça yüksek olan gelir, üçü arasında paylaştırılıyor. Eşit bir şekilde değil, çünkü Tempie tüm işi yapıyor, ama Prue ve Chassie'nin başka hiçbir masrafı yok, bu yüzden nadiren daha fazla para istiyorlar. Ve istediklerinde de, Chassie'nin çiçekçi dükkanı gibi, şahsen finanse ettiğim bir şey için oluyor."

"Peki, fonu artırmanın önemi ne?"

"Orta ve düşük riskli yatırımlardan elde edilen büyüme bazen enflasyon maliyetini karşılamayabilir. Biz sadece bu yatırımlardan elde ettiğimiz faizi kullanabiliyoruz, bu nedenle her iki yatırım aracının yönetim masraflarını karşılamak için Fonu sürekli olarak artırmak gerekiyor."

"Peki ya bunu yapmaya devam etmezseniz ne olacak? Mal varlığınızı mı kaybedeceksiniz?"

"Neyse ki, yeterince kazanıyorum, bu bir sorun olmaz. Ama düklüğün geleceğini güvence altına almak benim, hepimizin görevi."

"Demek ki o iki çirkin Louis XV tarzı yaldızlı şamdanı, ortalarında porselen tavuklar olanlarını satmak, düklüğün sorunsuz bir şekilde işlemesine yardımcı olacaktır," diye düşündüm.

Gülümsedi. "Kesinlikle."

Ben de karşılık olarak gülümsedim.

Tartışmamızın bu noktasında, başını yana eğerek, "Yeterince kazanıyorum, sorun olmaz," diye tekrarladı.

"Pekala," dedim, böylece bir önceki sefer duymuş olsam bile bu sefer onu duyduğumu anlasın.

"Sevgilim, ben kendi imkanlarıyla zengin olmuş bir adamım."

Bunu neden yüksek sesle söylediğini anlamadım çünkü zaten biliyordum.

Yanıma geldi, ensemdeki saçlarımı iki eliyle topladı, ön kollarını omuzlarıma koydu ve bana doğru eğildi.

"O para, benim param, çocuklarımın eğitimleri ve gelecekleri için vakıflara yatırılacak, ayrıca kendim ve eşim için çok rahat bir emeklilik için kenara ayrılacak. Bunun yanı sıra, arada bir tenis bileklikleri gibi önemli şeylere de harcanacak," dedi sessizce.

Ah.

Ona doğru sııttım.

Saçlarımdan tutarak başımı daha da geriye doğru eğdi ve beni öptü.

Ve ne kadar ilgi çekici olsa da, Fon hakkında konuşmayı bıraktık ve daha iyi, çok daha ilgi çekici (ve eğlenceli) şeyler yapmaya başladık.

Sonunda, tavan aralarındaki onca eşyayı da hesaba katınca, eşit olmayan üçte bir oranında paylaşmaya karar verdiler.

Saklamayı planladıkları birkaç parça dışında, bir kısmı müzelere bağışlanacak, geri kalanı ise açık artırmaya çıkarılacak ve gelirin dörtte üçü Fon'a, dörtte biri ise düklüğün himayesindeki hayır kurumlarına aktarılacaktı.

Bununla birlikte, Battle bana, müzayededen elde etmeyi bekledikleri en düşük miktarın, "Fury ve Noble için işleri çok daha kolaylaştıracağını" söyledi.

Ah evet.

En beğendiklerimizi seçmiştik.

Hım.

İşler çok güzel ilerliyordu (gördünüz mü? Ben de abartısız konuşabiliyorum).

Sadece şunu söylemek istiyorum, ben de Battle'ın artık düşüşte olduğunu düşünmüyordum.

Ama her şey olup bittikten sonra, çatı katlarındaki her şey Prue'nun bir kısmını kendi stüdyosuna dönüştürmesi için kaldırılacaktı. Battle ise diğer kısımları dairelere dönüştürecek, böylece Scotty ve Harry (ya da onların yerinde kim varsa) güvenlik amacıyla eve daha yakın olabileceklerdi. Daha sonra da malikanenin gelirini ve kız kardeşlerinin harçlıklarını artırmak için kâhya kulübesini kiralayabileceklerdi.

Bence bu harika bir fikirdi.

Bütün bunların ardından, kafamdaki karışıklığı gidermek için öğleden sonra izin almıştım ve hepimiz (Tempie hariç, ve bu sadece onun Londra'da olmasından kaynaklanmıyordu) başka bir okuma etkinliği için Ravenna'ya geri dönmüştük.

Ravenna hâlâ Charlie'nin mektuplarının nerede olduğunu bilmiyordu.

Ama o öyle karar verdi.

Ağustos ayında Prue ve Chassie İsviçre'yi ziyaret edeceklerdi.

Ve o süre zarfında medyumla birlikte olmak benim için karar vermemi sağladı.

Ravenna harikaydı.

Son olarak, biraz sıkıcı ama yine de sıkıcı olmayan (çünkü eğlenceliydi) bir şey oldu: Prue ve Chassie'ye ekmek kızartmayı ve yulaf ezmesi yapmayı öğrettim (hazır yulaf ezmesi olduğu için, onlara sadece sütü nasıl ölçeceklerini göstermem gerekiyordu ve ikisi de zaten mikrodalga fırın kullanmayı biliyordu).

Birlikte krep de yaptık.

Tüm takla atma işini Chassie yaptı.

Hiçbir şeyi tek seferde berbat etmedi.

Önemli noktalar:

Daha önce de belirtildiği gibi, Hamish mürettebatla bütünleşmişti.

Tempie Londra'da daha çok zaman geçirdi, ancak ikisi de hafta sonları için her zaman The Downs'a geri döndüler.

Onu özledim.

Ama Hamish'le, Chassie ve Prue'nun hayatlarına devam etmeleriyle ne kadar mutlu olduğunu, kısacası ne kadar mutlu olduğunu çok sevdim.

Ve Chassie'den bahsetmişken...

O ve Christian sevgiliydiler.

Sonradan öğreneceğimiz üzere, Christian sadece iğne yapraklı bitkiler konusunda bilgili değildi (bana sormayın ama Christian, Chassie ile bu konuda bir saat boyunca sohbet edebilirdi), aynı zamanda Chassie'nin en azından utangaç olduğunu da anlamıştı, bu yüzden işleri yavaş yavaş ilerletiyordu.

Bununla birlikte, her pazar yaptığım kızarmış et yemeğine gelirdi.

Ayrıca, Battle ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı Solène'e göndermiştim ve o da fotoğrafı alır almaz hemen aradı.

Telefonu açtığımda, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Bu tepkiye şaşırmadım.

Gelecek ay piyasaya çıkacaklardı.

Evet, The Downs'ta kalıyorlardı.

İkna edici olmak için çok çaba sarf etmeme gerek kalmadı. Ona sadece yerin fotoğraflarını (çoğunlukla Chassie'nin bahçelerinin) gönderdim ve o da "Kabul ediyoruz" diye mesaj attı.

Cevabı o kadar hızlıydı ki, Alex'e danışıp danışmadığından emin olamadım.

Tahmin ettiğim şey, onun Battle'ın tarzında bir adam olduğu ve bu yüzden kız kardeşimin onu ikna etmesinin zor olmayacağıydı.

Tamamen şaşırtıcı olmayan bir diğer şey ise, menajerim Prue'nun çalışmalarını görünce çıldırmıştı.

Birkaç gün içinde sözleşmeyi imzaladı ve kısa süre sonra Into the Gilt Frame için açık artırmaya çıkmayı planlıyorlardı (baştan başlayacaklardı).

Natalie birkaç editöre önceden bazı önizlemeler göndermişti ve Prue'ye de başından beri bildiğim şeyi anlattı.

Kemerini bağlaması gerekiyordu çünkü işler çok ilginç bir hal almak üzereydi.

Prue gergindi, heyecanlıydı ve endişeliydi.

Ama kısa süre sonra yeteneğinin ne kadar olduğunu objektif olarak değerlendirme fırsatı bulacaktı.

Dolayısıyla, bunun asıl gerçek olduğunu çok geçmeden anlamıştı.

Ve son haber şu ki, bana evlenme teklif ettikten sonraki hafta sonu, Battle'ın odasına taşındım.

Bu, daha iyi bir kişisel bakım meselesi değildi.

Ayrıca, bu durumun, o hafta Londra'dan getirdiği, tepesinde ve kuyruğunda üç elmas üçgeni bulunan pembe yıldız safir kolye ve ona uygun küpelerle de bir ilgisi yoktu (ve evet, Tempie'nin ağzı çok laf yaptığı için, artık bir ametist tenis bilekliği, pırlantalarla süslenmiş bir bant üzerinde duran zümrüt kesimli bir ametist yüzüğü ve düğün kıyafetlerimle uyumlu bir ametist ve pırlanta gerdanlığım vardı—Battle'dan çok fazla şey gelmişti ama beni şımartmaktan gerçekten zevk aldığını anlayabiliyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum, başlangıçta zor bulduğum bir şeydi ama alışıyordum).

Onun odasına taşınmamızın sebebi, eşyalarımı güney kanadına taşımaktan hoşlanmamam ya da Battle'ın benim odamdayken bunu yapmasından hoşlanmamam veya ikimizden birinin kıyafetlerimize veya deodorantımıza ihtiyacımız olduğu için odadan çıkmasından hoşlanmamam değildi.

Onun isteği üzerine taşındım.

Ve çünkü içime sindi.

Ancak bunu yapmadan önce Lenny'yi aradım ve özellikle bu sürecin ne kadar hızlı ilerlediği hakkında konuştum.

Ve şöyle dedi: “Bir şey biliyorum Viv, aptal değilsin. Ayrıca saf da değilsin. Ve son olarak, o adam seninle birlikte olmasaydı bu kadar hızlı hareket etmezdi. Etrafındaki tüm para avcıları yüzünden milyonlarca kilometre ötede güven sorunları yaşıyor olmalı. Ve o tamamen sana bağlı. Neden karşı çıkıyorsun ya da sorguluyorsun anlamıyorum. Seni zindanlarına zincirlemiş gibi değil. İşler kötüye giderse gidebilirsin. Ama işler kötüye gitmediğine göre, neden her zaman yaptığın şeyi yapmıyorsun? İstersen akışına bırak ve işe yaramasını sağla. Ya da istemiyorsan zararı en aza indir.”

Ablam akıllıydı.

Bu nedenle, ben ve kediler Battle ve yavrularının yanındaydık.

Ve her şey yolundaydı.

Battle'ın diğer sağdıçlarla fotoğraf çektirmesini izlemek hiç de sıkıcı değildi.

Bunun, birinin beni değerlendirmesi gerektiği anlamına geleceğini düşündüm.

Sonunda, yanıma gelip burnumu öptükten sonra, büyük an öncesinde Rally ile takılmak için diğerleriyle birlikte gitti ve ben de gelen konuklara büyük an öncesi şampanya ikram edilen verandaya gittim.

Prue, Tempie, Hamish'e katıldım ve evet, Chassie son dakika Christian'ı da yanına almıştı.

"Ah, işte orada," dedi Tempie ben yaklaşırken yüksek sesle. "Geleceğin düşesimiz."

Prue kıkırdadı.

Christian bana şaşkın bir gülümseme gönderdi.

Chassie kendi gözlüğünü eliyle sakladı.

Hamish bakışlarını ayakkabılarından sakladı.

Evet.

Chelsea'nin sesi duyulabilecek mesafedeydi.

Yüzündeki ekşi ifadeden anlaşıldığı kadarıyla Tempie'nin kurşunu kulaklarına isabet etmişti.

Yanlarına vardığımda, "Uslu dur," diye fısıldadım.

"Tanrı aşkına, neden?" diye sordu, ona bu uyarıyı neden yaptığımı gerçekten anlamamış gibiydi.

O da cevap beklemedi.

Hamish'e dönerek, "Sevgilim, Vivi'ye biraz şampanya getirir misin?" diye sordu.

Çenesini öpmek için yaklaştı, sonra da gezici bir sunucu bulmak için uzaklaştı.

"Battle çok sinirli," dedim. "Chelsea'nin Prue ve Chassie'ye yaptığı laf sokmaya çok kızdı..."

"Bir dakika, sana ne dedi?" diye araya girdi Christian, Chassie'ye sinirli bir şekilde.

Ah evet.

Onu sevdim.

"Önemli bir şey değildi," diye yanıtladı.

Tempie'ye doğru baktı (çocuk çok hızlı öğreniyordu). "Önemli bir şey miydi?"

Şampanya kadehinden bir yudum aldı, elini yana doğru salladı ve mırıldandı: "Ne diyebilirim ki? Bu kadın tam bir kaltak."

Christian bir şey söyleyecekti ama sonra vazgeçti ve Chassie'ye, "Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandı.

Chassie, kendi şampanya kadehinin kenarından Prue'nun iri gözlerini fotoğrafladı.

"Dediğim gibi," diye tekrar başladım, "gergin durumda ve hiçbirimiz onu bu gerginliğin sınırına itecek bir şey yapmamalıyız."

"İyi olacağımı biliyorsun," dedi Prue.

"Elbette, hiçbir şey yapmazdım," dedi Chassie.

Hamish şampanyamı getirdi, ona teşekkür ettim, sonra Tempie'ye sert bir bakış fırlattım.

Elini boğazına götürdü, "Benden kendim olmamamı mı istiyorsun?"

"Sadece biraz sakın ol ki Battle, Rally ve Courtney'nin dört yüz konuğunun önünde onu yerden yere vuran bir konuşma daha yapmasın," diye önerdim.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye yanıtladı Tempie.

Ona inanmadım.

Hamish, enfes aksanıyla "Aşkım," diye uyardı.

Ona yukarıdan baktı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağımı söyledim."

"Bunu yap ve daha iyisini yap," diye yanıtladı.

Başını çevirip öyle zekice bir yan bakış attı ki, keşke videosunu çekmiş olsaydım.

Fırsatı kaçırdığım için onun yerine şampanya yudumladım.

"Onların güzel bir gün geçirmelerine çok sevindim," diye coşkuyla belirtti Chassie.

Bunun üzerine sohbete daldık ve oturmayı dört gözle bekliyordum. Topuklarım şimdiden çok ağrıyordu.

Müzik değiştiğinde ve personel insanları oturma alanına yönlendirmeye başladığında, Prue ile kollarımızı birbirimize doladık ve ortasında bir demet unutmaya çiçeği bulunan, gri kumaşla kaplı telden yapılmış, spiral şeklinde sarılmış şapkasından/saç aksesuarından olabildiğince uzak durmaya çalıştım.

"Bu şapka François'ya mı ait?" diye sordum.

Bana doğru ıslıl ıslıl bakarak, "Bunu özellikle benim için yaptı! İnanabiliyor musun?" diye bağırdı.

Onun dükkanına gitmiştim.

Onun ona nasıl yaltaklandığını görmüştüm.

Tamamen inandım.

"Harika iş çıkardın, kardeşim."

"Fazla değil mi?"

Büyüktü ama insanlar spirallerin içini görebiliyordu ve kadın kısa boyluydu.

"Mükemmel," diye ilan ettim sıramıza gelip yerimize oturduğumuzda.

Oturduk.

Bekledik.

Diğer insanlar oturdu.

Anne ve babaya refakat edilerek içeri alındılar.

Sağdıçlar dışarı çıktı.

Battle, durması gereken yere vardığında (sağdıç değildi, bir üst sıradaydı), beni aramaya başladı.

Göz göze geldiğimizde ona bir öpücük gönderdim.

O, çekici gülümsemesiyle gülümsedi.

Nedime kızlar koridordan aşağı doğru geldiler.

Çiçekçi kız çiçek yapraklarını serpti.

Müzik değişti.

Ayağa kalktık.

Courtney babasıyla birlikte nikah masasına yürüdü.

Muhteşem görünüyordu.

Ve çok, çok mutluyum.

Akşamın sonuna doğru yaklaşıyorduk ve Battle ile ben dans pistindeydik.

Smokin giymişti ve çok şık görünüyordu.

Üzerimde büyük mor çiçekler olan, uçuş uçuş, uzun bir elbise vardı. Boyun kısmında, askılı bir yaka oluşturan, kadınsı, fırfırlı bir yaka vardı; omuzlarım ve sırtım tamamen açıkta kalıyordu.

Ben Battle'ın kollarında sallanırken, o da açıkta kalan tenimden faydalanarak parmaklarını omurgam boyunca yukarı aşağı gezdirdi.

Dokunaklıydı ama en önemlisi sevgi doluydu.

Topuklu ayakkabılarımla, birbirimize mükemmel uyuyorduk.

İyi bir liderdi.

Ve onun kollarında olmaya o kadar odaklanmışım ki, hangi şarkının çaldığından bile emin değildim.

Çok yakındık; Battle elimi göğsüne koymuştu, diğer kolum omuzlarındaydı ve çenesini başımın yanına bastırmıştı.

Bu yüzden, kulağına fısıldamak için biraz ayarlama yapmam gerekti: "Bir şey öğrenmek ister misin?"

"Seninle ilgili mi?" diye fısıldayarak karşılık verdi.

"Evet."

"Öyleyse, evet. Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve sanki onun sözlerini sonsuza dek içimde saklamak için içime çekiyormuş gibi yavaşça nefes aldım.

Sonra şöyle dedim: "Seni görür görmez bayıldığımı düşünüyorum, çünkü çok çekiciydin."

Başını kaldırıp bana baktı. "Affedersiniz?"

"Ha. Siz buna ne diyorsunuz? Sıcak değil. Fit," diye düzelttim.

"Ne demek istediğini anlıyorum canım. Ama bana ilk görüşte bayıldığını, çünkü bana saldırmak istediğini söylemen şu hoş gerçeği anlamaya çalışıyorum."

Onun yorumuna kızamadım bile, çünkü doğru yorumdu.

Ancak ona kesinlikle fantastik ve belki de gerçek olan alternatif bir senaryo sundum.

"Ayrıca, The Downs'ta beni etkisi altına alan paranormal olaylar da olmuş olabilir."

Çenesini şakağıma dayadı ve "Diğer seçeneği tercih ederim" dedi.

Sırıttım. "Bahse girerim öyle düşünüyorsun."

Müzik bitti, hızlı bir şarkı başladı, dans etmeyi sevenler ve sarhoş olanlar, düğün resepsiyonunda protokol gereği dans pistine akın etti ve Battle beni bir masadaki sandalyeye yönlendirdi.

Beni oraya oturtmadı.

İçine oturdu ve beni kucağına çekti.

Kesinlikle.

O, gelmiş geçmiş en iyi başkandı.

Kollarını bana doladı ve adımı söyledi.

Dansçılardan ona doğru baktım.

"Çillerini görür görmez, işin bittiğini anladım," diye anlattı.

Kalbim hızla çarpıyordu ve elimi çenesine dolayarak fısıldadım, "Bebeğim."

"Sonuna kadar burada kalmalıyım sevgilim, ama sen istediğin zaman yukarı çıkabilirsin. Sadece uyumaya kalkma."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve "Sen kalacaksan, ben de seninle kalacağım" diye yanıtladım.

Parmakları kalçamda sevgi dolu bir şekilde beni sıktı.

Dikkatimi tekrar dans pistine çevirdim, ama dönerken bakışlarım Chelsea'ye takıldı; bize öyle nefret dolu bakışlar atıyordu ki, sanki asit tenimi yakıyormuş gibi hissettim.

Battle tepkimi hissetmiş olmalı, çünkü kollarını koruyucu bir şekilde etrafıma daha da sıktı ve "Ne?" diye sordu.

Ona baktığımda, Chelsea'ye dik dik baktığını gördüm.

Bana döndü ve dedi ki: "Onu boş ver. Uslu durdu ama hâlâ huysuz bir kadın. Onun saçmalıklarının güzel bir günü mahvetmesine izin verme."

"Pekala," diye onayladım.

Ama Tanrım.

Yüzündeki o düşmanca bakış, itiraf etmeliyim ki, beni sarstı.

Ancak Battle haklıydı.

Güzel bir gündü.

Rally ve Courtney mutluydu.
Hepimiz çok güzel vakit geçirdik.
Ben de bana aşık olan bir adama aşıktım.
Hiçbir şey bunu bozamazdı.
Hiçbir şey.

O gece Battle ile Lodge'da yaşadığımız seks, daha önce hiç yapmadığımız türden bir şeydi.

Ve biz de neredeyse tüm seçenekleri denemiştik.

Neyse ki menüye her zaman yeni şeyler eklenebiliyordu.

Yine de, o gece yediğimiz yemeğin her zaman en iyi yemek olacağını biliyordum.

Çünkü Battle bana onun her santimetrekaresini elimden gelen her şeyle şımartmama izin verdi: dudaklarımla, parmak uçlarımla, dilimle, gözlerimle.

Penisini emdim ama boşalmasını sağlamadım.

Bu bir alay değildi.

Sevişiyorlardı.

Ve sonunda, dilimin ucunu penisinin alt kısmından, karnından, göğüs kaslarının arasından, boğazından yukarı doğru gezdirip ağzını ele geçirdiğimde, bizi döndürerek üstte o oldu ve içeri girdi.

O yavaşça içime girip çıkarken, ikimiz arasındaki temas devam etti; ellerimiz birbirimizin teninde geziniyor, okşuyor, veriyordu. Hatta topuklarımı kullanarak ona dokundum, o içimde hareket ederken topuklarımı uyluklarının arkasında yukarı aşağı gezdirdim.

Ve tüm bunları öpüşerek yaptık.

Ne kadar istesem de, bu sonsuza dek süremezdi. Battle'ın hareketleri hızlandı, saldırıları daha güçlü hale geldi, nefeslerimiz ağırlaştı.

Nefes alabilmek için dudaklarını boynuma kaydırıp beni oraya doğru okşadı, ben de parmaklarımı kalın, yumuşak saçlarının arasına geçirdim.

Tam zamanıydı, mükemmel bir zamandı ve bunu boşa harcamayacaktım.

Başımı çevirip fısıldadım, "Sana aşığım, Battle Talyn."

Bunun üzerine yüzü boynumdan ayrıldı ve kalçalarını hareket ettirip sertçe itişleriyle beni öperken dudaklarım benimkileri yakıcı bir öpücükle kavradı.

Elimle saçlarını sıkıca kavradım, diğer elimle de kasılmış kalçalarını kavradım ve topuklarımı uyluklarından destek alarak kalçalarımı onun isteklerine uyacak şekilde yukarı kaldırdım.

Yaklaşan orgazmımın habercisi olan iniltim, diline çarparak titreşti; o da karşılık olarak hırladı, ardından orgazm iniltim onun aynı iniltisiyle karıştı ve ikimiz de aynı anda boşaldık.

Evet.

Tam zamanıydı.

Öpüşmemizi yumuşatarak bir süre içimde süzüldü, sonra yerleşti ve dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

Ve orada, "Ben de sana aşığım, Vivienne Dupree," dedi.

Bunun en güzel yanı ne mi?

Bunu sorgulamadım.

Çünkü bunu zaten biliyordum.

Şüphesiz.

KESİNTİLER

Stüdyodaydım, Harmony'nin bir fotoğrafını Charlie'nin fotoğrafıyla birlikte inceliyordum.

Düğünden döndükten bir hafta iki gün sonra, Salı günüydü.

Battle ve Tempie Londra'daydı.

Yarın akşam birlikte döneceklerdi çünkü müzayede evinden gelenler eşyaları tavan arasından almaya geleceklerdi ve bu çok büyük bir iş olduğu için Tempie, Prue'ye bu konuda yardımcı olmak istiyordu ve Prue de Tempie'nin yardımını istiyordu.

Battle eve geliyordu çünkü hâlâ haftanın yarısını The Downs'tan çalışarak geçiriyordu; artık Chassie'ye bakmak için değil, bana yakın olmak için.

Evet, onun bu çabayı göstermesi, çalışma programını bu şekilde değiştirmesi beni çok duygulandırdı.

Kitabımda artık bir dükün kızı ile yaralı bir Amerikalı askerin talihsiz aşk ilişkisine odaklanma zamanının geldiği bir noktaya ulaşmıştım.

Ve ilk defa ürkütücü bir şey görüyordum.

Fotoğraflar siyah beyazdı, ama yine de Harmony sarışındı.

Benim gibi.

O, aynı zamanda minyon veya narin de değildi.

Sanki öyle değilmişim gibi.

Büyük dedem Charlie ise koyu saçlı, koyu gözlü, uzun boylu, fit ve yakışıklıydı.

Savaş gibi.

Benzerlikler sadece bunlardaydı.

Ben Harmony'ye benzemiyordum, büyük dedem Charlie de Battle'a benzemiyordu.

Ancak Harmony diğer Talyn'lerden hiçbirine benzemiyordu (ve birçok fotoğrafı incelediğimde, bu durumun o ailede yaygın bir özellik olduğu anlaşılıyordu).

Daha da önemlisi, büyük dedem Charlie'ye hiç benzemiyordum. Annem de, Solène de benzemiyordu.

Fotoğrafları masaya bıraktım ve Snowball'a, "Şimdi sadece tuhaf şeylerin beni etkilemesini bekliyorum," dedim.

Snowball'dan hiçbir yanıt gelmedi.

Ama aptalca davrandığımın farkındaydım.

Kedilerin beni Chassie'nin odasına düşürdüğünden beri en ufak bir tuhaflık olmamıştı ve o kadar çok zaman geçmişti ki, bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünmem kendimi çok aptal hissetmeme neden oluyordu.

Pencerelerden yağmurlu, kasvetli güne baktım (Prue bana Mayıs ve Eylül aylarının genellikle çok güzel geçtiğini, ancak Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarının değişken, hatta çoğunlukla değişken olduğunu söylemişti ve hava onun haklı olduğunu gösteriyordu).

Bilgisayarına geri dönmeli miyim yoksa öğleden sonra atıştırmalık ve Fanta portakallı içecek için eve telefon mu etmeliyim diye düşünürken dalgın dalgın bakıyordum ki telefonum titredi.

Bu bir savaştı.

Telefonu açtım. "Merhaba."

"Hey," diye yanıtladı.

Ses tonundaki o hisle, "Hayatımın aşkıyla konuşuyorum" diye düşündüm ve hemen alarma geçtim.

Ben sormadan önce, o kendi sorusunu sordu.

"Yazıyor musunuz?"

"Hayır. Tam da eve telefon edip bir şeyler atıştırmak isteyecektim."

"Yani sözünü kesmiyorum, değil mi?"

Ah evet.

Sesindeki o ton hâlâ duruyordu. Daha önce hiç böyle, donuk bir ses tonu duymamıştım, bu yüzden beni rahatsız ediyordu.

"Evet, kendimi bir kitaba kaptırabilirim," diye tekrarladım. "Evet, yazarken sürekli olarak sözüm kesilirse canımı sıkar. Ama hayır, yazıyor olsam bile, sizden haber almak isterim çünkü her zaman sizden haber almak isterim. Yani... ne haber?"

"Annem aradı."

Bu haber karşısında başım o kadar şiddetli sallandı ki, boynum incinebilirdi.

Ama boynuma bir sakatlık geçirmiş olabileceğim ihtimaline odaklanamadım.

Annen seni mi aradı?

"Yirmi iki yıldır ondan haber almamıştım. Ama evet, az önce onunla telefonda konuştum."

"Aman Tanrım, Battle. Ne oluyor böyle? Ne dedi o?"

"Görünüşe göre, Rally ve Court'un düğününde birkaç arkadaşı varmış. Onlardan biri arayıp sohbet etmiş ve çocuklarının da orada olduğunu, Tempie'nin Hamish'le, Chassie'nin de Christian'la çok yakın olduğunu, ancak annemin tek önemsedığı şeyin arkadaşının bize çok yakın göründüğümüzü söylemesi olduğunu paylaşmış. Bu yüzden, eğer evlenirsem unvanını kullanmaya devam edip edemeyeceğini anlamak için aramış."

Şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde sessizce oturdum.

Hayır, sinirden sessizce oturdum.

Sohbet etmek için aradı ve çocuklarının orada olduğunu söyledi.

Arkadaşının, "Hey, yıllardır ilgilenmediğin çocuklarını gördüm. En küçük üçüne takılma ama en büyüğünün ciddi bir ilişkisi var. Yani unvanının durumunu kontrol etsen iyi olur" gibi bir şey söylemesi nasıl bir insandı?

Vazgeçtim.

Çocuklarını terk edip Yunanistan'da keyif çatmak ve herkesin kendisine düşes demesini sağlamak isteyen bir kadına nasıl bir insan arkadaş olabilir ki?

"Vivi, seni kaybettim mi?" diye seslendi.

"Yani bana," sesim öfkeden titriyordu, "o kadın yıllarca süren terk edişin ardından sırf siz evlendikten sonra düşes olmaya devam edip edemeyeceğini öğrenmek için mi sizi aradı?"

"Evet."

"Şaka yapıyor olmalısın!" diye bağırdım.

Snowball bana dik dik baktı ama ben o kadar öfkeliydim ki, şezlongda birbirlerine sokulmuş olan Gingerface ve Baby Blue'nun aniden bağırmama nasıl tepki verdiklerini kontrol etmeye bile tenezzül etmedim.

"Sevgilim-"

"Kahrolası kadın," diye tükürdüm. "Ne kadar da kaltak bir kadın."

"Evet canım, ve bana verdiğin yanıt ne kadar hoş olsa da, biraz sakinleşirsen, kızlara onun aradığını söylemeli miyim diye sormak için aradığımı paylaşabilirim."

"Hayır, asla," dedim.

"Vivi—"

"Onların durumunu sordu mu?"

"HAYIR."

"O halde, yine söylüyorum, kesinlikle hayır."

"Bunu düşündüm ve eğer onlardan birini aradıysa, bilmek isterdim," diye belirtti.

"Telefon görüşmesinin, sizinle yeniden iletişime geçmek ve belki de tekrar iletişim kurmaya başlamak için beceriksiz bir girişim olduğuna dair herhangi bir ipucu verdi mi?"

"En ufak bir fikrim bile yok."

"Düşes meselesi hakkında ona ne söyledin?"

"Açıkçası, hiç boşanmadıkları için bu unvanı her zaman o taşıyacak. Başında 'dul' eki olsa da, bu kısmı kullanmak zorunda değil."

"Bunu ona mı söyledin?"

"Hayır, ona Tempie'nin çok aşık olduğunu, benim de öyle olduğumu, Chassie'nin iyi bir adamla çıktığını ve Prue'nun da kazançlı bir yayıncılık sözleşmesi imzalamak üzere olduğunu söyledim. Ayrıca ona sağlıklı olmasını dilediğimi, iyi dileklerimi ilettiğimi söyledim ve telefonu kapattım."

"Güzel," dedim kısaca.

"Vivienne."

Tamam, bana ihtiyacı vardı ve benim sinirli, huysuz bir kadın olmama gerek yoktu.

Öfkeyle nefesimi verdim ve "Evet. Tamam. Haklısın. Onlara söylemelisin. Ama bunu güvenli ve uygun bir yerde yap, mesela pazar öğle yemeğinde." dedim.

"Bu kadar uzun süre beklemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence Hamish ve Christian, Tempie'nin öfke nöbetini yatıştırmak ve Chassie'nin incinmiş duygularını dindirmek için orada olmalılar, biz de Prue'ye bakabiliriz."

"Biliyordum ki akıllıca bir yanıt vereceksin," diye mırıldandı.

Bu neredeyse beni gülümsetti.

Neredeyse.

"İyi misin?" diye sordum.

Derin bir iç çekişini duydum, ardından şöyle dedi: "Endişem şu ki, umurumda değil."

Annemin ve babamın fotoğrafına baktım.

Babamı bile hatırlamıyordum, ama onları genç, mutlu ve güzel bir hayatın eşiğinde, ikisi için de trajik bir şekilde kısa kesilecek bir hayatın içinde görünce, her zaman olduğu gibi kalbime bir acı dalgası saplandı.

Bunun ardından her zaman şefkatli bir sarılma gelirdi, çünkü en azından o zamanı yaşamışlardı ve bu zamanın çok kısa sürmesinden nefret ederdim, ama birbirlerini bulmuş, o deneyimi yaşamış olmalarını ve annemin ondan bir parçayla, yani Solène ve benimle kalmış olmasını severdim.

Annenizin sizi akşam yemeğine davet etmek için araması ya da yıllar sonra araması fark etmeksizin, umursamamayı hayal bile edemiyorum.

"Bunun senin adına üzüliyorum, sağlıklı olduğunu düşünsem bile," diye yanıtladım.

"Umursamamak sağlıklı bir şey mi? Yirmi yıl sonra annemle konuştum mu?"

"Evet."

"Kızgın değilim. Üzülmedim. Hiçbir şey hissetmiyorum, sadece kız kardeşlerimin nasıl tepki vereceğinden endişeleniyorum, Vivi."

"Birisi size hiçbir şey vermediğinde, o şey gittiğinde özlemeyeceğiniz aşıkardır."

"O benim annem, canım."

"O seni besleyen bir rahimdi," diye karşılık verdim. "Biliyorum bu sert bir ifade ama doğru ve ne kadar can sıkıcı olsa da, bir şekilde bunu kabullendin ve bu, Battle, sağlıklı bir şey. Belki kız kardeşlerin de aynısını yapmıştır. Ama eğer yapmadılarsa, biz onlara bakmak için orada olacağız."

"Orada olacağız," dedi usulca.

"Evet," diye onayladım.

"Seni çok seviyorum, sevgilim."

Tamam aşkım.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.

"Ben de seni çok seviyorum," diye yanıtladım.

Umarım kendini daha iyi hissetmiştir.

"Bunu pazar öğle yemeğinde yaparız," diye karar verdi.

"Harika," diye yalan söyledim.

"Her şey yoluna girecek," derken sesinde bir gülümseme duydum.

En azından buna katılabilirim.

"O olacak."

"Tamam, sen atıştırmalık için zile bas. Ben yatmadan önce mesaj atarım, yarın görüşürüz."

"Pekala canım. Beni arayıp bu konuyu hallettiğin için sevindim."

"Ben de öyle düşünüyorum. İşinize geri dönün."

Çok otoriter.

"Tamam. Seni seviyorum."

"Peki sen."

Telefonu kapattı.

Telefonumu kenara koydum ve Battle yarın akşam eve dönmeden önce Yunanistan'a gizlice gidip ona sağlam bir tokat atıp geri dönebilir miyim diye düşündüm.

Yapamadığım için sandalyemde dönerek ev telefonunu kaptım ve atıştırmalık sipariş ettim.

İşin içine girmiştım.

Dolayısıyla artık geç olmuştu.

Gece yarısından hemen sonra.

Gözlerim uykulu ve bitkin haldeydim.

Yarın bu videoyu yayınlayabilmek için kendimi (ve kedileri) eve sürüklemem, dişlerimi fırçalamam, yüzümü yıkamam ve yatağa girmem gerekiyordu.

Kararımı verdim, kedilere sesleniyordum, dışarı çıkıyordum, ışığı açmak üzereydim ki gözüm kapının yanındaki, Harry'nin günün erken saatlerinde dışarı çıkardığı eşya kutusuna takıldı.

Bu, Prue'nun yıllar önce bana bahsettiği, tavan arasında bulduğu ve unutulmuş eşyalarla dolu kutuydu. Yazdığım döneme ait olduğu için işime yarayabileceğini düşündüğü eşyalardı.

Kutunun içinde kenarları yıpranmış, kumaş kaplı bir günlük gördüm ve doğal merakım beni onu çıkarmaya itti.

Köşesinde altın renginde 1946 damgası vardı.

Sayfalarını karıştırmak için hareket ettiğim anda tüylerim diken diken oldu.

Ama ben bunu yaparken gazete kupürleri yere düştü.

Eğilip katlanmış parçaları aldım, düzelttim, birini açtım ve tüylerim diken diken oldu, sonra tüm vücudumda karıncalanma hissettim.

Başlıkta "Vikont Hala Kayıp, Polis Çaresiz" yazıyordu ve Lord Arthur Hughes-Davies'in jöleli saçları ve Clark Gable'ın kalem bıyığıyla kibirli gülümsemesinin üzerinde bir fotoğrafı vardı.

Artık tamamen uyanmıştım, gözlerimi yormadan masama geri döndüm ve oturdum.

Toplamda yedi adet gazete kupürü vardı ve bunların tamamı kayıp vikontla ilgiliydi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye fısıldadım, gazete kupürlerini masaya bırakıp, Marie'nin o kötü haberi kaydettiği tarihe denk gelen günlük sayfasını telaşla aradım.

O tarihe ait günlükte, kalın harflerle yazılmış büyük bir X işaretinden başka hiçbir şey yoktu.

Kalbim gümbür gümbür atarken, kitabın başına gittim.

Kitabın kapağının iç tarafında, yazarın öğretebileceği kadar mükemmel bir el yazısıyla, "Aileen Flannery'nin Günlüğü" yazıyordu.

Uşak kayıtlarından Aileen'in Unity'nin nedimesi olduğunu biliyordum...

Ve Uyum.

Hemen o korkunç tarihe geri döndüm ve ondan önceki pasajı okudum.

Sevgili Günlük, Yarın başka bir ev partisi başlıyor. Alt kattaki herkes düşesin savaşta kaybettiği zamanı telafi ettiğini şaka yollu söylüyor. Her gece akşam yemeği partisi, her hafta sonu ev partisi oluyor gibi görünüyor. Komik bulmuyorum. Ütülenecek elbiseler, fırçalanacak ayakkabılar, yıkanacak çoraplar, hepsi birer dert. Ve Leydi Harmony'nin hiç keyfi yok. Özellikle de o iğrenç (Leydi Harmony'nin ona verdiği isim bu, ama fikri haklı) Arthur Hughes-Davies telefon edip geleceğini söylediğinden beri. Davetli bile değildi! Leydi Harmony ondan nefret ediyor. Hatta Leydi Unity bile ondan hoşlanmıyor, oysa o da erkeklere düşkün biri. Korkarım düşes gözünü Leydi Harmony ile evlenmesi için ona dikmiş. Açıkçası, bu, Leydi'nin o sevimli Amerikalı adamla evlenmesine izin vermemek ve o herifin yüzüğünü taşımasını beklemek bir hakaret (ama sonunda son gülen Leydi Harmony olacak). Düşes çok hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü Lord Bishop ondan neredeyse benim hanımım kadar nefret ediyor ve düğün de ona zar zor tahammül edebiliyor. Sadece düşesin ona önem verdiği düşünüldüğünde, o adam için neden bir oda hazırladıkları bir muamma. Ama bu insanların yaptıklarının çoğu benim için de bir muamma.

Ne o kaydı ne de diğerlerini imzalamadı.

Bu pasajın benimle paylaştığı birçok şey arasında, The Downs'ın diğer büyük evlerden çok daha uzun süredir neden uşaklara sahip olduğunun açıklaması da vardı. Düşes bu kadar çok misafir ağırılıyorsa, onlara ihtiyaçları vardı.

Uğursuz X işaretini geçip birkaç gün sonrasına ait olan bir sonraki kayda baktım.

Bu da en az diğeri kadar uğursuzdu.

Sevgili Günlük, Çok gerginim, çok gerginim, çok gerginim. Sır saklamaya yemin ettim. Ve her şeyini kaybeden sevgilim için asla

tek kelime etmeyeceğim.

Bu yazı o yazının sonuydu ve bir sonraki yazı iki haftadan fazla bir süre sonra yayınlanacaktı.

Okudum ve Lady Unity'nin elbiselerinden birindeki yırtığı görünmeyecek şekilde onarma çabasının yarattığı hayal kırıklığı ve sütçü ile aşçı arasında giderek artan flörtleşme hakkında, özenle, hatta acı verici bir şekilde yazılmıştı.

Günlüğü bıraktım ve vikontun başka bir resminin olduğu bir gazete kupürünü elime aldım. Bu resimde, omuzlarında belirgin vatkalar bulunan beyaz, kruvaze bir smokin giymişti. Elinde bir kadeh şampanya tutuyordu.

Bay Pürüzsüz.

Ama her şey ambalajdan ibaretti.

Hiç de yakışıklı değildi ve saçları dökülmeye başlamıştı.

"Lanet olsun, sana ne olduysa burada oldu. Bir partiye izinsiz girdin, kimseye geleceğini söylemedin ve başına gelenler yüzünden kimse The Downs'ta olduğunu kimseye anlatmadı."

Tempie ne demişti?

Aristokratlar, içki içmeyi öğrenmenin yanı sıra, sırlarımızı saklamakta da ustadırlar.

Stüdyodaki ışıklar söndüğü anda, "Kahretsin," diye fısıldadım.

Birdenbire karanlığa gömülünce şaşkınlıktan küçük bir çığlık attım, sonra kendimi aptal gibi hissettim.

Bütün gün yağmur yağıyordu. Elektriğin kesilmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Bu düşünce üzerine aklıma bir başkası geldi.

"Ama şimşek çakmadı," dedim yüksek sesle.

İşte o zaman kediler karanlığa doğru tıslamaya başladılar.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ve o anda, uzayda dönüp duran mavi, yeşil ve mor tonlarının Snowball'ın tüylerini renklendirdiğini gördüm.

Bakışlarım eve kaydı ve ışıkların oradan daha parlak parladığını gördüm.

HAYIR.

Evden değil.

Balo salonundan.

Ancak tüm bunlar yaşanırken bile, Fitzy'nin bana yolumu göstermek için sürekli açık tuttuğu ışıklar yanıyordu.

Evde elektrik kesintisi olmamıştı.

Stüdyoda.

rkntyle karışık bir halde, endişeden alarma doğru ilerlerken, ev telefonuna uzandım.

Saat geç olmuştu. Kimse telefonu açmadı.

Yine de yaptım çünkü kontrol etmem gerekiyordu.

Kulağıma götürdüm.

Ve korktuğum şey doğru ıktı.

Hat kesilmişti.

O anda n camların üzerinden bir gölge hızla geçti.

nce endişelenip sonra da ölümüne korktum.

"Tamam, kahretsın. Tamam, kahretsın," diye fısıldadım.

Stüdyonun kapısı kilitli değildi.

Telefonumu aldım, ekrana baktım ve kırmızı bir çubuk gördüm.

şaşırtıcı değil. Bir gece önce stüdyoda bırakmıştım. Bir günden fazla süredir şarj edilmemişti.

Ama meyve suyum vardı.

Kimi arayacağımı bilmiyordum.

999'u arayıp, "Bakın, hayaletler The Downs'ta ortalığı karıştırıyor. Gelip beni stüdyodan kurtarabilir misiniz?" dedim mi?

Böyle bir ağrı üzerine buraya koşarak gelmek için pek motive olacaklarından emin değildim.

Prue'yu ya da Chassie'yi aramak istemedim. Uyuyor olurlardı.

Fitzy ve Patsy'yi de uyandırmak istemedim.

Özellikle de bu muhtemelen sadece yorgun ama her zaman aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü ise.

Maalesef Harry'nin ya da Scotty'nin numaraları telefonumda kayıtlı değildi.

“Hemen eve git,” diye başladım moral verici konuşmama, dikkatim parlayan ve renk değiştiren ışıklara odaklanmıştı. “Yorgunsun. Çok büyük bir keşif yaptın. Kediler senin ruh halinden hoşlanmıyor. Sakinleşip uyuman gerekiyor.”

Kalktım, kapıya gittim ve kapıyı açtığımda üç kedi de birden dışarı fırladı.

"Kahretsin," diye çıkıştım ve onların ardından dışarı çıktım.

Hadi eve girin, eve girin, eve girin.

Üç kedinin koşuşturan silüetlerinin peşinden hızla The Downs'a doğru ilerledim.

"Şşş," diye bir ses duydum arkamdan.

Rüzgar değil.

O bir insandı.

Gece yarısından sonra benimle birlikte dışarı çıktı, karanlıkta yalnız kaldığımda bana tısladı.

Kahretsin.

Koşarak uzaklaştım.

Ev, özellikle de balo salonu, görünür hale geldiğinde, elimde tuttuğum son saçmalığı da kaybettim çünkü hayaletimsi görüntülerin içki içtiğini, dedikodu yaptığını ve dans ettiğini görebiliyordum.

Ben asla o yoldan gitmedim.

Fitzy, kadınlar tuvaletinden terasa açılan kapıları benim için açık tuttu.

Kuzey kanadını döndüm, ıslak taş döşemede kaydım. Yağmur hâlâ yağıyordu, artık sadece çiseleme halindeydi ama bütün gün yağdığı için her yer sıırıslıklamdı.

Az kalsın alıllıkların arasına dūŖecektim ama bu sefer dengemi korudum, basamakları hızla tırmanıp kadınlar tuvaletinin terasına çıktım ve kapıyı açmak için harekete geçtim.

Açılmadı.

“ŖŖŖ,” sesi tekrar geldi.

Daha yakın.

Kahretsin!

Kapıyı gürültüyle açtım.

Kilitli.

Ve kimsenin duyabileceği bir yerde değil, öylece duruyorum ki, ben ona vururken.

Ne stüdyodan ne de balo salonundan, geldiğim yere geri dönmeyecektim.

Ve balo salonu kesinlikle istenmeyen bir durumdu, sadece gürültünün geldiği yönden kaynaklanmıyordu bu. İçerideki insanlar hâlâ dans ediyordu ve salondan gelen ışıklar artık neredeyse göz kamaştırıcıydı.

Tekrar koŖmaya baŖladım, merdivenlerden aŖaėı indim, avluyu geçip karŖıdaki kapıya doğru ilerledim; o kapı salonlardan birinden terasa açılıyordu.

Denedim.

Kilitli.

“ŖŖŖ, ŖŖŖ, ŖŖŖŖ.”

Beni takip ediyordu.

Bakmaya niyetim yoktu.

Terastan aŖaėıya, silah deposuna doğru koŖtum ve oradaki üç çift kanatlı Fransız kapısının hepsini denedim.

Kilitli.

Hepsi.

Fitzy'ye ve uŖaklık sorumluluklarını bu kadar ciddiye almasına ŖaŖıyorum!

Merdivenlerden hızla aşağı indim, kaldırıma çıktım, güney kanadın kenarından dolaştım ve ıslak çimenlerin üzerinde kaydım.

Bu sefer sert bir şekilde yere düştüm, ellerim ve dizlerim ıslak çimenlerin yanı sıra oradaki patikanın ince çakılları üzerinde kaydı, çakıl taşları avuçlarımın ve dizlerimin derisine battı.

Alçak bir kıkırdama duydum.

O bir erkekti.

Gece yarısı, beni takip eden tuhaf bir adamla yalnızdım!

Kahretsin!

Kendimi zorlayıp koşmaya devam ettim, ince çiseleyen yağmur galip geldi, tişörtümü, kot pantolonumu, saçımı ıslattı.

Ön kapıyı (bu koca lanet olası evi!) döndüm, karşıya doğru koştum ve basamakları ikişer ikişer çıktım.

Yaklaşan ayak sesleri duydum.

Zili çılgınca çekiştirdim ve kapıya yumruklarcasına vurdum.

Kalbim adeta patlayacak gibiydi ve panik anımda, neyse ki, Prue'nun bana söylediklerini hatırladım.

Fitzy ve Patsy'nin eve kendi girişleri vardı.

Bu sefer basamaklardan üçer üçer hızla indim, evin önünden körü körüne koşarken, yan tarafımı dolanıp, Fitzy ve Patsy'ye dış mekanları için biraz mahremiyet sağlamak amacıyla dikilen çalılara doğru ilerlerken yan tarafımda bir sızı hissettim.

Girişi buldum, neredeyse tüm basamakları atlayarak indim, avlularını koşarak geçtim, kapılarına çarptım ve yumrukladım.

Bütün bunları korkudan ödüm kopmuş halde yaptım.

Çünkü hemen arkamdan gelen ağır ayak seslerini duyarak yaptım.

Bir el omzuma dokundu.

Çılgılık attım ve her şeye hazır bir şekilde hızla döndüm.

Ve orada Christian vardı.

Kahretsin.

Christian sapık bir takipçi miydi?

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Beni mi takip ediyordunuz?" diye sordum.

Arkamdaki kapı açıldı.

Christian'ın ela gözleri bir an oraya kaydı ama hemen bana döndü.

"Biriyle mi birlikteydin?"

"HAYIR."

"Seni kim kovalıyordu?"

"Onları gördün mü?" diye nefes nefese sordum.

Çenesi kasıldı, beni itti, birinin kollarına düştüm ve o hırıldayarak, "999'u ara," dedi ve sonra gece karanlığında uzaklaştı.

Fitzy beni içeri çekerken, "Çok şiddetli bir şekilde titriyorsun," dedi.

"Ne oluyor?"

"Terry, kanıyor!" diye bağırdı Patsy.

Fitzy beni bir sandalyeye oturttu ve ellerimi tuttu.

O, ellerini avuç içlerime doğru çevirip bakarken, "Dışarıda biri var," dedim.

Bakışları birden gözlerime kaydı, sonra karısına döndü. "999'u ara canım. Hemen şimdi."

Hızla uzaklaştı.

"Kapıyı kilitleyin," diye yalvardım. "Lütfen kapıyı kilitleyin."

"Kilitli. Mandallı, Bayan Vivi."

Başımı salladım ve bunu yapmaktan kendimi alamadım.

"Nefes al canım, sadece nefes al," diye ısrar etti. "Geri döneceğim."

Sonra da ortadan kayboldu.

Ellerime baktım.

Tam bir karmaşa içindeydiler.

Tanrım, tahmin ettiğimden çok daha sert düştüm.

Patsy elinde bir ilk yardım çantasıyla aceleyle içeri girdi. "Çaydanlığı ocağa koydum. Güzel bir fincan çay sana iyi gelir." Önümde diz çöktü,

çantayı yere koydu ve bileklerimden tuttu. “Bunların biraz temizlenmesi gerekecek. Bir işaretle, sıcak su ve sabun getireceğim.”

Ayağa kalktı, bir şey aldı, omuzlarımdan aşağı attı ve tekrar koşmaya başladı.

Pencerelerinden dışarı baktım.

Sadece karanlık bir gece. Renkli ışık yok.

Islak kıyafetlerimin ve saçlarımin soğukluğu yüzüme çarptı ve dişlerim takırdatmaya başladı.

Patsy geri geldi ve ellerimi yıkarken Prue ve Chassie içeri daldılar.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Prue. "Sana ne oldu?"

"BEN-"

"Çaydanlık kaynadı," diye sözümü kesti Patsy. "Kızlar, hepimize çay yapın. Christian döndüğünde ona da mutlaka bir tane yapın."

"Hristiyan mı?" diye sordu Chassie.

"Lütfen çayı hazırla canım," dedi Patsy.

İkisi de mutfağa koştu.

"Sadece birkaç küçük kesik var canım," dedi bana. "Çok derin bir şey değil. Birkaç gün yazı yazmakta zorlanabilirsin ama kısa sürede eski haline döneceksin."

"Dizim gerçekten çok ağrıyor."

Dizime baktı.

Dizime baktım.

Sağ bacağımda kot pantolonum yırtılmıştı ve kan sızıyordu.

Bok.

Tamamen mahvoldum.

"Buna daha sonra değineceğim," dedi.

"Kediler dışarıda," dedim ona.

"Onları hemen arayacağız."

"Tamam," diye fısıldadım.

Bileklerimi sıkıca kavradı ve ben de tüm dikkatimi ona verdim.

“Güvendesin Vivi, tamam mı?”

Derin bir nefes aldım.

Ben de başımı salladım.

Elini uzatıp ellerime Germolene sürdü.

Yeşil salonda bir aşağı bir yukarı yürüyordum.

Doğru değil.

Yeşil salonda topallayarak yürüyordum (dizim çok acıyordu) ve bir o yana bir bu yana gidip geliyordum.

Prue, Chassie, Fitzzy, Patsy ve Scotty benimle birlikteydiler.

Buraya gelmemizin sebebi, evin ön tarafında olması ve Christian ile Harry'nin ne zaman geri döneceklerini görmek istememizdi.

Fitzzy, kahyanın kulübesini aradı ve adamlarını Christian'a yardım etmeleri için gönderdi.

Patsy benimle ilgilenirken polis geldi.

Sonra Christian ve Scotty ile birlikte ayrıldılar, çünkü bana musallat olan her kimse onu yakalamışlardı, bu yüzden hepsi karakola gittiler.

Artık onların eve gelip bize olan biteni anlatmalarını bekliyorduk.

Saçımı havluyla kurulamıştım ama kabarmış bir felaketti ve hala nemliydi (İngiltere'de saç çok çabuk kurumuyor, söylemiş olayım), bir de ısınmak için örme bir ev kıyafeti giymiştim.

Dört fincan çay içmiştim.

Ama beni heyecanlandıran bunlar değildi.

Balo salonundaki hayaletler.

Gece boyunca biri beni kovaladı.

Ve ruhumun derinliklerinde biliyordum ki, o hayaletler beni eve gitmem konusunda uyarmak için dans ediyorlardı.

Bunu nereden bildiğimi sormayın, ama biliyordum.

Onlar bana güvenliğe giden yolu gösteren birer işaret feneriydi.

Onları ancak çok geç fark ettim.

Fark ettiğim şey, ben evde ve güvende olduğumda ortadan kaybolmalarıydı.

İşte bu yüzden çok heyecanlıyım.

Fitzy, her kim benimle uğraşıyorsa onu yakalamış olmaları gibi iyi haberin yanı sıra, kedileri bulmak için dışarı çıktığında çok uzağa gitmesine gerek kalmadı. Kediler ıslak ve huysuzdu (ıslak oldukları için huysuzdular) ve kadınlar tuvaletinin kapısının önünde aylak aylak bekliyorlardı.

Yani Soot, Greystoke ve Floofy ile birlikte onlar da bizimle birlikte içerideydiler.

Pencerede Christian'ı bekleyen Chassie, aniden odaya döndü.

“Geri döndüler.” Dikkatini bana verdi. “Battie de onlarla birlikte.”

Savaş?

Saatler geçmişti ama...

Londra'daydı.

O buraya nasıl geldi?

Fitzy bana, "Onu aradım canım," dedi.

Bu da her şeyi açıklıyor.

Ama...kahretsin.

Battle'ın işleri iyice karışacaktı ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

Yaklaşık bir dakika sonra, odaya cinayet işleme niyetiyle girdiğinde haklı olduğumu anladım.

İnsanları saydı ama sonra üzerime indi ve orada kaldı.

Chassie, arkasından gelen Christian'a doğru koşarken, "İyi misin?" diye sert bir şekilde sordu. Christian da onu takip ediyordu, Harry de ondan sonra geliyordu.

"Polis karakolunda mıydınız?" diye sordum karşılık olarak.

"İyi misin?" diye dişlerini sıkarak sordu.

Yanına gittim ve sargılı ellerimi onun üzerine koydum. "İyiyim bebeğim. Şimdi bize neler olduğunu anlat."

Bize neler olduğunu anlatmadı.

Bileklerimi nazıkçe kavradı ve sargılı ellerime baktı.

Yanağındaki o kas bir an oynadı, sonra tekrar oynadı.

Aman Tanrım.

"Battle, tatlım, iyiyim," dedim. "Gerçekten. Ama neler olup bittiğini bilmek istiyorum."

Bakışlarını benimkine dikti ve tek bir kelime söyledi.

"Chelsea."

Nefesim kesildi.

Prue nefesini tuttu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Chassie, Christian'ın kolunun omuzlarını sardığı ve yanına yasladığı yerden.

Christian, "Vivi'nin canını sıkması için birini tuttu," diye belirtti.

Ellerimi Battle'ın tutuşundan kurtardım ve "Aman Tanrım! Ciddi misin?" diye çıkıştım.

"Seni birkaç gündür izliyordu," dedi Christian. "Alışkanlıklarını öğrenmeye çalışıyordu. Eve gizlice yaklaştı, genellikle kullandığın kapıyı kilitledi. Stüdyonun elektriğini ve telefon hattını kesti; bunu hem seni korkutmak hem de stüdyodan çıkarmak için yaptı. Sen de kaçınca seni takip etti. Emredildiği gibi."

"Bu açıklanacak," dedi Battle, Harry ve Scotty'ye tehlikeli bir şekilde.

İkisinin de yüzü asık asıktı.

İkisi de başını salladı.

Scotty ve Harry hakkında daha sonra Battle ile konuşacağım. Bundan onlar sorumlu değildi ve The Downs'ın her karışını zihinlerinde kontrol edebilecek, bir davetsiz misafir olduğunda bunu bilebilecek birileri olmaları beklenemezdi.

Ama bu şimdilik geçerli değildi.

Düğün resepsiyonunda bize nefret dolu bakışlarından Chelsea'nin bir şeyler çevireceğini tahmin etmeliydim.

Ama bu mu?

Kadın akıl sağlığını yitirmişti.

Chassie, Christian'a "Vivi'yi nasıl gördün?" diye sordu.

"Geç saatlere kadar ödevim üzerinde çalışıyordum," diye anlattı ona. "İyi şanslar, pencereden dışarı bakarken bir gölgenin silah deposuna girmeye çalıştığını gördüm. Dışarı çıkana kadar kim olduğunu anlayamadım. Sonra da birinin yağmurda Vivi'yi kovaladığını gördüm."

O anda, adamımı sakinleştirmeden önce Chassie'nin hikayeyi istemesine izin vermenin ne büyük bir hata olduğunu anladım, çünkü Christian'ın bunu söylediğini duyan Battle, çaydanlığa doğru sinsice yaklaştı, onu aldı ve şiddetle şömineye fırlattı; çayın kalıntıları taşın üzerine sıçrayarak çaydanlığı paramparça etti.

Muhtemelen Limoges veya benzeri bir yerdi.

Eyvah.

"O kahrolası orospu çocuğu!" diye patladı.

Yanına gidip sırtına rahatlatıcı bir el koydum. "Sorun yok. İyiyim canım."

Bana öfkeli gözlerle baktı. "Bu kabul edilemez, Vivienne. Bu berbat bir durum."

Öyleydi.

"Ama ben iyiyim ve kötü adam yakalandı," diye hatırlattım ona.

"Bu planın asıl kötü adamı da o olacak, canım," dedi sinsi bir şekilde. "Chelsea'ye dava açıyoruz. Gazetelerde manşetlere çıkmamız umurunda değil, o da çıkacak. Aşağılanacak. Alay konusu olacak. Ve umarım, bu komplodaki rolü nedeniyle alacağı muhtemel minimal sonuçlarla yüzleştikten sonra, skandaldan kaçmak için annem gibi bir adaya çekilmek zorunda kalacak."

Ancak...

Bunu yapamazdı.

Onların mahremiyetini korumak için çok çalıştı.

Yine de, şimdi ona bunu hatırlatmanın zamanı olmadığını düşündüm.

"Hepimiz biraz uyuyalım ve bunu yarın konuşalım mı?" diye önerdim.

"Bunu yapabiliriz, ama fikrimi değiştirmeyeceğim," diye yanıtladı.

"Metropolitan Polisi zaten aradılar. Bu gece sorgulamak için onu Londra'dan alacaklar."

Evet, bu oluyordu ve ben de bunu durdurmaya niyetim yoktu.

Chelsea'nin iyi ve ciddi bir korkuya ihtiyacı vardı.

"Pekala, o zaman herkes iyi. Herkes güvende. Buna yapabileceğimiz bir şey yok, zaten yapmak da istemeyiz, o yüzden hepimiz biraz dinlenelim," diye önerdim.

Patsy kırılmamış porselenleri tepsiye toplamaya başlarken Fitzy, "İyi fikir," diye onayladı. "Uyku her türlü rahatsızlığa iyi gelir."

"Derslerinde bu kadar gayretli olman ne büyük şans," diye fısıldadı Chassie, Christian'a adeta kahramanım dercesine.

"Hadi yatalım," diye fısıldadım Battle'a, "İyiyim ve benim adıma çok kızgın olmanı seviyorum, ama sakinleşebilirsin."

Ses tonum işe yaramadı. Bana kaşlarını çattı.

Kolumu onun koluna taktım ve Patsy ile Fitzy'ye baktım. "Bana baktığınız için çok teşekkür ederim." Christian'a döndüm. "Çok teşekkür ederim."

Chassie'nin yüzü ışıldıyordu.

Christian başını salladı.

Fitzy ve Patsy homurdanarak herkesi dışarı çıkardılar.

Battle'ı odamıza götürdüm.

İçeri girince yatağın yanındaki lambayı açtı.

O banyoya doğru yürürken ben de üzerinde oturdum.

Dolapta ışığın yandığını görünce olduğum yerde kaldım.

Çok geçmeden ışıklar söndü ve o, mavi beyaz ince çizgili pijamasıyla dışarı çıktı.

Bunun zamanı olmadığını biliyordum ama yine de belirtmek isterim ki, yakışıklı sevgilimin bitmek bilmeyen pijama altlarını istemeden sergilemesinden asla bıkmam.

“Bunu söylemekte tereddüt ediyorum,” diye dikkatlice başladım, “ama hayatımın aşkı, biraz sakinleşmen gerekiyor.”

Tam önümde, iki adım ötede aniden durdu.

Ve başı yana doğru keskin bir şekilde eğildi.

"Hayatının aşkı mı?" diye sordu.

“Şey...evet,” diye yanıtladım.

“Hayatının aşkı.” Bu sefer bir ifadeydi.

“Şey, seni seviyorum,” dedim. “Seni çok seviyorum. Her geçen gün daha çok seviyorum. Muhtemelen sonsuza dek her geçen gün daha çok seveceğim. Umarım Noble ve Fury adlarını verebileceğimiz bir oğlumuz ve bir kızımız olur. Yani, bence bu, birinin hayatının aşkının tanımını olduğuna göre, sen benimsin.”

Sonra hareket etti, beni yataktan kaldırdı, kollarına çekti ve beni tutkuyla öptü.

İşini bitirdiğinde, sargılı ellerimle kollarımı onun boynuna dolamıştım.

"Rahat mısın?" diye sordum.

"Çok sinirliyim," diye yanıtladı, sonra dudakları seğirdi. "Ama o kaltakın gece yarısı karakola götürülüp, avukat çağırmak için telefon etmesi, bu da babasını aramak anlamına geliyor, sonra da yakalandığı için sorguya çekilmesi düşüncesi biraz olsun rahatlatıyor beni."

Gülümsedim. "Bana da yardımcı oluyor."

Ciddi bir ifadeyle, "Ve sen de iyisin," dedi.

"Evet, öyleyim," diye onayladım.

"Ve muhtemelen çok yorgunsunuzdur."

Hâlâ dört fincan enfes Earl Grey çayının etkisindeydim.

Ben öyle demedim.

"Biraz uykuya ihtiyacım var," dedim.

Elbette Battle, bunun gerçekleşmesi için hiç vakit kaybetmedi.

Hava kararmıştı, kediler de bize katılmıştı ve Battle'ın kollarındayken, "Gece yarısı Londra'dan benim için buraya kadar araba sürdüğün için teşekkür ederim," dedim.

Onun cevabı.

Kolunu sıkıca kavrayıp "Sevgilim." dedi.

Olay bu kadardı.

Öte yandan, söylemesi gereken tek şey buydu.

Uykudan uyandığımda günün aydınlık olduğunu ve kedilerin kahvaltılarını yapmış olduklarını gördüm, çünkü hepsi benimle birlikte yatakta uyukluyorlardı.

Ayrıca, yakışıklı sevgilimin duştan yeni çıkmış saçları, kot pantolonu ve düğmeli gömleğiyle yatağa doğru yürüdüğünü de görebiliyordum.

Dirseğimi biraz yukarı kaldırdım. "Hey."

Yatağın kenarına oturup elini boynumun yanına dolayana kadar hiçbir şey söylemedi.

Sonra "Hey" dedi.

Akıllı ekrana baktım ve saatin 10:11 olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım, çok geç oldu," dedim, daha da yukarı doğru iterek, sonra dizimi burktuğumda yüzümü buruşturdum.

"Hala," diye emretti Battle ve bileğimi tuttu.

Sargıyı dikkatlice biraz araladı ve yaralarımına baktı.

"Çok da kötü görünmüyor," diye mırıldandı bandajı tekrar yerine bastırırken.

"Ellerim çok kötü durumda değil. Sadece birkaç çizik ve sıyrık var. Ama dizim fena halde hasar gördü."

Yorganın altından hiçbir şey göremiyor olsa bile öyle görünüyordu.

“Sorun yok,” diye güvence verdim. “Sadece derin bir kesik. Ama dikiş gerektirecek kadar derin değil. Patsy yara bandıyla birleştirip sardı. Biraz ağrıyor ve kıvrımda olduğu için kolayca tahriş oluyor. Yukarı doğru iterken biraz incittim.”

Battle, her zamanki gibi, sözüme inanmadı ve örtüleri aşağı itti (bu da Gingerface'i gerçekten sinirlendirdi, hayvanları rahatsız etme alışkanlığını gerçekten düzeltmem gerekiyordu) böylece dizimdeki bandajın altından bakabildi.

"Kahretsin, bu çok kötü görünüyor," diye mırıldandı.

“Sorun yok. Ben iyiyim. Ama diş fırçasına ve ardından kafeine ihtiyacım var.”

Üzerime tekrar battaniyeyi örttü. "Yukarıya biraz kahve göndereyim."

"Hayır, Prue ve Chassie'nin iyi olduğundan emin olmak için daha fazlasına ihtiyacım var."

“Prue kahvaltı salonunda. Geç saate kadar çalıştığı için aşçı programı değiştirdi ve bir brunch hazırladı.”

Yataktan kalkmaya başladım. "Pekala. İşimi halledeyim, sonra aşağı inebiliriz."

“Sevgilim.” Hareket etmeyi bıraktım ve ona baktım. “Onlar bizim için çok değerliler, ama yine de onlara hizmet etmeleri için para ödüyoruz, hem de iyi ödüyoruz.”

O kadar tatlı bir insandı ki!

“Hareket etmem gerek,” diye yanıtladım. “Her yerim ağrıyor ve hala çok enerjikim. Yatakta yatabileceğimi sanmıyorum, bebeğim.”

O anda beni yorganın altından çeken Battle oldu.

"Aşağıda görüşürüz," dedi.

Dudaklarından öptüm, dün gece uyumak için çıkardığım eşofmanımı kaptım, banyoya girdim, işlerimi hallettim; ellerimdeki bandajları da çıkardım (aslında o kadar kötü değillerdi ve çatal bıçak kullanırken onlarla

uğraşmak istemiyordum). Pantolonumu tekrar giydim ve (tamam, biraz topallayarak) dışarı çıktım.

Kediler hâlâ yatakta uyukluyorlardı.

Dün gece, sevgili tüylü bebeklerim, beni de uyarmaya çalışmışlardı.

Patsy'ye ton balığımız olup olmadığını sorardım.

Bu düşünceyle kahvaltı salonuna indim.

Oraya vardığımda Chassie'nin de orada olmasını ummuştum, ama sadece Battle ve Prue vardı.

İçeri girdiğim anda Battle bana kahve doldurmaya başladı.

O da emirler vermeye başladı.

"Oturun. Tabağınızı getireyim."

Söyleneni yaptım, kahve fincanıma uzandım ve Prue'ye gülümsedim.
"Nasılsın?"

"Sanırım yaklaşık bir saat uyudum," dedi. Yorgun gözlerinden ve her zaman jilet gibi keskin olan kaküllerinin dağınık ucundan bunu tahmin edebilirdim.

Chelsea tam bir cadıydı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Dizlerim ağrıyor. Başka bir şey yok," diyerek avuç içlerimdeki sıyrıkları gösterdim. Yüzünü buruşturdu. "Göründüklerinden daha kötüler."

Önümdeki dolu tabak şangırdadı.

"Yara bandajlarınız nerede?" diye sordu Battle.

Ona baktım. "Tatlım, tekrar söylüyorum, iyiyim. Hava almaları gerekiyor. Öğle yemeğinden sonra onları duşta tekrar temizleyeceğim, biraz daha Germolene süreceğim ve senden onları sarmanı rica edeceğim. Ama sadece antibiyotik merhemin etkisini göstermesi için, ben silmeden. Sürekli sarılı olmanın yarattığı dramı yaşamak istemiyorlar."

Dudakları inceldi, oturdu ama hiçbir şey söylemedi.

Tabağıma baktığımda fasulye, mantar, sosis, patates kızartması, tost ve sahanda yumurta gördüm.

Mükemmel.

Çatal bıçağımı aldım.

Battle ayağa kalktı ve pencereye gitti.

Dışarıya baktı, sonra geri döndü, tekrar oturdu ve "Tempie ve Hamish buradalar" dedi.

Bir gün ben de Talyn ailesinin geri kalanı gibi evin seslerini çok iyi tanıyacağımı umuyordum.

Ama bu düşünceye fazla takılmadım çünkü aklımda daha önemli şeyler vardı.

"Ne? Neden?" diye sordum, fasulyede ıslatılmış mantarlı patates kızartmasından bir çatal dolusu yuttuktan sonra. "Bu geceye kadar dönmeyecekler. En azından Tempie dönmeyecek. Hamish de hafta sonuna kadar gelmeyecekti."

Battle beni sanki aklım yerinde değilmiş gibi inceledi.

Konuşan Prue'ydu.

"Vivi, dün gece saldırıya uğradın."

"Bana saldırılmadı," dedim ona. "Yağmurda kovalandım."

Prue, Battle'a baktı.

Battle'a baktım.

Cinayet işleme isteğiyle dolu ifade geri dönmüştü.

Aklımda tutmam gereken not: Gece yarısı yaşadığım travmayı Battle'ın duyabileceği bir yerde dile getirme.

Kapıda bir kargaşa çıkmadan önce ağzıma bir lokma daha tıkmayı başarmıştım ki, Bartholomew kulakları ve yanakları havada, salyaları akarak, Battle ile benim aramda poposunun üzerine kayarak içeri girdi.

"Merhaba, yakışıklı oğlum," diye mırıldandım başını okşarken.

"Yaralı ellerinizle köpeği okşamayın," diye emretti aşırı koruyucu Bay.

"Savaş!" diye çıkıştım. "Son kez söylüyorum, iyiyim!"

Tempie, Hamish ile birlikte içeri girerken, "Görünüşe göre Gece Yarısı Kargaşası moralinizi bozmamış," diye mırıldandı. "Bravo canım."

“The Downs'a kadar araba sürmenize gerek yoktu. Az önce de duyduğunuz gibi, iyiyim,” dedim onlara.

"İnsan ve köpek uzun süre ayrı kalmaz," diye yanıtladı, oturup kahve demliğine uzanırken (Hamish doğrudan büfeye gitti). "Ne olursa olsun, bu sabah çok keyifli bir telefon görüşmesi yaptım ve bunu şahsen paylaşmak zorundaydım."

Bakışlarım Battle'a kaydı, kendim de endişeliydim ama Rebecca'nın kızını aramış olabileceğinden daha çok endişeleniyordu.

Hamish büfenin arkasından, "Haklı," dedi. "Tempie'nin anlattığı o kadar komikti ki, keşke tamamını duyabilseydim."

"Çok komik mi?" diye sordu Battle.

Tempie kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı tabağına geri koydu. "Newton Renfrew."

Battle boynunu çok yavaşça yana doğru uzattı ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedim.

"Bu Chelsea'nin babası mı?" diye tereddütle sordum.

Hamish önüne bir çörek koyup kendi tıka basa dolu tabağının arkasına oturduğunda kadın, "İkisi de aynı," diye yanıtladı.

"O herif seni neden arıyor ki?" diye sordu Battle.

"Şey, paylaşmadı. Ama insan, seninle konuşmaya kalkışırsa ona 'kendisi ve kızı cehenneme gitsinler' diyeceğini bildiği için böyle yaptığını tahmin ederdi."

"Belki daha fazla kelime söyledim," dedi Battle ürkütücü bir şekilde. "Ama mesaj tam isabet."

"Benim de söyleyecek birkaç sözüm vardı," dedi, bir yandan çörek parçasına tereyağı sürerken, diğer yandan da reçel kavanozuna yöneldi. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi, Bay Renfrew kızının adının gazetelerde yer almasını ve yüzünün mahkeme salonunda görünmesini engellemek konusunda oldukça istekli."

"Ne istediği umurunda değil," diye yanıtladı Battle.

“Evet, ancak kızının dengesiz davranışları için özür olarak Vivi’ye bir milyon sterlin vereceği ve Talyn ailesine de bir milyon sterlin daha vereceği için (ki biz de bunu RSPCA’ya bağışlayacağız),”—bana baktı —“hayvansever biri olduğunuz için o hayır kurumunu seçtim canım.” Battle’a döndü. “Chelsea’nin Vivi’ye yazdığı özür mektubu, Vivi’nin en azından önümüzdeki bir yılı Sydney’deki dairelerinde geçireceğine dair güvenceleri ve hiçbirimizin ondan bir daha haber almayacağına dair verdiği ciddi yeminle birlikte, fikrinizi değiştireceğinizi düşündüm.”

İlk kısma o kadar takıldım ki, tabağımdaki İngiliz kahvaltısının geri kalanını ağızma tıkmayı unuttum.

"Bana bir milyon sterlin mi veriyor?"

Düşüncelere daldı. "İki tane istemeli miydin?"

"Yaptın!" diye bağırdım, paniklemeye başlamıştım. "Bağış."

"Elbette. Üç tane demek istedim," diye düzeltti.

Sandalyeme geri yığıldım.

Tempie, çörekenden hafifçe bir ısırık aldı, çiğnedi, yuttu ve şöyle dedi: "Gizlilik sözü vermedim. Gazetelere gitmeyeceğimizi biliyor. Ayrıca, duyma yeteneği olan herkese, hatta duyma yeteneği olmayan herkese de anlatmak için lanet olası işaret dilini öğreneceğimi, kızının ne kadar aptal bir manyak olduğunu anlatacağımı da biliyor."

Bu konuşma sırasında Hamish yemeğe olan ilgisini kaybetmiş ve kadınına açıkça hayranlıkla bakıyordu.

"Elbette, onun teklifini reddedebilirsiniz. Ben sadece aracılık ettim," diyerek sözlerini tamamladı.

"O yapabilir—" Tartışma kızıştı.

"Bunu alıyoruz," dedim.

Başını hızla bana çevirdi.

"Bir şekilde, tatlım," diye başladım, "ne kadar muhteşem, zengin, ilgi çekici ve unvan sahibi olursanız olun, kendinizi neredeyse tamamen gözlerden uzak tutmayı başardınız. Ama o ışığı içeri alırsanız, asla

sönmeyeceğini biliyorsunuz. Onun size bunu yapmasına izin vermeyin. Bu, onun kamuoyu önünde kınanmayacağı anlamına gelse bile, Tempie'nin çevrenizde bir nüfuzu olduğuna eminim ve dışlanacaktır. Bu daha çok acı verecek. Garanti ediyorum.”

"Ve o da Avustralya'da olacak, Battie," diye araya girdi Prue. "Senden ve Vivi'den çok uzakta."

Tempie, "Newton'ın onun bu saçmalıklarından bıktığını gizlemediğini de ekleyeyim," dedi. "Sanırım 'çok kısa bir tasma' terimini kullandı."

Sinsi bir şekilde sırıttı.

Hamish'i çok iyi anladım.

Bu kadına bayılıyordum.

Prue alkışladı. "Ve Vivi ile hayvanların her biri bir milyon pound alacak!"

"Bir milyon sterlinle ne yapacağım?" diye sordum.

Battle yine bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Tempie'nin bana bir cevabı vardı. "Açıkçası, bu Paris'e, belki de Milano'ya bir alışveriş gezisi anlamına geliyor. Aynı şekilde, ben de onlarla gideceğim."

Hmm.

Daha önce hiç ikinci el olmayan tasarım ürünüm olmamıştı.

Hayır, vazgeçtim.

Düğün kıyafetlerimin ikisini de Tempie bulmuştu ve bu nedenle ikisi de tasarımcı ürünüydü.

Neyse ki, bunun için bir kota yoktu.

"Milano'ya hiç gitmedim," dedim. "Kitabımı bitirdikten sonra oraya, Paris'e gidebiliriz, sonra da geri dönmek ve bir süre kalmak için başka bir vize alana kadar ne kadar süreyle evde kalmam gerekiyorsa o kadar kalacağım." Odanın havasındaki değişimi fark etmedim ve kendi kendime konuşmaya başladım. "Bununla ilgili kuralları araştırmayı not etmeliyim."

"Eve mi gidelim?" diye sordu Battle.

Ona döndüm.

Ve...

Eyvah!

"Bal-"

"Eve mi gideyim?" diye tekrarladı.

"Vizem"—zihnimde bir hesaplama yaptım—"dört aydan daha az bir süre için geçerli. Gitmem gerekiyor. Ne zaman geri dönebileceğimi düşüneceğim ve belki ben Amerika'dayken sen de gelip beni ziyaret edebilirsin."

Bartholomew'un başı birden kalktı çünkü ben konuşmayı bitirir bitirmez Battle sandalyesini geri itti, ayağa kalktı ve hızla dışarı çıktı.

Kapıya dik dik baktım.

Sonra Prue, Tempie ve Hamish'e bakıp kendi kendime, "Tamam, bunu daha incelikli bir şekilde halletmeliydim herhalde," diye mırıldandım.

Prue ve Hamish sessiz kaldılar.

Tempie, "Sevgilim," dedi.

Eyvah!

Ayağa kalkmaya başladım. "Gidip onunla konuşacağım."

Hamish, "Bence ona biraz şans vermelisin, kızım," diye tavsiye etti.

Tekrar oturdum ve dudağımı ısırdım.

Parlak mavi gözleri Tempie'ye kaydı, söylemek istediğini ustaca ifade etti ve sonra, "Sadece biraz. Anladın mı?" dedi.

Başımı salladım ama, "Ona sonsuza dek eve gideceğimi söylemedim. Geri döneceğimi söyledim," dedim.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu Prue sessizce.

"Hayır. Evet," diye yanıtladım. "Hayır, Battle olmadan olmaz. Ama evet, bir ziyaret için. Büyükbabam ve büyükbabamla tanışmasını istiyorum. Ve buraya gelmeden önce nerede yaşadığımı görmesini istiyorum. Ama seçeneğim yok. Burada kalma iznim yok."

Tempie, yatıştırıcı olması amaçlanan soğuk bir tonla, "Kanun bazen oldukça rahatsız edici olabiliyor," diye belirtti.

Genellikle işe yarıyordu.

Şimdi öyle değildi.

Tabağımdaki yemeği karıştırıp durdum, pes ettim ve kahvemi almaya gittim.

Bardağı tabağa geri koyarken Battle geri döndü.

Ve iki ince...

Çekmeceler mi?

Birini diğerinin üzerine dengeledi, tabağımı kenara itti, kendi tabağını kenara koydu, sonra da masadaki iki çekmeceyi de devirdi.

Değerli mücevherlerin pırıltıları yüzeye öyle bir şekilde dağılmıştı ki, hem Prue hem de ben hiçbirinin yere düşmemesi için hızlı hareket etmek zorunda kaldık.

"Görünüşe göre birileri kasaya gitmiş," diye mırıldandı Tempie.

Battle, boş çekmeceleri büfenin üzerine koyduktan sonra, "Birini seçin," diye emretti.

Tempie kahkaha attı.

Masanın her yerindeki sayısız yüzüğü görünce şok içinde kaldım.

Bunu yaparken çok uzun zaman geçirdim çünkü Battle yanıma oturdu, rastgele bir yüzük kaptı, sonra da sol bileğimi tuttu.

Dikkatlice yüzük parmağıma taktı.

Aman Tanrım.

Parmak boğumuma girmedi (ki bu iyiydi, çünkü çok büyük bir yakuttu ve pek de hoş bir tasarıma sahip değildi).

"O değil," diye mırıldandı.

Altın ve kocaman bir yakut değil de plastikmiş gibi bir kenara attı ve rastgele başka birini kaptı.

Bu, etrafı elmaslarla çevrili yuvarlak bir safirdi.

Onu parmağıma taktı.

Çok gevşekti.

"O da değil," dedi, onu elinden kaydırıp bir başkasını kaparken.

"Savaş," diye fısıldadım.

Devasa zümrüt kesimli zümrüt, parmağımın eklemine tam oturdu, ancak yerine oturduktan sonra tabanına mükemmel bir şekilde yerleşti.

Gözlerime baktı. "Şu mu?"

Kalbim çılgın gibi çarpıyordu.

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Evet ve hayır," dedi kısaca. "Evet, evleneceğiz. Evet, sonunda çok daha romantik bir şekilde evlenme teklif edeceğim. Evet, İçişleri Bakanlığı'ndan nişanlı vizesi için başvurduğumuzda nişanlı olduğumuzu paylaşacağız. Hayır, aramızda kalsın, kız kardeşlerim Hamish ve Bartie, bu sadece gerçek evliliğe hazır olana kadar geçici bir durum. Yani, kuyumcumu arayıp, ölene kadar takacağın yüzüğü bulmasını isteyene kadar, ki bu da önümüzdeki hafta resmi olarak evleneceğimiz anlamına geliyor."

Gözlerimdeki yaşlara rağmen, o el sallasa da ona bakmaya devam ettim.

"Peki, canım, bu uygun olur mu?" diye sordu çok daha nazik bir şekilde.

"BEN-"

"Vivi!" diye bağırdı Prue telaşla.

Ona döndüm.

"Yüzük," dedi.

"Ne?"

"Ravenna!" diye neredeyse bağırdı. "Yüzük! Yüzüğü akıllıca seç."

Aman Tanrım.

Yüzük.

Dağınık halde duran pahalı mücevherlere baktım (ciddi söylüyorum, bunları da ayıklasalar, Noble ve Fury'nin çocuklarının bile hâlâ sağlıklı bir fonu olurdu).

"Bu ne?" diye sordu Battle.

"Bir konuda yanıldığımda gerçekten nefret ediyorum ve o kadın konusunda da yanılmış gibiyim," dedi Tempie.

Ama onu masanın üzerinde gördüm.

Tıpkı Indiana Jones'un gerçek Kutsal Kase'yi seçtiği gibi, o da tüm ihtişam, zenginlik ve görkemin ortasında duruyordu.

Art deco tarzında, küçük beyaz altın bir nişan yüzüğü; art deco kare şeklinde ışınsal bir motifin içine yerleştirilmiş küçük yuvarlak bir pırlanta ve her iki yanında ikişer minik pırlanta ile süslenmiş.

Yüzüğe uzandım ve oraya geldiğim ilk günden beri ilk kez onu hissettim.

İçimden geçen bir yıldırım gibi.

Aman Tanrım.

Onu Battle'a uzattım. "Bu."

Seçimimden pek hoşlanmış gibi görünmüyordu ama zümrüdü çıkardı ve yüzüğü parmağıma taktı.

Tam oturdu.

Neredeyse gözlerimden yaşlar akacaktı.

Bunu yapmadım, ama duygularım üzerinde demir gibi bir iradeye sahip olmamdan kaynaklanmadı.

Ama tam Battle yüzüğü parmağımın dibine yerleştirdiği anda, hepimiz Chassie'nin çığlığını duyduk.

MEKTUPLAR

Battle ve Hamish sandalyelerinden adeta fırladılar.

Bizden geriye kalanlar, hatta Bartolomeus bile, kalkıp onların peşinden koştuk ve o da havlamaya başladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Bartholmew'un iri yapısı ve Prue'nun kısa bacaklarına rağmen, öne geçtiler çünkü ben hafifçe topallıyordum ve Tempie yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu.

Sonunda durdu, ayakkabılarını çıkardı, fırlattı ve merdivenlerden tahmin edebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde koşarak çıktı.

Bu da Chassie'nin odasına en son ulaşan kişinin ben olduğum anlamına geliyordu.

Oraya vardığımda, Tempie'nin yanına fren yaparak durduğumda, Christian, üzerinde sadece boxer şortuyla, Chassie'yi de üzerinde sadece sevimli, kız gibi ama seksi bir gecelikle yatağa yatırmıştı.

Bartholomew onun yanında volta atıyordu.

Christian, şükrederek kot pantolonuna uzanırken, "Buz lazım," dedi. "Ayak bileğini burktu."

Ama şunu da söylemek gerekir ki, botanikçilerin neler yaptığını öğrenmek ilginçti.

Chassie aceleyle üzerini örtmeye çalışıyordu ve yüzü o kadar kızarmıştı ki parlıyordu.

Christian pantolonunu yukarı çekti ve "Buz?" diye sordu.

Prue tiz bir ses çıkardıktan sonra odadan fırladı.

Battle, Tempie ve Hamish'e döndüm.

Hamish tavanı inceliyordu.

Tempie yatakta kız kardeşine genişçe gülümsüyordu.

Savaş alanı yine kanlı bir hal almış gibiydi.

Ancak, Chassie'nin (ayak bileği dışında) iyi görünmesine rağmen, hiçbirinin ayrılmaya hazır görünmediğini fark ettim.

Olası bir karantina durumunda yakınında olmam gerekebileceği düşüncesiyle, ağır adımlarla adamıma doğru gittim ve Chassie'ye "Ne oldu?" diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı ve burnunu örtecek şekilde battaniyeyi çekti.

Christian çömelerek, "Yatağından kalktı ve yer döşemesi yerinden oynadı," diye yanıtladı. "Ben yataktaydım, çok uzaktaydı, onu yakalayamadım."

Yere doğru baktım.

Halı yerinden oynatılmış, bir delikten geçirilmişti.

"Bir adım attı, o da içinden geçti," diye tamamladı Christian.

Chassie, yorganın arkasından, "Yerdeki o noktaya milyon kere basmış olmalıyım," dedi. "Bu sabah gevşemesi çok çılgınca. Gevşediğini bile hissetmedim."

Öncelikle şunları belirtelim.

Battle'a baktım. "Şey, neden..."

Beni dikkatlice kenara çekti ve Christian'a aniden saldırmak için beni yolundan çekmek istediğini düşündüm.

Ama o çömeldi ve halıyı geriye doğru sertçe itti.

Ardından sakın bir şekilde Christian'ın yanına yürüdü, ikisi de yerinden çıkmış döşeme tahtasına baktılar, sonra Battle tekrar çömeldi, tahtayı tamamen kenara itti, yere uzandı ve soluk yeşil bir kurdeleyle bağlanmış, dört ciltlik günlük gibi görünen kalın bir mektup yığını çıkardı.

"Charlie'nin mektupları, sanırım?" diye sordu doğrulurken.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, tam o sırada Chassie "Vay canına!" diye bağırdı ve Tempie de "Ee, kahretsin!" diye mırıldandı.

Elim uzandı ve Battle'dan mektupları aldım.

Adrese baktım.

Lady Harmony Talyn, The Downs, Haverbourne, Devon

Gönderen adresi Büyükbaba Charlie idi.

Chassie'ye baktım. "İşte onlar."

Örtüyü ağzından çekti. "Onların yatak odasında oldukları konusunda haklıydın," diye fısıldadı.

"Git. Kitap oku canım. Christian, Chassie'ye bakabilir," diye cesaretlendirdi Battle.

Beni çok etkiledi.

Yemeğe başlamak için can atıyordum.

Fakat.

Chassie'ye döndüm. "İyi misin?"

"Çılgılık şaşkınlıktandı. O kadar kötü değil. Ama Christian, buz uygulanıp kendisi bakana kadar yerimden kalkmama izin vermiyor," diye yanıtladı Chassie.

Hamish, Tempie'yi kapıdan dışarı iterken, "Aferin sana," dedi.

Savaş beni ele geçirmişti, ama onun dikkati Christian'daydı, "Onu sen mi aldın?"

Christian başını salladı. "Onu hallettim."

Bu sayede Chassie'yi kontrol ettim. Rengi normale dönmüştü, gözleri ise parlak ve mutlu görünüyordu.

Görünüşe göre dün gece kahramanlık ödülü alan tek kişi Christian değildi.

Battle beni koridordan aşağıya, odamıza, kanepelerden birine götürdü ve beni oraya oturttu. Dolaba gitti, yumuşacık, kabarık siyah bir yün

battaniye çıkardı ve üzerime örttü.

Ardından, "Size biraz daha kahve getireyim. Kahvaltınızı yeterince yaptınız mı?" dedi.

HAYIR.

Ama yemek yemek için bu mektupları okumaya dalmayı erteleyecek niyetim yoktu.

"Evet," dedim.

Eğildi ve dudaklarını benimkine değdirdi.

Geri çekilirken, "Dizindeki ağırlığı olabildiğince azalt. Tamam mı?" dedi.

Başımı salladım.

Odayı terk etti.

Ve nihayet, harflerin üzerindeki kurdeleyi çektim.

Beş saat sonra...

Uzun süre okuduktan sonra.

Battle'ın getirdiği öğle yemeğinden sonra.

Ve hızlı, gizli bir şekilde (Battle'ın beni yakalamasını istemiyordum) stüdyoya gidip Aileen'in günlüğünü ve gazete kupürlerini aldıktan sonra, artık tamamen şarj olmuş telefonumla (Aileen'in eşyalarını aldıktan sonra onu da ben şarj ettim) Battle'ın odasına geri döndüm.

Onu aradım.

Telefonu açıp, "Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Yukarı gelebilir misin?"

"Elbette. Hemen geliyorum."

Telefonu kapattı ve kapatmadan önce hiçbir yalan söylemedi. Ne kadar uzun yürümüş olursa olsun, birkaç dakika içinde odaya rahatça girdi.

"Kahretsin," dedi bana bir bakıp sonra hızla odanın karşısına geçip kanepede kalçamı benimkinin yanına sıkıştırdıktan sonra. "Bu harflerde ne yazıyor?"

"Harmony, Arthur Hughes-Davies'i öldürdü."

Savaş geri çekildi.

"Dün gece yaşanan onca kargaşadan sonra..." diye başladım.

Olayı "kargaşa" olarak nitelendirmem üzerine bana uyarıcı bir bakış attı.

Onu görmezden geldim ve devam ettim, "Prue'nun tavan arasında bulduğu bir günlükte bazı gazete kupürleri bulduğumu tamamen unutmuştum. Harry onları dün stüdyoya getirdi. Bütün o olaylardan hemen önce..." Onu kızdırmayacak bir kelime bulmaya çalıştım. Sonunda, "Olaylar oldu, kutuya baktım ve bir günlük buldum. Aileen Flannery'nin günlüğüydü. Kupürler o günlükteydi. Aileen, Harmony ve Unity'nin hizmetçisiydi. Söz konusu tarih civarındaki kayıtları da gizemliydi, ama bir şey açıktı. Hughes-Davies'in kaybolduğu hafta sonu The Downs'taki bir ev partisine kendi kendine davetsiz katıldığını kaydetmişti."

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Hikayeye sadık kaldım.

"Aileen, Marie'nin Harmony ile evlenmesi için Hughes-Davies'e kur yaptığını sanıyordu. Ancak Hughes-Davies'in Harmony ile ilgisi yoktu. Daha genç kızları tercih ediyordu."

Kaşları birden yukarı kalktı. "Birlik mi?"

Başımı salladım.

"O zaman kaç yaşındaydı?"

"On beş."

"İsa Mesih," diye ısırdı.

"Evet," diye onayladım.

"Kaç yaşındaydı?"

"Otuz dört."

Cinayet niyetindeki bakışlarından bir nebze olsun geri geldi, ama cinayet (tamamen) zaten gerçekleşmiş olduğundan, günlüklerden birine uzandım.

Harmony'nin günlükleri.

Harmony'nin günlükleri, o dönemde, eğer biri onlara ulaşırsa muhtemelen idam edilmesine yol açabilecek nitelikteydi ve Harmony olan biteni kanıtlayamadı.

Öz savunma.

Bu yüzden onları döşeme tahtalarının altına sakladı.

Tekrar yere koymadan önce onu bir yandan diğer yana salladım.

“Harmony onun oyununu anlamıştı. Charlie'yi oyalamasının sebeplerinden biri de buydu. Hughes-Davies sürekli etrafta dolaşıyordu ve bu dolaşmalar Unity'nin etrafında da oluyordu; Harmony onun bir şey yapmaya kalkışacağından çok korkuyordu.”

"Kahretsin, Vivi."

“Biliyorum,” diye onayladım ve devam ettim. “Charlie'ye söylemekten endişeleniyordu çünkü biliyordu ki, eğer söylerse, kendi ifadesiyle, ‘bu iğrenç adamdan kurtulmak’ için bir sonraki gemiye veya uçağa atlayacaktı. Görünüşe göre Charlie, Unity'yi oldukça seviyordu. Unity'nin günlüklerine göre, Unity de Charlie'yi seviyordu. Ne yazık ki, Harmony onu bu işe karıştırmamaya karar verdi. Ailesinden de kimseyi, çoğunlukla Marie'nin Hughes-Davies'e düşkün olmasından dolayı, Harmony babasının da öyle olduğunu düşünüyordu. Gerçi Bishop'un onu bir alçak olarak gördüğünü biliyordu.”

Battle'ın ağzı sıkılaştı.

“O talihsiz ev partisi sırasında,” diye devam ettim, “içine kötü bir his girdi ve Unity ile oda değiştirdi. Hissi doğru çıktı. Hughes-Davies kötü niyetle içeri sızdı. Neyse ki Harmony ona hazırды. Ne yazık ki Hughes-Davies eline ne geçerse onu almaya karar verdi. Harmony'ye saldırdı. Kötüydü, ama olabileceğinden daha kötü değildi. Yine de kötüydü. Elinde

hazırda bekleyen mektup açacağını ele geçirmeyi başardı. Ayrıca onu boynuna saptlamayı da başardı.”

Şaşkın bakışları mektuplara ve günlüklere kayd1, ben konuşmaya devam edince de tekrar bana döndü.

“Saint, Bishop ve küçük kardeşi Flint, cesedi ortadan kaldırmak için iki uşak tuttular. Marie, hizmetçisi Beatrice ve Aileen ortalığı temizlediler. Unity bundan asla haberdar olmadı. Harmony nerede olduğunu bilmiyor ama Arthur Hughes-Davies'in kalıntıları bu arazinin bir yerinde gömülü.”

"Tanrım," diye fısıldadı.

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

“Olaylar uyumu bozdu,” diye devam ettim. “Hughes-Davies’in tecavüzcü, pedofil ve her yönüyle iğrenç bir adam olduğunu anlamıştı. Ancak onu öldürmekle aynı fikirde değildi, niyeti de bu değildi. Onu durdurmak istiyordu, evet. Gerekirse bıçaklamak istiyordu. Ama öldürmek istemiyordu, hayır. Bunun nedeni, üzerine ne kadar çok kan bulaştırdığı olabilir. Çok korkunçtu. Ve belki de o zamanlar bilinmeyen ama kesinlikle iyileştirici bir önlem olarak, günlüğüne bunun ne kadar korkunç olduğunu ayrıntılı olarak yazdı. Ona saldırması da yardımcı olmadı. Kendini kirli hissetti. Ve Charlie gibi iyi bir adama layık olmadığını düşündü.”

Yüzünde anlayış ve şefkat ifadesi vardı.

"Yani o da rica etti," diye tahmin yürüttü.

“Evet,” diye onayladım. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yığındaki son mektubu aldım. “Ama anlaşılan, travmadan birkaç yıl sonra ona başka bir mektup daha yazmış. Ancak o zamana kadar büyük büyükannemle tanışmış ve nişanlanmış. Cevabı sevgi dolu, nazik ve bir bakıma kalbi kırık olsa da, tekrar aşık olmuştu. Hayatına devam etmişti ve bu nedenle, oldukça acı dolu bir üslupla, neden tekrar başlayamayacağını ve nedenini paylaşmış ve onun da kendisi gibi hayatına devam etmesini teşvik etmişti. Büyük büyükannemle birlikte olduğu için emin olamıyorum ama muhtemelen diğer mektupları bir kenara koymuştu ve o mektup geldiğinde, muhtemelen

görmesin diye atmıştı. Başına ne geldiyse, diğer mektuplarının arasında değildi.”

"Ya yüzük?" diye sordu Battle.

Başka bir mektuba uzandım ve onu salladım. “Bütün bunlar olmadan hemen önce Charlie sabırsızlanmaya başlamıştı. Nişan yüzüğünü ona postayla gönderdi. Tam da bundan sonra kız vazgeçti. Sonunda,”—elimdeki mektup yazılıydı—“sinirlendi. Yüzüğü saklamasını söyledi, aslında çok da istemediğini söyledi, kendi sözleriyle. Aslında hiçbir zaman gerçekten incitici olmadı. Ama derinden yaralanmıştı.”

Parmaklarımdaki yüzüğe baktım ve konuşmaya devam ettim.

“Yeterince gösterişli olmadığını düşündü. Onunla birlikte olmak için geride bırakacağı hayatı yansıttığını ve onun da kendisine sağlayabileceği hayatla hiçbir ilgisinin olmadığını düşündü. Ona yazdığı son mektup buydu ve yıllar sonra tekrar ona ulaşana kadar cevap vermedi.”

"Ama yanılmıştı," diye belirtti Battle.

Umutsuzca başımı salladım.

Sonra defterlerden birinden bir zarf çıkardım.

"Görünüşe göre, bir süre sonra ona bir kez daha yazmış. Ve o da cevap yazmış."

"Ne dedi?"

"Belli ki yıllarca onun kendisini yeterince iyi bulmadığını düşündüğü düşüncesiyle boğuşmuş, bu yüzden ona her şeyi anlatmış. Charlie'nin yanıtından anladığım kadarıyla, Arthur Hughes-Davies hakkında her şeyi paylaşmış."

Kafası şok içinde zonkladı. "Aman Tanrım, bu büyük bir riskti."

Mektubu tekrar günlüğe koydum. "Bu, en azından sonuncusunun, sakladığı mektuplar arasında neden son iki mektubun da olmadığını açıklayabilir. Onu korumak için yok etmiş olabileceğini tamamen görebiliyorum."

"Evet," diye onayladı Battle.

Paylaşmaya devam ettim.

“Yine kalbi kırılmıştı. Ve bu sefer, yıllar geçmiş ve mutlu bir evliliği olmasına rağmen, çok kızgındı. Ona söylemediği için kızgındı. Ona güvenmediği için kızgındı. Ne olursa olsun onu seveceğine, ne yaşarsa yaşasın onu destekleyeceğine inanmadığı için kızgındı. Yine de, Hughes-Davies'e daha çok kızgındı ve ona hala çok değer verdiğini anlayabiliyordunuz, çünkü kızgın olsa da, yine de acımasız değildi.” Başımı salladım. “Bütün bunların üstesinden gelmek zordu. Ama nedense, en kötüsü buydu. Onun bilmesi gerekeni paylaşması. Aşkının gerçek olduğunu ve ne olursa olsun, ona bir şans verseydi her zaman yanında olacağını söylemesi.”

Battle, farkında olmadan döktüğüm gözyaşlarının üzerinde parmak boğumlarıyla gezindi.

Ve bu beni daha iyi hissettirdi, özellikle de "Sevgilim" diye fısıldadığında.

“Tatlım, o son kısım, onların birbirlerine aşık oldukları sıralarda günlüğünü okumayı bırakmak zorunda kaldığım içindi. Büyükbabam haklıydı. Bilmeliydi. Ondan asla şüphe etmemeliydi. Aşık olmalarını anlattığı şekil...” Yutkundum. “Elbette, tamamen farklıydı. Yine de bana seni ve beni hatırlattı.”

Bunun üzerine öne eğildi ve burnumu öptü.

O arkasına yaslanınca, "İyi haberlerim var," dedim.

"Lütfen paylaşın," dedi nazikçe.

“Üzgün bir bekar kadın olarak ölmedi. Bu evde görünüşte yaşamış olabilir, ancak çoğunlukla güneydeki tarlayı kiralayan bir çiftçiyle ortaklı. Çocukları yoktu, çünkü eşlerden biri hamile kalamıyordu. Ancak otuz iki yaşından yetmiş dört yaşında ölümüne kadar, kendisinden iki yaş büyük olan adamla birlikte yaşadılar ve birbirlerini sevdiler. Sonraki yıl tamamen The Downs'a döndü, ardından öldü.”

“Bütün bunlar o dergilerde mi var?”

Ben de başımı salladım. “Clive ile tanıştıktan sonra onlara eskisi kadar sık yazmadı. Görünüşe göre kardeşi Bishop bunu onayladı ve skandalın onlara bulaşmasını engellemek ve gizliliklerini korumak için çok çalıştı. O öldükten sonra zamanlar değişti. Artık o kadar büyük bir skandal olmazdı ama yine de Cannon aynı şeyi yapmakla suçlandı.” Ona yumuşak bir bakış attım. “Harmony’nin yazılarından Bishop bana birini hatırlatıyor.”

Battle iltifatı görmezden geldi.

“Neden evlenmediler?”

Sonunda, beni gülümseten bir şey oldu.

“Zamanı için biraz ileri görüşlüydü. Bunun bir anlamı olmadığını düşünüyordu ve Clive da ona katılıyordu. Bağlıydılar, ihtiyaç duydukları tek şey buydu. Eğer hamile kalsaydı, çocuklarının aşağılanma ve zorbalıkla karşılaşmaması için evlenirlerdi. Ama hamile kalmadı, bu yüzden evlenmediler. Bununla birlikte, köydeki herkes biliyordu ve herkes Harmony’yi ve Clive’ı seviyordu, bu yüzden durumu kabullendiler ve birlikte geçirdikleri kırk yılı aşkın süre boyunca dünyadaki küçük yerlerinde mutlu bir şekilde yaşadılar.”

Gözleri etrafıma saçılmış mektuplar ve günlükler arasında gezindi, sonra da benimkilerde.

"Böylece gizem çözüldü," dedi.

"Gerçekten de öyle."

Battle da benim kadar moralsiz görünüyordu.

Ve işte sevdiğim adam buydu.

"Elbette, bunların hiçbirini kitabımda yazmayacağım," diye güvence verdim.

"Bunu anlıyorum canım, ama yetkilileri aramamız gerekiyor."

Biz mi yaptık?

"Bekle. Neden?" diye sordum.

“Seksen yıldır kayıp olan bir adamın meselesi var.”

"Onunla ilgilenen tek kişi annesiydi ve o kadının öldüğünden hiç şüphesiz yok."

"Muhtemelen hâlâ ailesi vardır."

"Bekar ve çocuksuz öldü."

"Bu, ailenin olmadığı anlamına gelmez."

"Battle, o bir pedofildi ve tahmin ediyorum ki, eğer soyundan gelenler varsa, kimsenin bunu bilmesini istemezler. Şimdi kemikleri, kimsesiz bir mezarda toz oluyor. Ve kötü çöplerden kurtulmak iyi oldu. Unutuldu. Büyükbabam sevdiği bir kadınla evlendi, bir aile kurdu ve uzun bir hayat yaşadı. Harmony de sevdiği bir adam buldu ve onunla uzun bir hayat yaşadı. Belki bir aşk romanındaki gibi mutlu son değil, ama yine de ikisi de mutlu sonlarına kavuştular. Eğer polise söylerseniz, bu çok büyük bir olay olur. Chelsea'nin saçmalıklarından çok daha büyük bir olay."

Battle pek ikna olmuş görünmüyordu.

Bu yüzden onu sürekli rahatsız ettim.

"Polisi ararsanız, sadece bu eve, bu aileye değil, Harmony'ye de dikkat çekersiniz. O, sessiz bir hayat yaşamak için çok çaba sarf etti." Mektupları ve günlükleri işaret ettim. "Bence bunları, Harmony'nin Charlie'ye yazdığı mektuplarla birlikte, yer döşemelerinin altına gömmeliyiz ve eğer tamamen parçalanıp Down ailesiyle birleşmezlerse, gelecekte bunlara rastlayan bir nesil, birbirine aşık olan iki iyi insan hakkında, dünyanın onlara karşı komplo kurduğu ama yine de mutlu sonlarına kavuştukları bir hikaye okuyabilir. Ve kötü adam da hak ettiği cezayı aldı."

"HEA?"

"Sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Lütfen ona bunu yapmayın," diye yalvardım. "Ya da Saint'e, Bishop'a, Flint'e, o uşaklara, hatta Aileen'e, Unity'ye ve Marie'ye. Sonunda ona değer veren ve onunla ilgilenen tüm insanlara. Ölen pedofiller ait oldukları yerde yatsınlar. Kayıp ama unutulmuş."

"Haklısın canım, şimdi onu tekrar ortaya çıkarmanın bir anlamı yok."

Evet.

Sevdiğim adam buydu.

Çenesini öpebilmek için biraz yukarı kalktım, geriye yaslandım ve fısıldadım, "Teşekkür ederim."

"Sonuçta," diye başladı, "biz onun ailesiyiz, bir bakıma sen de dahil. Onlar onu korudukları gibi biz de onu korumalıyız."

"Tarafımızı yarı yolda bırakmayacağını biliyordum," diye yanıtladım ve şu sözü aktardım: "Aristokratlar sırlarını saklamakta ustadırlar."

"Üzgünüm?"

"Tempie'nin söylediği bir şey."

"Ona benziyor." Sonra, "Kızlara söyleyecek miyiz?"

"Bu konuda kararı size bırakıyorum."

"Sanırım Harmony'nin sonunda mutluluğu bulduğunu öğrenmekten memnun olacaksınız."

Bu benim kararım olurdu.

Sadece başımı salladım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şey, klavye kullanamıyorum. Ellerim kötü değil ama gergin hissediyorlar ve klavye kullanmak muhtemelen durumu daha da kötüleştirecek. Bir de düş almam gerek. Saçlarım hala yağmurdan dolayı bozuk."

Bu sefer dudak bükmedi, kocaman gülümsedi.

"Yağmurdan mı saçın yıprandı?" diye sordu.

"Bu sabah aynada kendime baktım. Çok kötü görünüyorum."

"Bana çok güzel görünüyorsun."

Ve yine.

Sevdiğim adam.

Yine de, bence bir kızın saçları uzun süre kötü kalmaz.

“Öyleyse... benim için, duş,” dedim. “Sonra sanırım biraz uyumam gerekiyor. Ondan sonra da ateşli bir adamla sevişmem lazım. Ve umarım bu bizi kokteyllere götürür.”

"Umarım biliyorsundur, her zaman seks yapmaya hazırım ama senin dizin ve avuçların sakatken değil."

"İçişleri Bakanlığı'nın resmi açıklamasına göre, gayri resmi olarak, yakında resmiyet kazanacak şekilde nişanlandık," diye hatırlattım ona.

Sonradan ona, ne kadar çılgınca olsa da, resmi olmayan ama yakında resmen resmiyet kazanacak olan evlilik teklifinin gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu söyleyecektim.

"Sanırım sana daha fazla zarar vermeden seni yiyebilirim," diye düşündü.

Gözlerimi devirdim.

Ama benim kedim mutlu oldu.

Eğilip burnumu tekrar öptü.

Arkasına yaslanınca, "Sen duş al. Bir de biraz uyu. Sonrasında duruma göre hareket ederiz," dedi.

"Yapılabilir," diye yanıtladım.

Gülümsedi ve ayağa kalktı.

Ayrıca, beni koltuktan kaldırmadan önce Harmony ve Aileen'in eşyalarını toplamama da yardım etti.

Ve dahası, yürüyebilecek durumda olsam bile beni tuvalete götürmesi gibi bir yardım daha.

Bunu paylaşmadım.

"Chassie ve Christian'ın ilişkisi sizin için sorun değil mi?" diye sordum.

Derin bir iç çekti. “Onu her zaman annemin, aslında babamın da, büyütmem için bana bıraktığı kıvırcık saçlı, altı yaşındaki kız çocuğu olarak göreceğim. Yetişkin olduğunu anlıyorum. Ama bu, kalbimin bunu asla kabulleneceği anlamına gelmiyor. Ama Chassie için aklım bunu kabullenmeli.”

Vay be, ne kadar iyi bir baba olacaktı!

"Evet, Chassie için şart," diye onayladım, çünkü benim sevgilim çok harika biriydi ve duygularım erimişti. "Ve Christian için de, çünkü o gerçekten sağlam bir adam."

Bana odaklandı. "Ağzından çıkan saçmalıkların yarısını bile anlıyor musun?"

"Bunun dörtte birini bile değil." Duraksadım, "Ama Chassie öyle yapıyor."

"Sanki gökyüzü açılmış ve bekçi kulübesine onun için mükemmel bir adam bırakmış gibi," diye belirtti.

Aynen öyle oldu.

"Tıpkı çalışma odama girebilmeniz için kapıları açtıkları gibi," diye devam etti.

Ah!

Onu çok sevdim!

Bu beni onu öpmeye itti.

Bana izin verdi.

Sonra beni zorla duşa soktu.

Biraz kestirdim ve uyandığımda, son derece yakışıklı Battle'ın gözlüklerini çıkarıp yakışıklı bir kötü adam görünümüne büründüğünü, ardından da kanepelerin arasındaki sehpanın üzerinde çalıştığı dizüstü bilgisayarını bırakıp yanıma yatağa geldiğini gördüm.

Muhteşem bir oral seks deneyimi yaşadım ve bu da aynı derecede muhteşem bir orgazmla sonuçlandı.

Ama Battle bana aynı iyiliği yapmama izin vermedi.

Eh, neyse.

Zaten kokteyl saati de yaklaşıyordu.

SON SÖZ

GERİ KALANLAR

Erik dükkanına gitmeden önce Battle, Hamish ve Christian olmadan kızlara odasında buluşmaları için mesaj attı.

Onlar içeri girmeye başladıklarında, ben de güzel saçlarımla, sakat dizimle ve orgazm sonrası oluşan o hoş hisle kanepede uzanmıştım.

Prue birinciydi.

Chassie ikinci oldu.

Ve Tempie en son geldi, hem de sürekli söylenerek.

"Bu her neyse, öncelikle Hamish'in neden burada olamayacağını açıklamanızı istiyorum," diye talep etti.

Tempie'nin Hamish ile olan mesafeli ilişkisinde tam bir U dönüşü yaptığını söyleyebiliriz.

Çok beğendim.

"Mektupları okudun mu, Vivi?" diye sordu Prue, Tempie'ye kimse cevap veremeden önce.

"Evet," diye yanıtladım.

"Vivi'nin Talyn ailesinin bir üyesinin haklı bir cinayet işlediğine dair reddedilemez kanıtlar ortaya çıkardığını göz önünde bulundurursak, Hamish ve Christian'ın burada olmamasının nedeni budur," diye ekledi Battle.

Tempie şok içinde tısladı, Prue ve Chassie ise nefeslerini tuttular.

Ama o giriş bölümünde hiç vakit kaybetmediler ve yerlerine oturdular. Onlar bunu yaptıklarında, ben de hikayeyi anlattım.

Battle sözümü şöyle tamamladı: "Ve yetkililere gidip kayıp vikont davasını kapatmalarını istemeyeceğiz. Aile olarak, Harmony'nin yakın ailesinin yaptığı gibi, onun sırrını koruyacağız."

"Elbette," diye kolayca onayladı Tempie.

Prue ve Chassie de hemen onayladılar, ancak bunu sadece başlarını sallayarak yaptılar.

Tempie ve Chassie arasında bir tartışma yaşandı. "Bunu Hamish ve Christian ile paylaşp paylaşmamak size kalmış. Hamish'in tek kelime etmeyeceğini biliyorum." Chassie'ye odaklandı ve sesi yumuşadı. "Ama sen ve Christian yenisiniz. O oldukça dürüst bir adam, bu yüzden lütfen dikkatli olmanızı rica ediyorum."

Chassie tekrar başını salladı.

Bu noktada ona, "Ayak bileğin nasıl?" diye sordum.

"Hiç sorun yok," diye yanıtladı. "Ve bunun böyle olduğunu biliyordum. Christian aşırı tepki veriyordu."

Böylece bir aşırı koruyucu erkeği bir diğeriyle değiştirdi.

Helal olsun ona.

"Şimdi bir içecek alabilir miyiz?" diye sordu Prue. "Bu hikayeden sonra bir içeceğe ihtiyacım var."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim.

Görünüşe göre herkes de öyle düşünüyordu, çünkü hepimiz Hamish ve Christian'ın yanına, eriklerin bulunduğu salona gittik.

Ve bakın, merdivenlerden inmek zorunda kalmadım çünkü gayri resmi, yakında resmi nişanlım olacak kişi beni kucağında taşıyarak indirdi.

O en iyisi değil miydi?

Battle, herkes eline içeceklerini alıp oturma alanına yerleşene kadar bekledi ve ardından "Annem beni aradı" diye duyurdu.

Ona uzun uzun baktım çünkü pazar günü öğle yemeği konusunda anlaşmıştık.

Ve bu bir pazar öğle yemeği değildi.

Öte yandan, hem Hamish hem de Christian oradaydı ve bunun onun aklını çok meşgul ettiğini biliyordum, o yüzden neden olmasın? Özellikle de bu yükü üzerinden atabilseydi.

"Affedersiniz?" diye sordu Tempie tehditkar bir tonda.

Battle sözlerini şöyle tamamladı: "Ciddi bir ilişkim olduğunu duymuştu ve evlenirsem hâlâ unvanıyla hitap edip edemeyeceğini öğrenmek istiyordu."

Fitzy dışında kimse bir şey söylemedi; Fitzy ise kısık bir sesle, "Cook ile bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," dedi.

Sonra da kaskatı bir şekilde dışarı çıktı.

Kısacası, Fitzy ve Patsy orada uzun zamandır bulunuyorlardı.

Tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmiyordum.

Talyn ailesine karşı sevgi ve hatta şefkat beslediklerini biliyordum. Bu nedenle, dördünün de esasen ebeveynsiz bir hayat sürmek zorunda kalmalarını gözden kaçırmaları mümkün değildi.

İşinde çok başarılıydı, bu yüzden sinirlenip işini başka yere taşıyacaktı.

Fitzy gittikten sonra Prue kısık bir sesle, "Tek istediği bu muydu?" diye sordu.

Kalktım ve topallayarak yanına, kanepeye oturdum ve elini tuttum.

Ben pozisyonumu aldığımda Battle, "Üzgünüm tatlım," dedi. "Tek istediği buydu."

Hamish, Tempie'yi kendine daha da yaklaştırdı. Christian, Chassie'nin elini tuttu. Ben de Prue'nun elini sıkıca tuttum.

Yine sessizlik hakimdi.

"Söylemek istediği bir şey olan var mı?" diye sordu Battle.

"Ya da bağır," diye ekledim.

Tempie, "O etraftayken açgözlü ve boş bir insandı," diye belirtti. "Değişmemiş olması hiç de şaşırtıcı değil."

Tempie bunu söyledikten sonra Chassie bir ses çıkardı ve ağlamaya başladı.

Battle ona doğru gitmek için hamle yapmaya başladı ama Christian ayağa kalkıp onu sandalyesinden çekip kollarına aldığı anda sakinleşti.

Battle'ın bunu izlediğini gördüm.

Bu, Battle'ın yirmi sekiz yıl boyunca sevgi, destek ve koruma sağlayarak elinde tuttuğu dizginleri kız kardeşine devretme konusunda yaşadığı zorluğu izlediğim anlamına geliyordu.

Bu mücadeleye şahit olurken, keşke elini tutabiliyor olsaydım diye düşündüm.

Ancak Chassie için, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, büyük abisi onu geride bıraktı.

Chassie, Christian'dan uzaklaştı ve "Tanrım, ne kadar da kötü bir kadın!" diye bağırdı.

Bunun üzerine kız tekrar hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı ve Christian onu hemen tekrar göğsüne bastırdı.

"Nasılsın?" diye sordum Prue'ye.

"Acıyor,"—omuzlarını içeri çekti ve bıraktı—"ama her zaman acıyor. Şaşırdığımı söyleyemem. Sadece Battle'ı arayıp bu soruyu sormasının ne kadar acımasızca olduğunu görünce şaşırdım, oysa soyluluk kurallarını Google'dan aratıp öğrenebilirdi."

"Bu acımasızca değil. Tamamen bencil, düşüncesiz ve tembelce bir davranış, her zaman," dedi Tempie. "Battle'ın ya da herhangi birimizin onun çağrısına nasıl yanıt vereceğini düşünmek aklına bile gelmedi."

Bu, acı gerçektir.

Oda yeniden sessizliğe büründü.

Sonunda Chassie ağlamayı kesti ve Christian onu tekrar sandalyesine oturttu, ancak Chassie'nin yana doğru yaslanıp başını omzuna koyabilmesi

için sandalyesini ona daha da yaklaştırdı.

Hamish, "Bildiğim bu," diye açıkladı.

Herkes ona baktı.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

"İyi ya da kötü, hayatın bize sunduğu zorluklar bizi biz yapan şeylerdir." Yanına sokulmuş Tempie'ye baktı. "Eğer o korkunç bir kadın olmasaydı, belki de bu kadar kurnaz, güçlü ve sonsuz bir derinlikte sevebilme yeteneğine sahip olmak zorunda kalmazdın."

Tanrım, Hamish'i Tempie rolünde çok sevmiştim.

Onu tamamen elde etti.

Hamish gruba baktı. "O kadın son derece kötü bir anneydi. Ama eğer öyle olmasaydı, siz dördünüz şu an sahip olduklarınıza sahip olamazdınız. Bu, onun karakterindeki kusurları haklı çıkarmaz. Ama bu, hepinizin gücünü çok açık bir şekilde ortaya koyuyor."

Aman Tanrım.

O adamı gerçekten çok sevmiştim.

Tempie de aynı şeyi yapıyordu, sakalını tutup ağzını kendi ağzına çekerek kanepede tutkuyla öpüşmeleri bunun bir göstergesiydi.

O an ne kadar muhteşem olsa da, çok uzun sürdü.

Ve Prue işini bitirdi.

"İğrenç!" diye bağırdı. "Odanıza gidin!"

Konuşmaları bitti ve Tempie, yüzünde küstah bir gülümsemeyle yakışıklı İskoç sevgilisine sokuldu.

"Hamish haklı," dedim. "Kız kardeşime burada, bu muhteşem, devasa evde kendimi rahat hissettiğimi söyledim. Belki de heybetli olması gerekirdi ama değil. Çünkü sevgiyle dolu. Dördünüz birlikte inşa ettiniz. Ve ön kapıdan içeri girip bu deneyimi yaşamaya davet edildiğim için çok onur duyuyorum."

"Ah, Vivi," dedi Prue ve bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım.

"Atalarımızın ölü bedenleri gömdüğü gibi, biz de annemizi mecazi olarak gömüp yolumuza devam edelim mi?" diye önerdi Tempie, Hamish'in başını sallamasına ve Christian'ın gözlerinin ona dikilmesine neden oldu.

Battle iç çekti.

Yanındaki sandalyeye ve içeceğime geri döndüm.

Bartholomew horlamaya başladı.

Sevgi dolu bir evde, birbirini seven bir aile, akşam yemeğini beklerken kokteyllerini yudumluyordu.

Ertesi Pazartesi, Battle Londra'ya döndüğünde ve ellerim yeterince iyileşip stüdyoya geri döndüğümde (elektrik ve telefon hattı da tamir edilmişti), Prue dışarı çıktı ve kapıyı çaldı.

Başını içeri soktu.

"Biliyorum, sözümün kesilmesinden nefret ediyorsun, ama sana bir şey sormam gerekiyor," dedi.

"Kızım, ayağa kalkmam lazım yoksa kalça kaslarım ömür boyu oturma pozisyonunda kilitli kalacak." Pencereden dışarı, güneşin parıldadığı yere baktım ve "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye önerdim.

Başını salladı.

Kedileri (alışkanlıkları gereği) uyuklarken bıraktım ve güneşli havaya, Chassie'nin yemyeşil bahçesine çıktık.

"Naber?" diye sordum.

"Natalie ile uzun bir sohbetimiz oldu ve kitabım için gelen teklifi kabul ediyorum."

Sonra bana avans ödemesini söyledi ve ben olduğum yerde donup kaldım.

Benimle birlikte durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu çok mu?" diye sordu.

"Şey...evet."

İngilizcede abartısız ifade konusunda gerçekten ustalaşıyordum.

Bravo bana!

"Tamam, bakın, takma isimle yayın yapmak istiyorum," diye belirtti.

Bu bir sürpriz oldu.

"Kitaplarınıza adınızı yazdırmak istemiyor musunuz?"

"Talyn adını kayıtlara geçirmek istemiyorum."

Bir sürpriz daha.

"Ama neden?" diye sordum.

"Birçok sebebi var," diye yanıtladı, tekrar yürümeye başlayınca ben de yürümeye başladım. "Birincisi, kitap tanıtım turları yapmak istemiyorum. İmza günleri düzenlemek istemiyorum. Anonim kalmak istiyorum. Hepinizin bundan bahsettiğini, benim için bu olasılıktan gerçekten heyecan duyduğunuzu biliyorum. Ve bunun kaba bir şey gibi geldiğinin de farkındayım. Ama eğer insanlar, eee... çalışmalarımı beğenirse ve çok sayıda insan var... belki..."—başını yana doğru salladı—"biliyorsunuz işte."

Biliyordum.

Kalabalıkta ve ilgi odağı olmaktan rahatsız oluyor.

"Birçok sanatçı, hatta birçok insan içe dönüktür," dedim. "Ama imza günlerine katılmak zorunda değilsiniz. Ayrıca, kitaplar büyük başarı yakalamadıkça yayıncınız muhtemelen kitap tanıtım turu için para ödemez. Bu yüzden endişelenmenize bile gerek olmayabilir."

Kitapları büyük başarı yakalayacak ve bu durum yayıncıların onu tanıtım turlarına çıkmaya teşvik etmesine yol açacaktı.

Hâlâ hayır diyebilirdi.

"Haklısınız, ama Talyn'in adı kayıtlarda yer alacak."

"Evet," diye onayladım. "Ve bunu yapmaktan gurur duymuyor musun?"

“Evet, olurum. Kesinlikle. Ancak insanlar bunun ben olduğumu bilecekler.”

"Evet," diye tekrarladım.

"Ve böylece ilgi bana, belki de ailemize yönelecek."

Ah.

Talyn Gizlilik Meseleleri.

Ona, erkek kardeşiyle evleneceğimi hatırlatmadım ve adımları defterlerime yazdım.

Bununla birlikte, resmi/resmi olmayan nişanımızdan sonra Battle ile bu konuyu görüştük ve annemle babamın anısını yaşatmak için, evlendiğimizde Talyn soyadını alacak olsam da, Vivienne Dupree adıyla yazmaya devam etme konusunda anlaştık.

"Eğer sizin için sakıncası yoksa, takma adım Harmony Charles olabilir diye düşünüyordum," dedi.

Boğazım düğümlenince yine olduğum yerde kaldım.

Bu yüzden, "Ah, Prue" diye seslendiğimde sesim kısık çıktı.

"Biliyorum, sonunda ikisi de başka insanlarla mutlu oldular, ama yine de çok üzücü. Bir şekilde birlikte olmalarını istiyorum."

Kabul ettim.

Ve bu, bunu yapmanın en mükemmel yoluydu.

Kolumu omuzlarına doladım, o da kolunu belime doladı ve yürümeye başladı, "Bence bu çok güzel," dedim.

"Öyle mi? Ben de öyle düşünüyordum."

"Ve sen de istediğin gibi davran. Her zaman. Çünkü sen muhteşemsin."

"Sen de öylesin Vivi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kuzey parkının yemyeşil çimenlerinde yürürken ona aşağıdan baktım.

Ve ben gülümsedim.

O arşamba günü, kitaptan bir kez daha ara verdim.

Peugeot marka arabamı Şehir merkezindeki otoparka park ettim, Boots'un yanındaki kapıya gittim, Őifreyi girdim, zil çaldı, merdivenlerden yukarı çıktım ve başka bir kapıyı aldım.

Ravenna cevap verdi.

"aydanlığı kaynattım," dedi ve beni içeri aldı.

ay yaptı ve biz de oturduk.

Bir yudum aldı, sonra ne eğilerek kartları önümdeki masaya koydu.

"Biliyorsun, ben buraya okuma falına gelmedim," dedim.

"Hım," diye yanıtladı.

"Kediler. Hayaletler. Ev," diye hatırlattım. "O on üç kartta sandığınızdan daha fazlasını gördünüz. Aslında, beni görür görmez bir Şeylerin ters gittiğini anladınız. O yüzden lütfen bana anlatın."

"Size Şunu söyleyebilirim ki, perde kalktı," diye yanıtladı.

Of.

"Bana söyleyeceğin tek Şey bu mu?" diye sordum.

"Bu durum dzeltilmeliydi."

Harika.

Gizemli ve esrarengiz bir tavır sergileyecekti.

"Açıklayabilir misiniz?" diye sordum.

"Söylemek istediklerimi söylemek zor," diye tereddütle başladı. Ama neyse ki devam etti. "Ancak, bunu duymak istediğinizi anladığıma göre..."

Onaylamam için bir süre durakladı.

Bunu yapmak için başımı salladım.

Bana sert bir Şekilde karşılık verdi: "Büyükannen, büyükbabanın hayatının aşkı değildi. AŞkı Harmony'di."

Bunu tahmin etsem de...

Aslında beni The Downs'a götüren Şey buydu...

Günlükleri ve mektuplarının üslubu bunu adeta haykırsa da...

Büyük büyükannem için çok zldm.

Ama ben sessizce oturdum ve dinledim.

Ravenna, her zamanki gibi, harika bir atmosfere sahipti.

“Düzeltilmesi gereken şey... aşktı. Harmony, Charlie'nin hayatının aşkıydı. Charlie ise Harmony'nin aşkıydı. Bazen bu aşk o kadar büyük olur ki, kendi başına büyülmüş bir güce sahip olur. Onların aşkı o kadar büyüktü ki, bu güce sahipti. Engellendiğinde, perdeyi etkiledi.”

Bu biraz sihirbazlık numarası gibiydi, ama yine de mantıklıydı.

Ravenna yoluna devam etti.

“Elbette, ikisi de başkalarıyla mutluluğu buldular ve bu iyi bir şey. Ama olması gereken bu değildi. Olması gereken şey olmadığında, perde kalkar. Ve yanlış giden şey düzeltilene kadar da öyle kalır.”

“Savaş ve ben,” diye sonuç çıkardım.

Başını salladı.

“Onun kanından, onun kanından. Evet. Dük ve siz.” Beni dikkatle inceledi. “Buna müdahale eden ve açıklayamadığımız güçleri, olduklarından başka bir şey olarak algılamayın. Atalarınızın böyle olmaması, sizin ve dükün aranızdaki ilişkinin derinliğini etkilemez. Tekrar ediyorum, işin özü şu ki, ikiniz de birbiriniz için yaratılmıştınız. Dükle aranızdaki ilişkinin kendine özgü bir gücü var ve bu güç çok önemli. Böylece, The Downs'ın etrafındaki perde yeniden huzura kavuştu.”

Bu da bir sihirbazlık numarasıydı.

Ama bana göre, bu tamamen mantıklıydı.

"Yani artık balo salonunda hayalet dansçılar görmeyeceğim mi?" diye sordum.

Gülümsedi, çayından bir yudum aldı ve başını salladı.

Evet, bu bir rahatlama oldu.

Ayrıca, olan bitenin farkında olduğundan da emindim.

"Daha çok sorum var," dedim ona.

"Umarım cevaplarım vardır," diyerek sorularımı sormamı istedi.

“Peki, en son buradayken perdenin yakın zamanda bozulduğunu söylemişsiniz, ama şimdi de Harmony ve Charlie ayrıldığından beri bozulduğunu söylüyorsunuz. Peki aradaki fark ne?”

"Sen."

"Ben?"

"Hiçbir zaman doğru değildi, ama hayatım boyunca bildiğim tek şey buydu. Ta ki işler kontrolden çıkana kadar, çünkü The Downs'a vardınız."

Tamam aşkım.

Sağ.

Bu da mantıklıydı.

"Demek kartlarda balo salonunda hayaletleri gördüğümü gördünüz," dedim.

Sadece başını salladı.

Devam ettim.

“Şimdi, hastane sahnesini neden gördüğümü anlayabiliyorum, çünkü o sahne Harmony ve Charlie ile ilgiliydi. Ama aynı zamanda bir Regency balosu da gördüm ve tehlikede olduğum bir gecede oradan ışıklar geliyordu. Ve yemin ederim ki, eve gidip güvende olmam için bana sesleniyorlardı.”

“Öyle olurdu,” diye onayladı. “Eğer size bir şey olsaydı, perdenin Charlie’nin başka bir soyundan gelen biriyle dükün başka bir soyundan gelen biriyle buluşmasını ve işleri yoluna koymasını beklemesi gerekirdi. Eminim ki, sizin de dediğiniz gibi, o sahneleri görmek rahatsız ediciydi. Ama kötü niyetli değillerdi. Gerekliydi. Dolayısıyla, bir sebeple ortaya çıktılar.”

Tekrar.

Mantıklıydı.

Çılgınca bir mantık, ama mantıklı.

“Ama Regency balosu?” diye ısrar ettim. “O sahne en güçlü şekilde öne çıktı.”

Omuzlarını silktilti. “Hayaletlerin neden böyle davrandığını kim bilebilir ki? Belki de tarih öğrencisi olduğunuz için ve ev size görmek istediğinizi düşündüğü şeyi gösterdiği içindir. Belki de Harmony ile, hatta o dönemden bilmediğimiz Charlie ile bir bağlantı vardır.” Sırıttı. “Belki de sadece dışarı çıkıp oynamak istediler.” Sırıtmaları soldu. “Muhtemelen, evin sizinle iletişim kurmak için yarattığı şeylerdi. Mutlu zamanlar. Dans ve arkadaşlar. Evlenmeyi ve aşık olmayı uman kızlar.” Kaşlarını kaldırdı. “Başka şeyler uman erkekler. Güzel elbiseler, pırıl pırıl mücevherler ve şık takım elbiseler. Ben de bunu görmekten memnun olurdum. Cepheden dönen ve bir daha asla eskisi gibi olamayacak yaralı erkeklerden çok daha iyi, daha dost canlısı ve misafirperver.”

Bu da mantıklıydı.

Biraz.

"Peki, kediler artık karışmayacaklar mı?" diye ısrar ettim.

“Eğer bir canlı perdeyle bütünleşmişse, o da kedigillerdir. Perde huzurluysa, onlar da huzurlu olurlar.”

İyi.

Bir kez daha yere düşmekten hiç hoşlanmadım.

Bunu yaptıktan sonra, milyon dolarlık soruyu sordum.

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Kan kandır canım. Aileen Flannery benim büyük büyükannemdi."

Aman Tanrım!

Kahkahalarla gülmeye başladım.

Ravenna bunu benimle birlikte yaptı.

Hayaletler, ruhani varlıklar ve kader hakkında uzun uzun sohbet ettikten ve ben kapıda, çıkmaya hazırlanırken, o bombayı patlattı.

"Kemiklerin nereye gömüldüğünü öğrenmek ister misiniz?"

Şok içinde ona baktım. "Biliyor musun?"

“Benim de yeteneğim var Vivienne, ama ben bile o kadar iyi değilim. Büyükannem doksan yedi yaşına kadar yaşadı. Ve hikaye anlatmayı

severdi.”

Aman Tanrım.

Hughes-Davies'in nereye gömüldüğünü merak etsem de, onun bunu bilmesinin iyi olup olmadığından emin değildim.

Başını salladı. “Bazı kemikler dokunulmadan kalmayı hak eder. Büyükanmem yeteneklerimi sezmişti, bu yüzden benden başka kimseye söylemedi. O adamın ölüp gömülmesinden oldukça memnunum, tarihte gizemli bir dipnot olarak kaldı; ilgilenen herkes onun bir eşek olduğunu ve annesi dışında kimse tarafından özlenmeyeceğini öğrenirdi. Bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim.”

O da iyiydi.

Soruyu düşündüm ve bir karar verdim.

"Malikane o kadar güzel ki, onun nerede olduğunu bilmek istemiyorum. Bunu bilmenin, o yerin en ufak bir köşesine bile dair algımı bozmasını istemiyorum."

Ya da Battle'ınki, çünkü ona söylemem gerekecek elbette.

Ravenna, "Saint, Bishop ve Flint aynı fikirdeydi," dedi. "Bu yüzden The Downs'a gömülmedi. Yakındı, ama dükalık arazisine değil."

“Ama Harmony şöyle dedi—”

“Harmony yanıliyordu. Ona söylemediler çünkü kalbi dürüsttü. Sanırım kardeşleri tüm hayatları boyunca onun sonunda polise teslim olacağından endişelendiler. Clive'ı da ona teslim olmaması için yardım etmeye ikna ettiler. Ve onu korumak adına, bu sırrı kendilerine sakladılar.” Omuz silkti ve ellerini yanlarına indirdi. “Ceset yok. Cinayet yok.”

"Haklı gerekçeyle işlenmiş cinayet," diye düzelttim.

"Kesinlikle," diye onayladı gözlerini kırıştırarak.

"Peki, o nerede?" diye sordum.

Yaramazca sırtıttı. "Olması gereken yerde. The Downs'ın güneyindeki çiftlikte, bir gübre çukurunun altında."

Bokun altında gömülü.

Tekrar kahkaha atmaya başladım.
O da öyle yaptı.

Daha sonra Battle'a Hughes-Davies'in nerede olduğunu söylediğimde o da kahkahalarla gülmeye başladı.

Ve Saint, Bishop ve Flint'in o herif için aldıkları cenaze töreni kararlarının ne kadar harika olduğunu düşünmeyi henüz bitirmemişken, ben de ona katıldım.

Bununla birlikte, Ravenna'nın bana anlattıklarının tamamı mantıklı (ya da bir bakıma mantıklı) olsa da, hepsinin doğru olduğundan tam olarak emin değildim.

Prue o halüsinasyonları görmemişti ve o geceki davetsiz misafir, hayalet topundan habersizmiş gibi beni takip etmişti; onu görmemiş olması imkansızdı.

Hayal gücümün aşırı aktif olduğunu söylemek yanlış olmazdı; annemin ölümünün acısıyla boğuşuyordum, yeni bir kitabın zorluklarıyla uğraşıyordum ve hayallerimdeki adamla aşık olurken bir ailenin parçası olmanın getirdiği zorlu süreçlerden geçiyordum.

Üstelik, Chassie'nin döşeme tahtası yıllardır gevşekti, bu yüzden Harmony eşyalarını altına saklayabiliyordu. Muhtemelen eninde sonunda kırılacaktı.

Son olarak, kediler kediydi.

Sonuçta, hayal ürünü mü yoksa gerçek mi olduğu pek de önemli değildi.

Sonuç buna değdi.

Aradan birkaç hafta geçmişti.

Güneşli bir günde.

Battle ile birlikte çok küçük yeğenlerim ve kız yeğenimin kriket oyununda feci şekilde başarısız olmalarını izliyorduk (yani, sopa Rayray'den daha uzundu! ama o oynamaya kararlıydı, Allah ona yardım etsin).

İşte o zaman elimi tuttu.

Charlie'nin yüzüğünü parmağımdan çıkardı; o yüzüğü taktığından beri hiç çıkarmamıştım. Diğer elimi tuttu ve yüzüğü oraya yerleştirdi.

Ardından elini kot pantolonunun cebine uzattı ve sol elime dokundu.

Ve orada, Charlie'nin yüzüğünün neredeyse birebir aynısını Harmony'ye takarak parmağıma yerleştirdi.

Elbette, elmaslar çok daha büyüktü.

Ama bunun dışında her şey aynıydı.

Başka bir deyişle, olağanüstü derecede mükemmeldi.

Tıpkı nişanım gibi.

Ardından elimi dudaklarına götürüp yüzüğü öptü, sonra da elimi göğsüne bastırdı.

"Benimle evlenir misin?" diye fısıldadı.

Dükün ülkeyi terk etmem konusunda sinirlenip odadan çıkıp geri gelmesi, masaya bir sürü yüzük bırakıp birini seçmemi söylemesi ve ardından birkaçını parmağıma takarak gayriresmi olarak resmi bir şekilde evlenme teklifi etmesinin, güzel bir evin güzel bahçesinde, güneşli bir günde, ailelerimiz yakın ve mutlu bir şekilde bunu yapmaktan daha iyi olup olmadığından gerçekten emin değildim.

Ama ikisini de aldığım için kimin umurundaydı ki?

"Beni durdurmaya çalış," diye yanıtladım.

Elimi bıraktı, kollarını bana doladı ve beni öptü.

Rüzgar ağaçların arasından esiyordu.

Hayaletler mezarlarına yerleştiler.

Ve dünya düzeldi.

En azından The Downs'ta öyleydi.

Geri kalanlara gelince...

Prue'nun kitabının piyasaya sürülmesi beklendiği gibi gerçekleşti.

Olağanüstü bir başarıydı.

Hemen başka bir anlaşma imzaladı.

Tavan araları temizlendikten sonra Talyn ailesi işe koyuldu ve üst kattaki stüdyo oluşturuldu.

Tam anlamıyla muhteşemdi.

Beklenmedik bir şey daha oldu: İlk albümünün yayınlanmasından kısa bir süre sonra bir yayın platformuyla anlaşma imzaladı.

Ama benden önce değil.

Elizabeth ve Christopher Hatton hakkındaki kitabım film hakları için satın alındı ve filme uyarlandı.

Chelsea'nin babasından aldığım ve Battle'a benim için yatırım yapması amacıyla verdiğim bir milyon sterlinin bir kısmını, galada giydiğim muhteşem elbiseyi satın almak için kullandım ve tabii ki Battle bana eşlik etti.

Bizim sayısız fotoğrafımız çekildi.

Ve gerçekten de, bunu nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ancak içlerinden hiçbiri kısmi bir profilden fazlasını paylaşmadı.

Yine de birkaç tanesi muhteşem elbisemin güzel bir fotoğrafını çekmeyi başardı.

Bu yöntem benim için işe yaradı.

O bir milyon sterline gelince...

Hem Paris'te hem de Milano'da ailece bir şeyler yaptık; Battle, Hamish ve Christian da dahil olmak üzere herkes bizimle geldi.

Prue ve Chassie de İsviçre gezilerini yaptılar.

Downs'ta dünya herkese açıldı.

Yine de orası her zaman oradaydı, ana üssümüzdü, bu yüzden hepimizin maceraları oldu...

Hiç kimse uzun süre ortadan kaybolmazdı.

Ayrıca o bir milyon sterlin meselesine de değinmek gerek...

Biraz çaba gerektirdi ama Battle'ın ve benim dolabımın bir kısmını doldurmak için bu çabayı zevkle harcadım.

O seksi gecelikleri aldım ve beklenmedik bir şekilde kazandığım parayla daha da fazlasını satın aldım.

Doğrusu, para israfıydı. Benim sevgilim görsel, dokunsal ve hayal gücü yüksek biriydi ve görseelliği de eklersek, giydiğim seksi gecelikler genellikle birkaç dakika üzerimde kalır, çok daha uzun süre yerde dururdu.

Bu durum onları satın almamı engellemedi.

Hiç de bile.

François hakkında yanıılmışım.

O kesinlikle eşcinsel değildi.

Ama bir konuda haklıydım.

Ayrıca Prue'ye de yüzde yüz ciddi anlamda aşıktı.

Bu tamamen farklı bir aşk türüydü.

Müzeleri gezmek ve alışveriş yapmak için (tek başına!) Londra'ya gittiğinde ona bunu itiraf etti. Onu akşam yemeğine davet etti ve o da bunun bir tür müşteri ilişkileri meselesi olduğunu düşünerek gitti.

Öyle değildi.

Çıkmaya başladılar.

Birbirlerine aşık oldular.

Katıldığım en tuhaf düğünde evlendiler (dekorasyonun teması akvaryum balığıydı (bana sormayın), hatta pastanın üzerindeki süs bile papyonlu bir akvaryum balığı ve duvak takmış başka bir balıktı - gerisini siz tamamlayın, sadece mümkün olan en tuhaf şekilde tamamladığınızdan emin olun), gelin nişanlısının tasarladığı, gelmiş geçmiş en tuhaf gelinliklerden birini giydi (evet, turuncuydu).

Yine de harikaydı, özellikle de çok tuhaf, büyüleyici ve eğlenceli olduğu için.

Ve onlar son derece mutluydular.

Üç nedimeden biri bendim.

Battle kız kardeşini evlendirdi.

Bu ikisi Londra'da olmadığı zamanlarda François, çatı katındaki stüdyolarında Prue ile birlikte çalıştı.

Ve evet, tamamen oraya taşındı.

Dört çocukları vardı.

İki kız çocuğu, birinin adı Kahlo, diğerinin adı O'Keeffe (gerçi ona Georgie derlerdi).

İki oğlu vardı, birinin adı Matisse, diğerinin adı Basquiat'tı.

Tempie'nin Hamish ile düğünü samimi ve zarif bir tören oldu ve hiçbir masraftan kaçınılmadı.

Onun için de ayağa kalkmış olmaktan onur duydum.
Ve açıkçası, Battle onu ele verdi.

Tempie Londra'daki daireyi bıraktı, ama eğer oradaysalar, Hamish'in evinde kalıyorlardı.

Ayrıca Aberdeen yakınlarındaki Hamish'in aile mülkünde de epey zaman geçirdiler.

Yine de The Downs'taki yerlerini aldılar ve hayvanat bahçesine iki çocuk daha eklediler.

İkisi de erkek çocuk.

Angus ve Fergus.

Onlar neredeyse holigan gibiydiler ve annelerini çıldırttılar (hayır, Angus'un büyük salonda kaykayla dolaşma meydan okumasını kabul ettiğimi itiraf etmeyeceğim (ama aramızda kalsın, kabul ettim)).

Yine de, onları akıl almaz derecede çok seviyordu.

Hepimiz öyleydik.

Chassie ve Christian bahçede evlendiler.

Elbette.

Aynı zamanda küçük, samimi ve çok rahat bir yerdi.

Beni şaşırtarak ve kontrolsüzce hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olarak, Battle onu nikah masasına götürürken ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu.

Elbette, kabul ettim.

Evlilik hayatlarına av bekçisinin kulübesinde başladılar ve ben bunu anladım.

Ev çok büyük olsa bile, biraz mahremiyet istiyorlardı.

Öte yandan, ilk kez birlikte oldukları ve aşık oldukları adamla ilk birlikteliklerinin ardından ertesi sabah tüm ailelerinin yatak odasına baskın yapması pek çok kızın başına gelmemiştir.

Yani, o ikisi için de gizliliğin önemli bir şey olduğunu görebiliyordum.

Ancak çocuk sahibi olmaya başlayınca büyük eve taşındılar.

Beş çocukları vardı.

Alder ve Rowan adında iki erkek çocuk.

Ve üç kız çocuğu: Briar, Flora ve Juniper.

Christian doktorasını aldıktan sonra, ikisi birlikte bahçeleriyle ilgili sorun yaşayan müşterilere hizmet veren özel bir bahçecilik işletmesi kurdular. Böcekler, hastalıklar, sulama sorunları, ne olursa olsun, Christian gidip teşhis koyar, Chassie de sorunu ortadan kaldırmasına, yeniden dikim yapmasına (veya tamamen yeniden tasarlamasına) ve bahçenin tekrar gelişmesine yardımcı olurdu.

Kısa süre içinde Birleşik Krallık'ın her yerine yayılarak bahçeleri restore etmeye başladılar.

Bundan kısa bir süre sonra, aynı şeyi kıtanın her yerinde yapmaya başladılar.

Birlikte yaşamayı, çalışmayı ve çocuk yetiştirmeyi çok seviyorlardı.

Ve Gece Yarısı Kaosu'ndan beri bir gece bile ayrı kalmadılar.

Bir kere bile değil.

Prue, Chassie ve ben yemek kurslarımıza devam ettik (şaşırtıcı olmayacak ama Tempie hiç katılmadı).

Prue kahvaltısını bitirdikten sonra gelmeyi bıraktı.

Ama Chassie ve ben, onun bir ay boyunca yapabileceği tariflerden oluşan bir yığın biriktirene kadar devam ettik (çoban böreği muhteşemdi!).

Ve bunları sık sık, sevgilisi için pişirirdi.

Sonra büyük eve gittiklerinde, pazar öğle yemeğinde bana yardım ettiler.

Bütün bunlar olmadan önce, ben stüdyoda kitabımı yazarken ve Battle da çalışma odasında çalışırken, Prue ve Chassie bir gün izin alıp Glastonbury'ye geri döndüler.

Güzel, oyma ahşap bir kutuyla geri döndüler.

Tempie ve Hamish hafta sonu için geldiğinde, Ravenna'yı davet ettim ve herkes balo salonuna gitti (evet, kızlar erkeklerine her şeyi anlattılar).

Orada Battle, Hamish ve Christian (bu, François'nın ortaya çıkışından önceydi) dikkatlice bir parke parçasını söktüler.

Kızlarla birlikte Charlie'nin mektuplarını, Harmony'nin mektuplarını ve günlüklerini, Marie ve Aileen'in günlüklerini ve Aileen'in gazete kupürlerini kutuya koyduk.

Charlie'nin Harmony'ye verdiği nişan yüzüğünü de o kutuya koydum.

Battle ile birlikte onu döşeme tahtalarının altına sakladık.

Bunun üzerine Prue, büyükbabasının üniformasıyla, Harmony'nin ise güzel bir yaz elbisesiyle The Downs'ın bahçelerinde birlikte yürürken resmettiği bir tablo koydu.

Chassie buketlerinden birini onun üzerine yerleştirdi. Bukette beyaz zambaklar (saflığı simgelediğini söylemişti) ve kırmızı güller (açıkçası bunlar aşkı simgeliyordu) vardı.

Ravenna, çiçeklerin üzerine, iki iç içe geçmiş ruhu temsil ettiğini söylediği, birbirine dolanmış iki yılan sembolünün oyulduğu, kalp şeklinde cilalanmış bir pembe kuvars taşı yerleştirdi.

Evet.

İşe yaradı.

Bütün bu meseleler çözüldükten sonra, adamlar parkeyi dikkatlice yerine yerleştirdiler.

Sonra hepimiz içki içmek için erik dükkanına gittik.

Bunu yaparken Charlie ve Harmony'yi tanıştıkları, birbirlerine aşık oldukları yerde bıraktık...

Belki de sonsuza dek birlikte dinlenecekler.

Kitabımda bu konuyu nasıl ele aldım?

Elbette, bu konuda mistik bir yaklaşım benimsemem gerekiyordu.

Mutlu ama hüznü bir sonla ayrıldım.

Cinayet olayını atladım.

Editörümün içindeki sihir unsurlarına nasıl tepki vereceğinden emin değildim, ama çok beğendi.

Kitap çok sattı (belki de kitabı yazarken mevcut dükle aşk yaşadığım duyulduğu için, yüzüğünü taktığım ve onunla yaşadığım için bu pek de zor değildi, ama ben kitabın iyi olduğu ve Charlie ile Harmony'nin hikayesinin ilgi çekici olduğu için sattığını düşünmeyi tercih ettim).

Bunun için de seçenek sattım, tek sezonluk yayın hakkı.

Galada da yine muhteşem bir elbise giydim.

Ama Battle'ın büyüü her zamanki gibi kendini gösterdi ve fotoğrafçılar ellerine neredeyse hiçbir şey almadan ayrıldılar.

Battle, Harry ve Scotty'nin, yüzlerce dönümlük bir arazideki tehlikeyi sezmelerinin ve harekete geçmelerinin imkansız olduğu bir şeyi yapmadıkları için onları kızdırmadı.

Güvenliklerinde zaaflar olduğunu zaten biliyordu. Özellikle de, düklüğe ait bitişik çiftliklerden birinin arazisinden uzun bir yolculuk yaparak parka,

müştemilatlara ve büyük eve ulaşmaya çalışan birinin, onları koruyacak yüksek çitlerden yoksun olması durumunda.

Chelsea'nin tuttuğu sapık işte tam olarak bunu yaptı.

Battle'ın yaptığı şey, güvenlik önlemlerini artırmak oldu; böylece ön kapı için anlaştığı şirket tarafından izlenen daha fazla kamera yerleştirildi.

Bunun üzerine bana kendi köpeğimi aldı ve onu The Downs'ta benimle bıraktı; o köpek, ben orada olmasam bile The Downs'ta kalıyordu ki, Battle'ın orada bulunan ve sevdiği kişiyi gözetlesin.

Bu bir Eski İngiliz Çoban Köpeğiydi. Prue'nun ona isim vermesine izin verdim.

Crispin'i seçti.

Bana nedenini sorma.

Ama Crispie adını aldı.

Ve ben ona bayılıyordum.

Hepimiz öyle yaptık.

Bartholomew dahil.

Battle stüdyoda da bir değişiklik yaptı.

Pencerelere perde taktırdı.

Ve sonraki kitabım üzerinde çalışırken, ondan sonraki kitabım üzerinde çalışırken ve ondan sonraki kitabım üzerinde çalışırken (anladınız mı?), onları kullandık.

Sıklıkla.

Ayrıca, The Downs'taki her odada seks yapma meydan okumasını alt etmek için de epey çaba sarf ettik.

Ama etrafta bu kadar çok insan varken bu hiç kolay değildi.

Bununla birlikte, etrafta çok fazla insan vardı.

Ve bu harikaydı.

Rebecca, Battle ile veya onlardan herhangi biriyle bir daha iletişime geçmedi.

Yıllar sonra, ölüm döşeğinde olduğu zamana kadar.

Dördü de oldukları gibi oldukları için acılarını ve öfkelerini içlerine atıp Yunanistan'a giderek ziyarette bulundular ve veda ettiler.

Elbette, tüm ortaklar da aynı fikirdeydi.

Yaşlılığının son döneminde bile güzeldi.

Ve yüzüne karşı da nazik davrandım.

Ama adamımı eve götürmekten memnun oldum.

Chassie, kaçınılmaz sona ulaşana kadar geçen iki hafta boyunca onun yanında kaldı.

Ve onlar oldukları gibi oldukları için, onu aile mezarlığında babalarının yanına gömdüler.

Atlas bunu isterdi, yani durum böyleydi.

Ama Rebecca buna hakkı olduğunu düşünürdü ve açıkçası bu çok kötüydü.

Hayat hayattı işte, her şey istediğin gibi olamazdı.

Rebecca'nın, yanında sadece bir kızı varken ve orada sadece görev icabı bulunurken, sonunda bunu öğrenip öğrenmediğini merak ettim.

Maalesef, bundan şüphe duydum.

Harmony ve Charlie'yi sonsuza dek eve katmak için düzenlenen törenin tamamına dahil olduğum için balo salonuna olan korkumu yendim.

Doğrusu, evde sürekli düzenlediğimiz düğünler dışında o oda hiç kullanılmazdı.

Ama ışıkları ya da hayaletleri bir daha hiç görmedim.

Ayrıca, kediler asla garip davranmadılar veya beni istedikleri yere götürmek için ayağımı çelmelemediler (gerçi, sırf kedi oldukları için beni çelmelediler).

Aslında, tuhaf veya doğaüstü hiçbir şey olmadı.

Ve bana deli diyebilirsiniz.

Bu durum beni biraz üzdü.

Milyonlarımın bir kısmıyla da kendime harika bir binicilik pantolonu ve botu aldım.

Battle onayladı, ancak bence daha çok sürüşten sonra onları benden sökme fırsatı bulduğu için memnun oldu.

Binicilikte gerçekten çok iyi oldum.

Çok güzeldi, Battle ile sık sık birlikte bisiklet sürdük.

Bazen bunu tek başımıza yapıyorduk. Bazen de Tempie ve/veya Hamish, Prue, Chassie ve/veya Christian ile birlikte (François binmiyordu).

Av tüfeğiyle ateş etmeye çalıştım ama o kaltak omzuma fena bir morluk bıraktı ve neredeyse beni yere serdi (Battle geri tepme konusunda beni uyarmıştı ama aman Tanrım).

O morluk bir haftadan fazla süreyle görünür halde kaldı.

Teşekkür ederim, gerek yok.

Yine de, adamımın havaya fırlatılan kil güvercinleri paramparça etmesini izlemekten keyif aldım.

Hava çok sıcaktı.

Küçük bir not: François belki ata binmiyordu ama adam kil güvercin atışında müthişti.

Prue'nun kocasının her hedefi vurduğunda tezahürat yapıp alkışlaması, Battle'ın atışlarını izlemek neredeyse aynı derecede eğlenceliydi.

Cidden, birlikte çok tatlı görünüyorlardı.

Savaş beni defalarca memleketime, Amerika Birleşik Devletleri'ne geri götürdü.

Büyükannem ve büyükbabam onu çok severdi.

Solène onu benim için sevdi.

Alex kendini çok beğeniyordu.

Matty ve Rayray, amcaları Battie'ye bayılıyorlardı.

Battle'ın ve benim düğünümüze hepsi geldi.

Bahçelerde yaşanan bir başka küçük olay.

Gelinliğim muhteşemdi.

Damat benden çok daha yakışıklıydı.

Solène beni nikah masasına kadar götürdü.

Ama Bartolomeus bizimle geldi.

Rahip Battle'a gelini öpebileceğini söylediğinde, Battle iki kez öptü.

Önce çillerimi öptü.

Ve ancak ondan sonra dudaklarımı öptü.

Prue'nun düğün hediyesi yine soyut bir portreydi.

Bu da benim fotoğrafım.

Fotoğraf benim profilimden çıkmıştı, saçlarım yumuşak bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Gerçekten farklı olan tek şey yüzümdü.

Saçlarımda, boynumda, çıplak omzumda kediler, köpekler ve atlar, çiçekler, yüzükler ve yemyeşil park alanları vardı.

Ringlerin dışında, The Downs'ın adeta derimin altında yaşadığını hissediyordum.

Savaş orada ikamet ediyordu.

Mükemmeldi.

Battle onu yatağımızın üzerine asmıştı.

Ve rahatlıkla söyleyebiliriz ki, o benden daha çok beğendi.

Battle'a üç tane mükemmel (bana göre) bebek verdim.

Noble, en büyük oğlumuz.

İkinci çocuğumuz Archer da bir erkek.

Ve sonuncumuz Fury, bir kız çocuğu.

Sonunda onları doğurmaya başladığımda çok iyi oldu. Koca bir sürüye bakmak zorunda kalınca kocam çaresiz kalmıştı diyebiliriz.

Bu yüzden ona yeni bir tane vermekte hiç vakit kaybetmedim.

Erkek çocuklarına da kız kardeşlerine olduğu kadar iyi bir baba olması beni hiç şaşırtmadı (tarihin en iyi kız babası olduğundan hiç şüphem yoktu).

Öte yandan, Burleigh Dükü Battle Talyn her şeyde iyiydi.

Evet.

Ben öyle diyorum.

Tempie, Hamish, Battle ve ben çocuklarımızla birlikte güney kanadı paylaştık; Prue, François, Chassie, Christian ve onların çocukları ise kuzey kanadı paylaştılar.

Kokteyller, daha büyük olduğu ve dolayısıyla daha fazla kişiyi alabileceği, bebeklerin emekleyebileceği, yürümeye başlayan çocukların yürüyebileceği, ergenlerin dans edebileceği ve gençlerin tembellik edebileceği daha fazla alan sağladığı için oyun odasına taşınmak zorunda kaldı.

Fitzy ve Patsy, kahyaların kulübesine çekilene kadar bizimle kaldılar (Harry ve Scotty ayrıldıktan sonra yerlerine gelen erkekler çatı katındaki dairelerde yaşıyorlardı).

Bunu kira ödemedен ve The Downs'tan aldıkları cömert bir emekli maaşıyla yaptılar.

Ancak oraya sık sık gitmiyorlardı, çünkü emekli maaşlarını her zaman yapmak istedikleri şeyi yapmak için kullanıyorlardı: dünyayı gezmek.

Fitzgibbons ve Patsy'nin en büyük oğlu olan Fitzy II (biz ona Bonzie derdik), karısı Connie ile birlikte işin başına geçti.

Ve The Downs'ta her gece, bazıları orada olurdu, bazıları uzakta olurdu, arkadaşlar katılırdı ya da sadece aile olurdu.

Ama The Downs'taki yemek masası her zaman tıklım tıklım doluydu.

Tıpkı sevgiyle dolup taşan bir ev gibi...

Olması gerektiği gibiydi.

Son

Malikaneler ve Gizemler Serisi devam edecek...

İKİNCİ YAZAR NOTU

Bildiğiniz gibi, bu kitap cinsel saldırı, zorbalık ve ihmalkar ebeveynlik konularını ele alıyor.

Bu kitap size konuşmanız gereken konuları gündeme getirdiyse, size yardımcı olmak için burada birkaç kaynak sunacağım.

Zorbalık: Zorbalığı Ortadan Kaldırın, stompoutbullying.org

Cinsel Saldırı: RAINN, rainn.org

Bu kuruluşlara veya sevdiğiniz ve güvendiğiniz birine ulaşarak destek bulmanızı şiddetle tavsiye ederim.

Bu, tüm yönleriyle bir aşk hikayesi ve umarım size gerçekten sevenlerin sizin için ellerinden gelen her şeyi yapmak istediklerini anlatabilmişimdir.

Eğer buna ihtiyacınız varsa, onlara izin vermenizi şiddetle tavsiye ederim.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi TikTok'ta gezinirken, Tudor hanedanlığı hakkında ilgi çekici, bilgilendirici, çağdaş, anlaşılır ve bazen de komik bir şekilde detaylı hikayeler anlatan harika bir kıza denk geldim.

Paylaşımları çok ilgi çekici olduğu için her zaman durup izliyorum ve bunu yaparken kendimle ilgili unuttuğum bir şeyi hatırladım.

Tarihe ne kadar çok hayranım.

Bu nedenle, öncelikle Vivienne karakterimin ortaya çıkmasına yardımcı olan ve ikinci olarak, eğer TikTok kullanıyorsanız ve Tudorlar, Shakespeare ve o döneme ait her şey hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, mutlaka takip etmeniz gereken Viola Swamp'a büyük bir teşekkür etmek istiyorum.

Bundan sonra, kitaplarımı biliyorsanız, bazen kıyafetler, odalar, evcil hayvanlar vb. için ilham aradığımı da bilirsiniz. Tüm bunları Pinterest panolarıma koyuyorum.

Bu kitap için Prue'nun sanatına ilham kaynağı ararken, Prue'nun Battle'ı resmettiği kurgusal tabloya ilham veren bu muhteşem tabloya rastladım. Bu tablo Pinterest panomda olacak, ancak bu araştırma sayesinde Frank Moth'u keşfettiğim için minnettarım. Onun "Kökler" adlı tablosu, Prue'nun resminin temelini oluşturuyor. Yetenekli bir sanatçının eserlerini görmekle ilgileniyorsanız, FrankMoth.com adresinden kendisine göz atabilirsiniz.

Bu kitaptaki Nag's Head, kayınvalidem ve kayınpederimin Nantwich'te onları ziyaret ettiğimizde bizi götürdükleri aynı isimli bir pub'dan esinlenilmiştir. Onlara selam göndermek için bu pub'ı araştırdım ve ne yazık ki kapanmış görünüyor. Orada mutlu zamanlar geçirdik. Orada anılar biriktirdik. Ve harika biftek yemekleri vardı. Bu yüzden sanırım bana tüm

bu hazineleri hediye eden eski Nag's Head'e selam göndermekten başka seçeneğim yok.

Hayatımda okuduğum tek çizgi roman Rachel Smythe'ın Lore Olympus'u ve onu ne kadar tavsiye etsem azdır. Aslında, başka bir çizgi roman aramadım çünkü Smythe'ın kitaplarından aldığım keyfin hiçbir şeyle kıyaslanamayacağından korkuyorum. Bunları basılı olarak edinebilir veya Webtoons'ta okuyabilirsiniz.

Ayrıca, en yakın arkadaşlarımdan biri olan Beth'in kızlık soyadı olan Burleigh'i de düküme vermek için kullandım. Bu yüzden teşekkürler Bethie!

Son olarak, aşağıda listelenen tüm muhteşem kadınlara teşekkürlerimi sunmayı asla unutmak istemiyorum: ekibim, kitaplarımın olabileceği en iyi hale gelmesine ve olabildiğince başarılı olmasına yardımcı olan zeki, bilgili, yetenekli kadınlar.

Kelly Brown
Kimberly Callahan
Marybarb Galeziewski
Tanaka Kangara
Amanda Simpson
Emily Sylvan Kim
Stacey Tardif
Grace Wenk

BÜLTEN

Yakında çıkacak ürünler hakkında önceden bildirim almak ister misiniz?

Özel içeriklere erişim? Özel çekilişlere katılma hakkı? Yeni kapak tasarımlarını ilk görenlerden olmak? Kristen Ashley'den en son haberleri takip etmek için bültenime kaydolun!

BÜLTENE KAYIT OL

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, yüzü aşkın aşk romanıyla New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Hem bağımsız hem de geleneksel yayıncılık yapan Ashley'nin kitapları on dört dile çevrilmiş ve milyonlarca kopya satmıştır.

Kristen'in "Law Man" adlı romanı, RT Book Reviews'ın En İyi Romantik Gerilim dalında Eleştirmen Seçimi Ödülü'nü kazandı; bağımsız olarak yayımlanan "Hold On" adlı eseri, RT Book Reviews'ın En İyi Bağımsız Çağdaş Romantik Romanı dalında aday gösterildi ve geleneksel olarak yayımlanan "Breathe" adlı eseri de En İyi Çağdaş Romantik Romanı dalında aday gösterildi. "Motorcycle Man", "The Will", "The Hookup" ve "Ride Steady" (Romance Reviews'tan Okuyucu Seçimi Ödülü'nü kazandı) adlı eserleri ise Goodreads Choice Awards'ın Romantik Roman kategorisinde finale kaldı.

Kristen tüm bu övgülerle gurur duyuyor olsa da, yıllarca hiçbir yayıncı veya ajans onunla ilgilenmeden yazdıktan sonra, artık sosyal medyada tarifler paylaşabileceği ve sakarlığına dair hikayeler anlatabileceği sadık bir okuyucu kitlesine sahip olmaktan mutluluk duyuyor.

Kristen, Gary'de doğdu ve Indiana, Brownsburg'da büyüdü, ancak memleketini terk ettiğinden beri (doğuştan Indiana'lı, Tanrı'nın lütfuyla Boilermaker!), Denver'da ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı. Bu yerlerin hepsi onun için ev gibiydi ve onlara duyduğu tüm sevgiyi kitaplarına yansıttı.

Yıllarca İngiltere'de soğuk ve sisli günler geçirdikten sonra (ki bu günleri, kremalı çayları, muhallebiyi ve kızarmış sosisleri hâlâ özleyor), Kristen artık neredeyse sürekli güneş altında yaşıyor. Phoenix'teki masasında ya da Arizona dağlarındaki küçük kulübesinde geyikler ve yaban domuzları arasında yazıyor ve sık sık ön camına güneşlik takmayı unuttuğu için pişman oluyor; bu yüzden arabası çoğu zaman insan fırını görevi görüyor. Yine de, tüm bu güneşi, saguaro kaktüslerini ve güzel dağları evi olarak adlandırmayı çok seviyor.

Kristen ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde bulabilirsiniz.

Facebook

Instagram

Pinterest

Goodreads

BookBub

TikTok

KRISTEN ASHLEY’NİN DİĞER ESERLERİ

Rock Kız Serisi:

Rock Kızı

Kaya Cıvcıv Kurtarma

Rock Kızının Kurtuluşu

Rockçı Kız Asi

Rock Kızının İntikamı

Rock Kızı Hesaplaşması

Rock Kız Pişmanlığı

Rock Kız Devrimi

Rock Kızının Yeniden Uyanışı

Rock Kızı Yeniden Doğdu

Rock Chick Rövanşı

Rock Chick Bonus Parçaları

İntikam Melekleri Serisi:

İntikam meleği

İntikam Melekleri: Yeniden Eyerde

İntikam Melekleri: Acemi

İntikam Meleği: Kötü Tıp

'Burg Serisi:

Senin için

Huzur içinde

Altın Patika

Kalbin Oyunları

Söz

Devam etmek

Kaos Serisi:

Rüzgara Hakim Ol

İçerideki Ateş

Dengeli Sür

Ateşin İçinden Geçmek

Unutulmaz Bir Noel

Zorlu Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Özgür

Orman Yangını

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar

Tatlı rüyalar

Şans Tanrıçası

Nefes almak

Tırtıklı

Kaleydoskop

Ödül

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Motosiklet Adamı

Sessiz Adam

Rüya Takım Serisi:

Hayal Yaratıcısı

Hayal Peşinde Koşan

Rüya Lokmaları Yemek Kitabı

Rüya Döndürücü

Rüya Bekçisi

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedan

Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Karanlıktaki İpeksi İplik

Dört Diyar Serisi:

Gecenin Düşüşü

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate Evi

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masallar Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Uç

En Büyük Risk

Magdalena Serisi:

Vasiyetname

Yükselmek

Aradaki Zaman

Malikane ve Gizemler Serisi:
Gerçek olamayacak kadar güzel
Her açıdan mükemmel

Mathilda, Süper Cadı:
Mathilda'nın Gölgeler Kitabı
Karanlık Lordun Yükselişi

Sisli Çamlar Serisi
Sis İçindeki Kız
Ormandaki Kız
Göl Kenarındaki Kadın
Geride Kalan Kadın

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:
Bağlantı
Yavaş Yanma

Yükselen Seri:
Her Şeyin Başlangıcı
Plan Başlıyor
Sonun Şafağı
Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:
Tırmanıştan Sonra
Tırmanıştan Sonra Özel Baskısı
Huzuru Kovalamak
Sıçramayı Yapmak
Eşleşmeyi Sağlamak
Çekime Karşı Koymak

Mucizeyi Paylaşmak

Değişimi Kucaklamak

Doğru Kişiyi Bulmak

Üç Seri:

Güneş gökyüzünden düşene kadar

Tüm varlığımla

Vahşi ve Özgür

Tamamlanmamış Kahraman Serisi:

Şövalye

İnanç

Yağma

Diyakon

Sebring

Vahşi Batı Motosiklet Kulübü Serisi:

Hala Ayakta

Duman ve Çelik

Sorunsuz Yolculuk

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Cennet ve Cehennem

Güvenli Oynayın

Üç Dilek

Karmaşık

Açık Uçlar

Hızlı Şerit

Mükemmel Bir Birliktelik

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM